

Khi Công Tử Gặp Thiếu Gia

Contents

Khi Công Tử Gặp Thiếu Gia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	50
13. Chương 13	56
14. Chương 14	60
15. Chương 15	65
16. Chương 16	70
17. Chương 17	74
18. Chương 18	79
19. Chương 19	84
20. Chương 20	88
21. Chương 21	92
22. Chương 22	97
23. Chương 23	102
24. Chương 24	108
25. Chương 25	114
26. Chương 26	117
27. Chương 27	121
28. Chương 28	124
29. Chương 29	127
30. Chương 30: Phiên Ngoại 1	132
31. Chương 31: Phiên Ngoại 2	137
32. Chương 32: Phiên Ngoại 3	141
33. Chương 33: Phiên Ngoại 4	144
34. Chương 34: Phiên Ngoại 5	148

Khi Công Tử Gặp Thiếu Gia

Giới thiệu

Đương Thiếu Gia Ngộ Thượng Thiếu Gia Thể loại: hiện đại học đường, nhất thụ nhất công, HE. Còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-cong-tu-gap-thieu-gia>

1. Chương 1

Nhà Trì Diễn Hạo hình như rất giàu có.

Có rất nhiều nguyên nhân để một gia đình giàu có, nhà Trì Diễn Hạo là bởi vì cha của hắn rất cố gắng. Năm đó cha hắn cùng mấy huynh đệ hợp lực dựng lên một cái nhà máy, lúc vừa bắt đầu mọi người vay mượn khắp nơi cũng đầu tư được gần hai mươi mấy vạn. Như vậy cũng không thể gọi là một cái nhà máy, kêu cái xưởng thật ra cũng thể thôi, bởi vì thật sự quá nhỏ. May mắn tam thúc am hiểu thị trường, nhị thúc giải quyết mọi chuyện, đại bá và cha chạy khắp nơi, cuối cùng một chỗ bé như lòng bàn tay cũng được tứ huynh đệ nâng niu tới quy mô hiện tại.

Cha rất khổ, mẹ lúc còn trẻ cũng khổ cùng cha, đại khái là đã từng trải nhiều lắm, nhị vị phụ huynh trong nhà tuy trình độ văn hóa không cao, nhưng đối với nhân sinh đạo lý lại rất tiến bộ.

.Nhà Trì Diễn Hạo hình như rất giàu có.

Trì Diễn Hạo lại trông đời người xa xỉ mồm con mắt, mỗi khi hắn nhìn thấy giày thể thao mới trên tạp chí, ham muốn lại không ngừng phình to, khiến cho hắn hận không thể ngay lập tức đi cửa cảm một bà đầm giàu có.

Lúc Trì Diễn Hạo lên tiểu học, có một lần bởi vì quên làm bài tập, sáng ngày hôm sau không dám đến trường, ngang nhiên ở nhà tuyên bố hắn không muốn đi học nữa. Cha hắn lôi hắn đánh một trận, đánh xong quát hắn lẫn cặp sách vào thùng xe, còn tức giận mắng: “Cha mày có tiền không có nghĩa là mày có tiền! Nếu mày không có bản lĩnh, nhà máy tao vất vả dựng lên không thể bại trong tay mày!”

Nhờ phúc của cha hắn, cho nên thành tích của Trì Diễn Hạo từ trước đến nay cũng không thể tính là kém. Lúc học tiểu học đầu óc được sử dụng tốt nhất, thi đỗ sơ trung còn được tuyển vào lớp thực nghiệm.

Có điều sau đó tố chất học tập của Trì Diễn Hạo đại khái là đã dùng hết, thi trung học thành tích vẫn còn tạm tạm, nhưng chỉ có thể lọt vào lớp chính quy bình thường, sau đó cha dùng tiền mua chỗ cho hắn vào trường trung học tốt nhất toàn thành phố, nhưng trường tốt cùng thầy giỏi, xét cho cùng cũng không thể bằng ý chí, ở trung học Trì Diễn Hạo vẫn tiếp tục ăn chơi. Đến khi thi đại học, đương nhiên không thể đậu vào một trường tử tế, chỉ vớt được vào một trường dân lập.

Vẫn là một trường dân lập thật tốt, có nhiều người ở những nơi khác cũng thi đỗ vào trường này. Trì Diễn Hạo đậu vào ngành cũng không tồi, hắn vẫn luôn có thể bị thượng bất túc bị hạ hữu dư (nhìn lên không thấy mình bằng ai, nhìn xuống không thấy ai bằng mình, siêu.cấp.chém.gió =))), cũng là duyên số.

Nhưng dù sao đi nữa vẫn là trường dân lập.

.Năm ấy sau khi thi cao đẳng, thành tích của Trì Diễn Hạo trong lớp xếp thứ hai mươi ba từ dưới đếm lên. Năm ấy sau khi thi cao đẳng, người cha chỉ tốt nghiệp trung học cơ sở nhưng vô cùng hi vọng con mình đậu

đại học suýt chút nữa đã đánh Trì Diễm Hạo khiến cho hấn mặt ra. Năm ấy sau khi thi cao đẳng, Trì Diễm Hạo lòng tràn đầy khát khao mong chờ hành trình tới đại học, ở đại học hấn có thể tìm bạn gái xinh đẹp dịu dàng lại còn giàu có, từ nay về sau sẽ hướng về biển rộng, xuân về nở hoa.

Sau đó trong lúc một mình Trì Diễm Hạo nóng lòng đếm từng ngày, kì nghỉ hè dài đằng đẵng khô khan rồi cuộc cũng qua đi, đại học cuối cùng cũng đã khai giảng.

Trì Diễm Hạo chọn trường này có nhiều lý do, ví dụ như đất ngộ tốt, ví dụ như ngành học không tồi, ví dụ như tỷ lệ tốt nghiệp xong có việc làm rất cao, vân vân...

Nguyên nhân lớn nhất, cũng là nguyên nhân duy nhất hấn không tự biện minh cho mình, đó là trong trường tỷ lệ nam nữ là ba so với một, một nam và hai nữ còn có thể kiếm chút tiện nghi.

Trì Diễm Hạo không hề che giấu sự yêu mến của mình với nữ sinh. Từ nhỏ đến lớn hấn thích đủ loại nữ sinh, chân dài có, nhỏ nhắn có, đầy đặn có, bằng phẳng có, tóc dài có, tóc ngắn cũng có. Cơ bản mà nói, Trì Diễm Hạo nhạt không chê, ngọt không ghét, chỉ cần là nữ sinh hấn đều thích, đương nhiên nếu xinh đẹp thì hấn càng thích.

Trường có tỷ lệ nam nữ ba so với bảy, thi vào được chẳng khác nào ong mật sa bụi hoa, chim chóc vào rừng rậm, gấu chó tìm thấy dòng suối mát.

Hơn nữa còn là một dòng suối mát đầy cá thơm ngon.

.Hiện tại Trì Diễm Hạo đang ngồi tại chỗ bắt chéo chân lột cam, hôm nay khai giảng, trong trường người đông nghìn nghịt, buổi sáng cha mẹ và nhị thẩm đưa hấn tới trường học, cơm chưa kịp ăn đã vội vã trở về, dường như việc kinh doanh trong nhà rất bận rộn, buổi tối các thức thức còn phải bồi người khác dùng cơm.

Sau khi Trì Diễm Hạo đền xong nguyện vọng cha hấn đã nổi trận lôi đình, bây giờ không còn là thỏa hiệp nữa, Trì Diễm Hạo nghĩ: kiên trì nhất định thắng lợi.

Ví dụ như quả cam hấn đang cầm trong tay này, hấn lười dùng dao, nên đã ngồi lột nửa giờ, còn không phải rất tốt đó sao. Kiên trì giúp cho hấn có thể lột xong cam, giúp cho hấn theo đuổi được bạn gái khó tính, còn có thể xoa dịu lửa giận trong lòng vị phụ thân đáng kính.

Vì thế, kiên trì nhất định thắng lợi.

.Trong ký túc xá có sáu cái giường, buổi sáng lúc Trì Diễm Hạo tới đã thấy hai người ở đó, hai người này hình như cùng học trung học, lúc hai bên gặp nhau bỗng dưng nảy sinh một loại tình cảm thân thiết đặc biệt không thể nói nên lời, lát sau lại có thêm một người tới nữa, tiếp đó cả ba người trò chuyện vui vẻ cùng nhau đi siêu thị.

Trì Diễm Hạo lười đi siêu thị, hấn có thể đoán được ngày đầu khai giảng hàng người xếp trước cửa siêu thị so với hàng trong quán ngũ còn dài hơn, mọi người nhìn hấn lột quả cam nửa giờ vẫn chưa thấy ba người kia trở lại, sống chết thế nào chưa biết, đủ thấy giang hồ ngoài kia có bao nhiêu hung hiểm.

Trì Diễm Hạo lột xong cam, đứng dậy vứt vỏ, cửa phòng bỗng nhiên bật ra, một đồng người ùn ùn tràn vào.

Nhìn kỹ một chút thì không phải là ba người vừa nãy ra ngoài, hình như là bạn học mới. Trì Diễm Hạo mồm cắn quả cam, nước văng lên tay, hấn rút một tờ khăn giấy trong hộp trên bàn lau, lại không nhịn được ngẩng đầu liếc trộm người nhà của vị bạn học mới này, nhưng lại nhìn thấy một lão gia gia đầu tóc bạc phơ đang tươi cười hòa ái với hấn.

Trì Diễm Hạo theo bản năng cũng há miệng cười với ông lão.

Lão gia gia hỏi: “Bạn nhỏ, cậu đến trường lúc nào?”

Trì Diễm Hạo nhìn thấy lúc lão gia gia vừa mở miệng, ánh mắt bảy người đứng đối diện lập tức đồng loạt “chúu chúu” nhìn về phía hấn.

Tuy Trì Diễm Hạo cảm thấy như đang xem một cảnh phim hay, nhưng hấn vẫn nhận ra áp lực vô hình, hấn sờ sờ quả cam mới cắn một miếng trong tay, rất muốn cầm lên cắn thêm cái nữa.

“Tối từ sớm.” Hấn thành thật đáp.

Lão gia gia gật gù, vẫn cười: “Người nhà đưa tới?”

Trì Diễm Hạo gật đầu.

Có một người mặc đồ đen kéo ghế dựa đến gần, đỡ lão gia gia ngồi xuống, Trì Diễm Hạo lợi dụng lúc này cắn một miếng cam, còn chưa kịp nuốt xuống, lão gia gia lại hỏi: “Bạn nhỏ, cậu là người ở nơi nào a?”

Trì Diễm Hạo ngoan ngoãn trả lời, hẳn không biết tại sao mình bỗng nhiên trở nên thành thật thế.

Sau đó lão gia gia giảng giải về quê hương của Trì Diễm Hạo, nói đó là một nơi rất tốt, mặc dù không phải là Trì Diễm Hạo khoe khoang, mặc dù hẳn bình thường cũng hoàn toàn không phải là một người yêu quê hương cuồng nhiệt, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy có chút tự hào. Sau đó lão gia gia lại kể về quê nhà của mình, Trì Diễm Hạo nghĩ phải khen ngược lại mới phải phép, tiếc rằng học không giỏi địa lý, nói quanh co nửa ngày chỉ có thể lặng lẽ ăn cam.

Lão gia gia nói: “Cháu ngoại ta cùng ký túc xá với cậu, chắc là cũng cùng một ngành.”

Trì Diễm Hạo nhìn kỹ, mới thấy đứng phía sau ông lão còn có một nam hài tử cao gầy, khuôn mặt hẳn mang một nụ cười tương tự như ông lão, bất quá vẻ mặt thoát nhìn ngây thơ hơn rất nhiều, tựa như một chút tạp chất lẫn nguy hiểm đều không có.

Trì Diễm Hạo trả lời: “Là cùng một ngành, hai ký túc xá bên này đều cũng một ngành, cùng một ban.”

Lão gia gia gật đầu: “Rất tốt.”

Ông lão quay đầu vẫy tay phía sau: “Phái Nhiên, tới đằng trước.”

Nam hài tử đó bước lên phía trước, đứng cạnh lão gia gia, khom lưng nhẹ giọng kêu: “Ông ngoại.”

Lão gia gia nắm tay nam hài tử, vỗ vỗ: “Bạn học không tồi, hảo hảo ở chung a.”

Nam hài tử ngẩng đầu chăm chú nhìn Trì Diễm Hạo, vẫn cười tủm tỉm, Trì Diễm Hạo vội vã nuốt cam xuống, nói: “Tớ là Trì Diễm Hạo.”

Nam hài tử gật gù đầu với hẳn: “Tớ là Phái Nhiên.”

Bộ dáng hẳn nói chuyện lộ ra cảm giác khó nói, khiến cho Trì Diễm Hạo chợt nghĩ tới mỹ nữ sườn xám Thượng Hải xưa thường thấy trên tấm lịch.

Lông mi dài, mắt cong cong, làn da trắng ngần.

Mỹ nữ trên lịch thường mang găng tay bằng lụa cao cấp, tóc uốn cong cong, đại đa số các nàng đều ngồi, tay nhẹ nhàng chạm vào mặt.

Mặc dù vào lúc đó một từ mới như “phụ nữ” vô cùng phổ biến, nhưng do vô ý hoặc là cố ý, phụ nữ dưới ngòi bút nam họa sĩ thường mang theo một chút điệu ngoan.

Trì Diễm Hạo ngỡ như mình nhìn thấy được một con mèo Ba Tư, trong đời hẳn thường xuyên nhìn thấy được con người như con vật, ví như cha hẳn là gấu chó, nhị thúc giống sói hoang, hai đứa em trai như hồ ly, tiểu muội lại giống chó lông xù.

Phái Nhiên này lại giống như một con mèo Ba Tư vô cùng cao cấp.

Theo lý mà nói môn ngữ văn của Trì Diễm Hạo hẳn là rất tốt, tiếc rằng hẳn chỉ biết đem người vật hóa, không biết đem vật nhân cách thành người, cho nên điểm văn luôn không cao.

Trì Diễm Hạo nhìn đám người kỳ lạ này, nhìn đến có chút ngơ ngác, không khỏi lại cắn thêm một miếng cam.

Gia đình Trì Diễm Hạo điều kiện rất tốt, hẳn cũng gặp qua không ít đại nhân vật, nhưng người cho hẳn loại cảm giác này vẫn là lần đầu tiên.

Nếu xem mặt mà bắt hình dong, Trì Diễm Hạo cảm thấy chính mình vẫn là xem rất chuẩn. Hẳn nhìn y phục của một người có thể đoán ra gia thế, đó thường là kỹ năng đặc thù của đại bộ phận phụ nữ.

Hắn mơ hồ cảm thấy lão gia gia này không bình thường, những người kia cũng không đơn giản, nhưng hắn không biết được cái không đơn giản đó rốt cuộc là có bao nhiêu không đơn giản.

Phái Nhiên ánh mắt mang theo ý cười nhìn Trì Diễn Hạo một lúc lâu, lại cúi đầu nói với lão gia gia: “Ông ngoại, yên tâm trở về đi.”

Lão gia gia gật đầu: “Chờ bọn họ giúp con sửa sang đồ đạc xong ta sẽ về.”

Vừa mới dứt lời, những người xung quanh lập tức vội vã làm việc, dựng khung giường thì dựng khung giường, lau bàn thì lau bàn, ký túc xá mới vừa im lặng một chút nhất thời lại náo nhiệt.

Cũng may Trì Diễn Hạo không sợ ồn ào, hắn còn rất thích cảm giác có một đồng người âm ỉ xung quanh. Hắn ăn cam xong, rửa tay, lại nhìn về phía lão gia gia đang ngồi bất động, lão gia gia cứ nhiên vẫn đang nhìn hắn, Trì Diễn Hạo bị nhìn chăm chú không khỏi căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng bất giác đã nhếch môi ngây ngô cười.

Hắn lôi dưới bàn ra hộp cam cha mẹ mang tới, nói với lão gia gia: “Ông muốn ăn trái cây không?”

Lão gia gia dường như bị câu hỏi đùa của Trì Diễn Hạo làm cho bật cười, nét mặt thoát nhìn vui vẻ rất nhiều, ông lão khoát tay, từ chối, Trì Diễn Hạo ôm một đồng cam đặt trên bàn của những bạn học khác.

Đến lúc mang tới bàn Phái Nhiên, Phái Nhiên nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn. Trì Diễn Hạo có chút xấu hổ, muốn cho hắn thêm một quả nữa, lại nghĩ nếu cho thêm Phái Nhiên một quả, những người khác chắc cũng phải thêm, lại phải đi về lấy thêm cam, có chút phiền phức.

Phái Nhiên đang dọn bàn cười nói với hắn: “Một quả đủ rồi.”

Trì Diễn Hạo gật gù đầu, cũng không cần phải khách khí, mọi người chưa biết nhau, nếu không muốn chính là không muốn thôi.

Đến lúc hắn trở về đem số cam thừa còn lại cất kỹ, lại bị lão gia gia gọi sang nói chuyện. Trong lúc bọn họ nói chuyện ba người vừa nãy đi siêu thị đã trở về, ba người này rõ ràng lanh lợi hơn Trì Diễn Hạo nhiều lắm, thấy lão gia gia trước tiên đã vồn vã chào hỏi, cũng thập phần nhiệt tình làm quen với Phái Nhiên.

Nga, Trì Diễn Hạo trong lòng nghĩ, hắn cảm thấy chính mình cũng giải quyết mọi chuyện rất tốt, xem ra vẫn chưa đủ trình độ rồi.

Lão gia gia đối với ba người cũng thập phần hòa khí, nhưng vẫn chuyện trò cùng Trì Diễn Hạo, chờ cho mấy người bên cạnh làm xong, nam nhân lúc trước đỡ lão gia gia ngồi xuống lại nâng ông đứng dậy.

Trước khi đi lão gia gia còn nói chuyện rất lâu với Phái Nhiên, trong lúc đó Trì Diễn Hạo ngồi xuống chỗ của mình, muốn hỏi ba người kia đi siêu thị có hay không chen chúc, lát nữa hắn cũng muốn đi mua vài thứ.

Nói chuyện cùng cháu ngoại xong, lão gia gia lại kêu to tên Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo theo phản xạ bật dậy, lão gia gia cười nói: “Phái Nhiên lần đầu tiên sống ở bên ngoài, cảm phiền bạn học Trì sau này chiếu cố hắn.”

Trì Diễn Hạo đương nhiên đầy nhiệt tình nói “Hảo”, khi học cấp 2 hắn đã bắt đầu tự lập, cũng không phải là khoác lác.

Nhưng chiếu cố hay không chiếu cố lại là chuyện khác, Trì Diễn Hạo cảm thấy Phái Nhiên này không đến mức quá ngốc, không cần phải có người chiếu cố.

Ngay sau đó đám người oanh oanh liệt liệt đến lại oanh oanh liệt liệt rời đi, bỏ lại một quả trứng bảo bối, tên gọi Phái Nhiên, thoát nhìn giống một con mèo Ba Tư.

Phái Nhiên quay đầu cười với mọi người trong ký túc xá.

Trì Diễn Hạo ngừng cười, trong lòng bỗng dưng bật ra một câu, cái gì “Nhất tiểu bách mị sinh” [1]

Điểm ngữ văn của hắn vốn không cao lắm, ca từ thơ phú đều gánh không xong.

Nhưng mà thật sự chính là cảm giác này, cái gì “nhất tiểu bách mị sinh”.

Là cái gì ấy nhỉ ???

.

[1]: “Nhất tiểu bách mị sinh” là một câu trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, viết về bi tình suy lụy của Đường Minh Hoàng với người đẹp Dương Quý Phi (Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh Một nụ cười khêu gợi trăm mê luyến)

....

(còn tiếp)

Trường Hận Ca

Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc,

Ngũ vũ đa niên cầu bất đắc.

Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành,

Dưỡng tại thâm khuê nhân vị thức.

Thiên sinh lệ chất nan tự khí:

Nhất triều tuyển tại quân vương trắc.

Hồi mâu nhất tiểu, bách mị sinh,

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

....

(còn tiếp)

Tác phẩm này đã có nhiều người dịch ra quốc văn, có bản bằng Pháp văn của Georges Soulié de Morant. Dưới đây là bản dịch của Yã Hạc và Trịnh Nguyên:

Vua Hán ước mơ người quốc sắc,

Bao năm tìm kiếm luống công toi.

Họ Dương có gái hoa đương nở,

Khóa kín buồng xuân, hận lẽ loi.

Sắc đẹp trời sinh khôn bỏ phí,

Ngai vàng một sớm được ngồi chung.

Một cười khêu gợi trăm mê luyến,

Xóa mất hồng nhan ở sáu cung.

....

(còn tiếp)

2. Chương 2

Người xưa có câu “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

Lúc còn học tiểu học, hộp bút chì của Trì Diễm Hạo luôn xịn nhất lớp, lên sơ trung, Trì Diễm Hạo phát hiện ra không thể so đồ dùng học tập với các bạn xung quanh, phải so quần áo, hẳn liền về nhà nài mẹ mua áo quần hàng hiệu. Áo khoác một ngàn đồng một cái đối với nhà hẳn mà nói bất quá chỉ có thể tính là mưa bụi, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn khó khăn lắm mới có được, bởi vì cha hẳn đánh người sẽ kèm thêm ném quần áo. Tính đến thời điểm đó đương nhiên Trì Diễm Hạo ăn mặc cũng nhất nhì trong lớp.

Lên trung học, tiếp xúc với càng nhiều người, Trì Diễm Hạo nhận ra có một số ít bậc phụ huynh chu cấp vật chất cho con em mình khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì nhà của hẳn chỉ có thể tính là nhà giàu mới nổi, cái nhà giàu mới nổi kia so với nhà giàu mới nổi này luôn luôn càng nhà giàu mới nổi, con cái của đủ loại nhà giàu mới nổi đó, mua được quần áo hàng hiệu rất xịn, có, mua được những sản phẩm kỹ thuật số cao cấp, có, thậm chí mua cả ô tô đẹp, cũng có.

Người so với người sẽ tức chết người(1), Trì Diễm Hạo sâu sắc cảm thụ được đạo lý này. Kỳ thật đối với vật chất hẳn không mấy quan tâm, lúc còn học sơ trung hẳn bị người xung quanh đua đòi ảnh hưởng đã được quả đấm của cha hẳn một tác một tác kéo xuống, nửa quãng đời học sinh trung học sau, Trì Diễm Hạo ngoại trừ thể thao ra lại có đam mê mới giày thể thao.

Đam mê, có thể phát triển thành sự nghiệp, sau đó sẽ trở thành kết thúc cực kỳ viên mãn. Đam mê cũng có thể chỉ đơn giản là đam mê, theo đuổi một khoảng thời gian cũng khiến con người thập phần vui vẻ. Đam mê của Trì Diễm Hạo từ trong nhàm chán mà sinh ra, phát triển trong nhàm chán, cuối cùng ở trong nhàm chán càng trở nên vô phương cứu chữa.

Trì Diễm hạo thích giày thể thao, qua vài năm nghiên cứu chuyên sâu đã trở thành bán chuyên nghiệp, nam sinh cùng tuổi tuy rằng thích giày thể thao có không ít, nhưng si mê giống hẳn như vậy không nhiều.

Thích cứ thích, giống như hẳn mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại những đôi giày Gucci trắng bé nhỏ. Giày thể thao với hẳn đa số chỉ có thể thuộc về mộng tưởng, cha hẳn sẽ không cho hẳn tiền dư mua giày, trừ khi phải mang, giày mua về không mang chỉ để ngắm, cha sẽ đánh hẳn đến mất nửa cái mạng.

Nhưng mà cha không cho hẳn tiền, đâu có nghĩa là những người lớn khác không cho.

Ví dụ như người nhà Phái Nhiên, rất giàu có, hơn nữa còn rất thích chi tiền, con cái không cần còn cứng rắn nhét vào.

Cha mẹ trong mơ của Trì Diễm Hạo, ở ngày đầu tiên của cuộc sống đại học cư nhiên đã tìm thấy rồi.

“Lúc đầu tớ có hai trăm mười hai đôi, sau đó bán đi một ít, lại mang vài đôi đến trường, bây giờ ở nhà chắc là còn một trăm bảy mươi mấy đôi, trước khi đi tớ cũng không đếm lại.” Phái Nhiên ngồi ở ghế trên, ăn vài múi cam được cắt thành hình cánh hoa, đúng, chính là cam lúc sáng Trì Diễm Hạo cho hẳn.

Trì Diễm Hạo cho xong, Trì Diễm Hạo cắt, cắt xong Trì Diễm Hạo lại đưa Phái Nhiên, bởi vì Phái đại gia nói ngài không biết cắt cam.

Buổi tối ngày đầu tiên khai giảng, tân sinh viên đại học luôn luôn tham gia buổi trò chuyện trong phòng. Theo thông lệ, phòng nào cũng phải có, bây giờ toàn bộ sáu người ở phòng đều tề tựu đông đủ, đang tùm tùm nói chuyện nhà.

Vài giờ trước vốn Trì Diễm Hạo đang ngồi trước bàn xem tạp chí Giày Thể Thao Mới hẳn mua ở thư viện của trường, thỉnh thoảng lại thêm vào vài câu, chủ đề tán gẫu trong ký túc xá có chút thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung bay), cũng may Trì Diễm Hạo cũng đã xem qua khá nhiều, điện ảnh hoạt hình bóng đá thời sự tin tức đều biết sơ.

Còn lại Phái Nhiên sau khi ăn tối với mọi người xong một mình đi đến phòng tắm tắm rửa.

Năm giờ vào phòng tắm, tới sáu rưỡi vẫn chưa bước ra, nếu đổi lại là những người khác có thể đã tắm xong tắm lần rồi.

Cung Kỳ Quân, người đến trễ nhất cả phòng, người nằm giường đối diện giường Trì Diễn Hạo, buông cuốn truyện tranh trong tay, tò mò nói: “Phái Nhiên sao còn chưa ra, có phải hay không hần vừa tắm vừa ngủ?”

Trì Diễn Hạo đã tắm trước khi ăn tối, cho nên tự thấy có quyền lên tiếng: “Phòng tắm chỉ có vòi sen, không thể ngủ.”

Cung Kỳ Quân che miệng cười bí hiểm: “Nền phòng tắm trơn, hần ngã xuống, bị nước cuốn trôi đi rồi.”

Cung Kỳ Quân, tên nghe qua tương tự như Cung Khi Tuấn(2). Cho nên hần tự giác hiểu rằng từ nay về sau nhất định phải vì sự nghiệp hoạt hình của thế giới mà cố gắng hết sức mình, bất quá bây giờ vẫn chỉ có thể làm một cái máy gây cười rẻ tiền.

Chờ đến lúc Phái Nhiên nóng hổi trở về phòng, đã bảy giờ.

Ký túc xá mở điều hòa, Phái Nhiên vừa tắm xong gò má ửng đỏ, hần lau tóc một lát, lục lọi trong tủ quần áo của mình, ôm ra một cái thùng giấy, sau đó lại luống cuống mở ra, lôi từ trong thùng ra một cái máy sấy mới tinh, để lại một cái kéo và một cái hộp giấy rách nát lè loi dưới sàn.

Trì Diễn Hạo nhìn thấy hai bàn tay ướt sũng của hần tìm được phích cắm không chút do dự hướng vào ổ điện, từ tâm bỗng nhiên trời dậy, đứng lên ngăn lại, tiến lên phía trước vài bước, lấy khăn tay lau khô phích cắm.

Sau đó hần xoay người nhấc kéo lên, cắm ngược vào ổ bút, sau đó lại quét sạch nền nhà, đem hộp giấy ném ra cửa, bọn họ ở lâu một, ra khỏi cửa hai bước chính là thùng rác.

Đến lúc trở lại ký túc xá, Trì Diễn Hạo nhìn thấy Phái Nhiên đang đứng ở chỗ ngồi của hần xem tạp chí Giày Thể Thao Mới.

“Cậu thích giày à?” Phái Nhiên quay đầu nhìn Trì Diễn Hạo đang bước tới.

Trì Diễn Hạo gật đầu, đứng bên cạnh Phái Nhiên.

Phái Nhiên cao hơn Trì Diễn Hạo một chút, bất quá quần áo trên người hần hơi rộng, thoát nhìn rất thon thả. Những người gây hình như thường khiến cho người ta cảm thấy áp lực, Trì Diễn Hạo đứng bên cạnh Phái Nhiên cũng thấy không được tự nhiên.

“Tớ cũng thích.” Phái Nhiên cười tủm tỉm.

Phái Nhiên chậm chậm chớp mắt, Trì Diễn Hạo nhìn mắt của hần, không khỏi nhớ tới ở quê nhà có câu dùng để tả một đôi mắt đẹp có lông mi dài thật dài làm cho người ta cảm thấy mờ lung, câu đó là “mắt quả dẻ” (3). Đó là một từ hình dung thập phần thô thiển, tuy rằng quả dẻ không phải thứ gì xinh đẹp cho lắm, nhưng quan trọng không phải là hình dáng, mà là cảm giác mềm mại bông xù.

Lông mi của người đương nhiên không thể nào dài như quả dẻ, nhất định sẽ không đẹp a. Nhưng đây là lần đầu tiên Trì Diễn Hạo thấy có người lông mi như thế, vừa nhỏ lại thật dài, không hề chải chuốt. Đường như mắt vừa động mi mắt sẽ bay lên, đúng là đẹp tự nhiên.

Bỗng dưng Trì Diễn Hạo muốn ăn hạt dẻ.

Có người cùng đam mê đương nhiên là chuyện tốt, nhất thời hai người có chuyện để nói, hàn huyên một lúc lâu, lại có vài câu thêm vào của Phái Nhiên.

Trong câu nói của Phái Nhiên xuất hiện vài con số, mỗi con số đều khiến cho đầu óc Trì Diễn Hạo kêu “loảng xoảng”.

Phái Nhiên tao nhã thong thả ăn hết cam, thần nhiên nói: “Thực ra hiện tại tớ không thích chơi giày nữa, có một lúc không mua, nhưng ông ngoại nói đam mê luôn luôn có ích, có lẽ sau này thấy thích thì sẽ mua nữa a.”

Trì Diễn Hạo hít vào, không thở ra.

“Cậu thích series gì?” Có lẽ là không có câu trả lời, Phái Nhiên dờ dề tài đi, nhắm thẳng vào Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo suôn sẻ đánh xong trận xáp lá cà đầu tiên trong đời mình, khoắc lác hay thành thật, đó là một sự chọn lựa khó khăn.

Hắn thích hàng ngàn hàng vạn đôi giày, nếu có được một chút thông tin về đôi giày kia, nói thật, muốn hắn làm một bài thuyết trình, hắn có thể nói từ người phát ngôn đầu tiên của Nike cho đến mức độ phổ biến của series sưu tập hiện tại, ở phương diện giày thể thao, Trì Diễn Hạo xem như trên thông thiên văn dưới tường địa lý.

Thế nhưng, ở trước mặt Phái Nhiên cũng biết rõ như thế khoe khoang chuyện đó, có nghĩa gì chứ?

Chuyện này giống như là, một cán bộ nhà nước dùng ba tháng tiền lương mua cái túi Prada sáu ngàn, ở trước mặt một bà lớn giàu có trên bàn đầy túi Louis Vuitton khoe khoang phẩm vị thời thượng của mình.

Mọi người nói xem chuyện này có nghĩa là gì?

Trì Diễn Hạo cảm thấy tôn nghiêm nam nhi của mình bỗng nhiên bị xước một đường thật dài, người so với người tức chết người.

Hắn sắp chết.

“Loại tớ thích... ách... loại nào cũng thích...” Hiếm thấy, Trì Diễn Hạo không giống như ở trước mặt các nam sinh khác chậm rãi nói giá giày, chỉ trả lời qua loa.

“Hôm nay cậu mang cái gì? Series nào? Tớ chưa xem.” Phái Nhiên lại hỏi, chỉ chỉ đôi giày Trì Diễn Hạo đang đặt dưới chân bàn.

Series giày của Trì Diễn Hạo, bán đầy ở các cửa hàng, giá gốc sáu trăm, nghỉ hè giảm giá, còn bốn trăm hai một đôi, mẹ hắn lúc trả tiền còn cảm thấy được khá hời.

Trì Diễn Hạo hơi tức giận: “Dunk”

“A cái đó, sinh viên mang cũng nhiều, từ trung học tớ không mua nữa, quá lèo lẹt.” Phái Nhiên chậm chậm nhận xét, trên mặt là nụ cười ngọt ngào như tình yêu thủy tinh (biết chết ==), tựa như hoa mùa hè nở trong phòng máy lạnh.

Sinh viên, chính cậu còn không phải là sinh viên! Trì Diễn Hạo nghĩ tới đây có chút kích động muốn rút giày ném vào mặt Phái Nhiên, nhưng ngẫm lại Phái thiếu gia người ta có thể chỉ là vô tình, lại cố gắng kiềm chế.

Cung Kỳ Quân vốn đang an phận xem truyện tranh bỗng nhiên chen vào nói: “Vây series của Phái Nhiên là gì?”

Cái hủ không nói chuyện cái hủ, tên ngốc này có thể cống hiến cho sự nghiệp hoạt hình mới là lạ.

Buổi sáng Phái Nhiên mang đôi giày màu trắng hơi cao, bây giờ cũng đã cởi ra đặt ở dưới chân bàn, lúc đôi giày kia vừa cởi ra Trì Diễn Hạo liền dán mắt vào nó, đó là khoản đặc biệt Nike kỷ niệm Air Force tròn hai mươi năm mà ngừng sản xuất, giá thị trường cũng gần... ần? Một ngàn tám?

Trì Diễn Hạo vốn có chút hâm mộ, một chút thôi, nhìn đến đôi giày kia toát ra một chút ngưỡng mộ, như gió điều hòa thổi qua lại biến mất, bởi vì hắn vốn nghĩ rằng người trong nhà Phái Nhiên chỉ đơn giản là hơi hào phóng một chút.

Bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, hâm mộ đó từ từ đã quay về, hơn nữa còn xoay người một cái biến thành ghen tỵ.

Phái Nhiên trả lời Cung Kỳ Quân, Cung Kỳ Quân lúc hiểu lúc không, cũng không tiện hỏi giá. Lại hỏi có phải hay không Phái Nhiên mang theo một đôi nằm trong series giày gì đó, Phái Nhiên lắc đầu, nói dì hắn giúp hắn giữ giày đều cất trong tủ quần áo, chỉ mang theo hộp giày, xếp ở kia. Hắn nói mang theo tám đôi giày để thay, bảo Cung Kỳ Quân muốn xem cứ tự lấy xem.

Sống tới cái xuân xanh thứ hai mươi, lần đầu tiên trong đời Trì Diễn Hạo cảm thấy uất ức như vậy.

Nam nhân không có tiền, là chuyện vô cùng uất ức. Uất ức không thể khiến người trưởng thành, chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy chính mình bất lực, mà bất lực tuyệt đối là làm cho người ta lùi bước.

Khai giảng xong sáng ngày hôm sau phải học quân sự, tất cả mọi người sáu giờ ba mươi phải thức dậy tập hợp. Cung Kỳ Quân mang một cái mũ sắc sỡ rất đẹp, dường như chợt nhớ ra chuyện gì, giữ chặt Trì Diễn Hạo: “Có phải cậu tới qua rất khuya mới ngủ? Mười hai giờ tớ tỉnh dậy, còn nghe thấy cậu cựa quậy.”

Phải Nhiên đang ở bên cạnh nghe được, cười dịu dàng: “Nhớ nhà?”

Trì Diễn Hạo ép chính mình nặn ra một nụ cười, hắn cười một cái với Cung Kỳ Quân, rồi quay lại cười một cái với Phải Nhiên: “Buổi tối nóng, ngủ không được.”

“Nhưng mà buổi tối có mở điều hòa a.” Cung Kỳ Quân không biết nhìn mặt vua đoán thánh ý.

“Tớ ngủ trong góc chết, gió không thổi được!” Trì Diễn Hạo bực bội quát to.

“Àn” Phải Nhiên nháy mắt cười tỏ vẻ đồng ý: “Tớ cũng không thấy gió.”

Trì Diễn Hạo xì một tiếng, phản ứng nhanh của hắn như thế nào lại chậm như vậy!

Đường đường nam nhân phản ứng nhanh sao có thể chậm như vậy!!!

.

.

(1): nhân bỉ nhân khí tử nhân: chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình.

(2): Cung Kỳ Quân (), Cung Khi Tuấn () aka Hayao Miyazaki đạo diễn phim hoạt hình nổi tiếng, tác giả của Cuộc Phiêu Lưu Của Chihiro Vào Thế Giới Linh Hồn đã giành giải Oscar lần thứ 75 cho phim hoạt hình hay nhất.

(3): quả dễ 8

3. Chương 3

Sau vài ngày khai giảng, chương trình quân sự đã tiến hành xong một nửa, Trì Diễn Hạo cũng bị mặt trời nhuộm đen một nửa. Nhiệt độ giữa tháng chín một chút cũng không dịu đi, đứng giữa sân thể dục nhìn quanh, toàn là hài tử vừa rời gia đình bắt đầu cuộc sống đại học, mặc những bộ quần áo lòa loẹt giống nhau, đứng thẳng tắp, một hai người còn như éch nằm trong lưới, đầu đầy mồ hôi cũng không dám cử động.

Nhiều tân sinh viên sẽ cảm thấy học quân sự thật sự vô cùng gian khổ, ăn không no ngủ chập chờn, sĩ quan huấn luyện vô cùng hung ác.

Trì Diễn Hạo lại như cá gặp nước, từ lúc sơ trung hắn đã sống xa nhà, mỗi năm có phân nửa thời gian ở trong trường, không đi học cũng vẫn ở bên ngoài chơi với bạn bè, đối với “nhà” không tính là quá lưu luyến. Hơn nữa đại học còn tốt hơn trung học rất nhiều, căn tin và các quán cà phê mạng rất gần ký túc xá, chỉ cần bước ra khỏi cửa vài bước, thật khiến người ta cao hứng.

Trì Diễn Hạo không sợ học quân sự. Thể dục hắn không tồi, sơ trung cũng nằm trong đội bóng rổ của trường, không sợ chạy bộ không sợ phơi nắng, nhưng đứng nghiêm chán nhất, mỗi ngày xếp hàng đều bị huấn luyện viên điểm danh phê bình.

Bất quá phải nói rằng, nam sinh bình thường không sợ kiểu huấn luyện này. Bất ngờ thiếu máu té xỉu đều là nữ sinh, hơn nữa có một phần do nam sinh tuy rằng thể chất bình thường, nhưng vì thể diện vẫn sẽ cố gắng chịu đựng, khu vực nghỉ ngơi đương nhiên tìm không thấy bóng con trai.

Nhưng đại học lại là nơi thật sự khiến người ta được mở rộng tầm mắt, trong đại học có tàng long ngoạ hổ, cũng có một đám mèo bệnh gà yếu.

Nam nhi sợ mệt sợ khổ thân thể lại yếu ớt, qua vài ngày học quân sự Trì Diễn Hạo gặp không ít, trong đó nổi bật nhất, nổi bật đến mức có thể khiến cho toàn thể sĩ quan huấn luyện đều có thể gọi tên, chính là Phái Nhiên.

Mỗi buổi sáng bắt đầu tập hợp, chỉ vừa mười lăm phút, Phái Nhiên luôn là người mặt tái nhợt giơ tay báo cáo đầu tiên. Chờ mọi người đứng tròn một tiếng đồng hồ xong, sẽ nhìn thấy Phái Nhiên mặt mày hớn hở từ khu nghỉ ngơi trở lại đội ngũ, đương nhiên hấn nán lại không bao lâu lại tiếp tục đi nghỉ, đến giữa trưa dứt khoát không còn thấy bóng dáng.

Ban đầu Trì Diễn Hạo còn nghĩ, thân thể Phái Nhiên này sao lại yếu như vậy, có phải hay không quý tộc thuần chủng thân thể đều kém hơn người thường một chút.

Ban kỷ luật cũng thật kỳ lạ. Ngày đầu tiên đến kiểm tra, nhìn thấy Phái Nhiên đang nghỉ ngơi cái gì cũng không hỏi. Qua vài ngày sau, Phái Nhiên vẫn ở khu nghỉ ngơi như cũ, bọn họ nhìn thấy cũng vẫn như cũ làm ngơ, ngược lại sĩ quan huấn luyện có chút không chịu được, kéo ban kỷ luật sang bên báo cáo nhỏ.

Trì Diễn Hạo đứng hàng bên ngoài, chính tai nghe được ban kỷ luật nói với sĩ quan: “Người này có chút đặc biệt, quên đi, hấn muốn nghỉ cứ để cho hấn nghỉ.”

Trì Diễn Hạo chắc chắn kinh ngạc.

Nhưng càng kinh ngạc hơn chính là bản thân Trì Diễn Hạo, hấn cư nhiên lại không muốn quan hệ tốt với Phái Nhiên.

Kỳ thật bằng hữu của Trì Diễn Hạo đa phần đều là gia cảnh không tồi, trong điều kiện chọn bạn của hấn, hoàn cảnh gia đình có một chút vô cùng trọng yếu.

Cũng không phải vì hấn nịnh hót, Trì Diễn Hạo cảm thấy chơi với hài tử gia đình bình thường, ít nhiều đều bị đối xử thành kiến. Kỳ thực không cần trong nhà có hay không có tiền, con người đều giống nhau cả thôi, nhà giàu cũng có trẻ ngoan, người bình thường cũng có hài tử mất dạy, tiền không phải là thước đo giá trị con người.

Đạo lý đó cha dạy cho hấn, thực ra cha Trì Diễn Hạo mặc dù hơi bạo lực, dạy cho Trì Diễn Hạo nhiều thứ cũng không phải là xấu. Nhưng cuối cùng hấn vẫn theo bản năng chọn bạn cùng trang lứa cùng hoàn cảnh làm bằng hữu, đại khái là do hoàn cảnh gia đình tương tự, cũng sẽ không cần mang theo thành kiến ban đầu đối xử với nhau.

Vật chất quyết định ý thức. Còn đạo lý này tự mình Trì Diễn Hạo ngộ ra.

Đạo lý của hấn có chút bất lực đối với Phái Nhiên. Phái Nhiên này, thoát nhìn có tiền có quyền, chắc hấn không chỉ là loại nhà giàu mới nổi, phỏng chừng gia cảnh của hấn xét một mặt nào đó cũng là khá lớn.

Trì Diễn Hạo suy nghĩ một lúc lâu, rút ra kết luận.

Nhà của Phái Nhiên rất có địa vị, không cùng một giai cấp với hấn. Nếu bảo rằng con cái gia đình bình thường là cấp một, Trì Diễn Hạo và các bằng hữu của hấn là cấp hai, thì Phái Nhiên kia chắc phải lên tới cái cấp thứ mười tám.

Đột nhiên nhận ra, Trì Diễn Hạo và Phái Nhiên đều là con nhà giàu, nhưng thật ra không thuộc phạm vi như nhau.

Trèo cao té đau nha.

Nghĩ thông suốt xong, Trì Diễn Hạo thở phào nhẹ nhõm. Đối với Phái Nhiên hấn chỉ có thể tránh càng xa càng tốt, ngay cả thầy giáo cũng không chơi được hấn, nếu bản thân mình vô tình đắc tội đại công tử người ta chắc chắn sẽ ăn không được trốn cũng không xong.

Hấn không muốn kết bạn với Phái Nhiên, đối với Phái Nhiên không có thiện cảm, chính là do nguyên nhân này.

Cũng không phải vì đôi giày Trì thiếu gia hần mua không nổi a, cũng không phải vì nhìn thấy hình đôi da rắn bằng vàng số lượng hạn chế trong điện thoại của Phái Nhiên a.

Nhưng phải nói, đôi da rắn đó thật sự đẹp đã chết, không hổ là bằng vàng ròng, bằng da thật, hơn mười nghìn.

Àn, bây giờ không phải lúc nói tới chuyện giày, dù sao Trì Diễn Hạo tính như vậy đã được rồi, nhưng hiển nhiên Phái công tử ngây thơ thuần khiết không hiểu rõ được tâm tư khúc chiết phức tạp thất khiếu ảo lả của Trì Diễn Hạo. Hình như hần đối với người bạn cùng phòng duy nhất trong toàn ký túc xá có cùng sở thích này vô cùng thiện cảm.

Ví dụ như Phái Nhiên ở khu nghỉ ngơi tình cờ mua nước uống cho Trì Diễn Hạo, chờ đến lúc tắt cả mọi người nghỉ giải lao thì tươi cười mang theo chai nước đến cho hần.

Khi ấy Trì Diễn Hạo lại cộc lốc cảm ơn nhận lấy, cố gắng không uống để một bên, cuối cùng đồ uống kia luôn bị người khác khao khát vô cùng càn quét không thừa, chỉ còn lại một cái chai rỗng ngả trên bãi cỏ.

Sau đó mỗi khi trở lại ký túc xá, sẽ thấy Phái Nhiên chủ động tìm đến Trì Diễn Hạo, hỏi hần có hay không thích mùi vị của đồ uống kia, hỏi hần nước có hay không quá lạnh. Diễn xuất đầy nhiệt tình không chút nào giả dối cùng với nụ cười tươi mát ngọt ngào bắn ra khắp nơi, nháy mắt có thể khiến cho Trì Diễn Hạo vốn muốn đem tiền nước trả cho Phái Nhiên thương tích đầy mình.

“Thụ” không chịu được, Trì Diễn Hạo cảm thấy chính mình thập phần “thụ” không chịu được.

Cuối cùng kỳ học quân sự đã kết thúc. Duyệt binh ngày cuối cùng đương nhiên Phái công tử không tham gia. Đến lúc giải tán Trì Diễn Hạo là người đầu tiên về ký túc xá, đẩy cửa ra, gió mát lồng lộng từ máy điều hòa dội thẳng ra ngoài, trong và ngoài phòng nóng lạnh hai bờ rõ rệt.

Phái Nhiên đang nằm ngủ trưa trên giường.

Trì Diễn Hạo bò lên cái thang trên giường Phái Nhiên, bắt lấy cánh tay người ta lay thật mạnh như muốn trút giận.

Phái Nhiên nheo mắt, bóng của lông mi lúc ấy tựa hồ lại càng dày hơn, hần chậm rãi chớp mắt, chống tay bên phải ngồi dậy.

Giống y như công chúa.

Nhưng hiếm thấy, vẻ mặt Phái Nhiên trong một thoáng rõ ràng không rực rỡ xuân hoa như mọi khi, có chút lạnh lùng, đôi mày khẽ nhăn lại, khiến cho một chút tiểu ý trên khuôn mặt cũng biến mất.

Trì Diễn Hạo bị cái nheo mắt của Phái Nhiên làm cho giật mình, cảm thấy ở cổ một giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu vừa rơi xuống, chảy dọc sống lưng.

Phái Nhiên nhận ra người trước mắt là ai, mùa đông băng giá trên gương mặt lập tức tan biến, nhường chỗ ánh nắng mùa xuân lại một lần nữa lan tràn.

“Quân sự xong rồi?” Hần nằm nghiêng hỏi như thế, áo quần lờ lợt dày cộm trên người cũng không che giấu được phong thái toàn thân.

Giống y như phong thái công chúa.

“Ách...” Não của Trì Diễn Hạo có một giây ngừng hoạt động, nhưng không phải hần đã trải qua những chuyện lớn rồi sao, một giây đồng hồ cũng đủ để não hồi phục chức năng: “Tớ muốn mời cậu ăn cơm.”

Phái Nhiên nhướn mày, ngồi thẳng lưng vươn người tới trước thăm dò, khiến cho cả gương mặt hần đến rất gần, nụ cười tựa như cánh liễu bên bờ sông khẽ chạm vào mặt nước xao động tạo ra muôn vàn sóng nước lấp lánh.

Trì Diễn Hạo rụt cổ về phía sau, hần cảm thấy mình giống như con vịt lạc bầy trong một ngày hè mưa như trút nước bị cánh liễu quật tới tấp đang khóc cầu cứu (=)=), bỗng nhiên mặt nóng bừng.

“Thì... thì muốn cảm ơn cậu, luôn mời tớ uống nước.” Mặt bị đốt, nói năng cũng lắp bắp.

Từ lúc có trí nhớ đến bây giờ, Trì Diễn Hạo theo đuổi con gái nhiều không đếm xuể. Bình sinh sẽ chỉ ngưỡng ngừng trước mặt nữ sinh vô cùng xinh đẹp, bất quá hắn cũng chưa gặp được quá vài người vô cùng xinh đẹp, sơ trung có hai, trung học thêm ba.

Vậy mà hắn ở trước mặt Phái Nhiên đỏ mặt cái rắm a, tiểu tử này mặc dù bộ dáng rất được, nhưng chao ôi cũng là hùng hổ cước phác sóc(1), chao ôi bên dưới có cái gì đó bên trên thiếu cái gì đó, chao ôi vào phòng tắm nam đi WC nam ngủ ký túc xá nam.

Phái Nhiên “A” một tiếng, thoát nhìn có vẻ rất ngạc nhiên, hắn nghiêng nghiêng đầu: “Là vì chuyện này?”

Mặc dù nghiêng đầu, Trì Diễn Hạo nhìn thấy bất giác lại bối rối, người dễ nhìn làm chuyện gì cũng thích xem, người khó nhìn làm cái gì cũng muốn đánh. ([1]: Thiên hạ có câu: “không muốn ngắm chứ cũng đừng để đến mức nhìn là muốn đánh”!)

“Là vì chuyện đó a, tớ... không thích thiếu nợ người khác...” Trì Diễn Hạo giải thích.

“Vậy được.” Phái Nhiên thẳng thắn đồng ý.

Trì Diễn Hạo lập tức tèo xuống dưới, quay lại lục tung tủ quần áo của mình. “Quyết định vậy đi, tớ tắm rửa thay quần áo trước, cậu có muốn thay không?”

“Không cần, bây giờ chưa muốn tắm, đi thế này thôi.” Phái Nhiên nói xong cũng leo xuống giường, mặc quần áo thay giày, sau đó ngồi xuống chỗ của mình.

Sẽ mặc như thế sao? Nhưng mà Phái Nhiên nói không cần tắm, Trì Diễn Hạo cảm thấy có chút may mắn, Phái Nhiên tắm rất lâu, ít nhất một lần nửa tiếng.

Hè này Trì Diễn Hạo vừa mua áo mới, từ lúc khai giảng đến bây giờ chưa có cơ hội mặc một lần, được mặc quần áo mới vẫn khiến cho người ta có chút hưng phấn. Hắn ôm quần áo hăm hở tiến đến phòng tắm, bước vào, sợ Phái đại gia không kiên nhẫn, lại quay ra, căn dặn thêm một câu: “Tớ nhanh lắm, cậu chờ tớ a.”

Phái Nhiên nghiêng nghiêng đầu, cười: “Àn, tớ chờ cậu.”

(1): hùng hổ cước phác sóc, thư thổ nhân mê lý

Nhạc Phủ (quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ) thi tập: Mộc Lan thi: “Hùng hổ cước phác sóc, thư thổ nhân mê lý/Song thổ bàng địa tẩu, an năng biện ngã thị hùng thư”. Nguyên ý chỉ nhận không ra trống mái. Hậu nhân dùng để hình dung sự tình rắc rối phức tạp, không thể phân biệt.

(nghe đồn) căn cứ vào thơ có thể phân biệt thổ đực và cái.

Thỏ đực luôn thích đập chân phình phịch, thỏ cái luôn lim dim mắt, để cho bọn chúng chạy trên mặt đất với nhau, làm sao phân biệt được bạn nào trai bạn nào gái?

Phương pháp: Nhắc tai thỏ lên, nếu là bạn là trai, chân sẽ đập phịch phịch, nếu bạn là gái thì ngoan ngoan hơn nhiều, nhưng mắt sẽ chớp liên tục.

Vài thỏ fangirl thì sao ?? xD~

4. Chương 4

Quá trình tiến hành “cuộc sống đại học” của Trì Diễn Hạo vẫn đang diễn ra tương đối thuận lợi, kết thúc kỳ học quân sự phiền phức chính là chương trình học của đại học xem ra rất thú vị. Hơn nữa thời gian cũng đã làm lành vết thương Phái Nhiên gây ra cho Trì Diễn Hạo. Hắn dùng năng lực ý chí siêu cường của mình tự thuyết phục bản thân không cần ghen tỵ với người ta, không phải chỉ là vài đôi giày thôi sao, tự mình cũng có giày để mang có đồ để ăn còn có gái để ngắm, ngày qua ngày quả thực sướng khoái. Đôi giày tha

thiết yêu thương phải vĩnh viễn ở trong tủ nhà người khác mới đáng để tôn thờ, nếu bản thân thực sự có được loại giày tốt như thế, biết đâu sẽ không còn nâng niu nữa.

Àn, thứ không có được luôn luôn là thứ tốt nhất.

Giống như sơ trung cùng lớp với hoa khôi của trường, lên trung học hoa khôi của khối học kế bên, đều là những người Trì Diễn Hạo có cố thể nào cũng với không tới, chỉ có thể ngắm từ xa không thể chạm vào, vợ là người khác vĩnh viễn tốt nhất nha.

Đương nhiên nữ sinh khác cũng không tệ, con gái dễ thương nhất, vừa thơm vừa mềm, mặc kệ là loại điệu dáng ngoan ngoãn hay là Hà Đông sư tử, đều đáng yêu như nhau.

Sau khai giảng thực ra cũng có không ít chuyện vui, ví như Trì Diễn Hạo và mọi người trong phòng sống rất hòa thuận, ví như chương trình học của bọn họ không nhiều, một tuần có vài buổi sáng được nghỉ.

Chuyện tốt nhất, đương nhiên là tỷ lệ nam nữ ba so với bảy ở trường, trong năm mươi một người cùng khoa có tới ba mươi hai bạn nữ.

Ngày học đầu tiên khai giảng, lúc Trì Diễn Hạo xoay nắm cửa tiến vào phòng học, chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng.

Ba mươi hai nữ, phóng tầm mắt nhìn quanh oanh oanh yến yến, hoa nở muôn màu. Quân sự vừa kết thúc, các bạn nữ bị phơi nắng thoát nhìn đều đen hoặc nhiều hoặc ít, nhưng ngoại trừ Nicole Kidman(1) ra Trì Diễn Hạo cũng thích Halle Berry(2), hẳn còn rất ái mộ Beyonce(3) nữa, cho nên hẳn hoàn toàn không ngại làn da khỏe mạnh có hơi đậm màu kia.

Hôm nay có vài người cùng phòng thức dậy xuống canteen cùng Trì Diễn Hạo dùng điểm tâm, ngày học đầu tiên ngay cả nam sinh cũng rất siêng năng, lớp học căn bản không có người trốn học, sáu người trong phòng chưa đến bảy giờ năm người đã ngủ dậy, còn lại mỗi Phái Nhiên chưa đến tám giờ chưa chịu rời giường.

Lại nhắc tới Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo cảm thấy hẳn quả thực chính là một loài dị tộc giữa những thanh niên hiện đại năng động ngày nay, đặc biệt độc hành giống như trong một bát gạo trắng lẫn một viên đậu tương

Không biết lột vỏ hoa quả, không phơi quần áo, không gấp chăn, không rửa chén, từ từ, mọi hành vi của Phái Nhiên đều chứng minh hẳn quả nhiên là một công tử mới vừa dứt sữa.

Kỳ thật Trì Diễn Hạo cảm thấy Phái Nhiên chẳng qua là lười, người đã hai mươi tuổi, làm sao có thể ngay cả một cái chăn cũng không gấp.

Tất nhiên Trì Diễn Hạo cũng không quá chăm chỉ, thực tế tất cả nam sinh đều không quá chăm chỉ, khai giảng cũng chỉ mới gấp chăn một lần lúc sĩ quan huấn luyện đến kiểm tra ký túc xá.

Nhưng chăn lần đó, cũng là do Trì Diễn Hạo gấp cho Phái Nhiên.

Thật ra hôm đó Trì Diễn Hạo không muốn động thủ, đáng nhẽ hẳn đã xếp gọn gàng bàn học và giường của mình ngồi xem tạp chí, lại cảm thấy có người đang mở to mắt mong chờ nhìn mình, ánh mắt khao khát yếu đuối đó từ bốn phương tám hướng chiếu đến đây, cảm giác đó quá sức mãnh liệt, hoàn toàn không thể xem thường.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên là Phái Nhiên.

Trì Diễn Hạo rất muốn giả vờ như không thấy, hẳn nghĩ rằng chỉ cần lờ đi Phái Nhiên, Phái Nhiên sẽ để cho người khác giúp.

Nhưng Phái Nhiên vẫn để đấy, đến lúc sĩ quan gần như đến cửa, hẳn vẫn không nhúc nhích nhìn Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo mới nhận ra mình sai rồi, độ kiên nhẫn với một con mèo, làm sao có thể sánh được.

Dân gian có một trò chơi, cụ thể là hai người ngồi đối diện nhau, ai chớp mắt sau sẽ thắng. Có rất nhiều người cho rằng đây là trò vô vị, nhưng mọi người không thể chơi trò này với mèo.

Bởi vì mèo không chớp mắt.

Hôm đó khi Trì Diễn Hạo thua cuộc bước đến giường Phái Nhiên giúp hắn gấp chăn, hắn nhìn xuống Phái Nhiên ngồi bên dưới đang ngẩng đầu nhìn hắn, Phái Nhiên nhướn mắt trái với hắn, cười nói cảm ơn.

Trong mắt Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên đã hoàn toàn hóa thành một con mèo Ba Tư màu trắng.

Có một cái đuôi thật to, ngẩng cao đầu bước đi, rảnh rỗi không có việc gì thì cuộn tròn làm ổ trong góc, gặp chuyện liền chậm rãi bước đến kêu meo meo.

Nhưng so với mèo, Trì Diễn Hạo thích chó hơn.

Cho nên sáng hôm nay lúc Phái Nhiên còn ngủ trên giường, Trì Diễn Hạo không gọi hắn thức dậy.

Phái Nhiên và Trì Diễn Hạo tính ra ở rất gần, nên mọi người đều nghĩ rằng chuyện đánh thức Phái Nhiên phải do Trì Diễn Hạo trông nom.

Phi, Trì Diễn Hạo mới thêm trông nom.

Lần gấp chăn đó, là ảnh hưởng đến chuyện đánh giá của cả phòng, cho nên Trì Diễn Hạo mới phải động thủ, nhưng hôm nay Phái Nhiên đến muộn hay không là việc riêng của hắn, không hề liên quan đến Trì Diễn Hạo.

Kỳ thật cho dù là hai người bạn bình thường với nhau, lúc thức dậy tiện thể gọi người khác một tiếng cũng không xấu, nhắc tay thì phiền lắm sao.

Nhưng Trì Diễn Hạo sẽ không.

Hắn gấp chăn cho Phái Nhiên, gọt táo, phơi quần áo, vứt rác, hắn còn phải gọi Phái Nhiên thức dậy a.

Hắn không nuôi mèo! Hắn cũng không phải mẹ người ta!

Ai lại dư thời gian đi chiếu cố người khác a, hơn nữa Phái Nhiên cũng không phải bạn gái hắn.

Cho nên Trì Diễn Hạo cảm thấy thập phần thanh thản, hắn ra ngoài cùng với người khác, ăn điểm tâm, vào phòng học, chọn chỗ ngồi ở giữa giảng đường.

Những người khác lại muốn ngồi ở phía sau, cho nên Trì Diễn Hạo cùng các huynh đệ mỗi người một ngả.

Trì Diễn Hạo cảm thấy những người cùng phòng với hắn thật sự rất thiếu hiểu biết, ngồi ở cuối có cái gì tốt chứ, ở giữa giảng đường ôi chao mới chính là phong thủy bảo địa, phía trước phía sau đều là con gái.

Cậu xem, Trì Diễn Hạo cũng đã phân tích thấu đáo, nói theo lẽ thường, sinh viên vô cùng nhiệt tình yêu thích học tập đều đã ngồi ở hàng đầu, nam sinh bình thường ngồi ở phía sau, mà con gái ngồi ở giữa, sức học có thể bình thường, nhưng tuyệt đối sẽ dễ tiếp cận.

Ngành của bọn họ rất nhiều người, trong sảnh chính có một cái cầu thang dẫn lên lớp học, cả lớp cùng ngồi xuống còn có thể dư ra một nửa phòng.

Vị trí Trì Diễn Hạo chọn quả thật không tồi, tuy rằng bàn học chỉ có duy nhất một mình hắn, nhưng phía trước phía sau oanh oanh yến yến, chim hót vang hoa thơm phức, các loại mùi hương trên người con gái đánh thẳng vào mặt.

Trì Diễn Hạo cảm thấy ngày học kế tiếp nhất định hắn sẽ không còn cô đơn.

Bạn gái phía sau đang bàn chuyện mỹ phẩm mới vừa mua trên mạng, phương diện này Trì Diễn Hạo không thể chen vào được một câu, bạn gái phía trước đang nói chuyện một bộ phim đang được đóng máy, ngô, đây chính là lĩnh vực của Trì Diễn Hạo hắn rồi.

Không cần tới năm phút, Trì Diễn Hạo đã có thể cùng năm nữ sinh ngồi phía trước trò chuyện thật vui vẻ, hắn, “sát thủ nữ sinh” tự phong cũng không phải là khoác lác.

May mắn hơn nữa chính là, nữ sinh ngồi phía trước Trì Diễn Hạo, ôi chao siêu cấp xinh đẹp.

Bất quá may mắn của Trì Diễn Hạo chỉ duy trì được năm phút.

Năm phút sau thầy giáo bước vào cửa, phía sau còn có thêm một cái đuôi.

Phái Nhiên.

Hắn có thể rời giường!

Làm sao hắn thức dậy!

Phái Nhiên vào lớp học, trước tiên ngẩng đầu nhìn một lượt khắp phòng, sau đó chân bước nhẹ nhàng như mèo thẳng tới chỗ Trì Diễn Hạo.

Hắn híp mắt, vẻ mặt thoát nhìn rất thoải mái lại vui vẻ, trách không được tối qua tám rưỡi lên giường, xem ra ngủ đã no.

Trì Diễn Hạo tro mắt nhìn Phái Nhiên bước đến, vượt qua lối đi, ngồi xuống chỗ bên cạnh.

“Hôm nay suýt nữa đến muộn, tỉnh lại đã bảy giờ bốn mươi.” Phái Nhiên chống cằm nói, thanh âm nhẹ nhàng bay bổng.

Đây là oán trách dịu dàng, Trì Diễn Hạo nghe rõ, nhưng hắn không biết đây là rắc rối của hắn: “Sau này cậu cài báo thức đi, tớ cũng cài báo thức.”

Phái Nhiên quay đầu, nhìn Trì Diễn Hạo, ngón tay thon dài của hắn vừa chạm vào Thái Dương, khiến cho khóe mắt của hắn bị đẩy lên một chút.

Hắn vẫn mãi là đáng vẻ uể oải như thế, nửa nhắm mắt, lại chậm rãi mở mắt, mỉm cười một cách lười biếng: “Tớ không đặt đồng hồ báo thức...”

Nữ sinh xinh đẹp ngồi phía trước vẫn đang nhìn Phái Nhiên, bỗng đứng lên tiếng: “Điện thoại của cậu không có báo thức sao?”

Phái Nhiên cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt trên người Trì Diễn Hạo, nhìn về phía nữ sinh kia, hắn nhìn ai cũng như thế, ánh mắt mơ màng.

“Chắc là có, nhưng tớ không cài.”

Nữ sinh cười với Phái Nhiên: “Cho tớ xem điện thoại của cậu.”

Phái Nhiên rút điện thoại di động trong túi đưa cho nữ sinh, vẫn là đáng vẻ không quá quan tâm xem người ta sẽ đối xử với đồ vật của mình như thế nào, xem ra hoàn toàn phớt lờ chuyện đồng hồ báo thức, lại cúi đầu nhìn bìa sách giáo khoa của mình, bỗng đứng quay đầu nói với Trì Diễn Hạo: “Tớ quên mang bút.”

Con người đến đây đi học, chỉ mang theo một cuốn sách, ngay cả bút cũng không có lấy nửa cây.

Hắn không cần đến đây có phải tốt hơn không.

Trì Diễn Hạo hơi tức giận, hiện tại hắn phi thường muốn ôm cặp xuống ngồi phía sau.

Tại sao tên Phái Nhiên này cứ bám dính hắn a.

Hơn nữa Trì Diễn Hạo cũng đã nhận ra, cô nàng hắn mới vừa để ý xem ra rất có hứng thú với Phái Nhiên.

Hận ngô cập ngô (4), cư nhiên lại thích cái loại con trai mềm oặt nằm dài lên bàn như thế này, đủ thấy phẩm vị của nữ sinh này rõ ràng có vấn đề. Mặc dù con gái đẹp to hơn trời, nhưng hôm nay Trì Diễn Hạo mới nhận ra rằng phẩm vị của con gái cũng rất quan trọng.

Trì Diễn Hạo cắn răng ngồi thật lâu, cuối cùng vẫn nhục nhã lôi bút từ trong cặp ra.

5. Chương 5

Sau đó Trì Diễn Hạo có vài lần thử lại cảm giác ngồi giữa đồng nữ sinh, Phái Nhiên vẫn nhất định muốn ngồi cùng với hắn. Ban đầu Trì Diễn Hạo còn cho rằng bị người khác quần chân cũng không thể ngăn cản

quyết tâm giữ lấy các em gái xinh tươi của hắn, huống hồ Phái Nhiên ngồi bên cạnh thật ra cũng không làm gì, có lúc nghe giảng bài, có lúc ngủ, hầu như cũng không nói chuyện với Trì Diễn Hạo.

Cảm thấy lương tâm bảo rằng, Trì Diễn Hạo không ghét Phái Nhiên đến thế, hắn đối với Phái Nhiên là lẫn lộn giữa ghen tỵ và một cảm giác kỳ lạ, cho nên nếu Phái Nhiên muốn lên lớp ngồi cùng hắn, Trì Diễn Hạo vẫn có thể chấp nhận.

Nhưng vấn đề là, hai người ngồi cùng nhau, các nữ sinh đều dồn hết sự chú ý về phía Phái Nhiên, xinh hay không xinh, thích học hay không thích học, mặc kệ là ai, mặc kệ là loại người nào, chỉ cần là nữ, chỉ cần các nàng bị Phái Nhiên liếc mắt một cái, dường như đều mất hồn, nhìn hắn đắm đắm.

A, tại sao con gái nhất định cứ thích công tử bột chứ?

Trì Diễn Hạo hoàn toàn không hiểu.

Ở tiểu học hắn có bạn cùng lớp tên Ngô Đồng, lúc nhỏ cũng là cái dạng da mềm thịt trắng giống Phái Nhiên, là loại mà đại đa số các bạn nữ đều thích. Lên sơ trung hai người vẫn học chung trường, hoa khôi lớp mà Trì Diễn Hạo để ý lại thích Ngô Đồng.

Bây giờ Trì Diễn Hạo thích cô nàng xinh đẹp ngồi trước hắn ở ngày đầu tiên khai giảng, cô nàng xinh đẹp đó lại liên tục chủ động bắt chuyện với Phái Nhiên, đương nhiên nàng đối với Trì Diễn Hạo cũng có chút hòa nhã, nhưng nhiệt tình chủ động và hòa nhã thân thiện là hai thứ hoàn toàn khác nhau, bản chất của hai loại trạng thái này giống như dưa hấu và hột nhãn, làm có thể so sánh được! Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, không thể như thế!

Hắn ngồi giữa nữ sinh, Phái Nhiên ngồi cạnh hắn tất nhiên sẽ càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với các bạn gái, Phái Nhiên nói chuyện với các bạn gái dường như ai đến cũng không từ chối, nếu như một nam nhân có một đám con gái để chọn, tất nhiên hắn phải chọn người xinh đẹp nhất, thế há chẳng phải người Trì Diễn Hạo vừa để ý chắc chắn sẽ không thoát khỏi nanh vuốt của Phái Nhiên sao?! Đó chỉ là một con mèo trắng lưỡi biếng yếu ớt, sao có thể có được đôi giày cả đời Trì Diễn Hạo cũng không thể chạm đến, còn muốn giành lấy nữ nhân hợp ý hắn nữa ư?

Trì Diễn Hạo nhất định không để bị kịch này tái diễn một lần nữa.

Hắn do dự lại lưỡng lự, động não cố gắng nghĩ, suy đi tính lại một lúc lâu, đầu óc đưa ra quyết định.

Đi học vừa được bốn ngày, Trì Diễn Hạo liền nảy ý muốn ngồi cùng các nam sinh cùng phòng.

Cung Kỳ Quân can ngăn, nói: “Cậu ngồi với bọn tớ, bàn ghế bình thường chỉ có năm chỗ, nếu cậu ngồi ở đây, ôi Phái Nhiên sẽ không có chỗ ngồi.”

Mặc kệ hắn sống chết, Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, nguy hiểm: “Phái Nhiên ngồi ở đâu chả được, dù sao hắn cũng không nghe giảng.”

Cung Kỳ Quân đối nhân xử thế quả nhiên thập phần ngay thẳng: “Ôi cậu cũng đâu có nghe giảng, chúng ta ngồi cuối lớp là do không muốn nghe giảng bài mà.”

Trì Diễn Hạo rất muốn đâm một cái vào não của Cung Kỳ Quân, hắn lưỡi giải thích, ngồi xuống chỗ của mình.

Mấy ngày nay mọi người trong phòng xem ra rất sung sức, từ cả phòng siêng năng nên mỗi ngày đều thức dậy sớm hơn, hôm nay lúc vào lớp mới chỉ có vài bạn nữ.

Trì Diễn Hạo nghĩ đến cuộc sống tươi đẹp sau này, cảm thấy vô cùng cao hứng.

Hắn đã sớm có được số điện thoại của Tô Nhạc chính là cô nàng xinh đẹp trong tầm ngắm kia. Hiện tại nói chuyện với Tô Nhạc cũng chỉ khoảng chừng năm tin nhắn một ngày, hắn cũng cho rằng nội dung tin nhắn được kiểm soát rất tốt. Trì Diễn Hạo tự cảm thấy trong mắt Tô Nhạc, hắn là một anh thanh niên vô cùng lễ độ có đẳng cấp lại còn thực ân cần, Trì Diễn Hạo cũng cho rằng, chỉ cần hắn kiên trì thế này, và bằng vẻ tuấn tú thanh lịch cùng gia thế hoàn mỹ, hoàn toàn có thể mở cánh cửa bước vào trái tim thiếu nữ của Tô Nhạc.

Mà chuyện trước mắt hẳn phải làm, chỉ là cố gắng kéo dài khoảng cách vật lý giữa Phái Nhiên vào Tô Nhạc mà thôi.

Lại có thêm một số người nữa lục đục kéo nhau vào phòng học, lác đác ngồi xuống, Trì Diễn Hạo nghĩ đến khoảng khắc vừa đúng tám giờ Phái Nhiên bước vào phòng, nhất thời cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Đúng thế, thật ra hẳn rất chán Phái Nhiên, đủ chán rồi.

Bất quá tính toán của hẳn có chút sai sót, hôm nay chuông vào học đổ tám giờ, không thấy Phái Nhiên thông thả vào lớp muộn.

Bảy giờ bốn mươi lăm, Phái Nhiên bước vào giảng đường.

Hôm qua mưa, trời lạnh đi không ít, nghe nói thành phố này không có mùa xuân và thu, qua mùa hè sẽ tới mùa đông, ngày hôm qua sinh viên còn mặc áo sơ mi hôm nay đã mang áo tay dài.

Phái Nhiên mặc áo khoác màu đen, trên cổ áo có một lớp lông mịn, lớp lông đen trên áo càng tôn lên khuôn mặt của hẳn, làn da hẳn có vẻ như càng trắng, cái gì mà “Phấn điều ngọc trác” (khắc từ phấn, tạc từ ngọc). Bao bọc lấy đôi chân dài của Phái Nhiên vừa nhìn liền biết được là quần jean giá không rẻ, về phần giày, chắc là cặp Sakura Air force 1(1) đó rồi.

Trì Diễn Hạo không muốn thấy đôi giày kia, nhìn thấy trong lòng sẽ rất buồn, ôi đôi giày đó mấy năm trước lúc ra mắt chỉ có năm trăm đôi, Phái Nhiên cư nhiên lại có được, nhưng mà đôi hẳn mang đi học là đôi chế tác, còn Trì Diễn Hạo ngay cả đôi chế tác cũng không có.

Trì Diễn Hạo cảm thấy dòng Sakura vẫn rất đẹp, tuy rằng hoa văn anh đào có chút nữ tính, nhưng hẳn không ngại! Một chút cũng không ngại a!

Phái Nhiên chân tay mảnh khảnh đứng trong phòng học thoạt nhìn vô cùng bắt mắt, hẳn liếc mắt một cái đã lôi được Trì Diễn Hạo ra từ trong đám người kia, trong đôi mắt lim dim ẩn chứa ánh mắt mơ hồ, ánh mắt đó bắn thẳng sang hướng này.

Trì Diễn Hạo chợt dạ quay đầu sang một bên.

Trì thiếu gia quay sang hướng khác đương nhiên không thấy được khóe môi Phái Nhiên nhếch lên thành một nụ cười xấu xa.

Phái Nhiên không đi về phía Trì Diễn Hạo, mà nhắm hướng cách xa bảng đen và máy chiếu, chỗ đó cũng cách Trì Diễn Hạo rất xa, gần như sang lớp bên cạnh.

Trì Diễn Hạo giả vờ dựng thẳng sách giáo khoa lật vài trang, nhìn thấy hướng Phái Nhiên vừa đi, thở phào nhẹ nhõm.

Bảy giờ năm mươi, Tô Nhạc và các bạn của nàng bước vào lớp.

Trì Diễn Hạo thật cao hứng, bắt tri bắt giác treo trên mặt một nụ cười đắc ý, hẳn cảm thấy mình đã giải cứu thiếu nữ Tô Nhạc từ trong ma trảo của Phái Nhiên, cũng là giải cứu hạnh phúc tương lai của chính mình.

Rất nhanh, nụ cười của hẳn trở nên cứng ngắt.

Tô Nhạc và các bạn của nàng, chọn chỗ ngồi trước Phái Nhiên.

Không thể nào, theo Trì Diễn Hạo, Tô Nhạc nữ sinh mặc dù hữu hung (có ngực =))) vô mưu, tuyệt đối cũng không phải là một người vì nam sắc bỏ bê chuyện học hành và sự nghiệp.

Huống hồ tên Phái Nhiên đó làm sao tính là nam sắc! Không phải chỉ là một tên mặt trắng sao? Mặt trắng ẻo lả thì đẹp trai sao?! Phi! Đẹp cái rắm!

Cung Kỳ Quân vươn dài cổ nhìn Phái Nhiên, lẩm bẩm: “Đẹp trai đúng là tốt, may mà ta với vị đó giao tình không tồi, cũng không cần mạo hiểm ở trong này tìm đối tượng... A, Trì Diễn Hạo, ôi cậu đâm sách giáo khoa thành một cái lỗ rồi.”

Phái Nhiên bỗng đứng quay sang cười với Trì Diễn Hạo, động tác nhẹ nhàng như gió thoảng, lúm đồng tiền điểm lệ như ngọc.

Là nụ cười nhạo báng kẻ thua cuộc.

Cái tên Phái Nhiên này!

Trì Diễn Hạo nện xuống sách giáo khoa thương tích đầy mình của hắn một quả đấm.

Trì Diễn Hạo cảm thấy, có lẽ hắn và Phái Nhiên cần nói chuyện.

Vì thế nắm thời cơ, cuối tuần đầu tiên ở đại học, người trong ký túc xá hoặc ra ngoài hẹn hò hoặc đi chơi, Trì Diễn Hạo gác lại cơ hội tốt hẹn hò cùng Tô Nhạc, túm lấy Phái Nhiên.

Kỳ thật phần lớn thời gian Phái Nhiên đều một mình đi tới đi lui, chỉ có khi đi học và lúc không biết gọt vỏ táo mới tìm tới Trì Diễn Hạo. Cũng không phải là người trong ký túc xá cô lập hẳn, chẳng qua hình như hắn thích như thế, người khác mời hắn cùng ra ngoài ăn cơm đều bị từ chối.

Ngày chủ nhật đã đến, hình như có người trong nhà Phái Nhiên đến thăm hắn. Buổi sáng Phái Nhiên đã ra ngoài, Trì Diễn Hạo ngồi trong ký túc xá nôn nóng nửa ngày, còn Phái Nhiên vô cùng thông thả, mãi cho đến hai giờ chiều mới mang theo một cái túi to ở siêu thị bước vào cửa, bên trong đầy đồ ăn vặt.

Nhìn thấy Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu không ra ngoài chơi với bọn Cung Kỳ Quân?”

Hắn quăng túi ở dưới bàn, bởi vì trên mặt bàn đã chất đầy quà của người đến thăm hôm nay cho hắn, không thể chất thêm nữa.

Trên bàn của hắn toàn là đồ ăn, có trái cây, thuốc bổ, có cả thức ăn nhanh. Lầu dưới túc xá của trường có văn phòng, bên trong có một cái lò vi sóng và bốn cái máy giặt, thậm chí phòng ở tầng dưới có hẳn hai cái văn phòng như thế, một cái lúc bình thường là cửa hàng, bán sách hay bán đồ ăn đều có. Cơ sở vật chất của ký túc xá cũng tương đối tốt, hướng chi bọn Trì Diễn Hạo ở lầu một, Phái Nhiên thường xuyên hâm nóng thức ăn bằng lò vi sóng, hắn trắng như vậy, có lẽ là do không phơi nắng a.

Đến chiều đã tiêu tan gần hết nộ khí Trì Diễn Hạo vất vả tích góp từng chút một, hơn nữa bàn tay không đánh người đang cười, hiện tại Phái Nhiên ôn hòa như thế, Trì Diễn Hạo thật sự không thể hung hăng với hắn.

“Tớ, tớ có chuyện.”

“Nga...” Phái Nhiên gật gật đầu, chỉ chỉ đồ ăn trên bàn. “Ăn không?”

Đối với thức ăn trước nay Trì Diễn Hạo ai mời cũng không từ chối, nhưng lúc này không phải là giờ ăn vặt. Hắn lắc đầu, cuối cùng cũng mở miệng: “Phái Nhiên... tớ nói... cái kia.... cậu có ý kiến gì với tớ không a?”

Hắn hỏi chuyện này vừa kiên định lại do dự. Kiên định lập trường, do dự thái độ, khoảng thời gian do dự đủ để Phái Nhiên thay giày, đi vứt vỏ bao khoai tây chiên.

Phái Nhiên ăn khoai tây chiên ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút... phiền muộn?

Một con mèo trắng thật to buồn bã nhìn cậu, buồn bã giống như chính cậu đoạt lấy con cá khô của nó.

Trì Diễn Hạo không ngờ Phái Nhiên còn có chiêu này, trong phút chốc không biết phải đánh trả thế nào, bất quá hắn không sợ, lấy bất biến ứng vạn biến là diệu kế.

“Tớ...” Phái Nhiên nhàn nhạt nói, nuối khoai chiên vào, bỏ gói khoai chiên xuống: “Ông ngoại tớ nói, cậu là người tốt, cậu sẽ chăm sóc tớ, nên tớ mới đi theo cậu...”

A, lão gia gia tóc bạc đó có khen mình mà, Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, lão gia gia thật tình mắt.

Phái Nhiên chậm rãi ngồi xuống ghế của mình, buồn thương nhanh chóng trát lên mặt không thua kém gì một nữ diễn viên kịch Quỳnh Dao chuyên nghiệp.

“Từ nhỏ tớ đã vô cùng thiếu tình thương...” Phái Nhiên nói, cau mày, nhẹ nhàng lấy một miếng khoai nhét vào miệng, ngay cả động tác ăn khoai chiên cũng thực tao nhã.

Trì Diễm Hạo vừa nghe, cảm thấy trước kia mình đoán quả nhiên không sai, thân thể Phái Nhiên quả có vấn đề, cái gì mà, kịch truyền hình cũng không phải vấn hay diễn như vậy sao, nội bộ quý tộc luôn luôn phức tạp lại đầy kịch tính.

“Bố mẹ tớ...” Phái Nhiên chậm rãi nói, ăn tới miếng khoai thứ ba: “Lúc tớ 5 tuổi, bọn họ đi du lịch nước ngoài, tai nạn máy bay, hai người không còn...”

A, là lúc 5 tuổi, con cái nhà giàu lúc 5 tuổi trong nhà đều gặp chuyện không may, thông thường không phải là cha mất thì là mẹ qua đời, đa số là mẹ, thật thâm hiểm.

Bất quá Phái Nhiên vẫn thâm nhất, cư nhiên đi cả đôi.

Trì Diễm Hạo vô cùng bất ngờ. Tuy rằng hắn cảm thấy chuyện này nghe qua thật giả tạo, nhưng Phái Nhiên thoát trông không phải là mẫu người hay thiếu tình thương sao.

Cái tên này (ý nói Phái Nhiên) đã nói tất cả, tại sao cái gì hắn cũng không biết. Tại sao người ta tốt bụng với hắn một chút hắn liền bám dính lấy người ta. Tại sao người đưa hắn đến khai giảng có ông ngoại có dì nhưng không có bố mẹ.

Hơn nữa, nhất định không có ai lại lấy bố mẹ của mình ra đùa thế này.

Thật ra Trì Diễm Hạo không muốn thông cảm cho Phái Nhiên, nhưng vẫn cho rằng người đáng hận tất sẽ có chỗ đáng thương, không khỏi cảm thấy trước kia người này đã làm gì đều có thể tha thứ.

Nghĩ lại, kỳ thật người ta cái gì cũng chưa có làm, Phái Nhiên không câu dẫn Tô Nhạc, đều là do Tô Nhạc tự theo đuổi hắn a.

Trì Diễm Hạo lại nghĩ, mình là nam nhân, không nên so đo cái này.

Nghe được loại chuyện thể này, khiến cho người ta có chút khó chịu, chắc hẳn người trong cuộc kiêm người kể chuyện lại càng khó chịu hơn.

Trì Diễm Hạo nghĩ đến đây, chuẩn bị làm ra bộ dáng đến chết cũng phải chần chứa đồng tình kiêm cảm động, Phái Nhiên ngẩng đầu kéo túi khoai tây, trên mặt mắt sạch vẻ đau buồn lúc này.

Hắn cười sáng lạng: “Gạt cậu thôi.”

6. Chương 6

Trì Diễm Hạo tránh mặt Phái Nhiên.

Hắn quyết định trước khi tốt nghiệp đại học sẽ không nói với Phái Nhiên một câu nào.

Tên này là cặn bã sao, lấy cha mẹ của mình ra đùa thế này, sẽ bị sét đánh đấy.

Nếu Trì Diễm Hạo nói cha mình đã chết, cha sẽ đánh hắn chết trước.

Tuy rằng ở chung một phòng, nhưng muốn chiến tranh lạnh thì vẫn cứ chiến tranh lạnh thôi. Chẳng qua Trì Diễm Hạo thật không ngờ rằng, từ nhỏ hắn đã kết giao rộng rãi, từ trước đến nay chưa từng chiến tranh lạnh với bất kỳ ai, bây giờ hắn vừa vào đại học được một tuần, thêm ba tuần quân sự, hắn lại quyết định gây chiến với bạn cùng phòng.

Đủ thấy cái người tên Phái Nhiên này vô cùng xấu xa, bại hoại, vô liêm sỉ, hèn hạ, đốn mạt.

Không còn là con người mà!

Lúc này không phải là do đồ kị điều khiển hắn, mấy đôi giày xinh đẹp đó cứ để gió cuốn đi đi, nếu có được những đôi giày xinh xắn đó đều là những người giàu có khốn nạn thế này, vậy thì Trì Diễm Hạo chính trực thiện lương đây không cần.

Ngay sau đó, chiến tranh lạnh giữa bọn hắn do Trì Diễm Hạo đơn phương phát động diễn ra. Hắn không thông báo cho thân bằng hảo hữu biết chuyện hệ trọng này, cũng không thông báo cho đối thủ của hắn là Phái Nhiên biết, dù sao muốn làm chuyện này cũng vô cùng đơn giản, hắn trước khi có hai (ý chỉ Hạo + Nhiên) không phải vẫn đi một mình đó sao.

Buổi tối cuối tuần đầu tiên trong phòng chỉ còn lại ba người, Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên, Cung Kỳ Quân, ba người còn lại, hai người đã về nhà, một người hình như ra ngoài với bạn gái.

Tối cuối tuần vô cùng rảnh rỗi, chiều nay sau khi về đến phòng Cung Kỳ Quân liền nằm bò ra trước máy vi tính xem phim hoạt hình. Trì Diễm Hạo có chút buồn chán, tiện tay kéo ghế dựa đến cạnh Cung Kỳ Quân cùng xem phim với hắn. Lúc đó Phái Nhiên ngồi một mình trước bàn xem được nửa cuốn tạp chí, đứng lên tìm một đồng hồ ăn vặt đặt lên bàn Cung Kỳ Quân.

Cung Kỳ Quân tiện tay cầm lấy gói to xé vỏ, ăn hai cái, rồi tiện tay chuyển sang cho Trì Diễm Hạo, lát sau tung chưởng đẩy (đồ ăn) trở về, ngoảnh đầu tỏ vẻ khinh thường đồ ăn vặt của Phái Nhiên.

Phái Nhiên đứng phía sau hai người ăn Bách Lực Tư (1), dường như hắn rất thích ăn thứ này, mua đủ loại mùi vị, trong tủ quần áo hắn cất Bách Lực Tư có vị tìm khắp cả nước cũng không có, ngoại trừ trái cây, hắn thích ăn cái này nhất, thích đến mức cơm cũng có thể không ăn.

Nhìn lại nhìn, Phái Nhiên nằm đè lên vai Cung Kỳ Quân, hỏi: “Đây là hoạt hình Nhật Bản?”

Cung Kỳ Quân gật đầu, rút một cây Bách Lực Tư trong gói bánh trên tay Phái Nhiên: “Của Nhật Bản, sao cậu biết?”

Phái Nhiên nói: “Nét vẽ của Âu Mỹ và Nhật Bản rất khác nhau.” Nói xong thuận tay đưa bánh cho Trì Diễm Hạo.

Trì Diễm Hạo và Cung Kỳ Quân ngồi cách một nắm tay, nên trên cơ bản hắn và Phái Nhiên mặt dán sát mặt, vì không muốn chạm vào Phái Nhiên, hắn nghiêng đầu sang bên kia đã lâu, đau cả cổ.

“Ăn?” Phái Nhiên khó hiểu nhìn hắn: “Cậu không ăn sao?”

Trì Diễm Hạo nhìn khe hở tối đen giữa bàn học và tủ quần áo, cố gắng kéo cái cổ mỗi lúc lắc đầu.

Phái Nhiên nghiêng đầu tự tiểu phi tiểu nhìn vào gáy Trì Diễm Hạo một lúc, đứng dậy, rồi đi cùng với cái Bách Lực Tư Trì Diễm Hạo ghét bỏ.

Buổi tối Trì Diễm Hạo nằm trên giường có chút khó ngủ, hắn đã chơi game, đã xem xong tạp chí giày thể thao, đã lăn qua lăn lại một lúc lâu, trong đầu rối bời, tuy có hơi mệt nhưng vẫn không ngủ được. Ngày hôm qua kế hoạch gián tiếp ngăn chặn Phái Nhiên và Tô Nhạc tiếp xúc thất bại, hôm nay hắn lại quyết định chiến tranh lạnh với Phái Nhiên, một chuyện dở võ kéo theo một chuyện khác, tại sao tất cả đều có liên quan tới tên Phái Nhiên đó?

Trì Diễm Hạo không muốn dính líu quá nhiều với nam nhân. Hắn đã sống hai mươi năm, hiện tại nam nhân liên quan gần nhất với hắn trừ cha hắn ra chỉ có Hồn Hồn, tên Hồn Hồn đó đi tìm gốc cây ba năm của hắn, bọn hắn cũng đã đánh nhau rất nhiều, bởi vì hắn theo đuổi nữ hài tử Hồn Hồn để ý.

Sơ trung là khoảng thời gian Trì Diễm Hạo phóng túng nhất, ngoại trừ bạn học trong trường, hắn cũng quen biết rất nhiều người tung lung bên ngoài, hắn có tiền, lại chịu chi tiền, hắn không cần tiền, lại chưa bao giờ kiếm ra tiền, làm sao hiểu được cay đắng của đồng tiền.

Nhà hắn có rất nhiều thuốc tốt, cha hắn không thường hút thuốc, thuốc này giữ làm quà tặng người khác. Hắn từng trộm vài cái cho bọn họ, thật ra những người đó cũng không có đầu óc, vài điều thuốc đã có thể xưng huynh gọi đệ, Hồn Hồn so với bọn con gái còn dễ thu phục hơn.

Sau đó Trì Diễm Hạo trộm thuốc bị phát hiện, đương nhiên không tránh khỏi một trận đòn. Cha hắn đánh hắn bầm dập mặt mũi, trên cánh tay đầy vết roi, đó là lần cha đánh hắn nhiều nhất, hôm sau Trì Diễm Hạo không thể xuống giường, nhưng vẫn bị cha đá tới trường.

Đến lúc Trì Diễm Hạo lên trung học, không còn gặp Hồn Hồn nữa, qua lại với bạn bè sơ trung cũng dần ít đi, vì thế mới nói bạn ăn chơi không ai thật lòng, còn Hồn Hồn vẫn đi tìm gốc cây của hắn nghe nói sau đó

vướng vào chuyện gì đó phải vào tù.

Thật ra ở trung học Trì Diễn Hạo có bạn, nhưng giao tình hai người không quá thân thiết, vẫn có qua lại, nhưng cũng chỉ đến đó.

Trì Diễn Hạo thích con gái như thế, đa phần là do cha tạo cho hắn bóng ma quá lớn. Con trai cùng tuổi làm bạn với hắn vẫn chỉ có Hồn Hồn, hai người thường không hòa thuận, trước kia chỉ có đánh nhau, thật đau lòng.

Nam sinh ngoại trừ Hồn Hồn, còn lại đều là bạn bè bình thường. Thời gian bọn họ ở cạnh Trì Diễn Hạo không nhiều không ít, nói chuyện với nhau cũng không ít không nhiều, không tốt đến mức kẻ vai sát cánh, cũng không đến nỗi phải ẩu đả với nhau, bọn họ và hắn là hai đường thẳng song song ngang hàng, tình cảm không quá sâu đậm, lúc đứt đoạn, cũng chẳng hề dài dòng dây dưa.

Trì Diễn Hạo phát hiện quan hệ của hắn với Phái Nhiên thật chẳng biết tại sao lại hơn thế. Ngày đầu tiên khai giảng đã bị ông ngoại hắn chỉ điểm, sau đó còn giúp Phái Nhiên làm rất nhiều thứ, gom quần áo, đổ rác bẩn, gọt vỏ táo, lau bàn, nấu nước, còn ngồi học chung với hắn một tuần.

Trì Diễn Hạo không lười, hắn không ghét giúp người khác làm một chút chuyện vặt, nhưng hắn không quen thân cận với con trai thế này, sau này không có kết hôn, thân thiết với nhau để làm gì?!

Dưới con mắt người khác, thật ra bọn hắn cũng không tính là quá thân thiết, nhưng quỹ đạo giữa hai người quả thật hơi thiếu song song, có cảm giác bị lệch đi một chút.

Vì thế chiến tranh lạnh là quyết định đúng đắn nhất, Trì Diễn Hạo nghĩ, chiến tranh lạnh là đúng đắn nhất.

Nhưng hắn vẫn ngủ không được, hắn cảm di động lên nhắn tin cho Tô Nhạc.

Tối nay Tô Nhạc hơi nhiệt tình, có lẽ là do cả ngày Trì Diễn Hạo không nhắn tin cho nàng. Thật ra hôm nay Trì Diễn Hạo cố ý không nhắn tin, con gái đa phần đều chịu loại lạt mềm buộc chặt này, Tô Nhạc cũng không ngoại lệ, Trì Diễn Hạo thực hài lòng.

Bọn họ nói chuyện rất lâu, vượt xa con số 5 tin nhắn mỗi ngày, Trì Diễn Hạo lười nhắn tin liền ngồi dậy gọi cho Tô Nhạc một lúc lâu, hắn và con gái trò chuyện với nhau vĩnh viễn không cạn đề tài, cuối cùng hắn hào hoa phong nhã hỏi Tô Nhạc ngày mai có rảnh một chút không.

Đương nhiên Tô Nhạc đang có rất nhiều chút rảnh, Trì Diễn Hạo dễ dàng hẹn với nàng lần đầu tiên.

Lúc nhắn tin hắn đã có chút buồn ngủ, đặt điện thoại xuống rất nhanh đã ngủ say, Cung Kỳ Quân vẫn trừng đôi mắt đầy tơ máu ngồi trước máy tính xem hoạt hình, còn Phái Nhiên hắn đã ngủ từ sớm.

Sáng chủ nhật Trì Diễn Hạo dậy thật sớm, Phái Nhiên lại không ở trên giường cũng không có trong phòng, có lẽ đã ra ngoài dùng điểm tâm. Cung Kỳ Quân ngủ say như chết, hôm qua nửa đêm hai giờ sáng Trì Diễn Hạo tỉnh dậy hắn vẫn xem hoạt hình, có lẽ hôm nay chưa đến buổi chiều hắn chưa tỉnh dậy.

Trì Diễn Hạo hẹn Tô Nhạc trước cửa ký túc xá nữ, rất nhanh cô nàng xinh đẹp trong lòng hắn đã đến. Cuối tuần thời tiết khá tốt, Trì Diễn Hạo đi chơi với Tô Nhạc rất vui, bộ dạng hắn khá ổn, hào phóng, khéo nói, đầu óc nhanh nhẹn, còn thêm sự quan tâm săn sóc phái nữ đã được tôi luyện từ sơ trung. Tô Nhạc có lẽ đã cảm nhận được tình cảm của Trì Diễn Hạo với nàng, cả ngày bị chọc cười khanh khách, người ngoài nhìn vào hai người có lẽ là thập phần xứng đôi.

Hai người đi chơi cả ngày bên ngoài, đến lúc về trường, đã là bảy giờ tối.

Trì Diễn Hạo quay về ký túc xá, phát hiện ba người ngày hôm qua đi vắng đã trở lại, Cung Kỳ Quân và Phái Nhiên cũng đang ở trong phòng.

Nhìn thấy Trì Diễn Hạo trở về, Cung Kỳ Quân cười gian xảo.

“Cậu thật lợi hại, tớ nghĩ đến chiều cậu sẽ về, không ngờ tới tận bây giờ a.”

Bọn họ đều biết Trì Diễn Hạo hơi thích Tô Nhạc, cuộc gọi tối qua của hắn đã không thể nghi ngờ, phỏng chừng Cung Kỳ Quân đã thổi phồng cho toàn bộ ký túc xá đều biết.

Người khác cũng dùng ánh mắt thích thú nhìn hần, Trì Diễm Hạo khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng: “Còn chưa nắm tay mà, chỉ đi chơi thôi.”

“Đi chơi mà đi cả ngày.” Cung Kỳ Quân nói, quay sang đặt chế độ chờ cho máy, hình như chuẩn bị trường đàm với Trì Diễm Hạo một phen: “Tớ thấy Tô Nhạc nhất định có ý với cậu.”

Trì Diễm Hạo vui khi nghe những thứ như thế, có điều là cần trọng vẫn không thể thiếu, không phải hần đã biểu hiện rất rõ sao, xác định đã mở được cửa mối quan hệ hần mới khoe ra.

“ Vẫn chưa theo bài bản mà.” Trì Diễm Hạo khoát tay.

Những người khác bắt đầu chế nhạo Trì Diễm Hạo, Trì Diễm Hạo cứ thích nghe những lời này, mặc kệ người ta nói mấy câu tâm lý hoạt động thế nào, hần vẫn cứ vui vẻ.

Phái Nhiên đang chống cằm xa xa nhìn Trì Diễm Hạo bỗng nhiên mở miệng nói: “Trì Diễm Hạo, tới đây.”

Trì Diễm Hạo sững sốt, có cảm giác như bị người khác lôi ratừ trong mộng, hần không muốn sang, vì hần đang chiến tranh lạnh với Phái Nhiên.

Nhưng Trì Diễm Hạo vẫn qua đó, vì nếu hần quay đầu đi, không khí trong phòng nhất định sẽ đóng băng trong nháy mắt.

Là hần chiến tranh lạnh với Phái Nhiên, hần không muốn người khác nhìn thấy mình vừa khai giảng đã cãi nhau với người khác sau đó sẽ cho rằng mình là người khó ở chung. Hần cũng không muốn người trong phòng cảm thấy khó xử, không muốn khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Vì thế hần bước sang.

Giường của Phái Nhiên ở cạnh cửa bên kia, trước mặt hần đặt một cái laptop, màu trắng bạc, màn hình khá to.

Trước kia Phái Nhiên không mang máy tính đến đây, Trì Diễm Hạo còn chưa kịp nghĩ máy tính này ở đâu ra, anh trai tri kỷ Cung Kỳ Quân đã lên tiếng: “A, đúng rồi, hôm nay Phái Nhiên mua máy tính, kiểu dáng rất đẹp đúng không, hơn nữa cấu hình máy rất tốt, hơn một vạn nhĩ, ôi người nhà Phái Nhiên thật hào phóng, tớ mua máy tớ năm nghìn còn phải năn nỉ cha mẹ rất lâu...”

Phái Nhiên nghiêng người cười với Cung Kỳ Quân, cắt lời hần: “Đừng khen nữa, nếu bây giờ cậu muốn chơi game, tới đây lấy đi.”

Cung Kỳ Quân một chút cũng không ngại ngùng, xông tới bê máy tính đi.

Đứng trước mặt Phái Nhiên, Trì Diễm Hạo nhìn góc bàn, hần đứng chắn ánh đèn, vẻ mặt Phái Nhiên thoát nhìn có chút âm trầm.

“Gọt vỏ táo cho tớ đi.” Phái Nhiên nghiêng đầu nói, cũng không thèm nhìn Trì Diễm Hạo hần.

Trì Diễm Hạo đã biết, Phái Nhiên tìm hần chỉ có chuyện này.

Một đại nam nhân! Rốt cuộc da mặt dày đến cỡ nào mới có thể không chút khách khí như thế yêu cầu người khác gọt táo cho hần?!

“Bởi vì tớ không biết gọt a...” Phái Nhiên nói, câu trả lời đáng xấu hổ thế này hần lại nói ra không chút xấu hổ.

Trì Diễm Hạo tức giận hừ một tiếng: “Vậy cậu ăn cả vỏ đi!”

Hần xoay người trở về chỗ ngồi của mình lấy quần áo sạch sẽ, lại cầm chậu rửa mặt và khăn mặt ra ngoài.

Phái Nhiên lập tức đứng lên đi theo hần.

“Trì Diễm Hạo~” Phái Nhiên gọi, thanh âm hơi giống làm nũng, như mèo con sáng sớm đòi chủ nhân.

Trì Diễm Hạo không thèm để ý đến hần, vào phòng tắm, cởi quần áo treo lên móc, lúc chỉ còn quần lót mới nhớ ra Phái Nhiên vẫn đang đứng ở cửa nhìn, liền bước tới kéo rèm phòng tắm che lại.

“Trì Diễm Hạo~~” Phái Nhiên lại gọi.

Đương nhiên Trì Diễn Hạo vẫn không thèm để ý đến, lúc này không có ai bên cạnh, hắn không cần phải quan tâm đến những người trong phòng, hắn muốn chiến tranh lạnh cứ chiến tranh lạnh thôi.

Phái Nhiên gọi vài lần, vẫn không được đáp lại, nhưng hắn vẫn chăm chỉ gọi, kiên trì tuyệt đối còn hơn mèo.

Trì Diễn Hạo giận dữ hét lên: “Không được gọi tên tớ!”

Phái Nhiên bước hai bước vào phòng tắm, đứng trước rèm, tiếng nước chảy cũng không át được tiếng của hắn: “Vậy gọi cậu là gì? Hạo Hạo?”

“Hạo em cậu! Không được gọi tên tớ!” Trì Diễn Hạo tức giận tung chướng lên rèm phòng tắm, tiếc thay hoàn toàn không tạo nên chút hiệu ứng uy hiếp nào.

“Tại sao a?” Phái Nhiên tò mò hỏi, người bình thường vô cớ bị hét như thế sẽ tức giận, thanh âm của hắn một chút cũng không tức giận, ngược lại hình như còn hơi cao hứng.

“Tớ không muốn nói chuyện với cậu!” Trì Diễn Hạo tức giận trả lời, không thể nhượng bộ tên Phái Nhiên mặt dày lừa đảo này được, nhất định phải một kiếm chính diện chọc thủng da mặt thật dày của hắn.

Phái Nhiên lại im lặng, hắn đứng bên ngoài một lúc sau, Trì Diễn Hạo nghe thấy tiếng bước chân hắn đi ra ngoài.

Trì Diễn Hạo không chịu được bắt đầu xem lại mình có hay không quá nặng lời, nhưng nghĩ đến Phái Nhiên cư nhiên dám đem cha mẹ ra lừa gạt người khác, cảm thấy lời mình nói có nặng cũng đáng.

Kỳ thật, sự thật chứng minh rằng, một chút hối lỗi đó của Trì Diễn Hạo, thật ra đã sai lầm rồi.

Tuần thứ hai khai giảng, tân sinh viên sẽ bắt đầu tự chọn môn học.

Tiết tự chọn đều vào buổi tối, Trì Diễn Hạo vốn muốn chọn giám định âm nhạc và thưởng thức linh tinh gì đó, hắn cảm thấy môn này dễ qua nhất. Lớp học bình thường cũng không có ích, đi học cũng chỉ nghe nhạc, nhưng môn tự chọn có vẻ dễ qua này có rất nhiều người chọn, Trì Diễn Hạo chậm chân, cuối cùng nhận cái môn thực vật gì đó.

Tô Nhạc chọn môn tiếng Anh, Trì Diễn Hạo không thể vì một nữ nhân chưa phải bạn gái mình mà rước lấy cái môn mình vốn không thể qua nổi. Còn những người trong phòng đa số đều chọn môn lịch sử thế giới, vẫn là môn học có chút rắc rối, đến lúc kiểm tra phải nhớ từ đồng sang tây, Trì Diễn Hạo cho rằng như thế có hơi phiền phức.

Cung Kỳ Quân chọn mỹ thuật tạo hình, vô cùng hứng thú nha.

Về phần Phái Nhiên, hình như chọn môn điện ảnh, Trì Diễn Hạo đã không muốn biết, nhưng miệng Cung Kỳ Quân rất rộng.

Bởi vì Trì Diễn Hạo chọn môn này, nên hắn vô cùng thờ ơ, lớp học của hắn bắt đầu vào tuần thứ hai, mỗi tuần ba buổi hai tiết, tối thứ tư hắn còn ăn cơm cùng Tô Nhạc, suýt chút nữa đã đến muộn.

Sự thật là lúc Trì Diễn Hạo vờ vịt ôm tập sách chạy vào phòng học, hắn đã trễ rồi, tuy rằng chuông vào lớp chưa kêu, nhưng ông thầy này hình như vào học sớm hơn một chút.

Trì Diễn Hạo kêu to báo cáo, bước vào lớp, trong lớp đã chật kín người, Trì Diễn Hạo cảm thấy có chút kỳ quái, hắn còn nhớ chọn môn này chỉ có vài chục người.

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy trên màn hình máy chiếu là bộ phim “Đại Thoại Tây Du” không có tiếng.

Nghiên cứu thực vật không thể có “Đại Thoại Tây Du”(2), đây là thường thức phổ thông.

Trì Diễn Hạo sững sờ, lập tức nhận ra mình đã đi nhầm lớp học.

Cùng lúc đó hắn nghe một nam nhân ngồi hàng đầu tiên lớn tiếng nói với hắn: “Nhầm phòng rồi, bé cưng!”

Giọng con trai kia thật sự rất phóng đại, bộ phim trên màn ảnh không có tiếng động, hình như là âm thanh có vấn đề, ông thầy còn đang chỉnh lại.

Mấy người ngồi trước cũng nghe được câu này, bỗng nhiên nở ra một trận cười âm ỉ.

Trì Diễm Hạo không cần nhìn sang đó cũng biết được, người nói câu này là ai.

Nhưng hắn vẫn nhìn, bóng đèn chân không trong phòng rất sáng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Phái Nhiên, hắn hung hăng liếc Phái Nhiên, xoay người chạy đi.

Nhưng thật không may, Trì Diễm Hạo không nhìn thấy bậc cửa, vấp chân một cái, bắt quá dựa vào thân kinh vận động hơn người của hắn, cũng chỉ lảo đảo một chút, rất nhanh đã đứng vững.

Đúng lúc đó Phái Nhiên kịp thời lồng tiếng: “Bé cưng, cẩn thận.”

Lại thêm một trận cười to.

Trì Diễm Hạo quyết định hạ thuốc xổ vào đồ ăn vặt của Phái Nhiên, nhất định nhất định nhất định phải thuốc hắn.

(1):

(2): Tân Tây du ký hay Đại thoại Tây du (, Tên tiếng anh: A Chinese Odyssey) là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ, phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây Du Ký của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

(Trích Wiki :”))

7. Chương 7

Nói thật lòng rằng, Trì Diễm Hạo vốn không ghét Phái Nhiên đến thế.

Tuy rằng cái thằng Phái Nhiên này dính dai như đĩa, lại còn thù dai, đúng thế, Trì Diễm Hạo cảm thấy Phái Nhiên thù vô cùng dai, chỉ vì người ta nói nặng lời với hắn một chút, hắn có thể làm người ta mất mặt ở nơi công cộng, may mà da mặt Trì Diễm Hạo không mỏng, càng không phải con gái, nên không dễ bị hắn quay vòng vòng.

Nhưng mất mặt vẫn là mất mặt. Giống như khi cậu mơ màng trong lớp, ông thầy ra một bài toán gọi cậu trả lời, cậu đứng lên ấp úng nói không được, thằng ngồi cùng bàn nhắc nhở là cẩn thận, cậu cảm động rơi nước mắt nói đáp án, ông thầy kinh ngạc nhìn cậu, sau đó chậm rãi đọc đáp án đúng, thì ra là hình vuông.

Chính là mất mặt đến cỡ này.

Tại sao Trì Diễm Hạo lại sâu sắc khắc ghi cái ví dụ này như vậy, bởi vì từng câu từng chữ đều thấm đẫm máu và nước mắt, không nên nói đến nữa.

Giống như cái tên ngồi cùng bàn cố ý chọc Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên trong lòng Trì Diễm Hạo cũng là như thế, tuy không thích, nhưng cũng không coi là chán ghét.

Thiệt ra, Trì Diễm Hạo không phải quân tử, nhưng hắn thật sự không ghét Phái Nhiên. Đối với hắn, Phái Nhiên và hắn không có liên quan gì, dù cho Phái Nhiên lừa hắn, Trì Diễm Hạo quay đầu lại hét hắn, Phái Nhiên lại làm cho hắn bẽ mặt. Trì Diễm Hạo không dễ ghét người khác, tuy rằng lần đó Phái Nhiên lừa người là rất xấu xa, nhưng con người ai chưa từng nói dối, Trì Diễm Hạo hi vọng duyên phận của cả hai chỉ dừng lại như thế, hắn không trả thù Phái Nhiên, cũng hi vọng Phái Nhiên đừng đến phiền hắn.

Vẫn là làm bạn học tốt nhất cũng tiện nhất, chẳng hạn như bạn thân và vân vân có hơi phiền phức, Trì Diễm Hạo rất trọng sắc khinh bạn, đối với hắn mà nói nam nhân không nên chiếm một vị trí nào dù là nhỏ bé trong lòng.

Trì Diễm Hạo tự nghĩ thông suốt, bỗng nhiên cảm thấy tha thứ người khác thật là nhẹ nhõm, cũng cảm thấy bản thân thập phần khoan hồng độ lượng, đâu có giống Phái Nhiên, vẻ ngoài như thánh nữ, nhưng lòng dạ lại như rắn độc.

Có thể công phu làm khổ người khác của Phái Nhiên học được từ bọn mèo con đang đói bụng, tư tư bắt duyên lại thân thân mật mật(1), kêu người ta “bé cưng” một chút cũng không xấu hổ, hẳn không xấu hổ không có nghĩa là Trì Diễn Hạo cũng không xấu hổ, da mặt Trì Diễn Hạo có lẽ mỏng hơn Phái Nhiên một chút.

Ở trong phòng ký túc xá lại bị gọi “bé cưng” vài lần, Trì Diễn Hạo lại hung hăng cảnh báo Phái Nhiên không được gọi hắn như vậy.

Phái Nhiên nghiêng đầu hỏi: “Vậy tớ gọi cậu thế nào?”

Trì Diễn Hạo suy nghĩ rất lâu, hẳn thật sự không muốn quan tâm tới Phái Nhiên, nhưng lại lo hai ngày nữa hắn vẫn gọi “bé cưng” lung tung, thật là khiến người buồn nôn nha, bị gọi “bé cưng” trước mặt Tô Nhạc đã khiến Trì Diễn Hạo chịu đủ rồi.

Tính toán hết lần này tới lần khác, Trì Diễn Hạo xụ mặt nói: “Hay cứ gọi tên tớ đi.”

“A~, không phải không được gọi tên sao?” Phái Nhiên nói, trông vô cùng trong sáng thơ ngây, rất đúng chuẩn đã chiếm được tiện nghi còn khỏe mẽ.

Trì Diễn Hạo vẫn xụ mặt hừ một tiếng, chẳng muốn nói thêm gì nữa, chắc, hẳn thật sự rất ít khi bắt nạt với người khác như vậy.

Phái Nhiên thấy Trì Diễn Hạo ra ngoài, xoay người kéo hộc bàn, lấy kẹo chocolate ra, xé vỏ bao, cắn một miếng có vẻ rất ngon, gọi: “Trì Diễn Hạo.”

Nga, cuối cùng thì sửa cũng rồi, xem ra tên này không tính kế không thể thuận phục được.

Trì Diễn Hạo không trả lời, cúi đầu làm chuyện của mình.

“Trì Diễn Hạo.” Phái Nhiên vẫn không buông tha: “Trì Diễn Hạo~ Trì Diễn Hạo~~.”

Cuộc chiến không khói súng lần thứ nhất giữa Phái Nhiên và Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên thắng; vì thế đại khái là hắn rất đặc ý, bình thường chỉ ngân hai âm cuối, hôm nay lại nhào đến bốn âm.

Cuối cùng Trì Diễn Hạo cũng hoàn toàn thông suốt, hẳn và Phái Nhiên cùng so tính nhẩn nại, chắc chắn không thể sánh bằng.

Trì Diễn Hạo cam chịu lên tiếng.

“Nhà của cậu làm nghề gì?” Phái Nhiên thuận miệng hỏi.

Cung Kỳ Quân có lẽ nghe được tiếng Phái Nhiên mở thức ăn, rời khỏi máy tính của mình, đến trước mặt Phái Nhiên, cắn chocolate trên tay Phái Nhiên, vui vẻ làm theo ý chỉ của Phái Nhiên mang vài thỏi chocolate phân phát một vòng trong phòng.

Trong thoáng chốc, Trì Diễn Hạo cảm thấy Cung Kỳ Quân giống như chó ngoan bị Phái Nhiên thuần dưỡng.

Nhưng mà vị miêu chủ tử này, bình thường cũng không quá tốt với Cung Kỳ Quân a, từ khi nào thì Cung Kỳ Quân lại thân thiết với hắn như vậy?

A, càng nói càng kỳ lạ, người trong phòng dường như cũng rất thích Phái Nhiên, mặc dù lúc nói chuyện phẩm Phái Nhiên thường không quá quan tâm tham gia câu chuyện của bọn họ.

Trì Diễn Hạo nhìn Cung Kỳ Quân đặt thỏi chocolate lên bàn mình, khối vuông nho nhỏ màu bạc, không biết là hiệu gì, đoán chừng lại là hàng nhập khẩu.

“Gia đình tớ... cha tớ mở xưởng may...” Trì Diễn Hạo trả lời, cầm lấy thỏi chocolate ném vào trong ống bút.

“Vậy sao~~” Phái Nhiên nheo nheo mắt, cười: “Cậu luôn xụ mặt thế này, tớ còn tưởng rằng nhà cậu bán... vịt muối.”

“Xuống địa ngục đi!” Trì Diễn Hạo gào lên, lại cảm thấy có hơi buồn cười, kỳ thật bộ dáng như gấu của cha hắn, không giống người kinh doanh, ngược lại giống như tay chân được một ông trùm xã hội đen nuôi dưỡng.

Trì Diễm Hạo xoay người ra ban công lấy quần áo, hắn mang theo rất nhiều quần áo đến trường, mỗi ngày hè đều phải tắm rửa, quần áo bẩn vứt một chỗ, đến chủ nhật gom lại thành một đống lớn. Trì Diễm Hạo mang quần áo đến phòng giặt, may mắn người trong phòng trừ hắn ra mỗi ngày đều giặt quần áo, nếu không trên ban công chắc chắn cũng phơi không đủ.

Quần áo quá nhiều, Trì Diễm Hạo thu cả buổi, lúc ôm quần áo vào phòng, Trì Diễm Hạo nhìn thấy Phái Nhiên đứng trước bàn hắn, tạp chí giày thể thao mới hắn vừa mua, Phái Nhiên đang xem.

Trì Diễm Hạo bước đến, đẩy Phái Nhiên ra, thả quần áo trên bàn.

Trên giường của bọn họ đã bày đủ thứ, muốn đặt đồ đặc chỉ có để đặt trên bàn. Phái Nhiên bị đẩy ra cũng không tức giận, cười cười, kéo ghế dựa của Trì Diễm Hạo qua ngồi xuống, chăm chú xem tạp chí.

Trì Diễm Hạo cũng không quản hắn, dù sao hắn đã biết rõ Phái Nhiên là khối kẹo cao su dai nhách thích làm theo ý mình, chỉ dựa vào một cái xéng là không thể xúc đi được. Xúc được rồi hắn lại nảy nảy dính lên trên, phiền chết người, không bằng cứ để dấy mặc kệ hắn.

Trì Diễm Hạo phẩy một cái quần bò, gấp gấp qua loa, lại phẩy thêm một cái quần khác rồi gấp lại, tiếp đó bắt đầu gấp áo thun.

Trong tủ quần áo bị thay đổi của hắn, ngoại trừ áo thun ra còn có thêm áo sơ mi tay ngắn, đó là mặc khi ra ngoài hẹn hò với Tô Nhạc. Bởi vì trước đó lúc tán gẫu hắn nghe nói Tô Nhạc thích con trai mặc áo sơ mi.

Tô Nhạc nói, con trai mặc áo sơ mi có khí chất nhất, nhất là khi mặc áo sơ mi trắng.

Tuy rằng không thể lý giải được khiếu thẩm mỹ chim cò này, nhưng Tô Nhạc vui là được rồi.

Trì Diễm Hạo gấp xong áo thun, giữ giữ áo sơ mi.

Bỗng nhiên Phái Nhiên giặt lấy vạt áo sơ mi, động tác như nhanh như chớp, thế trộm chuông như vũ bão, hoàn toàn không giống Lâm muội muội(2) bước hai bước sẽ ngã lúc còn học quân sự.

Hắn cứ như thế nhẹ nhàng mà mạnh mẽ nắm lấy áo sơ mi, cúi đầu ngửi ngửi.

Hắn ngược mắt nhìn Trì Diễm Hạo: “Cậu giặt không sạch nga, có mùi sốt cà chua~”

Trì Diễm Hạo tự dưng hơi đỏ mặt.

Hắn nhanh chóng kéo áo mình về, lại cầm lấy áo sơ mi phát lên mặt Phái Nhiên, Phái Nhiên lập tức nâng cuốn tạp chí lên đỡ, ha ha cười.

Tuy rằng sống chung với Phái Nhiên không quá thuận lợi, có hơi phụ lòng ủy thác của ông ngoại tốt bụng hiền lành của Phái Nhiên, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn cảm thấy không hề gì.

Bởi vì Tô Nhạc và hắn đang rất suôn sẻ.

Chủ nhật tuần thứ hai không có tiết, bọn họ lại ra ngoài chơi cả ngày, ăn cơm ở trung tâm thành phố xong đi dạo phố. Tô Nhạc vào tiệm mỹ phẩm, vừa ý một bộ hoa tai cánh thiên sứ bằng bạc, Trì Diễm Hạo đương nhiên không nói hai lời móc tiền túi ra mua lấy.

Mua quà cho con gái, đây là chuyện làm cho Trì Diễm Hạo phi thường cao hứng. Bởi vì hắn thích nhìn nét mặt vui vẻ của con gái lúc có được thứ các nàng thích, khiến người ta vừa thương lại vừa yêu, còn làm cho người ta có cảm giác phi thường thành công.

Nhưng hoa tai kia thật sự có hơi mắc, hơn hai trăm ngàn, chỉ dài bằng một cái móng tay, bắt quả Tô Nhạc thích là tốt rồi.

Tô Nhạc đương nhiên rất thích, cũng vô cùng cao hứng, buổi hẹn hò lần thứ hai này, lúc Trì Diễm Hạo đưa Tô Nhạc về ký túc xá, trước khi chia tay nàng tặng cho hắn một cái hôn trên má.

Trì Diễm Hạo ngọt ngào trở về ký túc xá, trên mặt là vẻ cười thân bất do kỷ.

Ở phương diện này Cung Kỳ Quân vô cùng miễn cảm, vừa nhìn thấy bộ dáng Trì Diễm Hạo đã biết hắn chuyện tốt đến gần. Chế nhạo hắn có phải hay không cùng với Tô Nhạc đã đến tiền triển vượt bậc.

Trì Diễm Hạo xiêu xiêu vẹo vẹo cười, thập phần lố mãng: “Đâu có, còn sớm còn sớm.”

“Sớm cỡ nào?” Không biết ai ở cạnh thêm vào một câu.

Dĩ nhiên Trì Diễm Hạo đang lảng lảng thuận miệng đáp: “Chỉ hôn một cái thôi.”

Nam nhân đều có khuyết điểm này, mặc kệ làm chuyện gì với con gái, đàn gái nhất định sẽ để đàn trai giữ bí mật, mà đàn trai chắc chắn sẽ giống như mọi nhà đàn trai khác, ngày hôm sau (hoặc chưa đến ngày hôm sau) sẽ bố cáo toàn bộ sự tình với thiên hạ. Huống chi Tô Nhạc vừa hôn hắn một cái cũng không bắt hắn giữ bí mật.

Trì Diễm Hạo vừa trả lời vừa nhìn sang bên đó, phát hiện là Phái Nhiên cười cười hỏi hắn mấy câu này.

Có bạn gái ủng hộ mặc dù còn chưa chắc chắn là bạn gái của mình Trì Diễm Hạo không còn sợ Phái Nhiên, thậm chí hắn còn cảm thấy hưng trí hiếm thấy, đột nhiên nhướn mày: “Phái Nhiên, cậu có bạn gái chưa? Chưa từng nghe cậu nói đến.”

Mọi người trong phòng, người yêu của Cung Kỳ Quân là ở cao trung, ngoài ra một trong ba người còn lại cũng có bạn gái, còn hai người trung học cũng từng có người yêu, hiện nay vẫn còn độc thân, giống như Trì Diễm Hạo.

Chỉ có tình trạng quan hệ của Phái Nhiên vẫn không được rõ ràng.

Trì Diễm Hạo đã đoán rằng Phái Nhiên có người yêu, ít nhất là đã từng có người yêu. Nam nhân như hắn, đẹp trai lại có tiền, muốn bao nhiêu nữ nhân còn không phải không có.

Quả nhiên, Phái Nhiên trả lời: “Có a.”

Đúng không đúng không, Trì Diễm Hạo chỉ biết rằng, Phái Nhiên không thể không có nha.

“Bây giờ có không? Không phải là trong trường mình chứ...?” Trì Diễm Hạo không nhịn được trở nên nhiều chuyện, ôi rõ ràng mấy hôm trước hắn mới vừa quyết tâm tuyệt đối sẽ không chủ động nói chuyện với Phái Nhiên, bất quá lời thề của nam nhân không phải sinh ra là để bị phá vỡ sao.

“Đúng a... Trong trường mình...” Phái Nhiên lười biếng chống cằm.

Hắn chỉ vừa nói như thế, không chỉ có Trì Diễm Hạo, người khác cũng có hứng thú, tất cả đều đồng tai nghe.

“Là ai a?” Trì Diễm Hạo hỏi, đã hoàn toàn quên mất lời thề rơi xuống đất vỡ tan tành kia.

Phái Nhiên rũ mắt, dời tầm nhìn: “Nói cậu cũng không biết...”

“Sao lại không biết? Cậu nói đi! Ôi tớ quen rất nhiều người, tớ có thể nhận ra...” Trì Diễm Hạo cãi, không phải hắn khoắc lác nha, hắn cũng biết khá nhiều người, hiện tại vừa khai giảng không bao lâu, hắn đã có thể nhớ được tên mọi người trong lớp của mình, còn lớp khác nữa, và các bạn gái xinh đẹp trong khối hắn cũng biết toàn bộ.

Tuy rằng Trì Diễm Hạo không có bản lĩnh gì, nhưng nhớ tên và mặt người, đây chính là tập luyện mà ra a.

Phái Nhiên nhàn nhạt cười, không trả lời.

Trì Diễm Hạo lại như rơi vào màn sương.

Bạn gái của Phái Nhiên, có thể khẳng định tuyệt đối là đại mỹ nữ. Đại mỹ nữ năm nhất hắn không thể nào không biết, nếu như thật sự hắn không biết, thì chỉ có thể là các tỷ tỷ lớp trên.

Vậy thì Phái Nhiên là tỷ đệ luyện.

Oa, chính tông quý tộc công tử ra tay quả nhiên không phải tầm thường.

Bỗng nhiên Trì Diễm Hạo có chút tự khâm phục khả năng suy luận của mình với Phái Nhiên.

Có lẽ là kết giao với Tô Nhạc có hơi tốn tiền, ngày tháng sung túc của Trì Diễm Hạo không kéo dài được lâu. Tuần thứ hai giữa tháng, hắn kinh hoàng phát hiện ra tiền tiêu vật mẹ hắn vừa cho cuối tháng không còn dư được bao nhiêu.

Trì Diễm Hạo xài tiền không suy nghĩ, vì để kiểm soát hẳn, định kỳ mỗi tháng mẹ gửi tiền cho Trì Diễm Hạo, gửi không nhiều nhưng chắc chắn không tính là ít, một ngàn rưỡi, đối với một sinh viên mà nói, tuyệt đối đủ dùng.

Cuối tháng trước Trì Diễm Hạo không mua quần áo cho mình, nên mua cho Tô Nhạc một đôi hoa tai, lại thêm ăn uống tiệc tùng, còn dư được ba trăm.

Không ngờ tháng này vừa mua một lọ nước hoa và một cái áo cho Tô Nhạc, túi tiền đã sắp nhìn thấy đáy.

Tiền không còn, có thể hỏi xin gia đình, nhưng mới giữa tháng a, trước khi mẹ xuất tiền chắc chắn sẽ hỏi số còn dư. Gần một ngàn chín dùng hết chỉ trong hai tuần liền, gọi về nhà còn không bị nhị vị phụ huynh cạo đầu.

Trì Diễm Hạo u sầu, nhìn Tô Nhạc cũng cảm thấy không vui nổi (3).

Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải vay tiền, nhưng tình hình phòng ở của Trì Diễm Hạo là như thế này.

Cung Kỳ Quân, mỗi tháng thất lạng buộc bụng mua truyện tranh. Gia đình hẳn cũng gửi không ít tiền tiêu vặt, nhưng vì muốn mua truyện tranh và trả tiền mạng, cuộc sống so với cảnh nghèo khó còn khốn cùng hơn.

Bỏ đi, Trì Diễm Hạo và hẳn quan hệ bình thường, không tiện mở miệng.

Hai người còn lại, nhận trợ cấp ở nhà, xoay xở trong gia đình đã rất vất vả, phỏng chừng tiền sinh hoạt mỗi tháng cũng chưa đến một ngàn.

Phái Nhiên, không tính.

Trì Diễm Hạo ôm hi vọng thử một lần, lên tiếng hỏi cả phòng, quả nhiên không ai mở miệng.

Hơn nữa quả nhiên chỉ có Phái Nhiên nói: “Tớ cho cậu mượn.”

Không biết vì cái gì, Trì Diễm Hạo không muốn vay tiền của Phái Nhiên.

Hắn có chút hiểu được cảm giác “bất sĩ hạ vấn”(4), người học giỏi bao giờ cũng có chút ngạo khí, miễn cưỡng thỉnh giáo người học không bằng mình, và Trì Diễm Hạo lại sở hữu ngạo khí của đa số người nhà giàu mới nổi nói chung, chẳng thêm cúi đầu trước bọn quý tộc.

Tuy rằng hai chuyện này cơ bản không phải là cùng một chuyện, nhưng cảm giác kỳ lạ này chắc chắn là giống.

“Tớ không cần...” Trì Diễm Hạo cộc cằn nói, từ chối thẳng.

Không cần khách khí, hẳn thật sự không muốn hỏi mượn tiền của Phái Nhiên, hẳn cảm thấy rất ... rất không được tự nhiên.

Có lẽ hẳn thật sự có một thân ngạo cốt () ?

Phái Nhiên vẫn cứ nheo mắt nhàn nhạt cười, không miễn cưỡng hẳn, cũng không nói nhiều hơn.

Đương nhiên, Trì Diễm Hạo không muốn vay tiền Phái Nhiên, đâu có nghĩa là những người khác không muốn.

Cuối tháng đầu tiên, có một nam sinh vung tay quá trán tìm Phái Nhiên, sau hôm Trì Diễm Hạo hỏi vay các huynh đệ cùng phòng thất bại, nam sinh đó nằm trong ban truyền thông, tên gọi Lục Đức Minh, đến hỏi mượn tiền Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo đã vay được tiền từ một nam sinh khác có quan hệ khá tốt.

Thật ra Trì Diễm Hạo không thích Lục Đức Minh lắm, hẳn thực đàn bà, Phái Nhiên tuy cũng là dạng ôn nhu, nhưng cảm giác giữa Lục Đức Minh và Phái Nhiên là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau.

Vả lại tên Lục Đức Minh này thập phần giả mô giả thức (làm bộ làm tịch, cố tình tỏ ra thư thái), Trì Diễm Hạo còn nghĩ rằng hẳn sẽ không trả tiền cho Phái Nhiên.

Điều quan trọng nhất chính là, vì Trì Diễn Hạo thân thiết với các bạn nữ trong lớp, Lục Đức Minh đã nói xấu hắn, hơn nữa Lục Đức Minh từng công khai đọc trong bản tin trường tin sinh viên năm nhất vì kết giao lung tung mà gặp chuyện, trong bản tin còn nói nam sinh bắt cá hai tay đó bị người ta đâm vài nhát.

Trì Diễn Hạo biết Lục Đức Minh cay cú hắn, nhưng Lục Đức Minh giả trò gì cũng đều mờ ám, khiến người khác không thể trực tiếp bắt được nhược điểm, thật sự là rất đáng ghét.

Cho nên khi Lục Đức Minh giả vờ thân thiết chạy đến phòng bọn họ mượn tiền Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo rất muốn nhắc Phái Nhiên đừng cho hắn vay, đương nhiên rồi cuộc Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy chuyện này không liên quan tới mình, miễn cưỡng ngậm mồm lại.

Đến lúc Lục Đức Minh đi rồi, Trì Diễn Hạo khinh miệt “Xi” một tiếng, quay lại nói với Phái Nhiên: “Cậu coi chừng hắn không trả tiền.”

Phái Nhiên cười: “Không thể nào...”

Cung Kỳ Quân dường như cũng không thích Lục Đức Minh, xen vào: “Khai giảng hắn mượn xà phòng của A Bàn cách vách, đến hôm nay vẫn chưa trả.”

Trì Diễn Hạo thêm dầu vào lửa: “Đúng thế đúng thế, hôm trước hắn đến phòng chúng ta nhìn mấy thứ cậu bôi lên mặt là hiệu gì, trở về cũng mua như thế, cầm hóa đơn khoe trong phòng hắn rất lâu, giống như đàn bà.”

“... Dừng cái này... giống đàn bà?” Phái Nhiên hơi nhú mồm, nhìn bộ chăm sóc da màu lam trên giá sách.

“Không nói dừng cái này giống, là nói hắn so đo nhãn hiệu với cậu giống...” Trì Diễn Hạo cố gắng giải thích.

Phái Nhiên không phải rất thông minh sao, chẳng lẽ hắn không biết cách nhìn người?

Trì Diễn Hạo nhe răng, chắc chắn, tên công tử ngu ngốc khó chơi này.

Phái Nhiên lại dường như không thèm để ý chút nào: “Hắn không nhất định so đo với tớ a... Dù cho hắn thật sự so đo với tớ, cũng là so đo với tớ thôi...”

Hắn chống cằm, neho neho đôi mắt như có ánh sao lạc vào, tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung lung yếu ớt.

Bị Phái Nhiên mờ mờ nhìn chăm chăm, Trì Diễn Hạo cảm thấy sau lưng run rẩy.

Hơn nữa lại ngượng ngùng không rõ lý do.

Hắn xoay người phát tay: “Dù sao cũng không liên quan đến tớ.”

Chuyện của Phái Nhiên, mới không liên quan chuyện của hắn.

(1): : tư tư: cần cù, chăm chỉ; : bắt chuyện: không biết một mảy; ; thân thân mật mật: thân thiết, gần gũi.

(2): Lâm Đại Ngọc (phồn thể: 林黛玉; bính âm: Lín Dàiyù), tên tự là Tần Tần, là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Trong tiểu thuyết, nàng là con gái Lâm Như Hải và Giả Mẫn, cháu ngoại Giả Mẫn, cháu ruột Giả Xá, Giả Chính, em họ của Giả Nguyên Xuân, Lý Hoàn, Giả Bảo Ngọc, Giả Thám Xuân, Giả Hoàn, Giả Liễn, Vương Hy Phượng, Giả Nghênh Xuân. Nàng là một trong Kim Lăng thập nhị thoa chính sách. Chi Nghiễn Trai trùng bình Thạch Đầu Ký bình Lâm Đại Ngọc hai chữ tình tình. Nàng yêu Bảo Ngọc, nhưng do thân phận của nàng, mỗi khi Bảo Ngọc ngổ lời là nàng lại giận hờn, buồn tủi, làm ra vẻ cự tuyệt... “Bảo Ngọc cười nói: Tôi là người nhiều sầu, nhiều bệnh, cô là trang nghiêng nước nghiêng thành. Đại Ngọc nghe thấy câu ấy, mặt và tai đỏ bừng lên, lập tức dựng ngược lông mày, như cau lại mà không phải là cau, trố hai con mắt, như trợn mà không phải trợn. Má đào nổi giận, mặt phẫn ngậm hờn, trở vào mặt Bảo Ngọc: Anh nói vậy, muốn chết đấy! Dám đem những lời lăng lơ suông sã lăng nhăng để khinh nhờn tôi! Tôi về mách cậu mợ đấy”. Điều đó làm cho nàng trở nên đáng yêu và tội nghiệp, làm cho nàng trở nên nhiều nữ tính hơn. Không một nét giả dối, nàng là một nhân vật đã hiện ra với chiều sâu tâm lý đa dạng, được bộc lộ qua tình yêu, qua những quan hệ khác. Phút cuối cùng nàng nghe nói Bảo Ngọc sắp lấy vợ, và người được chọn sẽ là người trong phủ, nàng chắc chắn người đó sẽ là mình, chứa chan hy vọng, và từ đau buồn tuyệt vọng, trong ồm đau, nàng trở lại sống linh hoạt, tươi đẹp... Ai hay đó là phút nàng ở gần sự kết thúc nhất. Những cảnh như vậy làm cho nhân vật thực, gần

gũi, phong phú, hấp dẫn.... và về mặt soi rọi tâm lý nhân vật, đã đạt đến trình độ của nhân vật tiểu thuyết hiện đại.

(Trích Wiki :”))

(3): chơi chữ: : Tô Nhạc, :nhạc = vui vẻ

(4): Bất sĩ hạ vấn: Hướng địa vị so với chính mình thấp, học thức so với chính mình kém thính giáo, cũng không thẹn.

sĩ: tức là vi sĩ (Lấy làm hổ thẹn.) Hạ: “Hạ” còn có một tầng ý tứ, là thấp và kém, nhưng là này thấp và kém không phải khinh thường người khác, mà là đề cao người được thính giáo, tự hạ thấp bản thân. Người hướng người khác thính giáo vấn đề, vậy hẳn liền là sư phụ của người. Một ngày vi sư cả đời vi phụ. Nho gia tư tưởng trong đó hạng nhất chú trọng chính là “Lễ tri “, lão Khổng nói những lời này tất nhiên sẽ không tách rời khỏi nho gia tư tưởng.”Vấn”: Hình dung người khiêm tốn hiếu học (trường bối hỏi văn bối).

Bất sĩ hạ vấn ý chỉ : không cần cho rằng thính giáo người khác bản thân liền thấp hơn người ta

8. Chương 8

Nếu đã chấp nhận vay tiền sống lay lắt qua ngày đoạn tháng, sẽ không thể tiếp tục ngày tháng phóng khoáng như trước kia.

Thôi được rồi, trước kia cũng không tính là phóng khoáng, ít nhất cũng xem như sống dư dả đi.

Bất quá hiện tại ngay cả dư dả cũng không thể tính.

Lại cùng Tô Nhạc ra ngoài đi chơi, ăn cơm, ca hát, khoảng tiền này Trì Diễn Hạo vẫn còn bỏ ra được, nhưng Tô Nhạc lại vừa ý một đôi giày, Trì Diễn Hạo mua không nổi.

Lúc còn học trung học hẳn cũng thường xuyên mua quà tặng bạn gái, nhưng bạn gái trước kia hẳn quen hình như không xa xỉ như Tô Nhạc. Nếu là trước kia, hẳn mua sách tặng bạn gái thích đọc sách, mua quà vật cho bạn gái thích ăn quà vặt, cũng tặng vài người khác những thứ khác, quần áo cũng không phải chưa từng mua, nhưng Trì Diễn Hạo loáng thoáng nhớ quần áo mình từng mua tặng bạn gái rất rẻ. Có lẽ là do nữ sinh trung học chỉ cần trang phục thật đẹp là được, không quan tâm đến nhãn hiệu.

Nếu là Tô Nhạc, một lọ nước hoa sáu trăm, một cái áo năm trăm, Trì Diễn Hạo không biết những thứ ấy đắt như thế nào, bởi vì hẳn cho rằng sau này mình mua quà tặng bà xã nhất định cũng phải là loại thương hiệu của giới thượng lưu đó. Hiện nay hàng hiệu hạng hai hạng ba trên thị trường đã khá phổ biến, hơn nữa mỗi cái áo hẳn mặc trên người ít nhất phải hơn mấy trăm, nhưng từ nhỏ đến lớn quần áo và giày của hẳn đều do mẹ chu cấp, vì thế hẳn không thể cảm nhận được giá trị cụ thể của một bộ quần áo.

Lúc tiêu tiền không cảm nhận được, tiêu hết tiền quay về lấy thêm tiền mới cảm thấy bất thường.

Tất nhiên, đã quá muộn.

Ngã một lần, khôn hơn một chút (Cật nhất tiệm tường nhất trí), cho dù Trì Diễn Hạo không muốn khôn ra, hẳn cũng không còn lựa chọn nào khác. Lần này Tô Nhạc vừa ý một đôi giày ủng mềm, nhân viên trong quầy giới thiệu là hàng mới nhập về, yết giá tám trăm hơn. Tô Nhạc hình như thích vô cùng, mang thử vào chân rồi không nỡ bỏ ra.

Tất cả tài sản của Trì Diễn Hạo trước mắt thêm đến ba trăm nữa, non nửa tháng kế tiếp, ngay cả thịt cũng không thể ăn.

Vì thế Trì Diễn Hạo chỉ có thể lúng túng đứng sờ sờ mũi, làm ra vẻ mặt vô cùng có lỗi.

Cũng may Tô Nhạc xem như rất hiểu ý người khác, có lẽ nhìn thấy Trì Diễm Hạo không chủ động ra tay, lưu luyến một lúc sau nàng vẫn đặt đôi giày đó xuống trả cho nhân viên bán hàng, sau đó tự mình mua một đôi dép mỏng giảm giá.

Trì Diễm Hạo quả thực thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vẫn cảm thấy có chút áy náy, cảm thấy không thể đứng thẳng người, nam nhân không có tiền trong tay thật sự là rất phiền lòng, nam nhân Trì Diễm Hạo bị tổn thương lòng tự trọng quyết tâm tháng sau cầm được tiền trước tiên mua đứt đôi giày kia cho Tô Nhạc. Dĩ nhiên lúc hắn quyết định như thế tuyệt nhiên không nghĩ tới chuyện hắn mua giày xong cộng trả nợ tháng này sau đó bản thân còn có thể dư được bao nhiêu, hắn thật sự không hề có khái niệm đó.

Nửa tháng sau khai giảng Phái Nhiên bỗng trở nên có chút yên phận, dù sao cũng không phải đầu, hình như cuối cùng hắn cũng hiểu được Trì Diễm Hạo khổ sở bảo trì khoảng cách giữa hai người, không còn chuyện gì cũng gọi Trì Diễm Hạo giúp nữa. Lúc lên lớp từ lâu đã không ngồi cùng Trì Diễm Hạo, nhưng hắn thường không ngồi với người khác, chỉ có một mình ở dãy bàn xa màn hình máy chiếu nhất.

Bọn con gái vây quanh Phái Nhiên lúc vừa khai giảng cũng không còn bám theo hắn, Tô Nhạc bởi vì đi cạnh Trì Diễm Hạo, nên cũng không trêu chọc Phái Nhiên. Trì Diễm Hạo cảm thấy Phái Nhiên vô cùng lạnh nhạt với con gái, Cung Kỳ Quân rất thích nghịch điện thoại Phái Nhiên, theo Hán gian miệng rộng Cung Kỳ Quân này cho biết, hộp thư đến của hắn có nhiều tin nhắn của con gái, nhưng hộp thư đi vẫn luôn trống rỗng.

Lúc vừa nghe Cung Kỳ Quân nói như vậy, Trì Diễm Hạo còn khinh miệt bảo là do Phái Nhiên tự xóa hết, đến khi Cung Kỳ Quân lại báo cáo rằng, điện thoại của con gái Phái Nhiên cũng không tiếp.

Trì Diễm Hạo lại nghĩ, Phái Nhiên thật toàn tâm toàn ý với bạn gái hắn, thực khiến người ta tức nhiên khởi kính. (. tức nhiên: đáng vẻ cung kính; khởi kính: sinh ra kính nể đích tâm tình, hình dung sinh ra nghiêm túc kính ngưỡng)

Có lẽ là do xa mặt đẹp lòng, cũng vì Phái Nhiên không còn vô cớ dính chặt lấy người khác như lúc vừa khai giảng, hiện tại Trì Diễm Hạo cũng dần dần xóa tan địch ý với hắn. Thỉnh thoảng còn cùng Phái Nhiên xuống canteen vân vân, hai người ở cạnh nhau thập phần hài hòa.

Nhưng xuất phát từ lòng hiếu kỳ với bạn gái của Phái Nhiên, Trì Diễm Hạo năm lần bảy lượt theo sát Phái Nhiên dò la chuyện của “bạn gái”, khi đó Phái Nhiên vẫn không trả lời, sau đó có lẽ là bị quấy rầy đến phiền, mở miệng ới ra một câu: “Nàng rất xinh, miệng rất to.”

Câu trả lời này tuy rằng có cũng như không, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn nhạy bén tóm được một ít thông tin, thì ra Phái Nhiên thích loại con gái hoạt bát, hơn nữa bạn gái Phái Nhiên đích thật là mỹ nữ.

Hắn cảm thấy có chút thỏa mãn, tạm thời buông tay, nghĩ rằng sau này từ từ moi Phái Nhiên tên của mỹ nữ đó là được rồi.

Ngày cuối cùng của tháng thứ hai rồi cũng đến, mẫu thân đúng hẹn chuyển tiền cho Trì Diễm Hạo. Có lẽ trước đó đã kiểm tra qua số còn lại, phát hiện Trì Diễm Hạo không còn dư một xu, tháng này mẫu thân thêm ba trăm đồng.

Lúc Trì Diễm Hạo nhìn thấy số dư trên máy rút tiền đã cảm động đến rơi nước mắt, trên đời này quả nhiên chỉ có mẹ là tốt nhất.

Hắn nhanh chóng rút tiền, sau đó trước hết đến siêu thị của trường mua một đồng hồ ăn vặt.

Toàn những thứ Tô Nhạc thích ăn, đầu tiên mua một đồng hồ xoài, còn mua thêm khoai tây chiên các loại. Đến hôm nay vừa tròn hai tuần, buổi tối Tô Nhạc phải học môn tự chọn, Trì Diễm Hạo muốn đến chờ ngoài lớp học của nàng, khiến nàng ngạc nhiên.

Lúc thay đồ trong phòng mọi người đều cười cười nhìn Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên ngồi trước bàn của mình, máy tính đang mở, nhưng hắn không nghịch máy tính, chỉ chăm chăm nhìn đi động của mình.

Gần đây hắn thật sự không còn trêu chọc Trì Diễm Hạo, không bắt Trì Diễm Hạo làm việc vặt, cũng không nói mấy câu khiêu khích Trì Diễm Hạo đánh người nữa. Trước kia hắn rất yên lặng, hiện tại lại càng tĩnh,

lúc ngồi bất động không nói lời nào tựa như một ngọn đèn đường được cành cây bao bọc trong một cơn mưa bụi nhẹ nhàng, thật lạnh lùng, thật cô linh.

Nhưng Trì Diễn Hạo không rảnh quan tâm tới Phái Nhiên, hiện tại hắn phải ra ngoài, hắn muốn làm chút chuyện lãng mạn, ví dụ như đứng trước cửa lớp tự chọn của Tô Nhạc chờ nàng tan học.

Vì thế Trì Diễn Hạo vẫn giống như trước kia vội vã liếc mắt nhìn Phái Nhiên một cái, rồi ra ngoài.

Hắn đến vừa lúc, nhưng hắn không ngờ rằng lúc vừa đến lớp Tô Nhạc, lớp tiếng Nhật không còn ở trong phòng học của bọn họ, Trì Diễn Hạo tìm rất lâu, đến lúc tìm được mọi người đã ra về hết.

Trì Diễn Hạo chạy đến trước lớp, rướn cổ lên nhìn xung quanh, người trong lớp đã ra ngoài, Tô Nhạc chắc là ở phía trước, hắn lại chen vào dòng người ra khỏi lớp đầu tiên tìm nàng.

Cũng may thị lực Trì Diễn Hạo không tồi, cũng may gần đây Tô Nhạc vẫn dùng lọ nước hoa hắn mua tặng, thị giác cộng thêm khứu giác, rất nhanh Trì Diễn Hạo đã nhìn thấy dáng vẻ điệu thực nữ ở phía trước.

Nhưng nếu cứ như thế tìm thấy Tô Nhạc, hình như có chút thiếu lãng mạn, mùi hương nước hoa nhẹ nhàng bay đến, Trì Diễn Hạo tâm dâng thần trí (: tâm thần phiêu đảng, không thể khống chế chính mình.), vừa định mở miệng, lại nghe thấy một câu nói từ nữ sinh đi bên cạnh Tô Nhạc— “ Nhà tên Phái Nhiên đó xem ra rất giàu, ôi ngay cả cặp của hắn cũng là Prada.”

A, Trì Diễn Hạo nghĩ, thì ra cặp của Phái Nhiên cao cấp đến thế, nhìn đoán không ra a, hắn còn tưởng là loại hàng thể thao, nhiều nhất cũng là Clover.

Tô Nhạc quay đầu nhìn nữ sinh, các nàng trò chuyện không hề che dấu, xung quanh có rất nhiều người, những người này cũng đang nói chuyện. Tất cả mọi người không hề che giấu, bởi vì không ai nghĩ rằng sẽ có người chú ý đến lời nói của bọn họ.

Tô Nhạc trả lời nữ sinh kia: “Nhà Phái Nhiên chắc chắn rất giàu, lúc khai giảng có rất nhiều người đưa hắn, nghe nói hắn mang bốn thùng quần áo to đến trường.”

Trì Diễn Hạo nghĩ thầm: mình như thế nào không biết Phái Nhiên mang bốn thùng quần áo to đến trường ?!

Nữ sinh kia còn thêm vào: “Tớ chỉ biết, Lục Đức Minh qua phòng của Phái Nhiên, nói tất cả mọi thứ của hắn đều là Biotherm(1).”

Trì Diễn Hạo lại nghĩ: tên Lục Đức Minh chết tiệt thật ghê tởm, nói chuyện với nữ sinh cũng chỉ nhai đi nhai lại loại rầm này, một chút nội dung cũng chẳng có.

Tô Nhạc nghe dường như cười thành tiếng, nói: “Lục Đức Minh đó...” Thanh âm dường như rất khinh thường.

Nữ sinh hỏi Tô Nhạc: “Trì Diễn Hạo xài tiền thế nào ?”

Trì Diễn Hạo nói trong lòng: đương nhiên tiêu vàng khối, đối với tớ cũng rất tốt.

Tô Nhạc lắc đầu, tóc nàng vẫy vẫy thật đẹp: “Tớ không biết, Trì Diễn Hạo không nói nhiều về bản thân, hơn nữa tớ thấy nhà hắn chắc cũng không giàu đến thế. Hắn nói ở nhà cho hắn mỗi tháng một ngàn, tớ vốn nghĩ hắn nói đùa. Lần trước đi chơi hắn chưa mua cho tớ đôi giày đó, sau này tớ không muốn đi chơi với hắn nữa, chắc nhà hắn không thật sự cho hắn nhiều tiền như vậy.”

Nữ sinh trả lời: “Tớ cũng nghĩ như thế, tiền tiêu vặt nhiều như vậy không phải nhà tớ vẫn cho tớ sao? Tớ cảm thấy hắn ăn mặc cũng tạm được, lại biết cách nói chuyện, cho nên thoạt nhìn dường như nhà rất giàu, nhưng tớ thấy Phái Nhiên vẫn giàu hơn.”

Trì Diễn Hạo thật sự muốn xách tai nữ sinh kia rống to lên một câu: lão tử ngoại trừ biết cách ăn mặc ra còn có thể nói toàn lời hay ý đẹp, ít ra bộ dạng cũng không tồi đi!

Con mẹ nó, đường đến ký túc xá nữ đêm nay thiệt là dài quá đi!

Trở lại phòng, Trì Diễn Hạo đem túi xoài mua cho Tô Nhạc phân phát hết, trước khi ra ngoài Cung Kỳ Quân có hỏi xin hắn, Trì Diễn Hạo một quả cũng không cho.

Hắn mua rất nhiều xoài, phát trong phòng mình xong lại lượn một vòng ở phòng cách vách, cứ nhiên còn thừa lại hai quả.

Trì Diễn Hạo không muốn ăn. Hắn không thích ăn xoài, bây giờ lại càng không có hứng thú, hai quả còn thừa lại cho Cung Kỳ Quân, kèm theo cả đồng khoai tây to lẫn kẹo mềm cũng ném cho hắn.

Những người trong phòng đều biết Trì Diễn Hạo mua những thứ này cho Tô Nhạc, bây giờ mấy thứ này còn nguyên quay về phòng, gốc tử cũng hiểu ra được có vấn đề.

Trì Diễn Hạo nhăn nhó ngồi xuống chỗ của mình, uống hết ly nước đã rót buổi sáng.

Vẫn cảm thấy khó chịu kỳ lạ.

Dĩ nhiên, hắn không phải vô tâm, không thể đã nghe được những lời này còn tươi vui hơn hờ theo sát Tô Nhạc liếc mắt đưa tình. Trên thực tế, trước khi đến ký túc xá nữ hắn đã xoay người trở về.

Trong phòng hiện tại yên lặng vô cùng, Cung Kỳ Quân đang đeo tai nghe chơi game theo bản năng càng chỉnh âm thanh máy tính xuống mức thấp nhất.

Đây là lần đầu tiên mọi người trong phòng nhìn thấy Trì Diễn Hạo tức giận. Tuy trước đó không lâu hắn vẫn thường cãi nhau với Phái Nhiên, nhưng chỉ là đùa giỡn, không hề xem là nghiêm túc.

Không khí trong phòng cực kỳ nặng nề, Xá Trưởng không chịu được trốn ra ngoài, không biết hắn mang dép lê mặc quần đùi có thể chạy đi đâu, Cung Kỳ Quân rụt lưng, tốc độ bấm chuột cũng chậm hơn rất nhiều, hai người còn lại từ lúc Trì Diễn Hạo bước vào không hề đổi tư thế, quay mặt vào trong vách phòng một lòng nghiên cứu quyển sách Tiếng Anh trước mặt, tay cầm sách chắc chắn rất mỏi.

Bỗng, Phái Nhiên, từ một góc sáng trong phòng cất tiếng nói: “Trì Diễn Hạo, giúp tớ gọt xoài đi.”

Những người còn lại không khỏi chảy mồ hôi lạnh, Trì Diễn Hạo không những không từ chối như trước kia, ngược lại còn đứng lên, bước đến bàn Phái Nhiên, cầm lấy quả xoài ra ngoài.

Hắn rửa xoài xong tiến vào phòng, cầm dao cẩn thận gọt vỏ xoài, sau đó từ từ cắt phần thịt thành từng khối, bỏ vào bát Phái Nhiên thường dùng để ăn mì.

Phái Nhiên ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn.”

Hắn cần nữa, xiên một khối xoài bỏ vào miệng, khen: “Ngon thật.”

Sau đó hắn lại xiên thêm một khối nữa, đưa lên cho Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo phớt lờ hắn, ra ngoài rửa sạch dao trở vào phòng, bước đến bàn của mình thay giày, thoát nhìn như muốn đánh răng rửa mặt lên giường ngủ.

Phái Nhiên lại gọi hắn: “Trì Diễn Hạo, tớ đói bụng, chúng ta ra ngoài ăn khuya đi.”

Bỗng nhiên, mọi người trong phòng giật mình nhận ra, nguyên lai bên dưới lớp vỏ nhu nhược của Phái Nhiên ẩn chứa một trái tim quả cảm, thật sự là khiến người khác thập nhị phần tức nhiên khởi kính.

Nhưng càng khiến người khác sợ hãi hơn chính là Trì Diễn Hạo, hắn cứ nhiên lại đồng ý.

Hơn nữa còn đứng dậy, thay giày, lấy ví, bước đến gần Phái Nhiên.

Phái Nhiên lại khoan thai từ tốn, ăn hết khối xoài cuối cùng, cứ như thế vứt cả nĩa và bát, đứng lên tìm áo khoác trong tủ quần áo của mình, sau đó còn phải tìm giày để mang.

Trì Diễn Hạo không nhịn được khó chịu thúc giục: “Nhanh lên!” Nói xong hắn kéo cửa ra về muốn ra ngoài.

Phái Nhiên ở phía sau mím môi cười: “Từ từ đi~”

Trì Diễn Hạo hừ một cái, vẫn đi trước.

Dĩ nhiên Phái Nhiên rất nhanh đã bắt kịp Trì Diễn Hạo, hơn nữa bộ dáng ẻo lả của hắn đúng thật là giả vờ. Sau khai giảng Trì Diễn Hạo mới biết được, Phái Nhiên thể thao không tồi, hơn nữa hắn còn có cơ bụng. Có một khoảng thời gian ở trung học mỗi ngày Trì Diễn Hạo đều tập một trăm cái bật người và năm mươi

cái chống đẩy, rất vất vả mới có được mấy múi cơ nhọt nhọt, về sau hẳn không tập nữa, cơ bụng cũng biến mất.

Nhưng Phái Nhiên mặc quần áo thoát nhìn vô cùng mỏng manh yếu đuối, có lẽ là do diện mạo và dáng người của hắn đi.

Trường của bọn họ có hai canteen lớn, ra khỏi ký túc xá nam sinh đi vài bước sẽ đến một cái, ba tầng. Tầng một và tầng hai bán thức ăn bình thường, mở cửa đến sáu giờ ba mươi, còn tầng ba bán hơi hỗn tạp một chút, ngày thường bán đến mười giờ.

Trì Diễn Hạo nhảy một bước lên hai bậc thang, Phái Nhiên không nhanh không chậm theo sau.

Đến tầng ba, ngửi được mùi thức ăn, Trì Diễn Hạo vốn không đói bụng cũng thật sự có hơi đói, hắn nhìn một lượt thực đơn trong đại sảnh, cuối cùng chọn mì hoành thánh trứng.

Phái Nhiên chọn cơm chiên, hắn vốn muốn chọn sủi cảo, nhưng sủi cảo hôm nay đã bán hết sạch. Phái Nhiên chọn một món khác, nghe nói không có gì hẳn không thể ăn.

Lúc này có khá nhiều sinh viên đến ăn khuya, nhưng canteen rất rộng, chỗ ngồi luôn có sẵn, hai người dễ dàng tìm được bàn trống, Trì Diễn Hạo bắt đầu im lặng ăn mì.

“Cậu sao vậy?” Phái Nhiên ngồi đối diện hỏi, thanh âm nhẹ nhàng.

Nga, hẳn còn rất có tình nghĩa đồng môn.

Trì Diễn Hạo đăm đăm quả trứng nổi trên mặt bát, lắc đầu: “Không có gì.”

Thanh âm Phái Nhiên nghe như bất đắc dĩ, hắn gọi Trì Diễn Hạo, chọc chọc phần cá viên chiên cải thìa của mình: “Nhưng cậu ăn mì nhiệt tình quá, nước mì văng hết lên mặt tớ.”

A, cái tên này, Trì Diễn Hạo thu hồi câu nói lúc nãy, kỳ thật vẫn rất khiến người ta chán ghét.

Trì Diễn Hạo trừng mắt, lớn tiếng nói: “Nước mì không phải để uống sao? Vậy cậu uống đi.”

Phái Nhiên cười, gấp một viên cá cho Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo không khách khí với hắn, ăn hết viên cá, lại tự gấp thêm một viên, Phái Nhiên chỉ nhìn hắn cười, không nói gì.

Hai người cầm cúi ăn, Phái Nhiên vẫn là người đầu tiên phá vỡ im lặng.

“Cậu nói với tớ cậu làm sao vậy, tớ sẽ nói cho cậu nghe chuyện bạn gái tớ.”

Trì Diễn Hạo cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Phái Nhiên.

Về mặt Phái Nhiên lúc này nhất định là bốn chữ “Chỉ tại tất đắc” (chỉ cần có tin tưởng và nghị lực nhất định có thể đạt tới mục đích).

(1): là một sản phẩm chăm sóc da cao cấp của L’Oréal, thỉnh xem thông tin chi tiết tại website Wikitrám orờờ :”)

9. Chương 9

Về chuyên án “bạn gái của Phái Nhiên”, tất cả gần như trùng khớp với suy luận của Trì Diễn Hạo.

Tuổi lớn hơn bọn hắn, siêu cấp mỹ nữ, xem trên màn hình điện thoại có vẻ như vô cùng hoạt bát.

Điện thoại của Phái Nhiên không có ảnh nàg, hắn liền lên thẳng blog cá nhân của nàng lột trang một chút đã ra hơn một tá ảnh cô nàng chụp tự sướng, mái tóc thẳng dài nhuộm hơi vàng, thậm chí không một chút son phấn, cười đến vô cùng vô cùng xinh đẹp.

Trì Diễn Hạo mơ màng nhìn vị tiểu mỹ nhân trên điện thoại, cảm phần dâng trào khi quay lại vài trang đầu trông thấy nàng thổ lộ tâm tình cùng Phái Nhiên. Hắn liên tục lật ngược trang trong blog, bất mi trước mặt đã nguội lạnh cũng chẳng còn lòng dạ nào để tâm, bởi vì nàng quả thực rất xinh đẹp, đẹp tựa như mình tỉnh, từ gương mặt, dáng người đến khí chất, thứ gì cũng có, chất lượng nhất định thuộc hàng đẳng cấp.

Sầu thương chẳng nói nên lời nhìn lướt qua bức ảnh của Phái Nhiên, đến lúc phải phát biểu cảm nghĩ, Trì Diễn Hạo chợt cảm thấy vốn từ của bản thân thật quá nghèo nàn, đành nói: “Chao ôi, bạn gái cậu lúc cười hơi giống cậu, chẳng lẽ đây là “phu thê tướng” trong truyền thuyết?” Phái Nhiên chống cằm lên lòng bàn tay trái, hắn giống bạn gái ở đôi mắt xinh đẹp nheo lại một bên, dùng loại áp lực kinh hoàng, nhẹ nhàng nói: “... Cô ấy là biểu tỷ của tớ.”

Ể!

Ồ, không thể nào!

Trì Diễn Hạo kinh hãi, điện thoại của Phái Nhiên nằm trong tay hắn suýt tí nữa đã rơi xuống nằm trong bát mì.

Ai nha nha, tin này quả thật kinh thiên động địa (1) nha, kinh thiên cỡ như ngài Obama bị ám sát chấn động toàn giới chính trị, giải Grammy đóng cửa khiến giới âm nhạc điêu đứng, Oscars sụp đổ khuyên đảo cả ngành điện ảnh, ngôi sao Trương Bá Chi tái giá kinh động cả làng giải trí!

Ừm, Trương Bá Chi tái giá hình như cũng chưa đủ, thế thì chẳng hạn như Trương Bá Chi tái giá với Trì Diễn Hạo đi.

Kinh thiên động địa, quả thực là loại kinh thiên động địa chỉ giai cấp quý tộc thuần chủng mới có.

Trì Diễn Hạo chợt có cảm tưởng như gián điệp đang nghe lén bí mật của người khác, trái tim gần như muốn rớt ra ngoài.

Ồi, có đôi khi nhiều chuyện cũng khiến người ta bị áp lực ghê gớm.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên dường như đã sớm lường trước được, hắn gõ gõ mặt bàn: “Không phải chuyện này rất bình thường sao? Cậu có biểu tỷ biểu muội không?” Hắn bật thẳng ngón trỏ lên, đánh một vòng tròn trong không khí. “Họ hàng gần gũi với nhau lâu dần sẽ nảy sinh tình cảm, không phải sao?”

Hoàn toàn là ngụy biện, căn bản là dối trá. (Oai lý tà thuyết . Tà thuyết : ngôn luận vớ vẩn tai hại fallacy. Oai lý : đạo lý bị bẻ cong, không đúng, hoặc do không muốn thừa nhận)

Trì Diễn Hạo lưu luyến trả điện thoại cho Phái Nhiên, cầm dũa lên chọc chọc bát mì đã nguội lạnh: “Biểu tỷ biểu muội tớ không có, chỉ có một đường muội (2), tên là Trì Diễn Diễm, con nhóc đó vừa lên tiểu học, hơn nữa mũi nhỏ mà miệng cũng nhỏ, chẳng xinh đẹp chút nào, vậy mà tên là “Diễm” (: xinh đẹp) cơ.”

Xem ra Trì Diễn Hạo có chút bất mãn với dung mạo của đường muội độc nhất của mình, nhưng hắn vẫn là một ca ca tốt, hắn nói thêm: “Bất quá tuy nói như thế, nhưng tớ vẫn đối xử rất tốt với muội muội tớ đấy.”

Phái Nhiên nhận lấy điện thoại, ánh mắt dừng trên màn hình điện thoại, đúng lúc bức ảnh trải rộng ra cả nền màn hình, phỏng chừng Trì Diễn Hạo đã xem đi xem lại một lúc lâu. Phái Nhiên cũng hiểu rằng đây là bức ảnh động lòng người nhất của biểu tỷ, trên nền của một ngọn núi xanh biếc, xa xa là tòa lâu đài bằng đá, đó là biểu tỷ chụp lần đi du lịch ở nước ngoài, cả bức ảnh thoạt trông rạng rỡ tràn đầy sức sống, những tấm chu môi trông mất so ra quả thật chỉ là trò hề.

Phái Nhiên bỏ điện thoại vào túi, chống cằm đáp: “Con gái tới mười tám tuổi sẽ thay đổi nha.”

Hắn vừa nói thế, Trì Diễn Hạo lập tức hăng hái ngẩng đầu lên, vừa cười vừa nói: “Tớ cũng nghĩ thế, mặt của Diễm Diễm rất tròn, nhưng không biết tại sao nó sinh ra lại có mắt một mí, chờ nó lớn lên tớ sẽ dẫn nó đi cắt thành hai mí, còn Trì Diễn Phong cũng phải cắt nữa. Trì Diễn Phong là đường đệ của tớ, cùng một nhà với Diễm Diễm, hai đứa nó nhất định là mắt một mí giống mẹ, cả nhà tớ vốn toàn hai mí cả.”

Phái Nhiên nhăn đôi mày, không biết phải cười thế nào, cuối cùng hắn mỉm cười: “Cậu sao lại là ca ca, cậu quả thực là papa rồi.”

“Ừ.” Trì Diễn Hạo hoàn toàn không hề phản đối hay khó chịu với câu trêu đùa của Phái Nhiên, nghĩ về em trai và em gái có lẽ khiến hắn thật vui vẻ, không khỏi huyền thuyên: “ Sau này tớ sẽ còn can thiệp vào chuyện yêu đương của bọn nó nữa, mới năm trước chú của tớ bị gái câu đi mất, tím tím đến chết rồi. Tớ thấy Diễm Diễm rất ngoan, còn Trì Diễn Phong sau này lấy vợ xong nhất định sẽ lăng nhăng giống cha nó, nếu nó không khá hơn được, tớ sẽ bầm nó ra.”

Trì Diễn Hạo trịnh trọng nói, bộ dáng như Trì gia trưởng bối, phong thái như Trì gia trưởng tộc, tưởng như sau này khi hắn thành gia lập thất xong chắc chắn sẽ nắm quyền sinh sát của cả Trì gia trong tay. Bất quá cũng khó thấy được một chút trưởng thành của Trì Diễn Hạo, thoát nhìn tựa như trên người hắn đang mang một thứ gọi là tinh thần trách nhiệm.

Phái Nhiên hình như đã bị câu nói của Trì Diễn Hạo dọa, vẻ mặt hắn thoát trông có cảm giác vừa kì quái vừa buồn cười, bất quá vì không muốn đả kích lòng tự tôn của Trì Diễn Hạo, tuy cuối cùng hắn có bật cười một cái, nhưng vẫn không nói gì.

Hắn cười xong, Trì Diễn Hạo cũng đã tuyên bố nốt hùng tâm tráng trí(3) phỏng chừng là niềm tự hào duy nhất của hắn , xì xụp ăn hết bát mì, vẫn cảm thấy đói, trông thấy thức ăn của Phái Nhiên còn dư lại không ít, không hề ngại ngần bưng chén đĩa của Phái Nhiên giải quyết sạch sẽ.

Phái Nhiên tằm tằm cười nhìn Trì Diễn Hạo ăn cơm , lúc này chén đĩa cả thìa của hắn đang ở ngay trong tay Trì Diễn Hạo, hắn lại có vẻ như không chút nào bận tâm, chờ đến khi Trì Diễn Hạo ăn xong, còn ân cần thăm hỏi: “Ăn no chưa ? Có muốn ăn thêm một chút nữa không?”

Trì Diễn Hạo khề khàng ợ một tiếng thỏa mãn, tuy trước mặt con gái hắn vô cùng phong nhã lễ độ, nhưng với con trai thì có hề gì. Hắn vỗ vỗ bụng, tựa hồ cực hài lòng với bữa ăn khuya tối nay.

Hắn mỉm cười mơ màng tựa kẻ say: “ Ôi chào, lúc này tớ bước ra ngoài còn rất khổ sở, bây giờ một chút cảm giác cũng không còn, quả nhiên vết thương lòng con gái gây ra phải để con gái chữa mới hiệu quả, biểu tỵ của cậu xinh thật, liếc nhìn một cái tớ đã quên hết tất cả rồi.”

“Quên hết tất cả (4)? Cậu dùng từ này có đúng không?” Phái Nhiên hỏi, nheo nheo mắt cười nhìn Trì Diễn Hạo đi bên cạnh.

“Ôi, sao cũng được mà.” Trì Diễn Hạo khoát tay, sờ sờ bụng của mình, đột nhiên hắn nắm lấy vạt áo trước kéo lên, khoe ra cái bụng nhỏ tròn tròn, rồi lại dùng đôi bàn tay ấm áp vỗ vỗ lên, sau đó mới hài lòng buông vạt áo xuống, liếm liếm khóe miệng.

Cơm ở trường, quả thật là ăn vừa ngon phần cơm cũng thật nhiều.

Hắn quay sang, trông thấy Phái Nhiên ở ngay bên cạnh mình, nhanh như cắt vươn tay sờ bụng Phái Nhiên, cách một lớp quần áo mỏng vẫn cảm nhận được cái bụng phẳng rắn chắc của hắn.

Trì Diễn Hạo thở dài, rút tay về, bắt đầu nghĩ xem có hay không nên đem kế hoạch tập luyện đã hoang phế từ lâu lại một lần nữa dần lên thời khóa biểu.

Phái Nhiên nhìn một loạt động tác của Trì Diễn Hạo, tựa loài báo ẩn trong bóng đêm đang dò xét chú nai nhỏ, tĩnh lặng lạnh lùng, lại mang theo phong mang sắc bén cùng khí tức long trọng.

Cả hai đi xuống từ cửa cắntin ở lầu ba, thang gác vòng xung quanh cắntin, không có mái che, là dạng thang gác lộ thiên nhưng được thiết kế rất đẹp, cả tay vịn và trên mái nhà được quấn quanh bằng rất nhiều đèn nhỏ lấp lánh, đến khi tối trời mới được bật lên.

Trì Diễn Hạo mãi bước đi, dường như chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay ra sau tìm Phái Nhiên, vừa định mở miệng đã sợ giật nảy người.

“Cậu sao thế! Mắt xanh cả rồi!”

Phái Nhiên chậm rãi tiến về phía trước, men theo vách tường dần xuất hiện dưới ánh đèn rực rỡ, có lẽ là do hiệu ứng của những ngọn đèn nhỏ, nét căng thẳng trên gương mặt hắn trong nháy mắt trở nên nhu hòa. Đứng dưới những vệt sáng tròn tròn sắc sỡ hòa vào nhau, tựa hồ trong thoáng chốc Phái Nhiên lại trở về là một con mèo trắng vô hại, là cái loại mèo thường nằm trên ghế salon vầy vầy đuôi ngáp dài.

Trì Diễm Hạo cười cười với hắn, qua bữa cơm vừa rồi, không hiểu sao giữa hắn và Phái Nhiên hình như thân thiết hơn một chút, hắn cười nói: “Lúc này quên hỏi, bạn gái, à, biểu tỷ của cậu, tên họ là chi?”

Phái Nhiên trả lời: “Tớ theo họ mẹ, biểu tỷ là con gái của cậu cậu, tên là Phái Hinh (), Hinh () trong hình hương () (= ngát hương)”

“Chà...” Trì Diễm Hạo gật đầu: “Phái Hinh, ôi, tên này hình như tớ có chút ấn tượng, có điều chữ “Hinh” thiệt nhiều nét quá, tớ cá lúc còn nhỏ cô ấy nhất định rất ghét tên của mình.”

Phái Nhiên có chút tò mò nhìn Trì Diễm Hạo, hắn giải thích: “Lúc còn nhỏ tớ học viết chữ rất ghét tên của tớ, thật khó viết, ba chữ có rất nhiều nét, tớ còn bắt cha giúp tớ đổi tên thành hai chữ nữa.” Hắn hoa tay múa chân, tiếp tục giảng giải: “Hinh biểu tỷ của cậu, có cảm giác rất nhiều nét chữ, nếu đưa tớ viết nhất định tớ sẽ tẩy xóa cả cuốn vở.”

Chốc lát sau, Phái Nhiên đã cười đến nhắm tịt cả hai mắt.

Sự thật rằng, chuyện hai người thân thiết hơn, quả thực không phải là ảo giác của Trì Diễm Hạo.

Bởi vì thứ nhất, trước kia hắn không ghét Phái Nhiên, còn hiện tại ngay cả một chút cảm giác khó chịu cũng không còn.

Hơn nữa, Phái Nhiên nói với hắn về chuyện “bạn gái”, Trì Diễm Hạo đã hiểu vì sao ngày trước Phái Nhiên không muốn nhắc tới bạn gái của hắn, suy cho cùng như thế quả thực cũng khó nói ra.

Nhưng bây giờ Phái Nhiên đã kể với hắn, Trì Diễm Hạo có cảm giác như cùng Phái Nhiên chia sẻ chung một bí mật, cảm giác này hoàn toàn không tệ chút nào.

Ngày hôm sau đi học, sáng sớm vừa bước ra khỏi cửa, Trì Diễm Hạo bỗng dưng muốn gọi Phái Nhiên rời giường, nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi ngại ngùng, hơn nữa Cung Kỳ Quân lại đang nóng lòng thôi thúc, Trì Diễm Hạo đành gửi một mẫu tin nhắn cho Phái Nhiên, chỉ mong rằng buổi tối Phái Nhiên ngủ không đặt điện thoại ở chế độ im lặng.

Đến lớp học, bọn Cung Kỳ Quân theo thông lệ bước đến ngồi xuống chiếc ghế cũ kỹ ở cuối lớp, Trì Diễm Hạo suy nghĩ một chút, nói với bọn hắn: “Hôm nay tớ không ngồi cùng với các cậu.” Rồi cấp sấp vở của mình thoảng cái đã chuồn sang dãy bàn sát vách bên cạnh, chọn một chỗ thật tốt, vừa thấy rõ màn hình máy chiếu lại không bị thầy giáo để ý, ngồi xuống.

Sau đó hắn nhắn tin cho Phái Nhiên: Hôm nay ngồi với tớ đi.

Tin nhắn vừa gửi đi Phái Nhiên đã bước vào lớp. Hắn đứng trước cửa phòng lấy điện thoại ra nhìn lướt qua, quay đầu xung quanh tìm kiếm, trông thấy Trì Diễm Hạo ở xa xa đang nhìn hắn, lại giơ cao tay hươ hươ điện thoại, vẫn quay lưng tiến về phía chỗ trống thường lệ của mình.

Trì Diễm Hạo nhăn mày, ôi chao Phái Nhiên không đến, vậy hắn có phải qua đó không?

Nhưng, ai ya, ngồi học ở chỗ không người đó thiệt dễ thấy, chẳng có cái gì che chắn cả, ông thầy liếc một cái đã thấy rồi.

Hắn đang phân vân, Tô Nhạc và một bầy đàn nữ sinh tíu tít tiến vào lớp.

Trì Diễm Hạo nhìn thấy Tô Nhạc, trái tim như căng ra, cũng khó trách hắn, bị người ta nói đến như vậy dù cho là hai người qua đường hoàn toàn xa lạ cũng sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Ngày hôm qua ăn tối với Phái Nhiên thật vui, ăn xong bữa khuya bọn hắn lại dạo vòng chợ đêm ở cạnh trường, về đến ký túc xá tắm rửa xong liền lăn ra ngủ, chẳng phải suy nghĩ chuyện gì. Hôm nay nhìn thấy Tô Nhạc, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Tô Nhạc nhìn Trì Diễm Hạo, hắn lập tức cúi đầu xuống.

Có lẽ Tô Nhạc sẽ cảm thấy rất kì quái, Trì Diễm Hạo ngày ngày đều đặn nhắn tin cho nàng, thế nhưng hôm qua lại chẳng có tin tức gì.

Kỳ thực Trì Diễm Hạo vẫn có thể giải thích rõ ràng với nàng, nhưng hắn lại chẳng biết phải nói như thế nào. Thực tế là, mỗi lần quen bạn gái hầu như cuối cùng hắn đều là người bị “đá”. Tuy hắn không biết mình

không tốt ở chỗ nào, nhưng dường như các bạn gái luôn nắm được chỗ không tốt đó của hắn. Trì Diễn Hạo cho rằng hắn cũng có phần may mắn, bởi lẽ nhiều nhất hắn chỉ đau lòng hai ngày, sau đó lại để ý đến người mới, thật ra hắn vẫn luyến tiếc bạn gái cũ, nhưng rốt cuộc cảm thấy bản thân mình khổ sở hai ngày như vậy chắc cũng đủ rồi.

Vì thế, lần này đến lượt hắn nói chia tay trước, hắn làm không được.

Đương lúc phiền não, đã đến giờ vào lớp, máy chiếu trong phòng lại bị hỏng, lớp trưởng lại bị kêu ra ngoài tìm người đến sửa.

Trì Diễn Hạo thở dài nằm nhoài lên bàn, không lo lắng tâm hồn thanh tịnh, hắn thả lỏng đầu óc, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc tỉnh dậy thì đã vào tiết hai, Trì Diễn Hạo uể oải nằm dài lên bàn, nhìn thấy miệng của ông thầy khép khép rồi lại mở mở, từng câu từng chữ cứ như nghe thiên thư.

Có lẽ là do tư thế ngủ không tốt, Trì Diễn Hạo cảm thấy bả vai mình tê rần, hắn muốn cử động, lại nghe thấy những người ngồi phía sau đang nói chuyện.

Giọng nói đó quả thật quá chướng tai, Trì Diễn Hạo cau mày, cẩn thận lắng nghe tiếng nói như rên rỉ quen thuộc này, nhận ra là giọng của Lục Đức Minh.

Có lẽ là vật hội theo loài, bọn con trai chung phòng với Lục Đức Minh đều là những thằng thật tởm, rất ưa so bì với người khác, lại còn thích khoe khoang, ngoại trừ thằng Lục Đức Minh thích khoe với lớp tiếng Anh rằng hắn nói được tiếng Anh giọng Luân Đôn chuẩn “tam lưu” (hạng 3), còn có một thằng khoe nhà mình mở tiệm nữ trang, còn thêm một thằng hai mặt xem việc nói xấu gây chia rẽ người khác là nghề ưa thích của chàng. Chỉ là bọn cổ khoe mẽ, đám người trong phòng đó một thằng Trì Diễn Hạo cũng không ưa.

Lục Đức Minh đang ba hoa gì đó, hạ giọng thăm thì, Trì Diễn Hạo nghe được hai chữ “Phái Nhiên”, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên.

Có người không được cẩn trọng như Lục Đức Minh, khá lớn tiếng nói: “Không phải hắn xài hàng Biotherm à? Giày dép và quần áo trông rất mắc tiền, điện thoại di động của hắn hình như là loại mới ra cuối hè năm nay, hơn sáu ngàn đó nha.”

Có lẽ là cuối cùng cũng được câu nói của bạn này kích động, Lục Đức Minh không kiềm được lớn tiếng hơn, xúc động nói: “Ai biết được điện thoại đó có phải của Sơn Trại Ky (, Sơn Trại Thủ Ky tự xưng Sơn Trại Ky, Dã Thủ Ky, Hắc Thủ Ky hoặc Cao Phẳng Thủ Ky, chuyên nhái điện thoại di động, giá còn 1/3 giá gốc) hay không, bây giờ Sơn Trại Ky làm hàng giả rất giống đó, hơn nữa không phải chỉ có sáu ngàn đồng thôi sao, cuối năm nay tớ về nhà cha cũng mua cho tớ điện thoại mới nha. Còn giày và quần áo của hắn, ai biết có phải cũng là giả hay không, có cái nhãn in Biotherm thì là đồ thật sao, chung quy cũng là khoe ra rồi làm bộ làm tịch, có lẽ là xem như bảo bối chẳng, bốn năm chỉ có mỗi một cái điện thoại? Ha ha ha ha ha...”

“Cũng phải...” Có người phụ họa theo, dường như đã bị Lục Đức Minh thuyết phục, “Cung Kỳ Quân còn thường mang theo máy NDS(5) để chơi, còn Phái Nhiên xem ra chẳng có gì.”

“Nhà Cung Kỳ Quân không phải mở siêu thị sao, chả biết kiếm được mấy đồng, nghe nói hắn không mấy khi ăn cơm? Để dành tiền mua sách à? Chắc không phải siêu thị đâu, chỉ là cửa hàng tiện lợi thôi, loại mà bề ngang nằm thước vuông ấy.” Lục Đức Minh nói xong, bật cười to, trong tiếng cười mang theo ý hả hê.

Dường như hắn chợt nhớ ra một bằng chứng quan trọng, nói với người bên cạnh: “Không phải lần trước Phái Nhiên mặc đồng phục sao, đồng phục trường ta xấu muốn chết, ai muốn mặc nha, người giàu có ai thêm đi mặc đồng phục đáng xấu hổ như vậy??”

Những kẻ khác đồng loạt “ồ ừ” hùa theo.

Trì Diễn Hạo lạnh lùng nhếch mép, tại sao bọn người này cứ thích lấy Phái Nhiên làm ví dụ nhỉ, Phái Nhiên chọc bọn họ à, Phái Nhiên chơi xấu bọn họ sao, nào của bọn người này còn bé hơn hạt đậu phộng, lòng đỏ kị chắc mặt trăng cũng chẳng to bằng.

Hơn nữa, lần đó Phái Nhiên mặc đồng phục là vì vải đồng phục tuy rất xấu, giống hệt áo mưa, nhưng lại khá ấm và thoáng khí, mà áo của Phái Nhiên được người nhà đều đặn đến lấy vào các ngày chủ nhật mang ra ngoài giặt cả, nên Phái Nhiên mới phải mặc đó thôi.

Cứ so so so, cả ngày cũng chỉ chăm chăm đi so đo với người khác, nếu không phải so đồ vật gì đó thì so tiền, coi xem cha đứa nào kiếm được nhiều tiền hơn, so xem hương vị của mình và đồng phân chó ngoài kia cái nào thối hơn, còn không đi ganh tỵ với người khác thì là làm ra vẻ, cũng có chút ý tứ nha.

Chuông cuối giờ vang lên.

Uất ức mang tên Tô Nhạc cộng thêm những lời Lục Đức Minh nói xấu Phái Nhiên, tất cả thổi bùng lên một ngọn tà hỏa vô danh, Trì Diễn Hạo đứng lên, xoay người dè lại sách giáo khoa của Lục Đức Minh, quả thực không kiềm được nữa, mắng một chữ: “Hèn.”

Thôi được rồi, hần không phải sứ giả của chính nghĩa, hần vốn đã không vừa mắt Lục Đức Minh, hần chỉ đang trút giận.

Mắng xong, tức khắc Trì Diễn Hạo cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Hần quay lên ung dung thu dọn sách vở của mình, lại nghe thấy Lục Đức Minh ở đằng sau cao giọng: “Mày nói ai?!”

Trì Diễn Hạo nhét hết sách vở vào trong túi xách, nhếch mép cười khẩy, chỉ hận không thể đâm chết Lục Đức Minh ngay tại chỗ.

Hần ném túi xách vào trong học bàn, xoay người khoanh tay lạnh lùng nói: “Nói mày đó, thằng hèn.”

Thật cũng đã khá lâu rồi hần không đánh nhau với người khác, từ sau trung học đến nay không gây sự với ai, nhưng hần không lo chút nào, có lẽ là kinh nghiệm nổi loạn có ở sơ trung, hay là gen của papa gấu chó cho hần chút căn cơ, dù sao thì một chút Trì Diễn Hạo cũng không sợ, ngược lại còn cảm thấy nhiệt huyết đang dâng trào.

Bây giờ hần rất muốn lao đến dè Lục Đức Minh xuống đánh một trận.

Có vài người đang đi ở đầu lớp, không biết ở cuối lớp đang có chuyện xảy ra, dần dần ra khỏi phòng, một đám người đi tới từ phía sau, dường như cảm thấy áp lực từ phía này, đều thả chậm nhịp bước.

Lục Đức Minh mắng: “Mẹ mày hèn! Mày nói sao! Thằng chó!”

Trì Diễn Hạo giật lấy sách trên bàn Lục Đức Minh nhắm mắt hần ném tới, hừ, ai mắng Trì Diễn Hạo cái gì cũng được, nhưng đừng có mà đụng tới cha mẹ và các em của hần.

Trong nháy mắt những người vây xem xung quanh cuống cuống lên, cả đám người nháo nhào, đám bạn tốt cùng phòng với Lục Đức Minh thế mà không một ai lên tiếng bênh vực, tranh nhau thối lui.

Lục Đức Minh trúng chiêu lùi vài bước, Trì Diễn Hạo đập lên bàn hần, đứng từ trên cao, quyển sách còn lại trong tay, sách giáo khoa của bọn họ có vẻ hơi dày, hần không chút do dự ném thẳng xuống đầu Lục Đức Minh, rồi nhảy xuống bàn, bắt lấy Lục Đức Minh vung tay đâm lên.

Trì Diễn Hạo vừa định cho nắm đấm đập xuống giữa mặt Lục Đức Minh, Cung Kỳ Quân từ phía sau xông đến ôm lấy hần, tuy đám người trong phòng của Lục Đức Minh là rùa đen rút đầu, nhưng bằng hữu trong phòng của Trì Diễn Hạo đều là người tốt.

Bất quá Cung Kỳ Quân ôm Trì Diễn Hạo không giữ lấy Lục Đức Minh, Lục Đức Minh miệng vừa mắng “vương bát đản” chân vừa đạp vào bụng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nổi giận, thoáng cái đã giẫy khỏi Cung Kỳ Quân, chẳng buồn nói gì, trong lúc đánh nhau còn mở miệng mắng người là vô cùng lãng phí sức lực. Hần bố nhào về phía trước, chơi bóng rổ trong suốt nhiều năm từ lúc còn học tiểu học lên đến trung học không phải chỉ là hư danh, ba năm đánh nhau ở sơ trung cũng không phải là khoác lác, cái tên Lục Đức Minh tam bát(7) này làm sao là đối thủ của kiện tướng thể thao, một chốc sau Lục Đức Minh đã bị Trì Diễn Hạo đẩy xuống đất, vừa bị đánh vừa gào khóc.

Bỗng nhiên bên ngoài có người hét lên: “Giám thị đến!!!”

- (1): kinh thiên đại liệu , kinh thiên đại liệu là một việc vô cùng kinh ngạc ko lường trước được thường được các bạn trung dùng khi buồn chuyện kiểu như ‘tin sốt dẻo đây bắt ngờ’ popochan :”)
- (2): Đường muội () Nếu A và B là 2 huynh đệ, A có đứa con a, B có con gái b, nếu a lớn tuổi hơn b thì b là đường muội của a. Nói cách khác: là con gái của anh em trai của cha, nếu như nàng nhỏ tuổi hơn. Con gái của đường bá và đường thúc đời thứ ba nếu nhỏ tuổi hơn cũng gọi là đường muội họ hàng gần. Lưu ý: chỉ có con gái của bác trai (bá bá) và chú (thúc thúc) mới gọi là đường muội, con gái của cô (cô mụ) gọi là biểu muội. Bởi vì cô (cô mụ) theo họ khác, chỉ có cùng họ mới có thể gọi nhau là “Đường”. Đời sau của bác (cô mụ) và của cậu (cữu cữu) dì (dì mụ) cũng giống thế, đều là họ hàng (biểu thân).
- (3): : hùm tâm trắng chí: lý tưởng bao la, chí hướng và nguyện vọng to lớn, hình dung khát vọng phi phàm, những cái này có thể cho người ta thấy đc mà không bị chạm tự ái.
- (4): : vong hồ sở dĩ : vì quá độ hưng phấn hoặc kiêu ngạo mà quên hết thấy mọi thứ xung quanh, là cụm từ mang hàm nghĩa xấu. Chi tiết tại đây
- (5): NDS là viết tắt của từ Nintendo Dual Screen. Đây là một loại máy cầm tay dùng để chơi game. NDS gồm 2 màn hình: màn hình trên cũng giống như những hệ máy chơi game khác như GameBoy, PSP... Màn hình dưới là màn hình cảm ứng có tác dụng giúp game trở nên hấp dẫn và sống động hơn
- (7):” tam bát” nguyên chỉ ngày Quốc tế phụ nữ từ quốc tế truyền tới Trung Quốc, tức ngày 8 tháng 3 hàng năm là ngày của con gái , nhưng gần đây xuất hiện nghĩa khác: mắng một người (không phân biệt nam nữ)” tam bát” ” thối tam bát” ” tử tam bát” đều là từ ngữ rất khó nghe, chỉ có hận thấu xương, cùng loại “thập tam điểm”, “ vương bát đản “)

10. Chương 10

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Trì Diễn Hạo bước ra khỏi phòng giáo viên.

“Nạn nhân” Lục Đức Minh đáng thương đã được người cha vội vã lái xe chạy đến trường lĩnh đi từ sớm. Đương nhiên giám thị cũng có gọi về nhà Trì Diễn Hạo, nhưng cha hắn đang bận việc nên không tiếp, đại bá sau khi nhận điện thoại chỉ hỏi một câu Trì Diễn Hạo có phải sẽ bị đuổi học hay không, giám thị mới vừa ra về cao thâm quanh co một vòng, đại bá đã tìm cơ cúp điện thoại.

Kỳ thực giám thị trường Trì Diễn Hạo xem như rất có trách nhiệm, tuy hơi đông dài một chút, nhưng biết phân rõ phải trái. Đầu tiên cô hỏi tại sao cả hai lại đánh nhau, sau đó không nói gì nữa, đi tìm các sinh viên khác hỏi rõ mọi chuyện, vừa nhìn liền biết là có kinh nghiệm rồi. Nhưng phạm là giám thị ở đại học, thật ra đều rất ngại phiền phức, có lẽ cô cũng cảm thấy phiền chuyện này, vừa phiền Trì Diễn Hạo đánh người gây rắc rối, lại phiền tối nay phải lo chu toàn cho hắn.

Bởi vì lúc này cha của Lục Đức Minh đến, trông thấy con mình bị đánh liền lớn tiếng tuyên bố muốn dẫn quý tử đến bệnh viện kiểm tra. Cái này gọi là hổ phụ vô khuyển tử nha, nhìn Lục Đức Minh đã biết ngay cha hắn là hạng tiểu nhân nào rồi, la lối trong phòng giáo vụ giống như người ta giết sạch cả nhà hắn, còn dọa đuổi học Trì Diễn Hạo. Nếu không phải Trì Diễn Hạo cảm thấy hơi có lỗi với cái bụng bầu của giám thị, chắc chắn đã nhảy lên tay đôi với cha của Lục Đức Minh.

Trường của hắn giải quyết việc ẩu đả thông thường có phần dễ dãi, nhưng đối với những sinh viên tụ tập đánh nhau có tổ chức, xử lý có phần nghiêm khắc hơn. Trì Diễn Hạo gây sự trong lớp học, hắn vẫn là người ra tay trước. Giám thị nói nhẹ thì cảnh cáo nặng, nặng hơn thì làm kiểm điểm, hình phạt của Lục Đức Minh chỉ là cảnh cáo.

Cha của Lục Đức Minh tất nhiên không phục, hắn nói với phòng giáo vụ hắn quen biết vị nào đó, nhất định hắn phải đuổi học Trì Diễn Hạo, và lại hắn cũng có thể khiến cho Lục Đức Minh thoát bản án cảnh cáo.

Trì Diễm Hạo nghe xong chỉ hừ một tiếng, nói: “Do con ông đánh tôi trước mà, một quyền của tôi chưa ra hẳn đã đập một cước.”

Nhà Lục Đức Minh ở ngay trong vùng này, e rằng thật sự quen biết người nào đó, bất quá bây giờ Trì Diễm Hạo không thấy sợ chút nào. Không phải lá gan của Trì Diễm Hạo quá to, nhưng bây giờ hắn lại lo rằng lúc về nhà sẽ bị cha đánh một trận.

Rời khỏi văn phòng, Trì Diễm Hạo rẽ vào dãy hành lang luôn khuất bóng ở tầng trệt của dãy, một đoạn tối hành lang cho hắn biết có người đang đứng, lại là Phái Nhiên. Trì Diễm Hạo cười cười, trên gương mặt vẫn còn đôi chút âm đạm, tựa như mèo con bị chủ nhân túm lấy tấm thật sạch, lông mèo ướt sũng dính sát vào người, vẻ hoạt bát thường ngày cũng bị rửa trôi đi mất.

“Có lẽ sẽ bị đuổi học.” Phái Nhiên nói, khoanh tay, nhìn Trì Diễm Hạo bước tới.

“Mới không có, Lục Đức Minh và cha hắn giống nhau có cái to mồm, quá lắm làm bản kiểm điểm.” Trì Diễm Hạo nói, đi ra ngoài.

Cuối đoạn hành lang u ám này là một hoa viên xanh nhỏ không tòi, hoa nở quanh năm, bây giờ đang là mùa thu, mùi hoa quế tràn ngập cả tiểu vườn. Trì Diễm Hạo men theo lối đi trải nhựa bên cạnh ra khỏi hoa viên, Phái Nhiên theo sau hắn, vẫn giữ khoảng cách thật gần, một người trước một người sau.

“Vậy nếu vạn nhất cậu bị đuổi học?” Phái Nhiên nói, hình như rất thích chọc vào nỗi đau của Trì Diễm Hạo.

Tên này quả thực chẳng biết an ủi người khác.

Trì Diễm Hạo tiến về phía ký túc xá, văn phòng giáo viên cách ký túc xá nam sinh rất xa, có lẽ khoảng 10 phút đi bộ.

“Bị cha đánh một trận.” Trì Diễm Hạo trả lời thẳng thắn, đây là hậu quả nghiêm trọng nhất mà hắn có thể nghĩ đến, vả lại sẽ bị đánh vô cùng thâm hiểm, lúc ăn đòn chắc chắn hắn sẽ không rảnh đi nhớ thương các bạn gái sinh viên xinh đẹp càng lúc càng cách xa.

“Sau đó...” Phái Nhiên lại hỏi.

“Sau đó...” Có một cơn gió chui vào miệng Trì Diễm Hạo, hắn co người lại, cảm thấy hơi đối. “Sau đó, có lẽ sau đó tớ ở nhà giúp việc nhà.”

Gần đến ký túc xá nam sinh, hắn rẽ vào canteen, Phái Nhiên tất nhiên vẫn đi theo hắn. Bây giờ còn khá sớm, canteen vừa mở cửa không bao lâu, người ngồi bên trong cũng không nhiều, Trì Diễm Hạo ăn một ngụm cơm, mới nhớ tới một thứ mình đã quên mất, ngẩng đầu nhìn Phái Nhiên: “Sao cậu đứng đó chờ?”

Phái Nhiên dùng đũa khảy một miếng thịt mỏng, mỉm cười bỏ vào miệng: “Bởi vì cậu đánh nhau là vì tớ a.”

Trì Diễm Hạo vừa định không khách khí gấp thịt trong bát của Phái Nhiên, bỗng dừng sặc cơm trong miệng ho sặc sụa. Phái Nhiên đưa bát canh của mình cho hắn, cười nói: “Ăn từ từ.”

Trì Diễm Hạo uống hết bát canh của Phái Nhiên, dùng tay quẹt quẹt miệng: “Ai bảo tớ đánh nhau vì cậu, tớ không ưa Lục Đức Minh mà thôi, lấy hắn trút giận.”

“Nhưng có người báo cáo với tớ vì cậu nghe thấy Lục Đức Minh nói xấu tớ nên mới đánh hắn.” Phái Nhiên nói, bỗng nhiên có chút bướng bỉnh.

Trì Diễm Hạo nhăn mày: “Rốt cuộc vị “tình báo” nào nói với cậu a?”.

Ngẫm lại, lúc ấy ngồi gần đó có thể nghe được hắn và Lục Đức Minh nói chuyện, có lẽ chỉ có mỗi Xá Trưởng cách một lối đi. Cung Kỳ Quân là một kẻ to mồm không nói, cư nhiên Xá Trưởng cũng thế, Trì Diễm Hạo cũng tự xem như to mồm một nửa, vậy phòng của bọn hắn tạo thành từ một đám mồm to sao.

Trì Diễm Hạo khoát tay: “Nếu tớ thực lòng làm chuyện trừ hại tạo phúc muôn dân này tớ sẽ không từ chối, nhưng mà thiệt ngại, tâm trạng tớ không tốt đúng lúc gặp phải Lục Đức Minh nên mới đánh thôi, chỉ là trút giận.” Hơn nữa trước đây hắn đã muốn đánh Lục Đức Minh rồi, nghe được hắn nói xấu Phái Nhiên và Cung Kỳ Quân chỉ là động lực thúc đẩy mà thôi, không phải động cơ chính(1).

No bụng xong quả nhiên cảm thấy dễ chịu hơn, đến khi Trì Diễm Hạo về đặt chân đến cửa ký túc xá đã tẩy xong tắm da chết toàn thân, ngay cả bóng ma “Tô Nhạc” tối hôm qua quả thực cũng đã trở thành hư không. Đánh nhau và ăn cơm, không hổ danh là tam đại khoái sự nhân sinh của Trì Diễm Hạo, về phần đệ nhất đại khoái sự đương nhiên là mua được đôi giày mình thích rồi.

Cung Kỳ Quân phỏng chừng đã ở trong phòng chờ hần rất lâu, hiếm khi không ngồi trước máy tính, nhìn thấy Trì Diễm Hạo đẩy cửa tiến vào thông thả ợ to một cái, nhảy đến bên cạnh Trì Diễm Hạo hỏi kết quả xử phạt.

“Kết quả cái rắm a, còn phải chờ ông già của Lục Đức Minh dẫn nó đi xét nghiệm toàn thân đã, lại đi xin xỏ khắp nơi xong mới đến đây xử tở, quá lắm đuổi học thôi, mặc kệ.” Trì Diễm Hạo xoay xoay cổ, khởi động cơ bắp toàn thân. Hần trộm của Xá Trưởng luôn cố gắng học tập đến nổi đau cổ một miếng Vân Nam Bạch Được cao, cởi áo ngoài ra.

Ai yô, tên Lục Đức Minh thú vị hoắc, muốn đẩy người ta vào chỗ chết thật à. Trì Diễm Hạo nhìn vết xanh xanh tím tím trên bụng mình, dùng tay khẽ chọc một cái, cảm thấy đau nhói. Sớm biết rằng Lục Đức Minh xuống tay nặng như vậy, mình phải xuất đủ tám phần công lực mới phải, Trì Diễm Hạo có hơi hối hận bản thân đã quá nương tay, thở dài một hơi.

Cung Kỳ Quân căng thẳng đứng bên cạnh kêu to, không biết có phải là do thần thái ban sáng Trì Diễm Hạo đánh người làm tổn thương đến tâm hồn non nớt nhỏ bé của hắn, hay là nhìn thấy Trì Diễm Hạo quần áo lấm lem tóc tai lộn xộn cái bụng còn tím xanh, cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Trì Diễm Hạo đẩy Cung Kỳ Quân: “Kêu kêu cái gì, chơi máy tính của cậu đi.”

Phái Nhiên thuận thế chen chân vào chỗ Cung Kỳ Quân vừa bị đẩy ra, khom người nhìn bụng của Trì Diễm Hạo, lại đưa tay sờ sờ, ngón tay trắng ngần nhẹ nhàng lướt qua làn da, lạnh lạnh.

Trì Diễm Hạo “Ai yô” một tiếng, Phái Nhiên cười nhìn hắn: “Giúp cậu dán thuốc, được không?”

Trì Diễm Hạo nghĩ thầm, thằng này dùng nước hoa sao, sao lại có mùi thơm. Phái Nhiên đoạt lấy miếng Vân Nam bạch được cao, khoa tay múa chân trên bụng Trì Diễm Hạo một hồi, xé vỏ bao, cẩn thận dán lên.

Phái Nhiên cúi người, đầu vừa vắn ở trước mặt Trì Diễm Hạo, hắn chớp lấy thời cơ gắng sức hít vào (o.O), phát hiện ra đó là mùi tóc của Phái Nhiên. Hắn nói: “Cậu dùng dầu gội gì, mùi thơm quá.”

Phái Nhiên dán cao xong, lại dùng ngón tay vuốt nhẹ lên bề mặt thuốc dán. Xong hết thấy, hắn mới đứng thẳng người, nhìn Trì Diễm Hạo: “Cậu thích? Tở cho cậu mượn dùng.”

Hắn cười thật sự rất đẹp.

Trì Diễm Hạo lại một lần nữa phát hiện ra, thằng nhóc Phái Nhiên này quả thực vô cùng vô cùng xinh đẹp, có lẽ còn đẹp hơn cả biểu tỷ mỹ nhân của hắn.

Có lẽ là sau chuyện này, Trì Diễm Hạo mới chính thức thân thiết với Phái Nhiên hơn.

Về phần xử lý chuyện hắn đánh người, Trì Diễm Hạo chỉ bị cảnh cáo, hình phạt nhẹ nhất, mà Lục Đức Minh cũng ăn một bản cảnh cáo.

Ngày kế tiếp biết được kết quả xử phạt, Trì Diễm Hạo đương nhiên rất vui, so với vẻ mặt ngỡ ngàng của Lục Đức Minh, hắn coi như nở gan nở ruột. Cô giám thị thoát trông cũng nhẹ nhõm, dù sao sinh viên của mình bị kỷ luật nặng, cô cũng sẽ cảm thấy phiền lòng nha. Đối với Trì Diễm Hạo mà nói, hình phạt này dứt khoát là hình phạt tuyệt vời nhất.

Lúc Trì Diễm Hạo và Lục Đức Minh cùng ra khỏi văn phòng, Lục Đức Minh nham hiểm lườm Trì Diễm Hạo một cái, Trì Diễm Hạo đang vui vẻ, thậm chí chẳng thêm khiêu khích hắn, chỉ cười hì hì nhìn Lục Đức Minh, thành tâm mong hắn tức chết.

Bọn hắn trừng mắt nhìn nhau ở bên ngoài văn phòng, tiếng các giáo viên trò chuyện bên trong từ cánh cửa khép hờ bay bay ra ngoài. “Sinh viên đó của khoa cô thật không thể xem thường.” Một ông thầy nói, có lẽ nghĩ rằng bọn Trì Diễm Hạo đã đi rồi, nên nói không chút ngại ngùng. “Đúng thế, tôi cứ tưởng chỉ có một

mình Phái Nhiên, không ngờ gia đình Trì Diễm Hạo cũng thế, lần này là cấp trên...” Thanh âm của cô giám thị nghe khá nhẹ nhàng.

Câu kể tiếp nghe không rõ, Trì Diễm Hạo ngẩn người, bất quá ngay sau đó cũng không lấy làm ngạc nhiên. Mỗi lần Trì Diễm Hạo đánh nhau ở sơ trung, người lớn trong nhà luôn giúp hắn thu dọn tàn cuộc, chắc hẳn lần này đại bá vừa vặn quen biết người nào đó ở đây chẳng? Ngày hôm qua nhận điện thoại cũng là đại bá, giải quyết không tốt chuyện này đại bá sẽ không để cha biết, đại bá vẫn còn rất thương Trì Diễm Hạo mà, nếu có thể giấu được nhất định đại bá sẽ giấu giúp hắn.

Hắn mang quả đầu có mùi giống hệt Phái Nhiên nhẹ bay bay về ký túc xá, cảm thấy may mắn tận đáy lòng vì mình có một đại bá rất đổi hiền từ.

Phái Nhiên nhìn thấy hắn trở về, ngồi ở chỗ xa xa cất tiếng hỏi: “Kết quả thế nào?”

Trì Diễm Hạo nhếch mép cười: “Bị đuổi học rồi.” Diễn xuất thật giả tạo.

Phái Nhiên cũng cười: “Không sao cả, sau này tớ đến nhà thăm cậu.”

“Phải nhớ mang cả giỏ trái cây đó.” Trì Diễm Hạo nói.

Cung Kỳ Quân tiếp chậm nửa chiêu từ bên cạnh nhảy sang: “Bị đuổi học rồi??”

Trì Diễm Hạo đẩy hắn ra, đồ ngốc.

Lúc còn học trung học, Trì Diễm Hạo có có quan hệ không tệ lắm với một người bạn, chính là tên vô cùng kiêu căng được nữ sinh tiểu học vô cùng yêu mến, Ngô Đồng. Kể ra thì Ngô Đồng và Phái Nhiên có đôi lúc giống nhau, chính là cái cảm giác công tử bột nho nhã yếu ớt này, nhưng Trì Diễm Hạo dám khẳng định đáng người Ngô Đồng tất nhiên không đẹp bằng Phái Nhiên. Sau khi lên trung học Trì Diễm Hạo và Ngô Đồng mới thân thiết hơn một chút, a, nói “thân thiết” có lẽ không chính xác lắm, nhưng quả thật cảm thấy có chút gần gũi. Trì Diễm Hạo nghĩ, nếu bắt hắn phải kể ra ai là người bạn quan trọng nhất trong đời hắn, hẳn thật sự tìm không được, nhưng miễn cưỡng phải có một, vậy thì chỉ có Ngô Đồng. Chuyện này cũng không thể trách hắn nha, Trì Diễm Hạo thực rất trọng sắc khinh bạn.

Bất quá, hiện tại có thêm một Phái Nhiên.

Rốt cuộc Trì Diễm Hạo cũng hiểu tại sao Phái Nhiên ít tiếp xúc với người khác mà Cung Kỳ Quân lại thân thiết với hắn như thế. Phái Nhiên đối xử với mọi người thật sự là rất tốt, mang theo chút ân cần, ân cần lại chân thành, hơn nữa không dài dòng dây dưa cũng không phiền phức, tiêu sái phóng khoáng, còn rất đẹp trai nha. Vừa mất một người, quả thực giống như Hoàng Hà nước chảy triền miên không dứt, nhìn kiểu nào cũng thấy thuận mắt.

Chỉ có điều Phái Nhiên vẫn quá lười.

Ví dụ như táo vẫn không tự gọt.

Ví dụ như nước nóng vẫn không tự đun.

Ví dụ như Trì Diễm Hạo ra ngoài chơi, trở về phòng đã thấy Phái Nhiên tha thiết mong chờ nhìn hắn, nói mình đã đói bụng.

Cung Kỳ Quân nhân tiện nói với Trì Diễm Hạo: “Trước lúc cậu ra ngoài đã quên làm bánh(2) treo trên cổ hắn á.”

Trì Diễm Hạo bảo: “Tớ đã treo rồi nha, hắn chỉ ăn hết phía bên ngoài, chưa đụng tới nhân bánh đó chứ” Vừa nói vừa đặt bữa khuya mình vừa mang về lên bàn Phái Nhiên.

Phái Nhiên một chút cũng chẳng thêm quan tâm đến lời bọn họ trêu chọc, hắn thực sự rất đói, vì bình thường đến giờ cơm nếu Trì Diễm Hạo không có trong phòng, đến cơm hắn cũng chẳng buồn ra ngoài ăn. Cảm tình tốt là một chuyện đáng vui mừng, nếu đã quen bị người khác quán lấy, thì sẽ không còn cảm thấy người đó phiền phức nữa. Còn về Tô Nhạc, mọi chuyện đã dần nguội lạnh, từ sớm cả hai đã không còn liên lạc với nhau. Kỳ thật Trì Diễm Hạo cảm thấy không nói gì đã lạnh nhạt với người ta thế này, thật không đáng đại trượng phu, còn Phái Nhiên lại cho rằng, im lặng thế này, lại khiến cho Tô Nhạc có chuyện để nói.

Nói lung tung gì đó, Trì Diễm Hạo thật không quan tâm, hắn làm sao quản được chuyện của người ta, hắn chỉ cần giải quyết tốt chuyện của mình là được.

Có điều “cho rơi” em Tô Nhạc trong lớp, muốn theo đuổi mấy em gái khác thì có chút khó khăn, cái thứ nhất là về khoảng cách, cái thứ hai là về chuyện quen biết, Trì Diễm Hạo không tham gia Hội học sinh và xã đoàn, nên mất đi một con đường làm quen với các bạn gái. Hắn biết tên rất nhiều bạn gái xinh đẹp, nhưng các bạn gái xinh đẹp này lại không nhất định sẽ biết tên hắn. Trì Diễm Hạo nhanh chóng chấn chỉnh tinh thần lại một lần nữa tiến lên, lấy được số điện thoại của nữ sinh xinh xắn lớp mình từ nam sinh thân thiết lớp bên cạnh. Đêm đó đang do dự nhắn tin cho người ta, lại bị Phái Nhiên quần rầy cả nửa ngày, những lúc rảnh rỗi Trì Diễm Hạo lại không có hứng thú bắt chuyện với con gái.

Trì Diễm Hạo có cảm thấy mình như chủ nhân đang nghịch cọ dụ mèo, tuy hắn thích chó hơn, nhưng xem ra nuôi mèo cũng không tệ.

Thật ra Trì Diễm Hạo bận chăm mèo, đến tận khi học kỳ một kết thúc, vẫn chưa có được một người bạn gái chân chính. Vì thế khi kỳ nghỉ đông đến, Trì Diễm Hạo lại cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng hắn cũng chỉ ngoan ngoãn mà chuẩn bị thi cuối kỳ, ngoan ngoãn quay về nhà, bởi vì hắn khá lạc quan về tương lai, hắn cho rằng hiện tại có bạn gái hay không không quan trọng, đại học còn có đến hơn ba năm, hết thấy rồi từ từ sẽ đến.

Được về nhà ai ai cũng thật vui vẻ, mặc dù cái hào lớn mang tên “thi cuối kì” đang chắn ngang trước mặt, nhưng Trì Diễm Hạo tự cảm thấy bản thân tương đối thành thạo câu “nước đến chân mới nhảy”, cho nên một chút cũng không thêm lo lắng. Đến lúc toàn bộ ký túc xá đều đắm mình dưới bầu không khí khẩn trương thi cử, vẫn chỉ có mỗi một mình Phái Nhiên cách cách bất nhập (: trở ngại, ngăn cách. hình dung lẫn nhau không phối hợp, không liên quan) , đúng giờ thức dậy, đúng giờ lên giường, đến giờ ăn thì thức giấc Trì Diễm Hạo cùng đi.

May mà còn thể này, trong cả phòng vẫn chỉ có một mình Phái Nhiên càng ngày càng oể oải. Con mèo trong nhà ỉu xiu, Trì Diễm Hạo đương nhiên phải ra tay phụ trách, sau khi hắn thuộc hết tài liệu ôn tập của một môn, giữa trăm ngàn bề bộn bớt chút thời gian quan tâm tới sủng vật.

Phái Nhiên hiếm khi có chút ỉu rủ, lông trên đuôi cũng không còn bóng mượt như lúc thường: “Tớ không muốn về nhà.”

A, thể này là thể nào ?

Phái Nhiên ôm ngang lưng Trì Diễm Hạo, áp mặt vào bụng hắn: “Tớ đến nhà cậu nhé ?”

—

(1): Động cơ: selfinterest, selfish motives, incentive, là từ dùng để chỉ hành vi có chủ đích nào đó, trong một việc cụ thể nào đó.

Động lực: motivation là từ dùng để chỉ sự thôi thúc bản thân phải hành động tích cực cho một việc gì đó

(2): bánh () :thức ăn chế biến bằng bột mì đem hấp hoặc nướng chín, thường có hình dạng đẹp, tròn.

11. Chương 11

Nghỉ đông đến, trong nhà có mỗi nhị thúc đến đón Trì Diễm Hạo, nhưng nhị thúc cũng không phải đến đây chỉ để đón hắn, chẳng qua buổi sáng đến bàn công việc mới nhân tiện sang đón cháu trai nhà mình.

Trì Diễm Hạo nghĩ thầm, lòng dạ người nhà này ác độc đến nhường nào a.

Vốn nghĩ rằng cha sẽ đến đón hắn, nên không quan tâm sẽ về nhà thể nào, chú thích thêm rằng Cung Kỳ Quân trong lúc tranh thủ đăng ký vé xe không ngừng bày tỏ lòng ngưỡng mộ với hảo mệnh của Trì Diễm Hạo.

Nhưng đến lúc thi cử xong xuôi Trì Diễm Hạo gọi điện thoại hỏi chừng nào cha đến, cha lại nói không rảnh, ngược lại còn hỏi Trì Diễm Hạo tại sao không mua vé xe tàu hỏa, rõ ràng lúc khai giảng đã thỏa thuận nghỉ đông Trì Diễm Hạo phải tự về nhà.

Đến lúc cúp điện thoại, Trì Diễm Hạo oán thầm: “Con làm sao biết cha đùa hay thật chứ.”

Hắn ngăn người cả ngày trong ký túc xá, nghĩ rằng ngày mai phải tự ra ngoài mua vé xe, tối đó đã nhận được điện thoại của nhị thúc bảo đừng mua vé, nhị thúc sẽ đến đón hắn.

Lúc đặt điện thoại xuống, trong lòng Trì Diễm Hạo có chút mờ mịt, hắn nhìn quanh, trong ánh mắt cũng có chút mịt mờ.

Người trong phòng đã về hết, chỉ còn lại một mình hắn.

Và Phái Nhiên.

Phái Nhiên khoan thai xếp lại vali của mình, tuy lúc khai giảng hắn mang rất nhiều hành lý đến, nhưng hành lý khi về còn không nhiều bằng Trì Diễm Hạo, ngoài quần áo để thay ra, những thứ còn lại trước đó đã có người đến giúp hắn thu dọn sạch sẽ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên cầm một cái quần quay đầu cười với hắn: “Ban đêm lạnh quá, muốn ngủ chung với tớ không?”

Trì Diễm Hạo nhìn cái quần trong tay hắn: “Cậu biết gấp quần áo sao?”

Phái Nhiên tùy tiện nhét nhét quần vào trong rương: “Cậu lại không chịu xếp giúp tớ.”

Vậy mà còn có mặt mũi trách móc cơ đấy.

Trì Diễm Hạo vờ như không nghe thấy, nhưng trước mặt chỉ hiện lên đôi mắt long lanh ngập nước, gương mặt tha thiết chờ mong của Phái Nhiên, đó là trạng thái lúc Phái Nhiên nói muốn đến nhà Trì Diễm Hạo. Trì Diễm Hạo vốn muốn từ chối, hắn cũng đã từ chối rồi, hắn nói: “Sao được chứ, hết nghỉ đông là tới năm mới, cậu đến nhà của tớ, nhà cậu sẽ không đoàn viên, tớ sẽ rất có lỗi với cha cậu, mẹ cậu, rất có lỗi với ông ngoại của cậu.”

Hơn nữa... Trì Diễm Hạo nuốt xuống nửa câu cuối: “Tớ cũng không phải người yêu của cậu.”

Cho dù thực sự muốn ở nhà người khác trong năm mới, thì cũng phải là nhà của người yêu mới đúng.

Trì Diễm Hạo thật chẳng hiểu nổi đầu óc của tên Phái Nhiên này nghĩ cái gì.

Phái Nhiên lại nói: “Năm nay cha mẹ tớ không về nhà ăn Tết, ngoại công của tớ có rất nhiều người bên cạnh, tớ luôn chỉ có một mình ở nhà, tớ đến nhà cậu nhé.”

Trì Diễm Hạo mới thềm tin, tuy cả học kỳ này hắn không thấy Phái Nhiên ra ngoài gặp bạn bè cũ, nhưng thường xuyên có người đến thăm hắn, nam có nữ có, già trẻ lớn bé có, đến đến đi đi như đèn bão xoay vòng. Hơn nữa, từng người đến đây cũng không phải đến tay không, một người ôm một giỏ táo to, người kia mang hai hộp sữa, quà vặt của Phái Nhiên nhiều đến mức phải thường xuyên sang phân phát ở phòng bên cạnh mới hết.

Cung Kỳ Quân từng hỏi Phái Nhiên, những người đến thăm đó có phải là người thân của hắn không, Phái Nhiên chỉ nói cái người một tuần đến xem hắn một lần ấy, là thủ hạ bên cạnh ngoại công.

Đến cả Cung Kỳ Quân đầu óc không quá linh hoạt cũng bản năng cảm nhận được áp lực từ câu trả lời tưởng như rất bình thường đó. Hắn liền không quần lấy Phái Nhiên hỏi những người đó ai là ai, chỉ vui vẻ đón túi xức xịch từ tay Phái Nhiên mở ra ăn.

Trì Diễm Hạo thì chưa từng nghĩ quá sâu xa về chuyện này, bởi vì hắn và Phái Nhiên không cùng tạo Nghiệp(1), về sau cho dù trở thành bằng hữu, cũng không đến mức phải chuyện gì cũng quần lấy người ta không rời. Trì Diễm Hạo cho rằng dù là bạn bè bình thường hay người yêu, vẫn nên để cho đối phương một chút không gian riêng tư, những lần hiếm hoi hắn chủ động nói chia tay với bạn gái đều là vì các nàng hung hăng quá mức, Trì Diễm Hạo bị các nàng quần thúc thực sự rất ức chế.

Cho nên dù tò mò thì tò mò, Trì Diễn Hạo vẫn biết kiềm chế, hẳn chỉ có hứng thú với phương diện ái tình của người khác thôi.

Sau đó có ngài Cung Kỳ Quân làm tiên phong, Trì Diễn Hạo mới biết được nguyên lai những người đến thăm Phái Nhiên không một ai là người thân của hắn.

Mà cả học kỳ này, cũng có người vào thăm Trì Diễn Hạo, đương nhiên là người nhà, bất quá đến cũng không nhiều lắm, một lần là đường ca và tẩu tử, còn một lần là tiểu thẩm thẩm mang theo đường muội cùng vào.

Có lẽ là do Trì Diễn Hạo đến cuối cùng cũng không dứt khoát từ chối Phái Nhiên.

Vì mình yếu lòng, Trì Diễn Hạo nghĩ, hiếm khi hắn cảm thấy bản thân mình thật là một người tốt.

Cũng may gia đình Trì Diễn Hạo xem như nhiệt tình mến khách, không phản đối chuyện hắn kết giao bạn gái, nên đương nhiên bạn bè các loại thuộc vào hàng ngũ thập phần được đón chào. Nhị thẩm theo nhị thúc đến vừa trông thấy Phái Nhiên đã vô cùng yêu mến, bởi vì Phái Nhiên trông rất đáng yêu, cái miệng nhỏ xinh lại ngọt ngào động lòng người.

Sau đó, đến tận khi tất cả nữ nhân trong nhà đều thích Phái Nhiên, mẹ, chị dâu, đại thẩm, nhị thẩm, tiểu thẩm, không một ai thoát khỏi bàn tay ác quỷ của hắn.

Còn thêm Trì Diễn Diễm cứ nhìn Phái Nhiên chăm chăm, ranh con mới học tới lớp ba, Trì Diễn Hạo cảm thấy nó nhất định không biết phân biệt xấu đẹp, cư nhiên nói với Trì Diễn Hạo rằng Phái Nhiên thực đẹp trai, Trì Diễn Hạo không đẹp trai bằng.

Trì Diễn Hạo méo mồm đáp: “VẬY sau này em gả cho Phái Nhiên ca đi, đừng gả cho Hạo Hạo ca nữa.” Vừa nói vừa cho một viên ô mai đã rửa sạch vào miệng, sau đó đưa cả bát ô mai cho Trì Diễn Phong.

Trì Diễn Phong đã thủ bên cạnh từ sớm nhận lấy cái bát, quay đầu bỏ chạy trốn chết.

Trì Diễn Diễm vội vàng hét lên một tiếng chói tai rồi đuổi theo Trì Diễn Phong, cũng may phòng trong nhà khá to, mấy tên nhóc con cho dù có nghịch ngợm thế nào cũng không có vấn đề.

Tiếng bước chân thành thịch rung chuyển tầng trên qua đi, Trì Diễn Hạo hừ một tiếng, có hơi bức tức cầm lấy cái bát bắt đầu rửa đến phần ô mai của mọi người, đến lúc hắn rửa xong ô mai bước ra khỏi phòng bếp, lại nhìn thấy cảnh tất cả nữ nhân trong nhà đang vây lấy Phái Nhiên.

Nghĩ lẽ rồi nên rảnh rỗi quá nha, thật không biết ý tứ, còn ra thể thống gì nữa. Trì Diễn Hạo đặt mạnh bát thủy tinh xuống bàn, một ít nước bắn ra ngoài, tiểu thẩm thẩm hét âm lên giống Trì Diễn Diễm như đúc: “Trì Diễn Hạo! Con cẩn thận một chút! Điện thoại mới mua của dì!”

Trì Diễn Hạo “Hừ” một tiếng, ngoảnh đầu khinh thường, bước đến giữa sôpha chen vào chỗ chị dâu, ngồi xuống cạnh Phái Nhiên.

Các thím, các dì, các cô mới thêm quan tâm hắn, vẫn túm lấy Phái Nhiên hỏi đây kia, cái gì cũng hỏi, hỏi hắn là người ở đâu, hỏi nhà hắn làm nghề gì thế, hỏi hắn có bạn gái chưa, hắn thích ăn cái gì, mặc cái gì, thích nhãn hiệu nào, bởi vì da của hắn rất tốt, có người còn hỏi hắn dùng cái gì xức lên mặt.

Kỳ thực có một số chuyện Phái Nhiên nói Trì Diễn Hạo cũng không biết, hắn chỉ vừa mới biết ông ngoại của Phái Nhiên trước kia từng ở trong quân ngũ, Phái Nhiên còn có một bà ngoại đã tạ thế là người lai, ngoài ra cha mẹ của Phái Nhiên đều đang làm việc ở nước ngoài.

Thì ra không ngờ rằng Phái Nhiên có một phần huyết thống nước ngoài, chẳng trách trông lại đẹp như vậy, con lai không phải ai cũng đẹp sao, đã lai rồi lại lai thêm lần nữa vẫn còn đẹp.

Trì Diễn Hạo nghe các dì các chị trong nhà tíu tít, nhắm lấy thằng Phái Nhiên làm tâm mà quay vòng, trong lòng bỗng dâng lên chút bất mãn.

Từ nhỏ hắn đã là trung tâm của gia đình, cả đường ca đường đệ cũng không được mọi người quan tâm nhiều như hắn, đa phần cũng là do Trì Diễn Hạo xem như đẹp trai nhất trong các huynh đệ tỷ muội. Lần đầu tiên trong đời về nhà ăn Tết không ai ân cần hỏi han, trái tim Trì Diễn Hạo có chút lạnh, lạnh đến mức cả ấm nước nóng(2) cũng không thể sưởi lên được.

Nữ nhân, thực sự là loài động vật thực dụng.

“Mẹ, cha đâu rồi?” Trì Diễn Hạo cầm điều khiển từ xa đổi kênh truyền hình, hòng xen vào câu chuyện.

“Cha mày còn ở nhà máy.” Mẹ nói, hai mắt vẫn sáng ngời bám chặt lấy Phái Nhiên.

Những người khác đương nhiên cũng cóc thèm đếm xỉa đến Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo nắm chặt điều khiển từ xa, trong lòng chua xót, lại nghĩ tới lời nhận xét không chút khách khí của Trì Diễn Diễm: “Phái Nhiên ca ca thật đẹp nha, Hạo Hạo ca anh không đẹp trai bằng anh ấy.”

Nam nhi chỉ cần có mặt đẹp là đủ rồi sao, mặt đẹp có thể làm cơm ăn được sao.

Trì Diễn Hạo nói: “A, tivi đang có Chung Hán Lương

Các vị nữ nhân trong nhà không người nào không thích Chung Hán Lương, ngay cả nhị vị thúc thúc cũng cảm thấy Chung Hán Lương không tồi, tất nhiên Trì Diễn Hạo không thích, bởi vì thực tế rằng hắn không ưa bất cứ nam diễn viên nào.

Cuối cùng một câu nói đó của Trì Diễn Hạo cũng kéo được đầu các vị nữ nhân quay về phía màn hình, mọi người đều nhao nhao cắn hạt dưa ăn hoa quả, ánh mắt bắn về phía màn hình tivi.

Trì Diễn Hạo nhìn tivi, có chút hèn hạ nghĩ, rốt cục mình cũng chuyển bại thành thắng, thế nhưng phải dựa vào một thằng đàn ông khác.

Phái Nhiên bên cạnh cũng ăn ô mai, lấy hơn một quả, đưa đến bên miệng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo luống cuống đẩy hắn ra.

Rõ thật là! Còn ra thể thống gì nữa! Còn ra cái thể thống gì nữa!

Buổi tối đến giờ đi ngủ, phòng ngủ của Phái Nhiên cách phòng của Trì Diễn Hạo không xa, chặn đệm trên giường đã được thay mới, cũng đã được phơi qua nắng sớm, bởi vì nghe Trì Diễn Hạo nói sẽ mang người về nhà.

Cơm nước tắm tất tắm rửa sạch sẽ xong, Phái Nhiên tự nhiên lại tán gẫu cùng mẹ và các thím, Trì Diễn Hạo thì lui về phòng chơi máy tính.

Gần đến mười giờ đêm, Phái Nhiên bỗng gõ cửa phòng Trì Diễn Hạo.

“Làm gì?” Trì Diễn Hạo thoáng nghiêm nghị nói. Vừa rồi hắn ngồi một mình buồn bực đã lâu, có chút chán muốn chết, vừa định lên mạng tìm vài thứ không thích hợp trẻ nhỏ để vực dậy tinh thần, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, sợ đến mức lông trên lưng dựng đứng.

“Cậu định ngủ?” Phái Nhiên hỏi, cười cười.

Trì Diễn Hạo quay đầu nhìn màn hình máy tính đang bật sáng trên bàn, lắc đầu: “Lát nữa mới ngủ, bây giờ chơi một lát.”

“Chơi cái gì?” Phái Nhiên lại hỏi.

“Cậu quản tớ chơi cái gì, mẹ và các thím của tớ đâu?” Trì Diễn Hạo nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, từ góc hắn đang đứng chỉ có thể nhìn ra đến hành lang.

“Các dì đều đã đi ngủ.” Phái Nhiên trả lời.

“Vậy cậu cũng đi ngủ a.” Quái, mọi người đã ngủ, Phái Nhiên sao lại không ngủ.

Trì Diễn Hạo đang cảm thấy kỳ lạ, muốn đẩy Phái Nhiên ra ngoài xem có phải các dì đều đã về nhà hay không, bỗng dưng mặt của Phái Nhiên tiến sát về phía hắn.

Gương mặt ban ngày được các dì khen trăm lần có hơn thoáng cái ở ngay trước mắt, có lẽ do Trì Diễn Hạo vẫn chưa hết hồi hộp suýt chút nữa bị “bắt gian tại trận”, hắn đột nhiên giật nảy người.

Mặt của Phái Nhiên áp sát vào mặt của Trì Diễn Hạo, làn da của tiểu tử này đúng là thật mềm.

Hắn kề sát vào tai Trì Diễn Hạo, chậm chậm thổi: “Tớ muốn ngủ với cậu...”

Trì Diễn Hạo nhún người nhảy lùi một bước lùi về sau, phát huy đối đa sức bật tuyệt hảo của một kiện tướng bóng rổ: “T..t..tổ, tổ quen ngủ một mình.”

Hắn còn vô thức xuống tấn, bày ra dáng vẻ phòng vệ, chỉ cần Phái Nhiên đến gần một chút nữa, hắn sẽ xuất thủ đánh sang.

Phái Nhiên có vẻ không cam lòng cắn cắn môi dưới, di từng bước khê khằng trong phòng Trì Diễn Hạo, nhưng không đến trước mặt hắn, u oán nói: “...Có được hay không...”

“Không, không được.” Trì Diễn Hạo nói, vươn dài cổ, không hiểu sao trái tim hắn đập như trống đánh.

“Nhưng tổ muốn ngủ với cậu...” Phái Nhiên lại nói, không nhân nhượng không chút buông tha, nhìn Trì Diễn Hạo, ngũ quan trên gương mặt hắn giữa không gian mờ ảo tựa hồ lại rõ ràng hơn, có vẻ như huyết thống ngoại quốc trong truyền thuyết trên người hắn đang phát huy tác dụng.

Con mèo trước khi vùi được thức ăn, chẳng lẽ cam chịu buông tay sao.

Tất nhiên là không rồi.

“Có được không...”

Đêm khuya, Trì Diễn Hạo ngủ không được, lấy điện thoại di động ở dưới gối mò lên mạng, bạn học cũ trên QQ đang bàn chuyện họp lớp trung học, Trì Diễn Hạo không quản khó nhọc nhảy vào tham gia, hơn nữa đã nhanh chóng kiểm soát được toàn bộ cuộc thảo luận.

Một cánh tay từ bên cạnh vươn sang, ôm eo Trì Diễn Hạo.

Phái Nhiên cọ cọ mũi vào hõm vai Trì Diễn Hạo, thanh âm có chút mệt mỏi, cũng có chút trầm: “Làm gì vậy?”

Nếu như là trước kia, gần gũi với một thằng con trai thế này Trì Diễn Hạo sẽ cảm thấy nổi một lớp da gà khắp người, nhưng may mắn thay đối phương là Phái Nhiên, cũng vì ở trường đã quen bị hắn cọ tới cọ lui.

Hơn nữa tên tiểu tử Phái Nhiên này, dù cho làm bất cứ chuyện gì, quả thật vẫn khiến người ta thuận mắt.

“Nói chuyện với bạn học cũ.” Trì Diễn Hạo nói, mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình di động.

“Ừm..”

Phái Nhiên dụi dụi đầu đáp, không để ý tới Trì Diễn Hạo nữa.

Có lẽ là buổi sáng đi từ trường về, đến nhà Trì Diễn Hạo lại bị người khác quăn lầy không buông, nên có chút mệt mỏi.

Hắn ôm Trì Diễn Hạo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

(1): Nghiệp (zh. yè , sa. karma, pi. kamma, ja. gō), là thuật ngữ được dịch từ chữ karma Tiếng Phạn. Karma được dịch ý là Nghiệp và cũng được phiên âm là Yếtma, và đặc biệt có sự phân biệt giữa cách dùng.

Khái niệm nghiệp, dùng chỉ quy luật chung nhất về nguyên nhân và kết quả. Theo đạo Phật, mỗi tác động (nghiệp) dưới một điều kiện nhất định sẽ tạo thành một quả (sa. phala). Một khi quả đó chín, nó sẽ rơi trở lại người tạo ra nó. Muốn thành quả, một nghiệp phải là tốt (thiện, sa. kusala) hay xấu (bất thiện, sa. akusala) và là một hành động cố ý. Vì sự cố ý đó, một nghiệp để lại một dấu vết nơi tâm thức của người tạo nghiệp và tâm thức đó sẽ hướng theo những sự tạo tác của chính mình. Thời gian để một quả chín muồi có thể kéo dài rất lâu và chính nó tác động lên sự tái sinh và làm loài hữu tình, trong đó có con người, cứ lưu mãi trong Luân hồi (sa. saṃsāra).

(2): Thang bà tử (): dụng cụ sưởi ấm gia đình, đổ đầy nước nóng đặt vào ổ chăn để giữ ấm, có hình tròn tròn dẹt dẹt, phía trên có một cái lỗ hình loa dùng để đổ nước vào. Có thể bằng đồng, bằng thiếc, bằng gốm đến đa chất liệu. Bình thường được ví như hình trái bí đỏ, miệng nho nhỏ, hoặc đổ đầy nước vào ấm nước nóng, sau nhét vào túi vải, đặt vào ổ chăn, như vậy buổi tối ngủ thập phần ấm áp. Xuất hiện từ đời Tống, gọi là “tích (thiếc) phu nhân”, “thang ảo” (thang là nước nóng, ảo là mù già, bà lão, “cước bà”,

“thang bà tử” là tên đã có từ xưa, chữ “thang” trong Hán ngữ cổ đại chỉ nước nóng, “bà tử” ý nói đến công dụng đi cùng con người vào giấc ngủ ngon)

12. Chương 12

Phái Nhiên nói muốn trọ ở nhà Trì Diễn Hạo đến hết nghỉ đông.

Thậm chí ngay cả là tình nhân nam nữ cũng không thể chứa chấp loại “trợ” như vậy, nhưng Trì Diễn Hạo không định quản hấn, hấn ở cứ mặc hấn ở, Trì Diễn Hạo muốn đi chơi cứ chơi, chốc nữa sẽ ra ngoài với bạn học, Trì Diễn Hạo cũng không nói với Phái Nhiên.

Bởi vì nếu hấn nói ra, Phái Nhiên ắt sẽ muốn đi theo. Trì Diễn Hạo lên đại học đã được nửa năm, bạn gái xinh xắn một người cũng không thu nổi vào tay lại còn thân thiết với một thằng con trai, muốn dọa người à.

Hơn nữa, nếu Phái Nhiên cùng đến đó, Trì Diễn Hạo có thể tưởng tượng ra đám cựu nữ sinh trung học kia sẽ phản ứng thế nào.

Tất cả mọi người sẽ ném Trì Diễn Hạo qua một bên, vây tròn xung quanh Phái Nhiên, vậy có được không?

Đương nhiên là không được.

Vì thế lần họp mặt bạn cũ này, để đảm bảo an toàn, Trì Diễn Hạo cũng không nói với cả nhà. Đến buổi sáng hôm họp mặt hiềm thấy Trì Diễn Hạo chủ động xung phong ra ngoài đổ rác, sau đó hấn cứ thể có đi mà không thấy về, giữa trưa mới gọi về nhà nói mình đi gặp mặt bạn bè cũ, ăn trưa ở ngoài.

Muốn lừa quân địch trước tiên phải gạt quân ta, Trì Diễn Hạo dối gạt phụ mẫu không một chút hổ thẹn, ở bên ngoài chơi bởi cả ngày. Không có Phái Nhiên nghiêng ngả dính sát vào bên cạnh thật khiến người ta sung sướng, Trì Diễn Hạo gần như có ảo giác của một ông chủ trung niên được trở về thời kì độc thân.

Điểm họp mặt là một quán lẩu nhỏ cách nhà Trì Diễn Hạo không xa. Trước kia lớp có bốn mươi mấy người, hôm nay tổng cộng hơn ba mươi người đến đây, ngồi tràn ra cả ba bàn. Chủ nhiệm lớp cũng được mời đến, Trì Diễn Hạo đương nhiên bắt nhường(1) hăng hái làm tiên phong chuốc rượu thầy chủ nhiệm. Một đám người cười nói từ mười một giờ rưỡi đến hơn hai giờ chiều, gọi thêm thật nhiều đồ ăn, đến lúc không ăn được nữa lại có người đề nghị đi hát.

Trì Diễn Hạo đương nhiên cảm thấy đề nghị này rất hay, hấn đúng là rất thích chơi đùa cùng người khác. Vì thế ba mươi mấy con người đồng loạt nhón nha nhón nháo chen chúc tới quây tính tiền, còn Trì Diễn Hạo do uống có hơi quá chén một tí, lúc băng qua ngã tư đường suýt nữa đã gây ra tai nạn giao thông nghiêm trọng.

Về đến nhà thì đã hơn tám giờ tối, không ngờ hấn là người ra về đầu tiên, vì mẹ gọi điện thoại nói cha đã về nhà, đang tìm hấn.

Trì Diễn Hạo trời không sợ đất không sợ chỉ sợ mỗi cha. Hấn bật người khỏi ghế salon, vút bạn gái cùng lớp đang trò chuyện vui vẻ sang một bên, vội vã sang phòng bên cạnh gọi lớp trưởng, lại gắng gượng quay lưng trong tiếng nín kéo nhiệt tình của đồng đạo quần chúng.

Từ hôm về nhà hấn vẫn chưa gặp được cha, lúc này hấn xướng đã nghỉ, bắt quá còn nhiều việc bên ngoài, cha và các thúc phải ở đó một thời gian ngắn.

Trì Diễn Hạo bước đi trên đường, gió đêm thổi vào mặt tựa như những con dao nhỏ, hung tợn và buốt giá, đủ loại mùi vị vẫn đục trên người hấn thoáng chốc bị thổi tan. Tiền quỹ(2) cách nhà không xa, Trì Diễn Hạo chậm chạp bò thật lâu, bởi vì hấn thật sự rất sợ cha hấn, đối với hấn mà nói, người đàn ông tên Trì Thịnh Tuyền này là loài động vật đáng sợ nhất trên thế gian, không biết ngài tìm hấn có chuyện gì.

Bản thân lê bước nửa tiếng hơn mới về đến nhà, phòng khách sáng rực đèn, mẹ và vài hảo hữu đang xào mạt chược, Phái Nhiên ngồi xem bên cạnh, tựa như tiểu yêu tinh môi son má phấn ngồi bên cạnh các vị đại ca thường thấy trên chiếu bạc.

Trì Diễn Hạo chào hỏi các dì trong bàn, thập thò nhìn lên lầu trên, không biết cha đang ở nơi nào, hẳn không dám hỏi mẹ, sợ rằng vừa cất lời sẽ trực tiếp gọi cha tới.

Trì Diễn Hạo sợ cha hẳn sợ vô cùng, bởi rằng hẳn bị cha đánh rất nhiều. Mỗi lần cha tìm hẳn, cho dù là chuyện tốt hay xấu, lá gan từ tận đáy lòng Trì Diễn Hạo cũng run rẩy không ngừng.

Hắn rón rén lên tầng trên, bình khí ngưng thần đi qua phòng cha mẹ, khoảnh khắc đó trái tim hẳn đập mãnh liệt tựa như gặp được Halle Berry người thật, tựa như sáng sớm vừa thức giấc trông thấy Trương Bá Chi nằm bên cạnh mình, hẳn thật lo rằng cha sẽ bất thành linh đẩy cửa bước ra.

Nhưng Trì Diễn Hạo vẫn bình an đi đến được phòng của mình, sau đó, trong chớp mắt hẳn mở cửa phòng thì bị người phía sau vỗ một cái, Trì Diễn Hạo nhảy dựng lên.

“A a a!!!” Trì Diễn Hạo sợ đến hoa dung thất sắc, xoay người muốn gọi to “cha”, trong nháy mắt mặt trắng bệch quay đầu lại chỉ nhìn thấy Phái Nhiên đang chọc chọc phía sau hẳn, miệng chum chim cười duyên, đôi mắt lóng lánh đưa tình(3).

“Cha cậu lúc này đã ra ngoài.” Phái Nhiên nói, dường như rất thích nhìn thấy dáng vẻ bị dọa chết khiếp của Trì Diễn Hạo.

“Ôi cậu đi không ra tiếng à!” Trì Diễn Hạo ôm ngực, hôm nay quá nhiều chuyện đại bi đại hỉ cùng lúc, trái tim yếu đuối của hẳn dĩ nhiên chịu không nổi.

“Thấy cậu bước đi thận trọng như vậy, tớ đi phía sau cậu, bắt giắc đã...” Phái Nhiên sờ sờ tóc, lại nghiêng nghiêng đầu.

“Đừng giả vờ đáng yêu.” Trì Diễn Hạo khoát khoát tay trước mặt Phái Nhiên.

Nếu Trì Thịnh Tuyên đã ra khỏi cửa, vậy thế giới này lại yên tĩnh thái bình, sớm biết cha không tìm hẳn gấp thì muộn một chút nữa hãy về nhà. Trì Diễn Hạo lấy điện thoại và chìa khóa trong túi ném lên bàn, khoan khoái ngã người xuống giường.

Phái Nhiên đi phía sau hẳn, lại vô thanh vô tức đến cạnh giường, thuận thế chống tay lên đầu giường nhìn xuống Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nằm một lát sau, mở mắt ra, vừa vặn đối diện mắt của Phái Nhiên, không hiểu sao hẳn chợt thấy chột dạ, chìm đắm trong ánh mắt của Phái Nhiên, tự dưng hẳn cảm thấy tội lỗi kì lạ, vì thế bèn giả vờ tự nhiên nhắm mắt lại.

“Cả ngày hôm nay ra ngoài làm gì?” Phái Nhiên hỏi, thanh âm nhẹ nhàng, là ngữ khí để hỏi đơn thuần, cũng là ngữ khí chờa cho Trì Diễn Hạo không ít đường lui.

“Ra ngoài chơi thôi.” Trì Diễn Hạo phủi tay.

Cảm giác chột dạ của hẳn lúc này cũng tương tự như của những thằng đàn ông tầm thường trốn vợ ra ngoài ăn chơi đàn đúm. Trì Diễn Hạo cảm thấy thực sự chẳng hiểu tại sao, Phái Nhiên chẳng là gì của hẳn, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, không mang Phái Nhiên đi họp lớp không phải là chuyện đương nhiên a. Hơn nữa dù nếu muốn mang theo thường không phải chỉ mang bạn gái sao, Phái Nhiên lại không quen biết bạn học cũ của hẳn, đi cùng chưa hẳn sẽ vui vẻ cả đôi bên.

“Chơi ở đâu thế ? Cả một ngày...” Phái Nhiên dụ dằng hỏi, ngồi xuống cạnh Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo không trả lời, tuy rằng hẳn đi chơi cũng đã đi rồi, cho dù nói với Phái Nhiên rằng mình đi họp lớp cũng không có quái gì đáng sợ, nhưng hẳn vẫn chột dạ nha.

Chột dạ nên chẳng thể nói thật.

Phái Nhiên nhẹ nhàng vuốt phẳng cổ áo không chỉnh tề của Trì Diễn Hạo, ngón tay dường như lơ đãng lướt nhẹ qua cổ hẳn.

“A! Có phải đi chơi với bạn cũ?” Phái Nhiên nói.

Trì Diễn Hạo mở to mắt ngồi bật dậy, nhìn về mặt thần nhiên của Phái Nhiên: “Sao, sao cậu biết?”

Nụ cười trên gương mặt Phái Nhiên lập tức nở rộng: “À, tớ đoán thôi...”

Trì Diễn Hạo biết mình lại mắc câu của Phái Nhiên. Phái Nhiên đi không có tiếng bước chân, khinh công nhất đẳng thượng thừa, sáo ngữ trình độ cũng thuộc hàng thượng thừa nhất đẳng, hơn nữa gương mặt này, gia thế này, quăng vào trong tiểu thuyết kiếm hiệp, nhất định là diễn vai nam phụ vương tôn công tử ngạo mạn các kiểu rồi.

Bất quá trong bộ tiểu thuyết đó Trì Diễn Hạo không gánh nổi vai nam chính, hẳn tự biết được phân lượng của hắn. Tối đa chỉ là vai quần chúng A, là cái loại quần chúng A bị vương tôn công tử nam phụ thu phục để tôn thêm sự anh minh thần võ của mình.

Trì Diễn Hạo nghĩ đến dáng vẻ quần chúng A là mình vì nam diễn viên phụ anh minh thần võ Phái Nhiên mà xấu mặt trước nữ diễn viên chính, không kiếm được lương Phái Nhiên một cái. Đã bị lật tẩy, thì cũng không cần phải lo lắng nữa, Trì Diễn Hạo đằng hắng to một tiếng, bắt đầu ngửa bài “đi họp lớp” với Phái Nhiên.

Tuy trước kia Trì Diễn Hạo đã nghĩ rằng, Phái Nhiên không quen bạn học của hắn, đi cùng cũng không có nghĩa lý gì, nhưng bây giờ hắn lại hoàn toàn quên mất điểm đó, bắt đầu thao thao bất tuyệt không ngừng.

Sự thật rằng, lúc hai người bọn hắn đùa giỡn với nhau, luôn là Trì Diễn Hạo nói nhiều hơn, không phải vì Trì Diễn Hạo không có hứng thú với Phái Nhiên, hẳn rất có hứng thú với biểu tỷ của Phái Nhiên, nhưng sau này lại không thấy Phái Nhiên đề cập tới chuyện của biểu tỷ nữa.

Dù cho Trì Diễn Hạo van xin như thế nào, Phái Nhiên vẫn không chịu nói, khiến cho Trì Diễn Hạo nghĩ rằng kỳ thật cô nàng xinh đẹp nhìn thấy trên điện thoại của Phái Nhiên ngày hôm đó thực ra chỉ là một cô nàng xinh đẹp bình thường, hoàn toàn không liên quan tới Phái Nhiên, cũng không phải là biểu tỷ của Phái Nhiên, càng không học cùng trường với bọn họ.

Trì Diễn Hạo nghĩ chuyện đó có thể đều là do Phái Nhiên tưởng tượng ra, đôi khi Trì Diễn Hạo thích một cô bé vô cùng, cũng kìm lòng không đợi hoang tưởng một chút.

Nhưng nghĩ kỹ lại hình như không đúng lắm, điều kiện của tên Phái Nhiên này cần phải bịa đặt sao? Không cần đâu nha.

Trì Diễn Hạo tíu tít nói xong một hơi xong, bước xuống giường ra ngoài ôm một hộp kem tiến vào phòng. Mùa đông ăn kem là một chuyện cực kỳ sướng khoái, nhất là khi quần chăn bông nằm đệm sưởi bật điều hòa ăn kem, rất thi vị đó nha. Trì Diễn Hạo và mẹ rất thích ăn kem mùa đông.

Hắn cầm hai cái thìa, phân cho Phái Nhiên một cái, sau đó thoát quần áo chỉ còn lại áo len quần len(4), đặt mông xuống giường, Phái Nhiên cũng chen vào ngồi bên cạnh, Trì Diễn Hạo kéo chăn phủ lên người, tiếp tục huyền thuyên.

Hắn nói trước kia lớp trưởng bốn mắt nghiêm nghị của bọn hắn có một cô bạn gái, kể chuyện ủy viên văn nghệ trước kia vốn đã xinh đẹp hiện tại lại càng hấp dẫn hơn, còn nói rất nhiều người lên đại học đã thay đổi hình tượng. Vì hắn học trường trung học tốt nhất toàn thị trấn, học sinh trong ấy đều quê mùa vô cùng, bây giờ ai cũng sáng sủa xinh xắn, cứng nhắc đã không còn cứng nhắc, đàn độn cũng không còn đàn độn nữa.

Có vẻ như Trì Diễn Hạo đã sâu sắc cảm thụ được hiệu quả của Chính sách cải tổ kinh tế Trung Quốc(5), Phái Nhiên lim dim mắt lắng nghe, trông thấy bên mép Trì Diễn Hạo dính một ít kem, liền vươn thìa của mình sang, quẹt xuống, bỏ vào miệng.

“A a, đúng rồi đúng rồi!” Trì Diễn Hạo cắn thìa, nói: “Lớp tớ có một ủy viên tuyên truyền, ôi thì ra lúc học trung học nàng thích tớ, hình như tận bây giờ vẫn còn thích cơ... ha ha”

Trì Diễn Hạo cười liếm sạch thìa của mình, lại múc thêm một thìa kem nữa. “Nếu người khác không nói tớ cũng chẳng biết đâu, lúc trung học tớ nói chuyện với nàng không quá mười câu, tớ chỉ nhớ nàng là một cô

gái bình thường, tính cách cũng không tệ, ngoài ra không có gì nổi bật, không thể tưởng tượng được nàng thích tớ lâu như vậy...”

Tựa hồ Trì Diễn Hạo hết sức thích thú với tình cảm của người khác dành cho hắn, hình như cũng rất đặc ý. Kỳ thật vẫn có nữ sinh thích hắn nha, suy cho cùng Trì Diễn Hạo cũng coi như anh tuấn, hơn nữa dù là ai thích cũng sẽ khiến cho hắn cảm thấy thật vui vẻ: “Con gái dễ thương nhất chính là chỗ ấy, rõ ràng nàng không nói gì với tớ hết, bây giờ cũng trở nên xinh đẹp rồi, ha ha, chỉ bằng tớ và nàng quen nhau cho rồi...”

Những lời này tất nhiên chỉ là nói đùa, trường của Trì Diễn Hạo và nàng ủy viên tuyên truyền kia cách nhau rất xa, “tình xa” vốn là chuyện Trì Diễn Hạo chẳng thể nói đến, hắn quá hoa tâm, nhất định sẽ ngã lòng.

Không ngờ vẫn còn biết tự lượng sức mình nha.

Thanh âm của Phái Nhiên lại thoáng chút cứng rắn: “Cậu và cô ấy ở với nhau?”

Trì Diễn Hạo còn chưa kịp lắc đầu, Phái Nhiên thừa cơ đoạt lấy hộp kem trong lòng hắn quăng sang bên cạnh, Trì Diễn Hạo tóm lấy cái thìa hồng giành lại hộp kem, đã bị Phái Nhiên đẩy ngã xuống giường.

“Ồ chung với nàng, thật sao?” Phái Nhiên nheo mắt, miệng vẫn đang cười, là nụ cười mỉm, nhưng không phải là nụ cười rực rỡ hào quang tựa ngày xuân tháng ba, mà lại giống như hàn băng kết dưới hiên nhà trong đêm mười tám tháng chạp.

Băng cũng phản quang nha, sáng lấp lánh nha, nhưng ánh quang này cũng thiệt là lạnh người.

“Tại sao không dẫn tớ đi họp lớp?” Phái Nhiên lại hỏi, dưới cái loại tư thế kỳ quái này mà hắn vẫn còn lòng dạ đi tính toán chuyện đó.

Hừ, quả nhiên vẫn so bì mà, Trì Diễn Hạo này đã nói Phái Nhiên không rộng lượng đến thế. Bất quá tư thế lúc này của cả hai có hơi kỳ cục, Trì Diễn Hạo muốn đứng lên, sức lực của Phái Nhiên lại lớn hơn dự đoán của hắn, chống đối nhất định sẽ không có kết quả tốt, nghĩ rằng Phái Nhiên muốn cãi nhau với hắn, Trì Diễn Hạo liền bất động.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trì Diễn Hạo nén xuống cảm giác kì cục trong lòng, trả lời: “Cậu là mèo mà, chỉ nghe nói dắt chó ra ngoài đi dạo, chưa nghe có ai dắt mèo bao giờ.”

“Mèo?” Phái Nhiên không ngờ Trì Diễn Hạo lại cho hắn câu trả lời như vậy, nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

“Được rồi được rồi, hết năm nay tớ sẽ dẫn cậu ra ngoài đi dạo, ngoan ngoan đứng dậy đi.” Trì Diễn Hạo vỗ vỗ cánh tay Phái Nhiên, vuốt lông mèo phải vuốt dọc theo chiều lông, Trì Diễn Hạo nghĩ chỉ cần vuốt đuôi Phái Nhiên là được rồi.

Nhưng Phái Nhiên lại nở nụ cười nham hiểm: “Mèo à... thật sao... ?”

Trì Diễn Hạo muốn đẩy hắn đứng dậy, chợt thấy Phái Nhiên cúi đầu chậm chậm liếm cái thìa hắn đang cầm trong tay. Trì Diễn Hạo đỏ mặt, tại sao Phái Nhiên lại liếm thìa của hắn, cái này nếu là trong phim thần tượng thông thường không phải là đã gián tiếp cái gì đó rồi sao.

Nhưng Trì Diễn Hạo không muốn cùng nam nhân gián tiếp cái gì đó, cũng may đây không phải là phim thần tượng.

Trì Diễn Hạo lại quên, sự đời còn xấu xa hơn trong phim thần tượng nhiều.

Tiếp đó, Phái Nhiên nhẹ nhàng liếm môi của hắn.

Trì Diễn Hạo kinh hãi, Trì Diễn Hạo gào lên đau đớn, Trì Diễn Hạo gian nan giãy dựa quăng cái thìa lên đầu giường hồng rảnh tay đối phó với Phái Nhiên.

Phái Nhiên đã vùi đầu vào bên cổ của hắn khẽ liếm láp, Trì Diễn Hạo thở dốc nghĩ thầm Phái Nhiên trông ốm yếu không ngờ lại nặng như vậy, sau đó miệng đã bị khóa lại. (Hí hí)

Có lẽ là do cuộc sống ở ký túc xá khá cấm dục cho dù da mặt Trì Diễn Hạo rất dày nhưng cũng không thể tự giải quyết ở nơi công cộng, hay có lẽ là đã lâu lắm rồi Trì Diễn Hạo không có bạn gái, hoặc là do Phái

Nhiên liếm rất đúng chỗ, cũng có thể là do bộ dáng Phái Nhiên trông cũng thập phần vừa đủ xài, Trì Diễn Hạo không đẩy hẳn ra được, ngược lại còn xấu hổ phát hiện ra mình đã cứng.

Chuyện này không thể xảy ra, làm sao Trì Diễn Hạo có thể cho phép nó xảy ra chứ, nửa người dưới của hắn vốn khá nữ tính, lúc xem phim nữ nữ hay người thú hẳn còn không chịu được, nam nam lại càng vượt quá thường thức của hắn.

“Cậu đứng dậy!” Trì Diễn Hạo kéo áo Phái Nhiên.

Phái Nhiên không thèm động, bắt lấy bàn tay Trì Diễn Hạo ở đằng sau, say đắm hôn ngón tay của Trì Diễn Hạo: “Không dậy!”

“Chết tiệt! Đứng dậy!” Trì Diễn Hạo hét lên, hất tay Phái Nhiên ra, dùng sức đẩy hắn.

Phái Nhiên nhích một chút, cúi cạo vào nửa người dưới của Trì Diễn Hạo. Bì thắm hơn là Trì Diễn Hạo đã gần như không mặc quần, dưới tình thế đó, cả Phật Tổ cũng cảm không nổi.

Phái Nhiên cười một cái thông cảm.

“Cười con khỉ! Cậu chưa bao giờ cứng à! Tại cậu hết! Liếm con khỉ! Đứng lên coi!” Trì Diễn Hạo phẫn nộ gào lên, vô cùng vô cùng phẫn nộ, để một thằng con trai liếm hai cái đã cứng là một chuyện nhục nhã biết bao nhiêu.

Phái Nhiên vẫn cười, xoa xoa mặt Trì Diễn Hạo, dường như đang dỗ dành hắn.

Bàn tay đặt trước ngực Trì Diễn Hạo dời xuống một chút, Trì Diễn Hạo nhìn thấy, vô cùng vất vả mới hiểu Phái Nhiên muốn làm gì, bởi lẽ hắn thật sự không có khái niệm về chuyện nam nam, hắn mạnh mẽ chớp lấy cánh tay Phái Nhiên: “Cậu dám! Tôi sẽ tuyệt giao với cậu!”

Phái Nhiên nghiêng nghiêng đầu, gương mặt mang vẻ dễ thương, rồi hắn “Meo meo” hai tiếng.

Mặt Trì Diễn Hạo càng lúc càng đỏ.

Meo con khỉ! Hắn kêu mà không ngượng mồm sao!

Thằng này này thật không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ không biết xấu hổ!!!

Sức lực của Trì Diễn Hạo không bằng Phái Nhiên, do đó sau khi vùng vẫy ra đây một thân mồ hôi xong, Trì Diễn Hạo vẫn bủn rủn cuộn tròn dưới thân Phái Nhiên.

Phái Nhiên vừa cúi đầu cạo cạo mặt của hắn, vừa kêu “meo meo meo”.

Trì Diễn Hạo vừa dùng khăn lau hết sạch cảm giác nhớp dính tựa hồ còn lưu lại trong lòng bàn tay, ngoạn ý này là của Phái Nhiên.

Trì Diễn Hạo không thể tưởng tượng được vừa rồi hắn đã chạm vào cái đó... cái đó của nam nhân.

Hức hức hức...

Trì Diễn Hạo nhớ lại, hử hử không hầu hai chủ, bàn tay phải trong trắng của hắn đã không bao giờ... còn trong trắng nữa.

Hu hu hu hu...

Cũng tại hắn chẳng biết tại sao lại cứng lên, không phải, phải trách Phái Nhiên tự đứng lại liếm tới liếm lui.

Hu hu hu hu...

Trì Diễn Hạo rơi lệ.

—

(1): Đương nhân bất nhượng : nguyên chỉ vì người khác, không khiêm nhượng, hiện chỉ gặp được chuyện nên làm, liền dừng cảm gánh vác, quyết không nhún nhường.

Xuất xứ: luận ngữ · vệ linh công : ” đương nhân, bất nhượng vu sự.” (làm người gặp việc nhân nghĩa, với những việc cần làm phải dừng cảm gánh vác mà không nhún nhường)

Chi tiết ở baike~

(2): Tiền quỹ : Cổ đại ý chỉ một kiểu quầy hàng thấp sử dụng trong cửa hàng thương nhân, ghế cao bằng, trước kia cũng gọi là Tọa quỹ ().

Thịnh hành từ thập niên 80 ở Đài Loan đến nay, đến năm 94 bắt đầu phát triển đến Thượng Hải, Bắc Kinh, Quảng Châu, Vũ Hán, Trường Sa (thuộc Hồ Nam, Trung Quốc), Hàng Châu và Thẩm Quyển. Ban đầu không phải là KTV (Karaoke TV) mà là một cửa hàng chuyên bán đĩa CD, đương nhiên lúc đó không gọi là Tiền Quỹ. Ông chủ cửa tiệm, Lưu Anh, trong lúc kinh doanh phát hiện ra khách hàng không thể thưởng thức trực quan, bèn thiết kế trong cửa hàng một dãy ghế lô để khách hàng nghe, hát thử miễn phí. Sau đó lại phát hiện hình thức ghế lô này rất được hoan nghênh, vì thế mở rộng diện tích quầy, trang bị thêm ghế. Khách hàng đến càng nghe thử lúc càng đông, hát thử càng lúc càng nhiều, mà mua CD thì lại không có bao nhiêu. Vì thế Lưu Anh bèn chuyển cửa hàng chuyên bán đĩa CD thành KTV (tức Karaoke TV), tiền quỹ do vậy mà sinh.

Chi tiết xin tham khảo tại đây 8>

(3): Xảo tiểu thiên hê mỹ mục phán hê : Xuất xứ từ Kinh Thi Vệ Phong Thạc Nhân, ca ngợi nàng thơ tử của Vệ Trang Công (), Trang Khương (), toàn bộ thiên có bốn chương, mỗi chương 7 câu, mỗi câu bảy chữ. Chương thứ 3 miêu tả vẻ đẹp thanh tao của nàng Trang Khương

Thạc nhân

Thủ như nhu đề,

Phu như ngưng chỉ,

Lãnh như tù tề,

Xỉ như hồ tề,

Tần thủ nga my.

Xảo tiểu thiên hê!

Mỹ mục phiên (phán) hê!

Dịch nghĩa:

Tay của nàng trắng và mềm như ngó tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hạt bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tằm, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

Chú giải của Chu Hy:

đề: ngó tranh mới mọc lên, ý nói da mềm mại, lại trắng.

ngưng chi: mờ lạnh, đặc lại, ý nói trắng trẻo.

lãnh: cái cổ.

tù tề: con một gỗ trắng mà dài.

hồ tề: hột trong trái bầu, vuông vắn, ngay đều sạch sẽ mà trắng tinh như sáp, có hàng tề chỉnh.

tần: loài côn trùng như con ve mà nhỏ hơn, trán của nó rộng mà vuông thẳng.

nga: con ngài, loài bướm do con tằm biến thành, râu nhỏ, dài, cong.

thiến: bên khoé miệng đẹp có duyên.

phán (phiến): mắt tròn đen tròn trắng long lanh rõ ràng.

(4): Mao y mao khổ ,

(5): Cải tổ Kinh tế Trung Quốc (bính âm: Gǎigé kāifàng) (Cải cách khai phóng) là một chương trình thực hiện các thay đổi về kinh tế gọi là “Chủ nghĩa Xã hội mang màu sắc Trung Quốc” ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa được những người theo chủ nghĩa thực dụng bên trong Đảng Cộng sản Trung Quốc do Đặng Tiểu Bình lãnh đạo và vẫn đang tiếp diễn cho đến đầu thế kỷ 21. Mục tiêu của cải tổ kinh tế Trung Quốc là tạo ra giá trị thặng dư đủ để cung cấp tài chính cho quá trình hiện đại hóa nền kinh tế của Trung Hoa Đại lục. Cả nền kinh tế chỉ huy xã hội chủ nghĩa được những người bảo thủ trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và nỗ lực của Chủ nghĩa Mao trong một cuộc Đại nhảy vọt từ xã hội chủ nghĩa sang cộng sản chủ nghĩa trong nông nghiệp (với chế độ công xã) đều không tạo đủ giá trị thặng dư để phục vụ cho những mục đích này. Công cuộc cải tổ kinh tế đã bắt đầu kể từ năm 1978 đã giúp hàng triệu người thoát khỏi đói nghèo, đưa tỷ lệ nghèo từ 53% dân số năm 1981 xuống còn 8% vào năm 2001.

Tuy bị mô tả như sự quay trở lại của chủ nghĩa tư bản, nhưng các quan chức Trung Quốc vẫn khẳng định cuộc cải cách này là một dạng của chủ nghĩa xã hội do nếu làm khác đi thì sẽ đặt ra câu hỏi về giá trị của Chủ nghĩa Marx và tính hợp pháp của chế độ.v.v..

Chi tiết tại wiki

13. Chương 13

Tuy cùng là mèo, nhưng Miêu Nữ của nàng Halle Berry, tuy đó thật là một bộ phim nhằm nhí, là nóng bỏng và quyến rũ đến thế, còn tên Phái Nhiên này tại sao lại xấu xa như vậy, vừa xấu xa lại còn đáng ghét.

Đương nhiên Trì Diễn Hạo đang nhìn mọi chuyện theo góc của một con mèo, dù thực tế ra chuyện này vốn chẳng thể xét từ cái góc mèo đó, dẫu sao thì hắn vẫn thấy nữ chiến binh xinh đẹp Charlize Theron(1) cũng quá sức quyến rũ, miễn là nữ diễn viên trẻ đẹp, hắn đều cảm thấy thật nóng bỏng quyến rũ gợi cảm.

Phái Nhiên không phải là nữ diễn viên, không có vòng một kiêu hãnh, chỉ độc mỗi cái thứ ở phía dưới kia, hắn vừa không gợi cảm lại chẳng quyến rũ, nhưng hiểm ác vô cùng. Không biết nào của hắn làm bằng cái gì, “chơi” Trì Diễn Hạo xong vẫn thần nhiên bình luận một câu làm xui lơ người khác: “Thật lợi hại à nha, ngày nào cũng luyện phải không.” Tại sao lại có người như thế chứ, da mặt dày y như kính chống đạn siêu bền, da trên mặt Trì Diễn Hạo tính ra thì cũng hơi dày, còn Phái Nhiên chắc phải dày hơn Trì Diễn Hạo gấp một ngàn lần.

Hay là thằng Phái Nhiên này lạm giao đến mức không tự chủ được nữa, nữ nhân cũng được mà nam nhân cũng chơi, chắc trước khi lên đại học hắn đã điên đảo một phen rồi, chẳng hiểu tại sao ngoại công và biểu tỹ của hắn lại để mặc hắn tùy tiện đi chọc ghẹo người khác như vậy.

Trình tiết của Trì Diễn Hạo không quan trọng, nhưng hắn là con người của truyền thống, một nam một nữ là cơ bản rồi, dù cho có N người hắn cũng không chấp nhận, vì hắn không phải là phường háo sắc, hắn chỉ thích một cô nàng xinh xắn, hai thằng quần lấy nhau trên giường càng nằm ngoài phạm vi thưởng thức của hắn nha.

Nhưng Phái Nhiên lại nói chuyện này bình thường, không phải cả hai đều được thoải mái sao, hơn nữa cùng là con trai, không có chuyện ai lời ai lỗ.

Trì Diễn Hạo nghĩ đi nghĩ lại, hình như Phái Nhiên nói cũng hơi có lý, thế là tự dưng hắn đã bị Phái Nhiên lừa như vậy, mơ màng nửa ngày mới nhận ra— cái này vốn không phải là chuyện lời lỗ, là nhân sinh tam quan(2) đó!

Sau lần đó, Trì Diễn Hạo không chịu ngủ chung với Phái Nhiên, Phái Nhiên muốn quần lấy phòng hắn, Trì Diễn Hạo bị hắn cạ tới cạ lui tỳ khí (: vừa có nghĩa là tức giận, vừa là 1 loại bệnh ăn uống không tiêu :)) cũng xuất không xong, bèn cấp lấy hộp kem tan gần hết hương đến khách phòng vốn dành riêng cho Phái Nhiên mà đi.

Phái Nhiên trông thấy Trì Diễn Hạo đã quyết tâm, đành phải nhượng bộ, đây là lần đầu tiên gây chiến với Trì Diễn Hạo mà hắn phải nhượng bộ, quả là thành công nhỏ bé đầu tiên của Trì Diễn Hạo, thành công nhỏ bé bước đầu đó khiến hắn thầm vui sướng một lúc lâu.

Khi Phái Nhiên sắp bước ra ngoài, Trì Diễn Hạo lại giật giọng gọi, Phái Nhiên quay đầu chớp chớp đôi mắt cười duyên: “Muốn ngủ với tớ hả?”

Trì Diễn Hạo hung ác nghiêng rằng: “Chuyện lúc nãy cậu không được nói ra, ai cũng không được nói, bạn gái của cậu hay bọn Cung Kỳ Quân, một người cũng không được.”

Có lẽ là do đấu trí lẫn đấu dũng với Phái Nhiên đã quá nhiều lần, Trì Diễn Hạo cũng bắt đầu lo mọi chuyện sẽ dần dần trở nên phức tạp, tất nhiên phải cẩn thận như vậy, còn Phái Nhiên chỉ gật gật đầu, không một câu phản đối, đồng ý ngay lập tức.

Dù sao nói ra chuyện hai thằng với nhau cũng thật mất mặt nha, nam nhân với nam nhân quả thật chẳng có gì hay ho để khoe. Nếu Phái Nhiên là nữ mới khiến Trì Diễn Hạo đặc ý cơ, hay Trì Diễn Hạo là nữ cũng được, có dính dáng với Phái Nhiên cũng đủ khiến hắn tự hào một phen. Thật đáng tiếc, cả hai đều là con trai.

Đến lúc Phái Nhiên đi khỏi, Trì Diễn Hạo mới chợt nhớ ra mình vẫn chưa có rửa tay, chỉ mới lấy khăn tùy tiện lau lau, mới vừa này căn tử của hắn còn ở trong tay Phái Nhiên, cái tên Phái Nhiên bị ỉ ỉ xảo quyết đó còn dùng nó không chế Trì Diễn Hạo.

Thất lạng Trì Diễn Hạo như nhũn ra, tức giận lao vào phòng vệ sinh.

Phái Nhiên quả thực ở nhà Trì Diễn Hạo cho đến tận khi khai giảng. Trong khoảng thời gian ấy một lần nữa chuyện đó lại xảy ra, đêm đó, chắc là khoảng nửa đêm, Trì Diễn Hạo ngủ vốn không có thói quen khóa cửa, mơ màng thức giấc bỗng phát hiện Phái Nhiên đang ngủ trên giường hắn.

Mùi hương trên người Phái Nhiên còn dễ ngửi hơn cả con gái, mái tóc lại mềm mại hết như lông mèo Ba Tư, hơn nữa hắn cử động rất khẽ, một chút cũng không làm cho người khác khó chịu.

Trì Diễn Hạo quả thật rất buồn ngủ, nên chẳng buồn vùng dậy đuổi hắn ra ngoài, như thế, hết thấy mọi chuyện cứ lơ đãng mà trôi theo ý của Phái Nhiên. Nếu chuyện đã đến tất sẽ không còn đường lui, bởi Trì Diễn Hạo thuộc loại đã cứng nhất định phải bắn, “mềm” xuống thực là chuyện vô cùng thống khổ.

Thế là sau đó, Trì Diễn Hạo bắt đầu kiếp sống trước đi ngủ phải khóa cửa, đáng tiếc thói quen này mẹ luyện cho hắn thật nhiều năm không thành, cuối cùng lại do một tay Phái Nhiên dưỡng nên, có lẽ đó cũng là công dụng chủ yếu duy nhất mà Phái Nhiên cho Trì Diễn Hạo.

Trước khi khai giảng Trì Diễn Hạo đã lại dặn đi dặn lại Phái Nhiên những chuyện xảy ra trong kì nghỉ đông này không được kể với ai khác.

Phái Nhiên chỉ cười nhìn Trì Diễn Hạo, vẻ mặt bí hiểm, Trì Diễn Hạo bị nhìn đến mức gần như tưởng tượng Phái Nhiên sẽ uy hiếp hắn bằng mấy câu đại loại như “Không cho anh nói chú phải đăng cơ thể cho anh.”

Đáng tiếc đây không phải là phim thần tượng, tất nhiên Phái Nhiên sẽ không nói như thế, Phái Nhiên tất nhiên cũng sẽ không bắt Trì Diễn Hạo xem hắn như bạn gái, Trì Diễn Hạo lại càng khỏi phải lo bạn gái cũ rần rết của hắn tìm đến khi dễ mình các loại.

Thật là tuyệt vời biết mấy, cuộc sống vẫn luôn luôn đẹp hơn phim thần tượng nha. Tuy trước kia quả thật trong cuộc sống cả hai đã mắc đôi chút sai lầm, nhưng chỉ cần hăng hái tiến về phía trước, tự thân sửa đổi, Trì Diễn Hạo tin muốn sai lầm ấy phai nhạt đi chắc chắn không thành vấn đề.

Anh Trì Diễn Hạo còn phải đùa giỡn với các bạn gái xinh đẹp nữa đây, đâu thể phung phí thời giờ vô giá mà tính đi tính lại chuyện đó.

Hơn nữa, hức hức, thực sự tính ra rồi cũng không có gì hay.

Thực ra dạo này Trì Diễn Hạo đến cả nghe tiếng Phái Nhiên tai cũng đã nóng lên. Bởi vì lúc làm lần thứ hai, Phái Nhiên không ngừng kêu bên tai của hắn, meo meo rồi lại méo méo, hết méo méo tới mèo meo. Vả lại độ dài, hình dạng, độ cứng của thằng em Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên cứ nhất nhất lôi ra bình luận, ngoại trừ cái đó ra hắn còn nói rất nhiều câu phiến tình khiến lòng người ngứa ngáy, Trì Diễn Hạo không muốn nhớ lại đâu.

Mấy câu đó để cho con người nghe sao?! Không thể nào!!

Bất quá quãng thành kiến chủ quan qua một bên, Trì Diễn Hạo không thể không thừa nhận, ở trên giường Phái Nhiên quả thật rất biết cách khiêu khích, vẻ mặt này, cử động này, cả lời nói này, thân làm nam tử như Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy có chút khó kiềm chế.

Trì Diễn Hạo âm thầm ghi nhớ những câu Phái Nhiên đã nói, để dành sau này dùng với bạn gái hắn.

Khai giảng xong, Trì Diễn Hạo vẫn không muốn ở cùng Phái Nhiên, dấu sao ám ảnh thiếu thời vẫn là ám ảnh, trong lòng hắn lại chợt nhận ra những thứ đó cũng là ám ảnh, khi chỉ có hai người ở trong phòng, Trì Diễn Hạo sẽ cảm thấy có chút lúng túng.

Nhưng ngược lại Phái Nhiên vẫn trước sau như một, lúc nên quần lấy Trì Diễn Hạo vẫn cứ quần lấy, một chút cũng không biết ngại.

Ở lần thứ n bị Phái Nhiên gọi giúp hắn nấu nước nóng, thốt nhiên Trì Diễn Hạo đã tức giận nghĩ, Phái Nhiên là một thằng chết tiệt.

Một người không có ý thức, thì là đồ chết tiệt.

Trì Diễn Hạo nấu nước xong, đang định trở về phòng, vừa xoay người đã bị Phái Nhiên kéo ra sau.

Trì Diễn Hạo đương nhiên lập tức hất tay hắn ra.

“Làm gì mà...” Trì Diễn Hạo cảnh giác xoay người nhìn Phái Nhiên.

Phái Nhiên uống cạn cốc nước, tán thưởng: “Vẫn là trà sữa cậu pha dễ uống, không quá ngọt cũng không nhạt.”

Có nịnh cũng vô ích, Trì Diễn Hạo phớt lờ hắn, quay người muốn bỏ đi, lại bị Phái Nhiên ở đằng sau níu lấy dây lưng, sau đó cả người hắn bị lôi về phía sau.

Trì Diễn Hạo lão đảo, ngã một cái, ngồi lên đùi Phái Nhiên.

Ngón giữa của Phái Nhiên móc lấy dây thắt lưng của Trì Diễn Hạo, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào lưng áo của hắn. Trì Diễn Hạo ai oán, sau này cả áo vét mình cũng bị ám ảnh, mai một chắc phải mua áo bành tô mặc thôi.

Hắn không muốn nói chuyện với Phái Nhiên, tay với ra phía sau hông kéo tay Phái Nhiên ra, Phái Nhiên chỉ cười hì hì cùng đùa với hắn.

Cung Kỳ Quân vừa ra ngoài tiếp điện thoại u ám đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy hành động của cả hai, dường như cũng chẳng buồn kinh hãi, quay về chỗ của mình mà không thèm chớp mắt một cái, đặt mông ngồi xuống, lại thở dài tuyệt vọng.

Trì Diễn Hạo không thoát được tay Phái Nhiên, còn bị hấn vòng tay ôm gọn cả lưng, mặt dán vào lưng Trì Diễn Hạo, thi triển lòng từ mẫu của bạn đồng môn, hỏi Cung Kỳ Quân: “Tiểu Quân Quân à, có chuyện gì vậy?”

Cung Kỳ Quân nhìn hai thằng dính với nhau bên đó, phô ra vẻ mặt bi thương, bi thương chảy ngược sẽ hóa thành gì?

“Hội của bọn tớ năm nay phải biểu diễn tiết mục mở màn nhân ngày thành lập trường... Tớ phải làm sao đây...” Cung Kỳ Quân trả lời, chống cằm nhìn về phía chân trời xa.

Học kỳ trước Cung Kỳ Quân đã đăng kí tham gia Hội Anime của trường. Từ nửa năm đó cũng do hấn biểu hiện tích cực mà được lên chức, không biết là chức quan gì, hình như không phải nhỏ, hấn từng khoe rằng ngai hội trưởng tương lai chắc chắn ngoài hấn ra không phải là ai khác.

Chỉ có điều bây giờ anh quan Cung Kỳ Quân này chắc cũng thường thôi, bắt hấn tổ chức phong trào, hấn liền xong đời.

Cung Kỳ Quân phân trần: “Ôi năng lực tổ chức của tớ thật sự có chút khiếm khuyết, phải làm sao bây giờ, hội trưởng nói cô ấy phải thi môn Phiên Dịch, sẽ giao chuyện này cho tớ... Phiên Dịch là cái quái gì chứ ...”

Phái Nhiên cười cười, không giải thích cho Cung Kỳ Quân biết Phiên Dịch là cái quái gì, chỉ hỏi: “ Các cậu chỉ xem anime và manga, nếu bắt diễn thì diễn cái gì đây? Lên sân khấu vẽ tranh à ?”

“Có thể diễn cosplay, nhưng trong hội của tớ một nửa hội viên cũng thường xuyên vắng mặt, hơn nữa phải chuẩn bị đủ thứ trang phục rất phiền phức...” Cung Kỳ Quân nghĩ đến chuyện này liền đau đầu không thôi, nhần đôi mày thật sâu, nâng má nhìn về nhìn về phương xa.

“Kỷ niệm thành lập trường là ngày mấy?” Phái Nhiên lại hỏi, có vẻ rất hứng thú.

Cung Kỳ Quân nghĩ ngợi: “Ngày mấy tháng 4 đó, tớ cũng chả nhớ nữa.” Quả nhiên vô trách nhiệm cực kỳ.

“ Chỉ còn một tháng, vậy thì cosplay đi...” Phái Nhiên vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, không hiểu làm sao hấn mang vẻ mặt đó mà giữ được một thằng Trì Diễn Hạo đang đỏ mặt giãy giụa.

“Ôi không có kịp...” Cung Kỳ Quân à, bi quan quá nha.

“Kịp mà, Trì Diễn Hạo sẽ giúp cậu.” Cánh tay của Phái Nhiên vừa siết chặt một chút, ngẩng đầu nhìn lên gáy của Trì Diễn Hạo. “Phải không?”

“Thằng này!! Bỏ ra!!” Rốt cuộc Trì Diễn Hạo cũng rống lên, tung cước giẫm lên chiếc giày hơn ba ngàn đồng mới mua của Phái Nhiên.

Thật ra hấn muốn giẫm lâu rồi, chỉ là không nỡ mà thôi.

Lúc nào Trì Diễn Hạo cũng yêu thương giày của Phái Nhiên hơn cả chính chủ nhân của nó.

(1): Năng :”)

(2): Nhân sinh tam quan : nhân sinh có tam quan, là bi quan, lạc quan và đạt quan (bao dung; cởi mở; bình thản ,nhìn sự việc không vừa ý một cách rộng lượng). Người bi quan sầu vãn thảm vụ, người nhạc quan tích cực hướng thượng; người đạt quan lại nhàn nhã ung dung.

Người bi quan đứng ở chân núi nhìn thế giới, chỉ thấy đường mòn tối tăm, người lạc quan đứng ở sườn núi nhìn thế giới, nhìn thấy được ánh sáng hi vọng, người đạt quan đứng trên đỉnh núi nhìn thế giới, nhìn thấy trời cao đất rộng.

Người bi quan nói: nhân sinh giống như một ly rượu đắng, thanh trọc (thanh: trong sạch, rõ ràng; trọc : đục, bẩn, hỗn loạn, lộn xộn) và cay đắng; người lạc quan nói: nhân sinh như một ly rượu ngon, từng giọt đều ngát hương thơm; người đạt quan nói: nhân sinh như một ly thanh tuyết, lãnh noãn (ấm lạnh) mà thanh lương.

Người bi quan nhìn thấy cuộc đời là sinh lão bệnh tử, người lạc quan lại thấy cuộc đời vui sướng ngọt ngào; người đạt quan nhìn thấy cuộc đời trải dài là xuân hạ thu đông

Người bi quan ca thán nhân sinh từng bước đi đến tử vong; người lạc quan khen ngợi nhân sinh từng bước đi lên đỉnh cao; người nhạc quan ngộ ra nhân sinh từng bước trở về tự nhiên.

Tôi, bạn, anh ấy, rốt cuộc thân tại quan nào ?

Mượn ở đây rồi chém :”)

14. Chương 14

Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, hay Phái Nhiên là đồng tính luyến ái chăng? Tuy rằng trong đời này hắn chỉ có gái đẹp và giày đẹp là hai tình yêu to lớn, nhưng thanh thiếu niên tân tiến thời đại với những chuyện như thế này vẫn phải có một chút hiểu biết. Phái Nhiên cũng gần gần như thế tuy bảo rằng các chàng trai cô đơn đôi lúc lửa xuân hừng cháy cũng “ấy” giúp nhau một tay, tuy hắn trông hơi “gái” lại thích dính lấy người khác, còn có khiếu thẩm mỹ rất tốt, không phải là loại thẩm mỹ của bọn con trai tầm thường. Người chỉ biết mặc quần áo thể thao bình thường như Trì Diễn Hạo cũng nhìn ra, gu thời trang của Phái Nhiên thuộc hàng cao cấp vô cùng.

Nè mấy bạn nói coi có sinh viên đại học ở đâu lại mang túi Prada nha, mẹ Trì Diễn Hạo còn chê loại túi này quá mắc không nở mua, hơn nữa Phái Nhiên còn mang cả giày ống. Trì Diễn Hạo là tên cổ hủ, Trì Diễn Hạo là Hai Lúa, nhưng Trì Diễn Hạo cứ cảm thấy một thằng con trai mang giày ống trông rất kì quái, dù mang rất đẹp cũng rất kỳ quái

Vì thế hắn không quen nhìn ảnh đường phố nước ngoài, nhất là kiểu Nhật, đàn ông con trai bên ấy thậm chí còn mang guốc.

Tóm lại là, Trì Diễn Hạo khẳng định Phái Nhiên không hẳn là người bình thường.

Nói như thế nào nhỉ, Trì Diễn Hạo cảm thấy đồng tính và song tính thực sự những sinh vật ở một tầng không gian xa xôi nào đó, vì hắn là dân “hai lúa” chính cống nhà quê (tức là nhà ở quê :D). Nhưng tuy Trì Diễn Hạo không thể đồng cảm với những người đó, cũng không xem là kỳ thị, dù sao bọn họ cũng không chọc tới mình, khoảng cách giữa “bọn họ” và “cuộc sống của mình” là rất rất xa xôi.

Trì Diễn Hạo cũng không cho là Phái Nhiên thích mình, hắn đã nghĩ tới chuyện đó rồi, rất tỉnh táo tự nhủ rằng, nếu Phái Nhiên là con gái, nếu hắn tiếp cận Trì Diễn Hạo như vậy, Trì Diễn Hạo thừa nhận hắn nhất định sẽ hoàn toàn cho rằng Phái Nhiên có tình ý với hắn.

Nhưng Phái Nhiên là con trai, nên tính chất sự việc bỗng trở nên mơ hồ, hai thằng con trai cùng đùa giỡn với nhau có đôi khi chẳng biết đâu là giới hạn. Vì thế trước mắt Trì Diễn Hạo có thể xác định là Phái Nhiên quả thật rất thích đùa hắn, nhìn Trì Diễn Hạo tức giận Phái Nhiên sẽ cảm thấy rất hả hê, cái thằng thiệt đều.

Học kỳ hai đại học khai giảng chưa được bao lâu, Trì Diễn Hạo chẳng biết tại sao lại bị Phái Nhiên cuốn vào cái Câu lạc bộ Anime gì gì đó của Cung Kỳ Quân. Có vẻ như câu lạc bộ của Cung Kỳ Quân đang sa sút thảm hại. Hội viên tuy không phải ít nhưng lại chẳng thấy chút tinh thần đoàn kết nào, ấy vậy nên cũng chưa có gì xem là thành tựu lớn lao. Vì có đến một nửa thành viên trong câu lạc bộ là thành viên ma, là cái dạng thành viên chẳng thêm mò đến bất cứ hoạt động nào.

Cung Kỳ Quân đã lên án cái đoàn thể đầy sóng gió này gồm mấy điều sau: thứ nhất, hội trưởng và hội phó vô trách nhiệm chỉ biết lo đến bản thân mình; thứ nhì, hội viên không có đủ đam mê, thậm chí có người chỉ vì tò mò mà vào hội, thứ ba: cái hội tàn nhưng chưa tắt này đã hoàn toàn phá vỡ giấc mơ của Cung Kỳ Quân về “hội nhóm” trước khi lên đại học, nói cách khác là, cái hội này đã đập tan nát nhiệt huyết niên thiếu năm nào của Cung Kỳ Quân.

Phái Nhiên hỏi: “Nếu đã như vậy, sao cậu không bỏ?”

Cung Kỳ Quân ngượng ngùng hồi lâu, mới nói: “Tớ muốn làm hội trưởng kế nhiệm...” Đặc tính của quốc dân ta là thể chỉ biết mù quáng sùng bái danh vọng. Cung Kỳ Quân còn nói: “Vả lại Hội Anime của trường mình trước kia hình như rất huy hoàng nha, do sau này các đàn anh đi hết mới ra như thế, tớ là vì năm mới học cao nhất (tên gọi tắt của trung học năm nhất, không biết chắc là lớp mấy 8>) đi xem lễ hội Anime nghe được tên của hội mình trong phần thi cosplay mới ghi danh vào trường.”

Đây là chân tình của anh trai Cung Kỳ Quân đó nha, nói vậy khẳng định luôn cha mẹ ảnh không biết nguyên nhân con mình đăng ký trường rồi.

Điểm này thì Trì Diễn Hạo có thể lý giải được Cung Kỳ Quân, hẳn cũng là vì các cô nàng xinh đẹp mới đăng ký vào trường này, dần ông mà, lúc nào cũng có vài bí mật nhỏ nhỏ không tiện nói ra. Nhưng trông thấy Cung Kỳ Quân tố cáo cái hội đó, Trì Diễn Hạo vẫn không thể hiểu được, đến tận khi Phái Nhiên ví dụ cho Trì Diễn Hạo xem, hẳn mới thấu hiểu một mảng u sầu của Cung Kỳ Quân.

Phái Nhiên lắc lắc cây bánh Bách Lực Tư nhỏ nhỏ trong tay, nói, ví dụ như cậu vào một diễn đàn những người thích giày, lòng dạt dào vui sướng muốn thảo luận với mọi người dòng Nike Air Force Ones grid(1) mới nhất màu nào đẹp, nhưng lại phát hiện ra mọi người đang bàn chuyện có nên mua một đôi Air Max hai năm trước được bán giảm giá 50% hay không, hơn nữa chẳng có ai biết dòng Grid mới nhất có bao nhiêu màu.

Trì Diễn Hạo nghe Phái Nhiên giảng giải xong, suy nghĩ thật sâu đến viễn cảnh Phái Nhiên vừa tả, nghĩ rồi nghĩ, trái tim bỗng dưng thắt một cái, tiếp đó hẳn nắm lấy bàn tay của Cung Kỳ Quân đang ngồi trước mặt, cả hai ôm nhau khóc rống lên, trong hoàn nạn đã thấy chân tình.

Phái Nhiên ngồi trên ghế ăn Bách Lực Tư, miệng ngậm một cây bánh nhỏ nhỏ cười mãi không thôi.

Thế là, về sau bởi một thứ tình huynh đệ tự dưng nảy sinh, Trì Diễn Hạo trở thành trợ lý của Cung Kỳ Quân, bởi vì trong cả Hội Anime chỉ có một cô bé có cùng chung chí hướng đến giúp đỡ hắn, còn có vài người vì ham mê hư vinh phù phiếm của nhân sinh mà bằng lòng lên sân khấu biểu diễn, nhưng đủ mọi việc trước đó cơ bản đều dồn lên vai Cung Kỳ Quân.

Một mình hắn gánh không được nữa, tất nhiên sẽ muốn tìm người đến đỡ hộ. Không đủ người cosplay, Cung Kỳ Quân bèn nhờ đến người giao thiệp rộng rãi là Trì Diễn Hạo đến giúp. Trì Diễn Hạo vô cùng vui vẻ giúp hắn, vốn Trì Diễn Hạo còn đang lo không tìm được cách tiếp cận với các cô nàng xinh đẹp lớp kế bên nữa cơ. Nhưng mà người bình thường không biết về Anime sẽ chẳng ai chịu mặc mấy bộ quần áo kỳ quái lên sân khấu biểu diễn, Trì Diễn Hạo tất bật hai tuần hơn mà chẳng kéo được một ai.

Phái Nhiên nhàn nhã dòm hai người chạy tới chạy lui, ung dung mở miệng hỏi Cung Kỳ Quân còn thiếu bao nhiêu người.

Cung Kỳ Quân nói, còn thiếu ba bạn gái, tốt nhất là dễ nhìn một chút.

Phái Nhiên lấy điện thoại di động ra, nhìn màn hình mãi, chẳng biết nghĩ gì, lát sau mới lên tiếng: “Tớ biết hai người khá xinh, thế nào?”

Phái Nhiên vừa nói xong, lỡ tai Trì Diễn Hạo khê động.

Bạn gái xinh đẹp mà Phái Nhiên quen biết, là ai, là ai mà có thể tùy ý kéo đến nhờ vả, dám chắc chẳng phải loại quan hệ hời hợt, không phải là bạn gái bình thường, nhất định là “bạn gái” đó của hắn rồi.

Nhất định là “bạn gái” của hắn.

Trì Diễn Hạo giả vờ không nghe thấy Phái Nhiên, vẫn bình tĩnh tự tin làm việc của mình, Cung Kỳ Quân đương nhiên nói được được được mà, phi thường được đó.

Sau đó Phái Nhiên ra ngoài gọi điện thoại, Trì Diễn Hạo đứng sát ban công, dù có cố vươn dài cổ cũng chẳng nghe hắn nói gì. Lát sau Phái Nhiên đẩy cửa đi vào, có lẽ điện thoại vẫn chưa có treo, che ống nghe hỏi Cung Kỳ Quân là nhân vật gì của bộ anime nào.

Cung Kỳ Quân trả lời: “Sakura Taisen, thiếu ba vai của Li Kohran, Erica Fontaine và Maria Tachibana(2)”

Trì Diễn Hạo nghe mấy lời này của Cung Kỳ Quân cứ như nghe thiên thư. Mặc dù trước kia nói hấn vì phải đi lôi kéo người ta mà ép buộc bản thân phải biết hết tất cả những nhân vật này, nhưng đến tận bây giờ vẫn còn chưa rõ được tên của ai, chỉ đành dựa theo màu tóc mà phân biệt.

Phái Nhiên lại ra ngoài nói chuyện, đến khi trở vào phòng đã tắt điện thoại. Hấn cười, nói với Cung Kỳ Quân đang nhìn hấn với vẻ mặt chờ mong: “Cậu chờ một chút, nàng nói muốn lên mạng coi xem nhân vật trông như thế nào.”

Chẳng bao lâu sau điện thoại Phái Nhiên đã sáng lên, hấn đọc hết tin nhắn, dùng một chút bất đắc dĩ thêm một chút áy náy nói với Cung Kỳ Quân: “Nàng nói muốn diễn vai nữ chính tên Sakura Shinguji, bạn của nàng vai Sumire Kanzaki, nàng còn muốn có số điện thoại của cậu nữa, cho nàng được không?”

Trì Diễn Hạo liếc nhìn Phái Nhiên, vẻ mặt này, giọng điệu này, cả cảm giác này nữa, quả nhiên chỉ có con trai đang đau đầu vì đòi hỏi của bạn gái đầu yêu mới có.

Hừ, không ngờ Phái Nhiên cũng có vẻ mặt đó, giống như từ một con mèo nhỏ trong nháy mắt đã thoát xác trở thành một con mèo trưởng thành.

Cũng trong nháy mắt vẻ mặt chứa chan hy vọng của Cung Kỳ Quân trở nên cứng đờ: “Nhưng hai vai đó đã có người chọn rồi a...”

Phái Nhiên chỉ cười không trả lời, gửi số điện thoại của Cung Kỳ Quân đi, tiếp đó kêu tới Trì Diễn Hạo, kéo hấn ra ngoài dùng bữa chiều.

Rồi mãi đến tận ngày kỷ niệm trường, Trì Diễn Hạo mới tận mắt thấy được biểu tỷ của Phái Nhiên, không biết nàng đã nói thế nào mà thuyết phục được Cung Kỳ Quân thay đổi chủ ý.

Ngày kỷ niệm thành lập trường đó, người lên sân diễn trong áo lụa Sakura Shinguji quả thực chính là Phái Hinh. Làn da của nàng so với hình trên điện thoại còn trắng hơn, đôi mắt lại càng to hơn, gương mặt lẫn dáng người đều hết sức hài hòa, ngay cả cái nơ ngổ màu hồng thật to trên đầu cũng đẹp đến mức khiến người người ngừng thở.

Dường như khuyết điểm duy nhất của Phái Hinh là hơi thấp một chút, chỉ có một mét năm, ngay cả điểm ấy Trì Diễn Hạo cũng thấy thật dễ thương.

Còn người vào vai Kanzaki Sumire, quả nhiên là người bạn mà Phái Hinh mang đến, cũng là một vị mỹ nhân, vòng một đẹp vòng ba chuẩn và đôi chân dài miên man, nhưng cũng không cao lắm, có lẽ là hơn một mét sáu một chút.

Trì Diễn Hạo nghe Phái Nhiên gọi vị mỹ nhân tỷ tỷ không biết tên này một tiếng “Tiểu An tỷ tỷ”. Ai ya, cái miệng của Phái Nhiên quá ngọt nha, cười cũng thiệt là ngọt nha. Trì Diễn Hạo chưa thấy hấn cười với bạn gái nào trong lớp ngọt ngào như vậy, chẳng trách, quen biết với nhị vị mỹ nữ cao cấp như thế, mấy em gái khác làm sao chen vào được mắt xanh của hấn.

Trì Diễn Hạo không khỏi cảm thấy có chút chua xót, so với Trì Diễn Hạo, thằng Phái Nhiên này không phải càng biết cách nịnh hót quanh các chị gái xinh đẹp a. Hừ, hấn đúng là đang ghen với Phái Nhiên đó, hấn nhận hết đó, hấn ghen với Phái Nhiên có giày đẹp, ghen với Phái Nhiên quen biết được các cô nàng xinh xắn, hấn ghen tỵ đến chết mất, uống cạn cả ngàn đũa hồ cũng hòa không hết số dấm trong bụng này.

Còn chuyện đáng nói nữa phải là, Phái Nhiên cũng lên sân khấu, vào vai Maria Tachibana, là một mỹ nữ tóc vàng cao ráo mặc âu phục. Khi nhìn hình nhân vật, Trì Diễn Hạo cảm thấy đó là một chị gái thiệt đẹp trai, nhưng chiều cao một mét tám sáu của nàng khó mà tìm được người vào vai. Cung Kỳ Quân cũng buồn phiền vì nhân vật này không thôi, thậm chí còn muốn cắt vai của nàng trong kịch bản, Phái Nhiên lại chủ động nói, hấn diễn được.

Lúc Trì Diễn Hạo nghe được Phái Nhiên nói vậy, hấn cười đến run rẩy cả người, bị Phái Nhiên tóm lấy đè xuống cắn vào cổ, nhưng vẫn không ngăn được tràng cười phóng túng của Trì Diễn Hạo.

Về phần kết quả cuối cùng của chuyện Phái Nhiên mặc trang phục nữ, tuy Trì Diễn Hạo không muốn thừa nhận, nhưng Phái Nhiên quả thật rất thích hợp với đồ lót ngực.

Nếu Phái Nhiên là con gái, đó chính là kiểu con gái mà Trì Diễn Hạo thích, bởi vì kiểu nào hắn cũng thích, xinh đẹp lại càng thích.

Đây cũng xem như Trì Diễn Hạo thừa nhận Phái Nhiên mặc đồ nữ đẹp, mà thật ra thể trạng của Phái Nhiên mặc âu phục trông vẫn có chút kỳ cục, chẳng qua Trì Diễn Hạo đã quen nhìn các cô nàng Âu Mỹ với bờ vai rộng, lại không ghét dáng người của Phái Nhiên, hơn nữa lớp trang điểm của Phái Hinh cho Phái Nhiên khỏi cần phải nói có bao nhiêu đẹp mắt.

Đẹp cỡ như Trì Diễn Hạo nhìn phải chảy nước miếng đó.

Đương nhiên hắn không thể để người khác biết mình cảm thấy một thằng “ấy” xinh đẹp, cũng may là “Tiểu An tử tử” cũng đẹp không thua kém Phái Nhiên.

Nửa tiếng sau, màn biểu diễn khai mạc kết thúc viên mãn, Phái Hinh tay trái kéo Phái Nhiên, tay phải lôi “Tiểu An tử tử” bước xuống sân khấu, phong thái xuống bậc thang của nàng giống hệt như nàng công chúa ngoại quốc đang bước xuống phi cơ.

Trì Diễn Hạo lặng lẽ lau đi thác nước miếng đang đổ trong lòng, Cung Kỳ Quân ở bên cạnh vì thành công hoàn thành “kiệt tác” đầu tiên trong đời mà ứa ra dòng lệ cảm động.

Phái Hinh có lẽ sau nhiều lần tập luyện cũng đã rất thân với Cung Kỳ Quân, nàng vươn tay kéo cái nơ đỏ rực trên đầu xuống, vừa kéo vừa nói: “Tiểu Quân Quân, tối nay phải mời cơm, cậu đồng ý rồi.”

Phái Hinh và Phái Nhiên không hổ là biểu tỷ đệ, giọng điệu là từ cùng một cái khuôn mà khắc ra. Quả thực dung mạo của nàng và Phái Nhiên rất giống nhau, nhưng tính cách đúng như Phái Nhiên nói, có chút vụng về. Một cô gái cư nhiên lại không cẩn thận bằng Phái Nhiên, tháo nơ cũng kéo đuôi tóc lệch theo.

Trì Diễn Hạo nghe Phái Hinh nói, quay sang Cung Kỳ Quân: “Mời cơm à? Sao tớ lại không biết chứ, tớ giúp cậu cả một tháng rồi ngay cả bạn gái cũng không rảnh đi tìm, không phải là thiếu phần của tớ sao?”

Cung Kỳ Quân vỗ vỗ vai hắn: “Đương nhiên có phần của cậu, tối nay hội trưởng phát tiền cho tớ, cậu thích ăn bao nhiêu cứ ăn bấy nhiêu.”

“Yò!” Trì Diễn Hạo vừa nghe bỗng trở nên phấn chấn: “Hội của cậu cũng không đến nỗi nào nha, còn phát tiền lương nữa.”

Phái Hinh nép một bên chỉnh lại đuôi tóc bị nàng kéo lệch, khu cánh gà sân khấu bỗng chen chúc ồn ào hẳn lên, có đội múa phải lên sân khấu ngay, rất nhiều người kéo nhau sang bên này, đụng vào đám người Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo bị đẩy nghiêng sang một phía, vất vả dựa vào tường đứng vững người, xong quay sang nhìn Phái Nhiên ôm lấy Phái Hinh sắp ngã xuống bàn, vô cùng cẩn thận che chở.

Rõ ràng là vẫn rất thương bạn gái nha, tuy Phái Nhiên là một thằng chết tiệt nhưng vẫn rất thương bạn gái. Đối với người thương của mình, dường như Phái Nhiên trở nên đặt biệt ân cần.

Trì Diễn Hạo sờ sờ mũi, vẫn còn cảm thấy trong bụng có chút thương tâm— đại mỹ nữ giống như Phái Hinh, hắn cũng muốn có một người đến đây để hắn dốc lòng thương yêu a!

Mức độ yêu thương bạn gái của hắn nhất định không thể nào thua Phái Nhiên.

Phái Nhiên nhẹ nhàng đỡ lấy Phái Hinh đang dựa vào người hắn kéo kéo tóc, đột nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy Trì Diễn Hạo đang nhìn mình, miệng kéo thành dáng cười ác ma quen thuộc.

Trì Diễn Hạo biết hắn đang khoe khoang mẽ, Trì Diễn Hạo vừa chua xót vừa hết sức lưu manh nghĩ: “Cứ trơ ra đó đi, ông đây sẽ cư “Tiểu An tử tử” của nhà người đó.”

Đến lúc những người lên sân khấu biểu diễn đã thay y phục xong, Phái Nhiên cũng gỡ đi lớp mặt nạ điểm lệ ấy, đoàn người liền ra khỏi cổng trường đi đến một quán ăn nhỏ Cung Kỳ Quân đã đặt chỗ trước.

Gần trường có rất nhiều quán cơm, Cung Kỳ Quân đặt chỗ ở quán này vốn là nghe theo ý kiến của Phái Nhiên, trong quán rất sạch sẽ, phòng ăn yên tĩnh, giá cả cũng hợp lý.

Trì Diễn Hạo không biết Phái Nhiên quanh năm suốt tháng trốn trong ký túc xá làm sao biết được quán cơm tốt như thế này. Không phải bình thường Phái Nhiên chẳng rời ký túc xá nửa bước sao, hay là mỗi lần Phái Nhiên không ở ký túc xá nhất định là hắn đang cùng hẹn hò với vị tỷ tỷ nào đó của hắn chắc.

Anh khinh!

Tối nay Cung Kỳ Quân là con ngựa đầu đàn, đương nhiên hắn ngồi ở chủ tọa, Trì Diễn Hạo quyết định theo sát hắn, sau đó Phái Nhiên ngồi cạnh Trì Diễn Hạo, Phái Hinh ngồi cạnh Phái Nhiên, “Tiểu An tỷ tỷ” ngồi cạnh Phái Hinh... Mọi người lần lượt ngồi xuống, vừa vặn tròn một bàn.

Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, ngồi thế này không tốt chút nào, bỏ lỡ cơ hội nói chuyện với người đẹp, hắn muốn ngồi cạnh “Tiểu An tỷ tỷ” lắm lắm.

Phái Hinh dường như vừa phát hiện ra còn có thằng Trì Diễn Hạo này đang tồn tại, quay sang: “Cậu tên gì?”

Hai buổi tập trước khi lên sân khấu Trì Diễn Hạo không đến xem, nên đến hôm nay coi như là lần đầu tiên hắn gặp Phái Hinh, có lẽ vừa nãy ở dưới sân khấu Phái Hinh không chú ý đến Trì Diễn Hạo chẳng.

Hắn vội vã đề tiện tự giới thiệu: “Em tên là Trì Diễn Hạo, Trì trong thủy trì (: cái ao), em là bạn cùng phòng với Phái Nhiên và Cung Kỳ Quân!”

Trì Diễn Hạo tự giới thiệu quả thực tràn đầy một bầu nhiệt huyết, Phái Hinh dường như cũng bị hắn kích động, nghiêm túc cao giọng nói: “Chị là Phái Hinh, Hinh trong hinh hươu, chị là biểu tỷ của Phái Nhiên!”

Cung Kỳ Quân ngồi bên cạnh lẩm bẩm: “Đâu phải là truyện dành cho con trai, sao phải giới thiệu “máu” như vậy chứ.”

Trì Diễn Hạo và Phái Hinh cùng phớt lờ Cung Kỳ Quân, xa xôi cách trở một thằng Phái Nhiên mà bắt tay nhau, dường như cảm thấy tình cảm đôi bên cùng đồng điệu không thể kiềm chế.

Trì Diễn Hạo nghĩ thầm, thực ra Phái Hinh chẳng giống Phái Nhiên chút nào, Phái Hinh là một cô gái tốt, còn là một tỷ tỷ dễ thương.

Thức ăn mang lên lần thứ nhất, Phái Hinh đã đổi chỗ với Phái Nhiên, ngồi cạnh Trì Diễn Hạo. Hai người thế mà trò chuyện rất ăn ý, chỉ nói về bộ phim mới nhất mà hàn huyên chùng chình nửa tiếng.

Phái Nhiên gấp cho Phái Hinh thức ăn ở chỗ nàng vươn không tới, dường như lơ đãng khẽ nói: “Chỉ nghe S và M hút lẫn nhau, chưa nghe ai nói M và M cũng hút nữa.”

Trì Diễn Hạo đang giữa trăm ngàn bộn bề tranh thủ uốn nắn hắn: “Là cực S và cực N, không phải M.”

Phái Nhiên nghe rằng, âm hiểm cười nhìn Trì Diễn Hạo, dường như trên hàm răng đó lóe lên một tia trắng sáng hiểm ác.

Trì Diễn Hạo bị nụ cười của hắn đâm một kích, tựa như thỏ con sợ hãi trước báo săn, run lấy bầy, không kìm được nổi lên một lớp da gà.

Thằng Phái Nhiên này thật nhỏ mọn! Mượn bạn gái hắn một ngày cũng hăm dọa người ta!

Tuy bị uy hiếp, nhưng mỹ sắc trước mắt há có thể thu tay, Trì Diễn Hạo vẫn khéo léo bám lấy Phái Hinh tỷ tỷ tiếp tục tâm tình

Cuối cùng còn xin được số điện thoại.

Quả là chuyện đáng mừng!

—

(1) Nike Air Force Ones grid: Ừm... tìm hiểu thêm thông tin về AF1 tại đây, dòng AF1 này có nhiều màu, và nhiều sọc, lưới, kẻ, grid gì gì đó =.=.

(2): là nhân vật trong Sakura Wars hay Sakura Taisen:

: Li Kohran Lý Hồng Lan

- (• —): Erica Fontaine Ngã Lỵ Gia
() :Maria Tachibana Mã Lợi Á Quất
(): Shingūji Sakura Chân Cung Tự Anh
(): Kanzaki Sumire Thần Kỳ Cận

15. Chương 15

Phái Hinh đúng thực là một tiểu thiên sứ.

Nàng và Phái Nhiên nhất định không phải là họ hàng, cùng họ Phái như nhau, làm sao khoảng cách giữa người và người có thể lớn đến như vậy chứ.

Còn vị “Tiểu An tỷ tỷ” kia, là một người vô cùng nhã nhặn, tuyệt đối đẹp từ trong ra ngoài, tên nàng là An Nhất Hạc, là bạn cùng lớp và cũng là bạn cùng phòng với Phái Hinh.

Tên của An Nhất tỷ tỷ tuy hơi ngẫu một chút, nhưng điểm này hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến nhân cách đầy quyền rũ của nàng.

Ngươi tầm ngươi mã tầm mã, đây thật đúng là chân lý, Phái Hinh hoạt bát thân thiện xinh xắn động lòng người, An Nhất Hạc mỹ lệ trang nhã ôn nhu lại biết cách quan tâm người khác. Hai cô gái này ở cạnh nhau quả thực khiến người ta cảm thấy đẹp đến nao lòng, điểm trang bờ bên kia thành quang cảnh đẹp nhất của bàn ăn. Trì Diễm Hạo cho rằng đẹp đến không gì sánh được.

Đến lúc cuộc vui đã tàn, người người như sóng tản đi, Phái Nhiên nói phải đưa Phái Hinh và An Nhất Hạc về, vì thế bảo Trì Diễm Hạo và Cung Kỳ Quân về ký túc xá trước.

Trì Diễm Hạo mới thèm nghe lời Phái Nhiên, hắn và Phái Hinh còn chưa nói hết lời, đương nhiên hắn phải đi theo Phái Hinh.

Phái Nhiên trông thấy Phái Hinh nồng nhiệt kéo tay Trì Diễm Hạo nói không ngừng, không đến gần cản cũng chẳng nói gì, chỉ cười cười, quay sang trò chuyện cùng An Nhất Hạc.

Cuối cùng, Cung Kỳ Quân tỏ vẻ sợ hãi đường khuya một mình cũng đuổi kịp bọn họ, ba chàng hai nàng cùng nhau nhắm hướng ký túc xá nữ ở phía bắc của trường mà đi.

Dường như Phái Hinh rất có thiện cảm với Trì Diễm Hạo, với Cung Kỳ Quân cũng thế, ba người bèn cùng đi với nhau, tiếng cười hi hi ha ha của bọn họ hoàn toàn áp đảo hai người còn lại. Phái Hinh cười khá phóng khoáng, có lẽ vì nàng hơi say, tiếng cười kéo rung trời, hoàn toàn không quan tâm đến tới hình tượng của mình. Còn hai nam nhân bên cạnh cũng tỏ ra không thua kém nàng, vì ai cũng uống một ít rượu, đầu óc không được minh mẫn bao nhiêu. Tập âm của cả ba lớn đến mức khiến người đi đường đều phải ghé mắt.

Phái Nhiên vẫn không nói gì, chỉ cùng An Nhất Hạc đi cách xa ba tên này một chút, giả vờ không quen biết.

Chốc sau đã đến ký túc xá nữ, Phái Hinh hỏi Trì Diễm Hạo có bạn gái chưa.

Trì Diễm Hạo lắc lắc cái đầu không minh mẫn lắm của mình: “Chưa có, biểu tỷ giới thiệu một người cho em đi.”

Đáng nhẽ Trì Diễm Hạo phải kêu Phái Hinh là “sư tỷ”, Phái Hinh nói gọi thế quá xa cách rồi, bèn bảo hắn kêu nàng là biểu tỷ.

Trì Diễm Hạo đương nhiên cảm thấy gọi như thế rất tốt, không bao lâu sau đã gọi đến vô cùng thân thương.

Phái Hinh duỗi ngón trở tay trái gãi gãi cằm suy tư, mái tóc dài càng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng, dưới ánh đèn đường trông xinh đẹp không gì sánh bằng.

Những hành động của con gái thế này, thỉnh thoảng Phái Nhiên cũng có. Nhưng hẳn làm lại có một loại cảm giác khác, Trì Diễn Hạo không thể diễn tả được cảm giác đó là gì, không phải ảo lả cũng không phải đáng yêu, dù sao hẳn trông thấy lại cảm thấy toàn thân không thể thả lỏng.

“Ký túc xá của tỷ có một cô bé, trông rất đáng yêu, nhưng người ta rất dễ mắc cỡ, em có thích dạng đó không?” Phái Hinh nói, không chút thẹn thùng tiến đến gần Trì Diễn Hạo, trên người cả hai đều tỏa ra mùi rượu nồng nặc.

Trì Diễn Hạo nắc một cái, nói: “Thích chứ, em thích nhất dạng đó...”

Nói thiệt, chỉ cần là con gái, dạng nào hẳn cũng thích nhất mà.

“A ha ha ha, được được, chốc nữa tỷ sẽ giới thiệu cô bé cho em, em phải dịu dàng với người ta một chút nha.” Phái Hinh nói, bỗng dưng lấy điện thoại của mình ra: “Trong này có hình...”

Trì Diễn Hạo vui vẻ trở lại, ôi, Phái Hinh thực sẽ giới thiệu bạn gái cho hẳn nha. Trì Diễn Hạo hăng hái tràn trề cúi xuống xem ảnh, lại nói: “Biểu tỷ cứ yên tâm đi, em rất dịu dàng với bạn gái, bị đánh không dám đánh lại, bị chửi cũng không mở mồm cãi...”

Cung Kỳ Quân ở bên cạnh leo vào: “Sư tỷ đừng tin hẳn, học kỳ trước hẳn còn đánh nhau với người ta ...”

“Biến! Tớ chỉ đánh kẻ xấu!” Trì Diễn Hạo giờ nắm tay với Cung Kỳ Quân, thằng gốc Cung Kỳ Quân này, chuyên phá chuyện tốt của người khác.

“Ày

. Học kỳ trước đệ đánh nhau?” Phái Hinh lắc lắc đầu, đuôi ngựa cột cao cao phía sau cũng lắc lư theo đầu của nàng.

Dường như chợt nhớ đến chuyện gì đó, nàng nhìn về phía Phái Nhiên: “Phái Nhiên à, học kỳ trước em tìm Phái Đức Nguyên làm cái chuyện đó đó, thì ra là vì Hạo Hạo nha...”

Vừa lúc Phái Nhiên đến cửa chính của ký túc xá nữ, hẳn cười ngắt lời biểu tỷ của hẳn: “Chị, tới ký túc xá rồi.” Sau đó không đợi cho Phái Hinh trả lời, hẳn nhanh chóng xách Phái Hinh từ trong lòng Trì Diễn Hạo ra, đẩy lên người An Nhất Hạc, động tác trông hơi thô lỗ.

Đầu Trì Diễn Hạo có chút khó chịu, tác dụng của cồn lại càng rõ ràng, Phái Nhiên đã kéo hẳn đi về.

Trì Diễn Hạo quay đầu kêu lên: “Em vẫn chưa xem hình!”

Nhưng Phái Hinh và An Nhất Hạc đã vào ký túc xá.

Trì Diễn Hạo lại quay sang quát Phái Nhiên: “Này, tớ vẫn chưa thấy hình mà!”

Nghe thấy Trì Diễn Hạo nói, Phái Nhiên dừng lại. Hẳn mỉm cười nhìn vào mắt Trì Diễn Hạo, đêm tối chẳng may may ngăn trở được ánh mắt của Phái Nhiên, có cái gì đó từ bên trong không ngừng phát ra, sắc bén lại âm trầm, như là đôi mắt biết thôi miên của thầy phù thủy.

Thoáng chốc Trì Diễn Hạo cứng cả người, chẳng thể nhúc nhích.

“Không có gì đẹp đâu.” Phái Nhiên nói, dường như rất hài lòng với phản ứng của Trì Diễn Hạo, nheo mắt cười: “Tớ thấy rồi, trông giống giống Vương Tiểu Nha, mang mắt kính, nói giọng nghe như Lâm Chí Linh.”

Cung Kỳ Quân ở bên cạnh lắc lắc đầu, run lấy lấy: “Tớ sợ nhất giọng của Lâm Chí Linh.”

Trì Diễn Hạo vừa nãy bị Phái Nhiên trừng làm cho có chút mơ mơ màng màng rốt cuộc cũng phản ứng lại, giờ chân đá Cung Kỳ Quân: “Nhảm nhí! Lâm Chí Linh của tớ đẹp nhất!”

Cung Kỳ Quân nhảy ra: “Hùng Đại Lâm đẹp hơn!”

Trì Diễn Hạo ngốc nghếch gật đầu tán thành: “Ừ, Hùng Đại Lâm của tớ cũng đẹp.”

Phái Nhiên ở bên cạnh cười: “Vương Tiểu Nha được không?”

Trì Diễn Hạo nheo mắt, cánh tay trái của hẳn từ nãy đến bây giờ đã bị Phái Nhiên tóm lấy, có hơi đau.

Hắn vùng ra khỏi móng vuốt của Phái Nhiên, đi về phía trước: “Trẻ lại mười tuổi thì được rồi.”

Thực ra, những lời Phái Hình nói Trì Diễn Hạo đều nghe thấy.

Hắn không phải là Cung Kỳ Quân gốc nghiệt, hắn cũng không có say như chết, đêm hôm đó hắn vẫn về tới được ký túc xá bằng chính đôi chân của mình.

Lời nói của Phái Hình, không cần suy nghĩ cũng hiểu được.

Vì Trì Diễn Hạo không phải thằng đàn.

Nhưng hôm thứ bảy, lúc chỉ có một mình ở ký túc xá, hắn vẫn gọi điện thoại cho đại bá chứng thực, suy cho cùng hắn cũng không thể khẳng định mọi chuyện trăm phần trăm là đúng như thế.

Đại bá nhận điện thoại, Trì Diễn Hạo hỏi chuyện hắn đánh nhau học kỳ trước xử lý thế nào. Đại bá nói: “Không có xử lý gì hết mà, bên đó bác không quen ai giúp được mày, không phải lần đó không nghiêm trọng lắm sao?”

Trì Diễn Hạo lặng yên rơi lệ, hình tượng đại bá ôn nhu trong lòng hắn sụp đổ trong nháy mắt. Đại bá là người trưởng thành duy nhất trong Trì gia có tâm hồn thanh khiết như dòng suối mát có được không vậy?!

“Sau đó không phải mày chỉ bị cảnh cáo thôi sao, lên đại học xử chuyện đánh nhau dễ hơn trung học. Lúc mày còn sơ trung, bác và cha mày, còn có cả chú mày nữa, chạy lên chạy xuống trường biết bao nhiêu lần mày nói bác nghe coi... Lần này bác không nói cho cha mày biết, nhưng đừng có nghĩ lần sau bác sẽ giấu cho mày nữa nha...” Đại bá nói tiếp, hình như hôm nay rất có thời gian đến răn dạy Trì Diễn Hạo: “Con à, ra đó là để học, con đang làm gì vậy, mặc kệ là vì sao, đánh nhau là không đúng rồi...”

Trì Diễn Hạo cho vào lỗ tai bên trái, đẩy ra lỗ tai bên phải. Hắn cầm điện thoại nhìn bàn của Phái Nhiên cách đó không xa, ở bên cạnh bàn kia là thùng rác vừa được thay túi rác, đương nhiên là Trì Diễn Hạo thay.

Nếu chuyện hắn đánh Lục Đức Minh đó không phải là đại bá, người duy nhất biết rõ mọi chuyện, giúp hắn dàn xếp, vậy thì còn có thể là ai?

Chập tối Phái Nhiên trở về phòng, đã trông thấy Trì Diễn Hạo đang ngồi ở bàn của hắn.

Phái Nhiên cười, đưa cơm tối mang về cho Trì Diễn Hạo: “Đói chưa?”

Hắn bước tới, lại thuận tay sờ sờ mặt Trì Diễn Hạo, thằng này sàm sỡ quen thói rồi, sàm sỡ đến mức Trì Diễn Hạo cũng quen luôn.

Trì Diễn Hạo nhìn theo thứ từ tay Phái Nhiên đặt xuống, nhần rồi lại nhần, cuối cùng vẫn phải lên tiếng: “Tớ hỏi cậu, học kỳ trước tớ đánh Lục Đức Minh là cậu gọi người nhà cậu giúp tớ sao?”

Trì Diễn Hạo nén xuống cơn xúc động kì lạ trong lòng: “Tớ... thật sự không thích thiếu nợ ân tình người khác.”

Phái Nhiên xoay người nhìn gương mặt buồn hiu của Trì Diễn Hạo: “Nhưng không cần cậu thiếu ân tình tớ mà.”

“Tớ nói thật.” Trì Diễn Hạo cau mày, trông như đang mang cừ hận: “Không phải tớ giả bộ đâu... Tại sao cậu lại giúp tớ?”

Phái Nhiên cười to, giống như cô giáo trong mẫu giáo dỗ dành con trẻ: “Vì cậu đánh nhau vì tớ a.”

“Tớ không có đánh nhau vì cậu!” Trì Diễn Hạo cao giọng.

Hắn cũng không hiểu được bản thân mình, từ lúc nghe thấy Phái Hình nói câu đó đã cảm thấy khó chịu trong lòng, mãi đến tận hôm nay chứng thực với đại bá xong, sự khó chịu tích góp mấy ngày qua suýt nữa đã bùng phát.

Kỳ thật hắn cũng không ghét thiếu ân tình gì gì đó của người khác, chỉ là không biết tại sao, lần này nợ Phái Nhiên khiến cho hắn lại càng khó chịu.

Phái Nhiên không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Trì Diễn Hạo. Hắn là loại người không dễ bị tâm trạng của người khác tác động, Trì Diễn Hạo nổi cáu với hắn, hắn cũng không tức giận.

Trì Diễn Hạo thì diên tiết đến chẳng nói được gì nữa. Tuy sở trường của hắn là đánh nhau, nhưng sở đoản lại là cãi nhau. Kỳ thật cũng bởi vì không giỏi cãi nhau mà hắn luyện kỹ năng đánh nhau thật giỏi, cãi ba câu rồi nhảy vào đánh luôn, không nên nhiều lời vô ích.

Quan trọng là lần này hắn không có lý do đánh Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo cũng biết bản thân mình có chút vô lý, hắn cứ vô lý uất ức cả nửa ngày, hừ một cái, bước đến giường của mình cởi giày leo lên trên.

Những ngày đầu tháng tư không phải là quá nóng, giường Trì Diễn Hạo còn trải một tấm đệm bông rất rất dày, và một cái chăn bông cũng rất rất dày.

Hắn cởi quần áo, xốc chăn lên nằm xuống, nỗi buồn dấy lên đến cả bản thân cũng chịu không nổi.

Đêm nay trong phòng chỉ còn lại hắn và Phái Nhiên, đến mỗi cuối tuần trong phòng lúc nào cũng có người phải về nhà, người khác thì đi gặp bạn gái. Trì Diễn Hạo và Phái Nhiên luôn trở thành hai người còn ở lại, bình thường không có việc gì, hôm nay xảy ra chuyện ngay cả người nói chuyện để hòa giải cũng chẳng có, bầu không khí trong phòng trở nên ngột ngạt lại bết tắc.

Trì Diễn Hạo mù quáng nằm nửa ngày, bỗng dưng phòng tối đen, là Phái Nhiên tắt đèn.

Tiếng bước chân của Phái Nhiên càng lúc càng gần, sau đó Trì Diễn Hạo cảm thấy giường của mình rung nhẹ nhẹ, là Phái Nhiên leo lên giường hắn.

Trì Diễn Hạo chẳng thèm để ý đến Phái Nhiên, đầu của hắn còn trong chăn, hắn vờ như mình đang ngủ.

Phái Nhiên cách một lớp chăn ôm gọn lấy hắn, sau đó nhẹ nhàng kéo xuống lớp chăn bông Trì Diễn Hạo đang quấn thật cao xuống, môi chạm vào vành tai Trì Diễn Hạo, thanh âm vừa mềm mại lại êm ái, hơi thở ấm áp vỗ về gò má Trì Diễn Hạo: “Giận à?”

Tay không đánh người đang cười, Phái Nhiên đã không tức giận, Trì Diễn Hạo cũng không thể nổi cáu với hắn.

Nhưng Trì Diễn Hạo không muốn nói chuyện với Phái Nhiên. Phái Nhiên cúi đầu cọ vào má Trì Diễn Hạo, cọ cọ một hồi, Trì Diễn Hạo cắn răng chịu đựng, chẳng chút suy suyển, vững như Thái Sơn.

Phái Nhiên bỗng dưng khúc khích cười, kề sát vào tai Trì Diễn Hạo kêu “meo meo”.

Trì Diễn Hạo không nhịn được nữa, vung tay đánh về phía sau, tức khắc đã bị Phái Nhiên bắt được.

“Giận sao?” Phái Nhiên lại hỏi.

Trì Diễn Hạo giật tay về, vùi mặt vào gối, thanh âm sầm uể vô chừng: “Không phải tức giận... Tôi chỉ là... tự ti...”

Hắn nói xong, phòng ký túc xá lại trở nên yên tĩnh. Phái Nhiên nằm nghiêng bên cạnh nhìn vào gáy Trì Diễn Hạo, ánh đèn bên ngoài theo cửa sổ chui vào phòng, rất tối rất tối...

Phái Nhiên vươn tay kéo nhẹ vai Trì Diễn Hạo, tựa vào, cất tiếng nói tựa như đang chìm vào hồi ức: “Trước đây Phái Hinh cũng đánh nhau vì tớ...”

Một câu này của Phái Nhiên rốt cuộc cũng khơi mào được sự chú ý của Trì Diễn Hạo. Hắn khẽ giật giật, Phái Nhiên nhận ra nhưng không vạch trần, tiếp tục nói: “Hồi tiểu học, tớ học chung với Phái Hinh, mỗi tối tan học đều có người tới đón bọn tớ. Có một hôm nhà tớ đổi bảo mẫu, bảo mẫu mới tính sai giờ bọn tớ tan trường, lần đầu tiên tới đón bọn tớ trễ một chút. Lúc tớ và Phái Hinh đứng trước cửa chờ cô bảo mẫu, có một người trong lớp đi ngang qua, nhìn thấy tớ đứng ở đó, kêu tớ là đồ ẻo lả...”

Biên độ dao động của Trì Diễn Hạo (con lắc >.<)=“” càng=“” lớn,=“” nhưng=“” vẫn=“” không=“” chịu=“” quay=“” đầu=“” sang,=“” phái=“” nhiên=“” bật=“” cười.=“”>

“Lúc đó tớ cũng hay bị người trong lớp nói xấu, tớ không mách cho người nhà biết. Hôm đó đúng lúc có Phái Hinh, bị nàng nghe được, lúc đó nàng tặng cho người mách tớ một cái tát...” Phái Nhiên cười to: “Người bị Phái Hinh đánh là một đứa con trai, rất cao và rất béo, bị Phái Hinh đánh đương nhiên hắn không phục, hai người lao vào đánh nhau, bảo mẫu và cả thầy giáo đến cũng không kéo cả hai ra được.”

Phái Nhiên kể chuyện giọng điệu sống động cực kỳ, vô cùng hình tượng, Trì Diễn Hạo gần như quay sang, Phái Nhiên đã nói hết rồi.

Hắn chậm chậm nằm xuống: “ Cho nên lúc tớ biết vì sao cậu đánh nhau với Lục Đức Minh, tớ rất rất vui.”

Trì Diễn Hạo cảm giác được làn môi Phái Nhiên ngay bên cạnh hắn, hơi thở của Phái Nhiên lướt lên má của hắn, mùi tóc của Phái Nhiên chui thẳng vào mũi hắn.

“Đã nói tớ không đánh nhau vì cậu... Lục Đức Minh còn nói xấu Cung Kỳ Quân nữa...” Trì Diễn Hạo nghẹn nghẹn nói, hắn cảm thấy cả người bị Phái Nhiên ép đến mức gần như vùi sâu vào gối.

“Dù sao cũng có một phần vì tớ đúng không.” Phái Nhiên ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng rời khỏi mặt Trì Diễn Hạo.

Suy nghĩ của thằng này thật quá lạ quan nha.

Trì Diễn Hạo ngồi dậy, đối diện với Phái Nhiên, nhìn Phái Nhiên.

“Về chuyện giúp đỡ đó, cậu của tớ làm ở phòng của thành phố, nhờ cậu ấy chút chuyện vặt vãnh mà thôi, không cần ân tình hay không ân tình gì cả. Tớ cũng rất ghét Lục Đức Minh, nhân tiện trả đũa hắn thôi.” Phái Nhiên nói tiếp, lại thuận tay sờ sờ mặt Trì Diễn Hạo, như đang an ủi hắn.

Trì Diễn Hạo cúi đầu, Phái Nhiên vừa kéo một cái, tắt cả mọi chuyện đều thông suốt, thực sự lòng hắn có chút nhẹ nhõm, nhưng thái độ của hắn nhất định vẫn phải kiên định, hắn vươn dài cổ nói: “Dù sao thì tớ cũng nợ cậu một cái nhân tình.”

Phái Nhiên cũng không từ chối: “Được rồi, cứ tính như vậy đi, thiếu trước, trả sau.”

Trì Diễn Hạo liền hoàn toàn hài lòng rồi.

Không còn cách nào khác, đối với Phái Nhiên hắn chỉ muốn nói cho rõ, thật không phải là đạo đức giả, cái nét thi vị này gọi là danh dự đàn ông.

Trì Diễn Hạo đã vui vẻ rồi, bèn trượt xuống giường đi bật đèn, gỡ phần cơm chiều Phái Nhiên mua cho hắn.

Ôi, là cơm trộn trứng sốt cà chua. Trì Diễn Hạo thích ăn cơm trộn ở canteen tầng ba nhất, mà Phái Nhiên còn bỏ thêm một quả trứng ở trong nữa, thoát nhìn có thật nhiều trứng, Trì Diễn Hạo cũng rất thích ăn trứng.

Trì Diễn Hạo vừa định ăn muống đầu tiên, Phái Nhiên vẫn còn ngồi ở trên giường tựa vào tay vịn trên giường gọi hắn: “Trì Diễn Hạo.”

Trì Diễn Hạo ngẩng đầu lên nhìn sang, miệng còn ngậm một chiếc dưa.

“Bằng không bây giờ cậu trả nợ đi...” Phái Nhiên ngồi trên giường nhìn xuống, cười rạng rỡ, rạng rỡ...

Quái, giờ này rồi hắn còn có yêu cầu gì chứ?

Nhưng dù cho là cái gì cũng phải đáp ứng đúng không, Trì Diễn Hạo gật đầu: “Được, cậu muốn làm gì, bảo tớ gọt táo hay gọt cam?”

Đôi mắt Phái Nhiên đích thực tỏa sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết đó không phải là ý hay.

Hắn ngồi ở trên ngay trên giường Trì Diễn Hạo, không một chút ngại ngùng chỉ chỉ... chỗ đó của mình.

Không ngờ hắn còn dám ở ngay trên giường Trì Diễn Hạo mà cứng lên!!!

Nếu kia không phải là giường của mình thì Trì Diễn Hạo đã cầm hộp cơm trộn trứng sốt cà chua này ném qua rồi!

16. Chương 16

Sau đó, có đến mấy đêm Trì Diễn Hạo ngủ không yên giấc.

Khi tất cả mọi người đã quay về ký túc xá, Phái Nhiên vẫn đường hoàng leo lên giường Trì Diễn Hạo, đắp chăn của Trì Diễn Hạo, ôm luôn cả người Trì Diễn Hạo. Từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện này, ký túc xá là chốn công cộng, chuyện mấy ngày trước đó quả thật là do Trì Diễn Hạo có chút sơ suất.

Nhưng sau tới hôm thứ bảy lần đầu tiên Phái Nhiên bò lên giường Trì Diễn Hạo đó, hẳn bắt đầu siêng năng ghé thăm giường Trì Diễn Hạo hơn, lên giường rồi cũng không phải ngoan ngoãn nằm ngủ, đèn vừa tắt hẳn chẳng biết xấu hổ mà sờ chỗ này sờ chỗ kia. Trì Diễn Hạo ở phòng chung phải giữ phản ứng của mình không được quá mức, chỉ có thể lặng yên mà kiềm chế. Mắng người không được mà đánh người cũng không xong, kiềm chế đến mức trên mặt hẳn phủ đầy đậu thanh xuân.

Mãi cho đến khi Trì Diễn Hạo nhận lúc tất cả mọi người đều có mặt ở ký túc xá nói nếu Phái Nhiên thích giường của hắn đến thế, vậy cả hai đổi giường cho nhau cũng được, Phái Nhiên mới bốt phồng túng rồi sau đó không ngủ cùng Trì Diễn Hạo nữa.

Vậy mới nói, da mặt con người dày khôn kể nha, nhưng càng khiến cho Trì Diễn Hạo lấy làm ngạc nhiên chính là những người trong phòng đối với chuyện này lại tỏ vẻ thờ ơ, nhìn mà như không thấy, cả việc trêu hai thằng vài câu cũng chẳng có ai buồn nói.

Trì Diễn Hạo cho rằng những người trong phòng hẳn có lẽ đã quá trong sáng rồi, chuyện này rõ ràng đâu phải là những bạn học bình thường ngủ chung với nhau, hành vi của Phái Nhiên phải liệt vào loại cưỡng ép con trai nhà lành mới đúng! Nhưng so với việc tỏ ra kỳ thị, đám bọn họ cứ luôn dùng vẻ mặt bình thần mà nhìn thế này còn khiến cho Trì Diễn Hạo thấy khó chịu hơn. Cung Kỳ Quân đã là một thằng rất ngốc, tại sao cả ba người còn lại cũng ngốc chung với hắn chứ?!

May mà Trì Diễn Hạo còn có một thiên sứ trị thương là Phái Hinh, hắn vẫn đang chờ Phái Hinh giới thiệu bạn gái cho hắn, nhưng sau đó không biết có phải Phái Hinh đã quên hay không, nàng không hề nhắc đến chuyện bạn gái nữa. Bất quá Trì Diễn Hạo cũng không quan tâm, bạn gái thì phải tự mình tìm nha, không cần phải là do Phái Hinh giới thiệu, quen được Phái Hinh đã đủ cho hắn cảm thấy vui vẻ.

Phái Hinh và hắn không ngờ là rất tâm đầu ý hợp, đùa giỡn với nhau vô cùng ăn ý, rốt cuộc Trì Diễn Hạo cũng tin giữa nam và nữ cũng có thể tồn tại tình bạn trong sáng, bởi vì hắn với Phái Hinh tuy không phải là loại đồng tâm kia, nhưng hắn thật lòng rất thích Phái Hinh. Nhưng mỗi lần ra ngoài với Phái Hinh phải báo cáo với Phái Nhiên, chuyện ấy có chút phiền phức.

Cho dù phiền phức bao nhiêu thì Trì Diễn Hạo vẫn thích ra ngoài với Phái Hinh. Hơn nữa, mỗi lần hắn gặp Phái Hinh nhất định sẽ được nhìn thấy An Nhất Hạc, Phái Hinh và An Nhất Hạc lúc nào cũng như hình với bóng.

Trì Diễn Hạo không hề che giấu sự niềm nở của mình với An Nhất Hạc, đối xử với Phái Hinh và An Nhất Hạc đều tốt, nhưng vẫn có khác nhau, là loại khác biệt mà những người lối đời vừa liếc mắt đã nhận ra.

Chẳng biết vì sao, càng gần Trì Diễn Hạo càng cảm thấy thích An Nhất Hạc, tất nhiên không chỉ vì An Nhất Hạc rất đẹp, chỉ khí chất của nàng thôi cũng đã thu phục được hắn.

Dù rằng Trì Diễn Hạo thích tất cả các bạn gái, nhưng dù sao vẫn có thiên vị đôi chút. Con gái mà Trì Diễn Hạo thích nhất, dường như là dạng thoát trông có đôi chút lãnh đạm, khí chất vô ngần, chín chắn lại diễm lệ, cả khi lột vỏ cua cũng có vẻ quyến rũ lạ thường.

Vì vậy hắn thích Thư Kỳ, thích Lâm Chí Linh, ngưỡng mộ Trương Bá Chi, yêu mến Angelina Jolie, thích đủ các kiểu nữ minh tinh khắp nơi trên thế giới, nhưng lần nào nhìn thấy Maggie Q cũng đều đặc biệt xúc động.

Có lẽ Trì Diễn Hạo tỏ vẻ sẵn đón có lẽ đã hơi thái quá, An Nhất Hạc nhìn thấu cả, kỳ thật An Nhất Hạc nàng sắc sảo biết nhường nào, từ lần gặp đầu tiên chắc hẳn đã nhìn ra Trì Diễn Hạo có cảm tình với mình.

Bởi thế nên An Nhất Hạc có phần xa lánh Trì Diễn Hạo, dường như nghĩ rằng Trì Diễn Hạo không hiểu mà còn tỏ ra khá rõ ràng. Chuyện này khiến Trì Diễn Hạo cô đơn cả mấy ngày, nhưng cũng chỉ có mấy ngày

mà thôi, đến khi lại nhận được lời mời của Phái Hinh, hấn lại phần chân. Trì Diễn Hạo đã có dày dặn kinh nghiệm và nghị lực theo đuổi con gái, hấn cho rằng chỉ cần vẽ mặt các nàng không chán ghét, có lẽ hấn vẫn còn cơ hội.

Nhưng lần này ra ngoài với Phái Hinh, Trì Diễn Hạo không gặp được An Nhất Hạc.

Nào ngờ nàng lại dứt khoát không đến, không khỏi khiến người ta thương tâm mà.

Trì Diễn Hạo có cảm giác bản thân vừa chịu một cú sốc, khó trách cả người toát vô hạn buồn bã, không ngờ là hôm nay tâm trạng của Phái Hinh cũng không tốt lắm, không có cả tinh thần để trò chuyện.

“Phái Nhiên không đi với em à?” Phái Hinh hỏi, giọng nói vô cùng yếu ớt. Thỉnh thoảng Phái Nhiên cũng theo Trì Diễn Hạo ra ngoài với Phái Hinh, nhưng những lần như thế không nhiều.

Trì Diễn Hạo gật gật, còn nhìn trái nhìn phải ấp ủ hi vọng An Nhất Hạc có lẽ chỉ là đến muộn, Phái Hinh trông thấy đầu của hấn quay quay, khó hiểu cất tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Trì Diễn Hạo ngoảnh đầu nói với Phái Hinh: “An Nhất Hạc đâu? Sao hôm nay chị ấy không đến sao?”

Một câu nghi vấn bình thường không hơn, Phái Hinh vừa nghe xong gương mặt bỗng trắng bệch, thậm chí cả người cũng trở nên bất thường.

Trì Diễn Hạo lại càng hoảng sợ trước vẻ mặt của Phái Hinh, chẳng còn tâm trí nghĩ đến An Nhất Hạc, hấn vội vàng nâng Phái Hinh dậy, trông nàng tiêu tụy không sao kể xiết, Trì Diễn Hạo chợt nghĩ không phải hôm nay là đến ngày Phái Hinh “tháng” chứ.

Kỳ thực mỗi lần bọn họ cùng nhau ra ngoài chơi đều không có mục đích nhất định, có đôi khi đi ăn, đôi khi đi hát, hoặc là bát phở, xem phim, chỉ một lần duy nhất có thêm Phái Nhiên, bốn người bọn họ cùng leo núi.

Cũng là những thứ rất bình thường mà bạn bè thường hay làm với nhau, thế nên hiện tại Trì Diễn Hạo cũng không biết Phái Hinh muốn gì. Phái Hinh không nói, Trì Diễn Hạo đành nhẹ nhõm Phái Hinh mong manh tựa bọt nước vào quán thức ăn nhanh.

Hấn dìu Phái Hinh ngồi xuống, hỏi Phái Hinh có muốn ăn chút gì đó hay không.

Phái Hinh cúi đầu, lắc lắc, hôm nay nàng không buộc tóc, tóc của Phái Hinh thật không ít, mái tóc thật dài thật dày tựa thác nước buông xuống giấu đi gương mặt của nàng, khiến nàng có vẻ càng thêm nhỏ bé, cũng khiến cả người nàng trông càng suy sụp.

Trì Diễn Hạo gỡ gỡ đầu, xem ra hôm nay Phái Hinh gọi hấn ra ngoài là để nghe nàng tâm sự rồi. Trì Diễn Hạo nghĩ nghĩ, lại đi tới quầy hàng mua một ly sữa nóng cho Phái Hinh, còn bản thân lấy một cốc cà phê nóng.

Phái Hinh khẽ khuấy khuấy ống hút trong ly, uống một ít, ngẩng đầu nhìn Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo cười cười an ủi nàng.

Chỉ giây lát sau viền mắt Phái Hinh đã ửng hồng.

Trì Diễn Hạo hoảng sợ, vội vã đến quầy hàng lấy một gói khăn giấy, sau đó ngồi cạnh Phái Hinh, luống cuống lau nước mắt cho Phái Hinh đang khóc nức nở.

Cũng may Phái Hinh không trang điểm, không thì gương mặt kia đã tiêu tụy rồi.

Phái Hinh khóc cũng phóng khoáng giống như lúc cười, không hề giữ kẽ, cũng không chút giấu giếm. Khăn dùng một tờ lại thêm một tờ, Trì Diễn Hạo đành ngượng ngùng đi tới quầy lấy thêm, chạy như bay khỏi cửa hàng thức ăn nhanh, đến siêu thị bên cạnh mua về một hộp khăn giấy.

Phái Hinh khóc xối xả xong, nước mắt và nước mũi đang tí tách rơi, trước mặt cả hai vun đầy một đồng khăn giấy, trông như một ngọn núi nhỏ. Trì Diễn Hạo nghiêng người che Phái Hinh, cảm thấy rất nhiều ánh mắt ở phía sau bắn đến như vạn mũi tên muốn xuyên thủng hấn.

Thể lực của Phái Hinh thật kinh người, ước chừng nửa giờ sau nàng mới có chút dấu hiệu dừng khóc, không ngừng thổn thức xì nước mũi.

Ly sữa trên bàn đã lạnh từ lâu, Trì Diễn Hạo lo nghĩ Phái Hinh đang “ tới tháng”, bèn đứng dậy đi đến quầy hàng lấy thêm một ly sữa nóng.

Phái Hinh “xì” một tiếng, xì không ít nước mũi vào khăn, có lẽ là do vừa tiết một lượng nước quá lớn, nàng khát, cầm ly sữa nốc cạn, cả người mới trông sáng sủa hơn một chút.

Trì Diễn Hạo vuốt vuốt tóc Phái Hinh, vén phần tóc không ngoan chui ra phía trước của Phái Hinh trở về sau.

Phái Hinh nhìn Trì Diễn Hạo, dường như muốn khóc nhưng không thể khóc nữa, gương mặt đầy vẻ u sầu: “Hạo Hạo em thật tốt, nếu em là ông xã của chị thì tốt rồi.”

Ha ha ha..., Trì Diễn Hạo cười khở trong lòng, nghĩ thầm: “Nếu em là ông xã của chị thì chắc chắn Phái Nhiên sẽ giã em ra cám.”

Hơn nữa lúc này hắn đang say đắm An Nhất Hạc, hơn nữa càng gần gũi với Phái Hinh hắn càng phát hiện ra Phái Hinh không hợp làm bạn gái hắn.

Phái Hinh rút thêm một tờ khăn giấy chùi sạch vết son, cúi đầu trông mấy ngón tay của mình, thật thấp giọng nói: “... Ông xã của chị là ai... em có biết không?”

Mặc dù từ trước đến nay Phái Hinh chỉ gọi thẳng tên Phái Nhiên, không cho hắn gọi bằng tên thân mật, nhưng Trì Diễn Hạo biết hết.

Hắn nói: “Em biết.”

Phái Hinh ngẩng đầu nhìn Trì Diễn Hạo: “... Phái Nhiên nói với em à?”

Trì Diễn Hạo chóng cằm: “Từ sớm rồi.”

Trông như Phái Hinh rất ngạc nhiên: “... Thế, Phái Nhiên rất tin tưởng em đấy chứ...”

Trì Diễn Hạo phẩy phẩy tay, may quá may quá, hắn làm hầu cho Phái Nhiên lâu như vậy, làm sao Phái Nhiên có thể nghi ngờ hắn chứ.

Phái Hinh lại cúi đầu nghịch mấy ngón tay, dường như chợt nhớ ra chuyện gì đó, trông như sắp khóc tiếp.

Trì Diễn Hạo vội vàng vỗ lưng nàng: “Xảy ra chuyện gì, chị nói đi...”

Phái Hinh nhăn mặt, vừa khóc vừa nói: “...Ông... ông xã của chị có bồ ở ngoài...”

Trì Diễn Hạo sững sờ.

Phái Hinh nói trong tiếng nức nở, nghe bi thương vô cùng, thậm chí còn không nói được trọn câu, từng chút từng chút một, càng nói càng uất ức đến không thở được.

Trì Diễn Hạo vội vỗ vỗ lưng nàng, vỗ một loạt “bịch bịch bịch”, Phái Hinh hự hơi, nhưng nét mặt xinh đẹp vẫn không mấy may suy suyễn. Nàng kéo ly sữa đã bị bỏ quên sang, uống một ngụm, sau đó lại sụt sùi chùi nước mũi.

Nghe Phái Hinh kể xong, Trì Diễn Hạo không biết cảm giác trong lòng lúc này là gì, chẳng hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, Phái Hinh đáng yêu như thế này mà Phái Nhiên còn ra ngoài lăng nhăng. Bất quá Phái Nhiên đâu có giống loại người như vậy, không phải hắn thích Phái Hinh chết đi được sao, hơn nữa hắn trốn trong ký túc xá cả ngày, làm sao mà đi tìm “phở” khác chứ ?

Dù cảm thấy mình không nên hỏi, nhưng Trì Diễn Hạo vẫn không kiềm được bản thân mình: “Ừm... chị thấy à?”

Phái Hinh hung hăng rút khăn tay ra, ra sức chùi lên mặt: “Hừ, chính mắt nhìn thấy. Trước hôm chủ nhật chị đã nói với hắn muốn ra ngoài dạo phố, bỗng dưng hắn bảo với chị là thầy tìm hắn có chuyện, nên chị phải đi với người khác, sau đó thì nhìn thấy hắn và con quỷ lớp kế toán kia đi coi phim!”

Không ngờ Phái Hinh rửa người khác thiệt là độc, hay là nói con gái lúc mắng chửi tình địch đều đủ mười phần tàn ác. Hai chữ “con quỷ” này Phái Hinh mắng vô cùng hung ác, khác xa với hình tượng bình thường của nàng. Nàng giống như từ một cây Kim tiền thảo hiền lành thoát cái đã biến thành hoa ăn thịt người.

Tuần trước, à, tuần trước hình như đúng là Phái Nhiên có ra ngoài.

Phái Nhiên ra tay một cái, thu về toàn là đại tỷ tỷ, rốt cuộc cái người này thiệt là thích tỷ đệ luyện. Ôi, thì ra hẳn không để ý tới bọn con gái trong lớp không phải là hẳn tự cao, chẳng qua là ngại nữ sinh cùng lớp còn hơi nhỏ.

Từ tận thâm tâm, Trì Diễn Hạo khinh thường Phái Nhiên vô cùng, nước mắt của Phái Hinh lại tập kích lần hai, ào ào rơi xuống, quả thực là “phi lưu trực hạ tam thiên xích”, muốn ngăn cũng ngăn không được. Cứ như thế, nàng thê lương ngã vào lòng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo cũng không còn cách nào khác, tiếng khóc của Phái Hinh vang khắp cả quán ăn, không chừng tí nữa đây chủ quán sẽ qua đây “tiễn khách”.

Hắn đành vỗ vỗ lưng Phái Hinh an ủi, vừa nghĩ đến tên Phái Nhiên đề tiện kia.

Thằng này thích con trai cũng còn coi được đi, dù sao cũng không phải là đùa giỡn tình cảm, nhưng mà đằng này hẳn lại bắt cả hai tay, e rằng hẳn không chỉ đơn giản là bắt hai con thoi đầu, nếu là tên đó, tri nhân tri diện bất tri tâm, sợ là tay hẳn đã in dấu lên bảy tám con cá rồi.

Trì Diễn Hạo buồn bã nghĩ, thằng Phái Nhiên chết tiệt kia đúng là đồ khốn mà.

Khi Phái Hinh khóc đến mức không nói được nữa, Trì Diễn Hạo đành đưa nàng về ký túc xá. Hai người tuy quen biết không bao lâu nhưng tình cảm quả thực rất tốt, trông Phái Hinh như thế khiến Trì Diễn Hạo cảm thấy thật khó chịu, Đây là lần đầu tiên bầu không khí giữa cả hai nặng nề đến thế.

Trì Diễn Hạo tiễn Phái Hinh đến cổng chính ký túc xá, nhìn theo nàng rẽ vào dãy lầu nàng trọ, rồi mới thở dài đi về phía ký túc xá của mình.

Chết tiệt Phái Nhiên, thực là một thằng khốn nạn.

Trong lòng Trì Diễn Hạo có một chút tức giận thêm chút khó chịu, đúng thật là hẳn vốn không xem trọng bạn bè, nếu như hôm nay là Cung Kỳ Quân đến khóc lóc kể lể với Trì Diễn Hạo rằng bạn gái hẳn đi trắng hoa, Trì Diễn Hạo sẽ không cảm thấy khó chịu thế này, Trì Diễn Hạo làm người vốn rất rất coi trọng vẻ ngoài. Nhưng vì Phái Hinh là con gái, hẳn không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Thôi được rồi, hẳn là một tên trọng sắc khinh bạn trọng nữ khinh nam, hẳn cũng không phải là người tốt.

Nhưng tên Phái Nhiên kia có còn là con người không, hay là “bóng” rồi ?

Trở về phòng, tắt cả mọi người đang chen chúc ở trước bàn Phái Nhiên xem phim. Màn hình laptop của Phái Nhiên khá to, xem cái gì cũng thích, nên cả phòng bên cạnh cũng có người sang hỏi mượn laptop của hẳn xem phim.

Trì Diễn Hạo bực bội bước đến bàn của mình.

Phái Nhiên nhô đầu ra từ đám người nhìn Trì Diễn Hạo: “Hôm nay đi chơi ở đâu?”

Trì Diễn Hạo nghĩ, hẳn và Phái Nhiên đã từng chia tay rồi làm hòa rất nhiều lần, tất nhiên không phải về tình ái, mà là một phương diện khác. Từ buổi tiên đầu không phải hẳn và Phái Nhiên không tốt sao, sau đó không phải của hai bên tốt lắm, không được bao lâu sau lại cãi nhau, cãi rồi lại nhanh chóng làm hòa...

Có lẽ là do bất tự (1), của cả hai không hợp.

Hừ, đêm nay hẳn không muốn nói chuyện với Phái Nhiên.

Chẳng qua lần này liên quan tới Phái Hinh, không phải chuyện của mình nhưng Trì Diễn Hạo lại cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, hẳn đặt mông xuống, rút tạp chí ra xem.

Phái Nhiên không được đáp lại đành sang tận nơi nhìn Trì Diễn Hạo.

Đem lương tâm ra mà nói, con người của Phái Nhiên thật ra không xấu, tuy có hơi lười một chút, nhưng hắn phóng khoáng lại biết quan tâm đến người khác, câu với hắn hắn cũng không giận, chỉ cười cười nhìn cậu đến khi cậu chẳng thèm giận nữa, chỉ là hơi phóng túng một chút, cả nam nữ cũng xong còn bắt cá đến mấy tay.

Trì Diễn Hạo nghĩ, kỳ thật Phái Nhiên sống phóng túng chẳng liên quan gì tới mình, nếu là trước kia, Trì Diễn Hạo không cần nghĩ nhiều như vậy, nên chơi với bạn bè thế nào thì cứ như thế, dù cho Phái Nhiên chia tay với Phái Hình thì chẳng liên quan gì đến hắn, thật ra hắn vẫn có thể xun xoe với cả hai cơ mà.

Hay là hắn thích Phái Hình đến thế?

Trì Diễn Hạo không biết, đầu hắn như muốn nổ tung ra, cả người nặng nề, hắn ghét Phái Nhiên, cũng ghét luôn chính bản thân mình cứ đụng đến chuyện của Phái Nhiên lại tức giận.

Phái Nhiên bước sang, chống tay phải lên cạnh bàn, cúi người nhìn Trì Diễn Hạo: “Sao lại không vui thế này?”

Trì Diễn Hạo kiềm chế, lật sang một trang tạp chí. Hắn thật sự không muốn xen vào chuyện của Phái Hình và Phái Nhiên, nhưng hắn vẫn không thể không nghĩ đến Phái Hình nói năng tận mắt thấy Phái Nhiên hẹn hò với người khác, còn cả lúc trông thấy Phái Hình khóc tức tưởi.

Rốt cuộc hắn vẫn cho là mình không thể không bao đồng.

Hắn đứng lên, nhìn Phái Nhiên, nói: “Cậu đi theo tớ.” Rồi bỏ ra ngoài.

Nét mặt Phái Nhiên biến đổi, dường như cảm thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn vội vàng đi theo hắn.

.

—

(1): bát tự (), còn gọi tứ trụ, là tám chữ Thiên can địa chi tra ra từ lịch pháp, dùng Thiên Can Địa Chi để biểu hiện giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính. Chắc giống kiểu bói ngày sinh tháng đẻ của bên mình để tính ra tùm lum thứ 8>.

17. Chương 17

Tối nay gió ngoài đường thật lớn, gió thổi vào lòng Trì Diễn Hạo khiến cho tâm tư hắn loạn cào cào. Hắn dứt tay vào túi quần, buồn bực cúi đi về phía trước, rẽ vào ký túc xá rồi men theo con đường ở phía tây trường.

Phái Nhiên không nhanh không chậm đi phía sau, không hỏi Trì Diễn Hạo muốn làm gì, chỉ im lặng theo sau, mãi cho đến lúc gặp phải con đường đèn hư chẳng biết bao nhiêu năm tháng, tối om lại vắng người qua lại, mới vội bước lên vài bước đến bên cạnh Trì Diễn Hạo.

“Sao vậy? Hôm nay gặp phải chuyện gì?” Phái Nhiên nghiêng đầu nhìn Trì Diễn Hạo, trong giọng nói có vài phần lo lắng.

Nghe thấy Phái Nhiên nói, Trì Diễn Hạo đứng lại, vẫn cúi đầu. Hắn đang suy nghĩ xem nên dùng khẩu khí chất vấn hay cười cợt mà hỏi chuyện này, vì đây là chuyện riêng của Phái Hình, vốn chẳng liên quan đến hắn.

Nhưng lạ thay hắn vẫn không nén được cơn giận trong lòng, hắn cắn răng, Phái Nhiên đang đứng trước mặt hắn, hai người thật sự rất gần.

“...Tớ, tớ cũng không nói gì nhiều...” Trì Diễn Hạo cảm thấy dùng khẩu khí bình thường hắn là tốt nhất. Hắn không chất vấn Phái Nhiên, chuyện tình cảm của người ta hắn không tiện nhúng tay vào, hắn cũng không

có quyền tức giận, nhưng ít nhất Phái Nhiên và Trì Diễn Hạo cũng coi như là bạn bè, vậy nên chắc hẳn vẫn có thể nhắc nhở Phái Nhiên một chút.

“Phái Hinh là cô gái tốt, tuy rằng quan hệ của hai người các cậu là thế đó, nhưng cậu đã ở cùng cô ấy thì đừng ăn vụng sau lưng cô ấy... Tớ biết tớ không có quyền chỉ trích cậu, tớ cũng rất lằng nhằng, gặp một người yêu một người, nhưng tớ chưa bao giờ ngoại tình... Nếu cậu thích Phái Hinh, thì cậu...”

Trì Diễn Hạo đã chuẩn bị sẵn một đồng lý do để biện minh, trước nay hẳn không quen trông thấy những chuyện vượt rào như thế này, thực không đáng mặt nam nhi. Nhưng chính bản thân hẳn lại thường xuyên thích người khác sau lưng bạn gái, nói với Phái Nhiên những câu này cũng là những câu ngày xưa hẳn thường xuyên tự nói cho mình nghe.

Vừa nghe Trì Diễn Hạo mở bài xong, Phái Nhiên vội vàng ngắt lời hẳn: “Cậu chờ chút, ăn vụng sau lưng Phái Hinh? Tớ ?”

Kể trong cuộc Phái Nhiên lại trông như chẳng hay biết tí gì, hoặc là diễn xuất của Phái Nhiên quá tốt, hoặc là không hề có ý thức, Trì Diễn Hạo thật muốn tặng hẳn một đấm.

“Không phải cậu thì còn là ai, hôm nay Phái Hinh khóc hết nước mắt, khóc đến mức không còn sức để đi, là tuần trước cậu ra ngoài gặp tỷ tỷ lớp kế toán gì đó, bị nàng trông thấy!” Trì Diễn Hạo nói, ngón tay chỉ chỉ trỏ trỏ, gần như trỏ vào chóp mũi Phái Nhiên.

Phái Nhiên lùi về sau một bước: “Tuần trước? Tuần trước tớ về nhà mà...”

Đã bị lật tẩy rõ ràng rồi mà vẫn không dám thừa nhận, thằng này có còn là đàn ông không !

Trì Diễn Hạo “hừ” một tiếng: “Dám làm mà không dám nhận, cậu nhận thì chết à, cậu mà về nhà, ngay cả nghỉ đông cậu cũng không chịu về nhà thì chủ nhật về nhà làm gì ...”

Phái Nhiên nắm lấy bàn tay đang chỉ trỏ của Trì Diễn Hạo, mở ngón tay hẳn ra, vân vê trong lòng bàn tay: “Ngoại công nhớ tớ mà, cuối tuần nào tớ không có ở ký túc xá đều là về nhà, không phải ra ngoài gặp “tỷ tỷ lớp kế toán” gì đó...”

Trì Diễn Hạo “pạch” một cái rút tay về: “Tớ mới thêm tin cậu, tại sao trước đó cậu chưa bao giờ nói cậu về nhà?”

“Vì không tiện nói mà...” Phái Nhiên gãi nhẹ mép tóc, trông thấy vẻ mặt nghi ngờ của Trì Diễn Hạo khiến cho hẳn rất khổ tâm, hẳn nghĩ nghĩ, dường như đang cân nhắc xem những lời kế tiếp có nên nói với Trì Diễn Hạo hay không, cuối cùng hẳn cũng nói: “Hơn nữa, người mà Phái Hinh nói, không phải là tớ...”

Ngày hôm nay rốt cuộc Trì Diễn Hạo đã thấy rõ bộ mặt thật của Phái Nhiên rồi, thằng này quả nhiên không còn là đàn ông mà!

“Không phải cậu thì còn là ai! Cậu im đi! Cậu...” Trì Diễn Hạo nghĩ, tại sao Phái Hinh lại thích cái thằng này chứ, rõ ràng là chị em họ, rõ ràng vừa lọt lòng mẹ đã biết nhau, hai mươi năm qua chưa đủ để Phái Hinh nhìn thấu được bộ mặt dám làm không dám nhận của Phái Nhiên sao?

Lúc này thì Trì Diễn Hạo không cần kiềm chế nữa, hẳn muốn đại khai sát giới một phen, nhưng câu kế tiếp của Phái Nhiên lại khiến hẳn hoàn toàn choáng váng

“Người Phái Hinh nói là An Nhất Hạc!” Phái Nhiên kêu to, đúng lúc có người đang đi trên con đường hoang vắng này, sợ hãi dòm qua hai người đứng dưới bóng cây bên đường.

Trì Diễn Hạo kinh ngạc, trần trối nhìn Phái Nhiên, cái lưỡi vừa định xán khởi liên hoa (: ý chỉ năng ngôn thiện ngữ, nói năng tuyệt vời như hoa sen) trong nháy mắt đã đứt hẳn một đoạn. Phái Nhiên nâng ngang tay trái, tay phải chống cằm, ánh mắt kia thoát nhìn vô cùng uyên thâm.

“Tuy Phái Hinh là bạn gái của tớ, nhưng người chị ấy thích là An Nhất Hạc.” Phái Nhiên nói, nét mặt vô cùng nghiêm túc, tựa như một vị thám tử đang phân tích hiện trường án mạng, biểu hiện của hẳn nói lên rằng lúc này hẳn không có đùa.

Trì Diễn Hạo lại nghĩ mình đang nghe thiên thư.

Thiệt là ngại, Trì Diễn Hạo vừa chợt nhận ra bản thân mình thực sự rất dần, hần nghe không hiểu.

“A a... A...” Trì Diễn Hạo mở miệng, cái lưỡi vẫn còn chưa được vuốt phẳng, cơ mồm vẫn đang trong trạng thái tê liệt.

Kỳ thực não hần cũng liệt luôn rồi, hần còn nghi cả tai hần cũng hỏng nốt.

“Chuyện này kể ra rất phức tạp, tớ kể cho cậu nghe chuyện tớ và Phái Hinh trước vậy...” Phái Nhiên gãi gãi mũi, dường như đang cân nhắc làm thế nào trong những câu ngắn ngủi nhất mà tường thuật lại một câu chuyện thực tàn khốc.

“Thật ra tớ và Phái Hinh không có huyết thống, vì cậu tớ là con nuôi của bà ngoại, nên khi tớ nói chuyện tớ và Phái Hinh cho gia đình, bọn họ cũng không phản đối...” Phái Nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thở dài: “Sau đó tớ và Phái Hinh, có một đoạn thời gian ở cao trung thật lòng thích đối phương, nhưng khi lên đại học Phái Hinh lại thích một cô gái, nàng không dám nói với ai, chỉ có thể kể với tớ. Ban đầu tớ rất sốc, vì cảm giác bị một cô gái cướp mất bạn gái quả thật rất kỳ quái... nhưng rốt cuộc tớ và Phái Hinh cũng không chia tay, nói như thế nào nhỉ, may mà không chia tay...” Nói đến đây hần lại nhìn thẳng vào mắt Trì Diễn Hạo, mỉm cười một cách quái dị, tiếp tục nói: “Hay là sau này tớ kết hôn với Phái Hinh nhỉ, vừa vặn che chắn lẫn nhau...”

Trì Diễn Hạo hoàn toàn xem nhẹ hai chữ “lẫn nhau” trong câu cuối cùng của Phái Nhiên, nửa đoạn đầu đã quá đả kích hần rồi, hần liền tiện tay bỏ bớt phần không quan trọng lắm trong câu chuyện.

Phái Hinh thích An Nhất Hạc... Phái Hinh thích An Nhất Hạc ?!!

Hần run lấy bẫy chỉ vào Phái Nhiên: “Phái Hinh thích An Nhất Hạc, nhưng An Nhất Hạc không phải là con gái sao? Hơn nữa tuy cậu nói các cậu không có huyết thống, nhưng Phái Hinh trông rất giống cậu đó thôi...”

“Có lẽ tớ và Phái Hinh là phu thê tướng chẳng...” Ngón tay thật dài của Phái Nhiên khẽ gãi gãi cằm. “An Nhất Hạc là con gái thì có sao đâu, tình cảm của hai người họ cũng không tệ, trông An Nhất Hạc cũng không giống sẽ ăn vụng sau lưng Phái Hinh, lúc nào rảnh tớ đi hỏi chị ấy là được rồi...”

Hay cho hình mẫu em trai vân đạm phong khinh lo lắng cho chị gái, nghĩ rằng đã làm rõ tất cả hiểu lầm, Phái Nhiên trông như đỡ được cái gánh nặng trên vai.

Trì Diễn Hạo thì lại ôm ngực, chuyện này đả kích hần quá lớn rồi.

Chẳng trách An Nhất Hạc lại quá suất khí quá tiêu sái sang trọng mà lại lạnh lùng tao nhã, thì ra nàng là “ái” mà!

Nhưng Phái Hinh một chút cũng không giống nha!

Trì Diễn Hạo cũng không biết mình nên buồn thương vì Phái Hinh hay vì An Nhất Hạc, à, hần thích An Nhất Hạc hơn, vậy chắc buồn vì An Nhất Hạc đi, nhưng vấn đề là trái tim hần đã hoảng sợ đến mức không phải buồn thương một chút là có thể giải quyết ngay được!

May mắn duy nhất là Trì Diễn Hạo còn chưa kịp thích An Nhất Hạc tới cái mức đó đó, cho nên cũng không đến nỗi thương tâm.

Nhưng mà bây giờ hần lại rất muốn có được cảm giác trái tim nát tan khi bị An Nhất Hạc từ chối có được hay không!

Tên đầu tên Phái Nhiên, nghiêng đầu ngây ngô nhìn gương mặt biến hóa sắc sảo của Trì Diễn Hạo, nét mặt tựa như một đóa hoa mỹ lệ được tôi luyện trong độc dược, bỗng hần nói tiếp: “Cậu không biết trường mình chỉ toàn thích đồng tính hay những người từng thích đồng tính sao, nhiều hơn dị tính gấp mấy lần đó?”

Ấy thực là một tin chấn động, Trì Diễn Hạo “Ể” một tiếng, hít sâu một hơi rồi chẳng thể thở ra.

“Cậu thật không biết sao...?” Phái Nhiên mỉm cười: “Chuyện này trước khi bắt đầu học tớ đã biết từ lâu, diễn đàn trường có mấy người thường xuyên thảo luận đề tài này, anh chị khóa trước cũng từng nói qua, còn có người thường post bài khuyên bảo tân sinh viên nữa nha...”

“Làm... làm sao có thể... !!!” Rốt cuộc Trì Diễn Hạo đã có thể nói được một câu hoàn chỉnh. Diễn đàn trường cái gì gì chứ, trước giờ hắn chẳng thèm ngó qua, hắn chỉ biết trường này nổi danh nhiều gái đẹp nên mới tới thôi.

Trì Diễn Hạo cảm thấy mình còn bơ vơ mông lung hơn cả bé nòng nọc con đi tìm mẹ, các bé nòng nọc dù sao cũng còn anh chị em theo bầu bạn mà.

“Nói thế nào nhỉ, có người vốn không biết gì, nhưng một khi bị bẻ cong sẽ không quay đầu được, đương nhiên đó chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi...” Phái Nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, lại cúi đầu mỉm cười, trong đôi mắt ấy thoáng vụt qua chút ánh sáng, tựa như vừa nãy ngẩng lên sao trên trời đã rơi vào mắt hắn: “Cũng có lẽ là do chuyên ngành của trường, ngành học chính của trường chúng ta không phải là điện ảnh thì là hội họa hay âm nhạc đó sao, vì vậy nên thẩm mỹ của học sinh mới kì cục như vậy chẳng... Dù sao vì một đồng lý do đó, tình trạng của chúng ta hiện giờ nói chung là như thế này...”

Trì Diễn Hạo chợt nghĩ bản thân mình giống như một chú dê ngoan ngoãn bị bắt cóc khỏi đàn ném thẳng vào một bầy lợn lòi.

Cũng may năng lực sinh tồn của Trì Diễn Hạo không tồi, nếu là nòng nọc, hắn sẽ xem cá vàng là mẹ, dù sao cũng là loài bơi trong nước, nếu lỡ mọc chân rồi hắn sẽ tự mình đi sinh nòng nọc con, nếu là dê ư, hắn cũng sẽ học theo bầy lợn lòi cùng ủn ỉn đất, hắn không có mũi heo, nhưng không phải vẫn còn sừng dê đó sao.

Tuy sự thực rằng xung quanh mình có rất nhiều người đồng tính có hơi đáng sợ nhưng Trì Diễn Hạo đây sẽ không buông lời khát vọng nhân sinh và cả lòng hăng hái theo đuổi các bạn gái xinh đẹp!

Hắn đứng một lúc lâu, tóc bị gió cuốn rối tung, Phái Nhiên sửa lại tóc cho hắn, con đường hoang vắng này rốt cuộc cũng có người thứ hai đi qua.

Trì Diễn Hạo uể oải hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Phái Nhiên nương theo ánh đèn đường nhìn đồng hồ đeo tay: “Tám giờ.”

Trì Diễn Hạo gật gật đầu, bây giờ hắn muốn về ký túc xá ngủ một giấc thật ngon, nhưng chân hắn bước không nổi.

Phái Nhiên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Trì Diễn Hạo, như chợt nhớ đến chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, Xá Trưởng cũng có con trai theo đuổi nha, là người trong Hội Anime đó.”

Trì Diễn Hạo lập tức hăng hái hẳn lên, đôi mắt xoe tròn hơn hẳn bình thường: “Xá Trưởng?! Con trai?!”

Thôi được rồi, hắn rất dễ tiện, hắn thực phần khởi vì chuyện ái tình hồng phấn của Xá Trưởng hòa nhã dễ thương.

Trì Diễn Hạo cảm thấy từng tế bào chết trên cơ thể thoáng cái đã hồi sinh!

“Đúng thế... Tớ biết tên người đó...” Phái Nhiên nói, nheo mắt: “... Cậu hôn tớ một cái tớ sẽ nói cậu nghe.”

Nhiệt huyết của Trì Diễn Hạo vừa được nhen lên, bây giờ hắn rất hăng hái, nhưng hôn một thằng con trai thì không được... không phải không phải, hôn Cung Kỳ Quân hay thằng nào cũng được, chỉ có Phái Nhiên là không được.

Hắn lao tới, kẹp cổ Phái Nhiên.

Thằng này muốn bị đánh mà!!!

Phái Nhiên không tránh, trở tay kéo lấy thắt lưng Trì Diễn Hạo, cúi đầu xuống, suýt tí nữa đã quẹt vào môi Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo nhanh nhẹn lách người thoát đi.

Phái Nhiên thật thông minh nha, cư nhiên còn biết được kẻ bắt thủ phản công, Trì Diễn Hạo chần tay đề phòng nhìn hắn.

Sờ sờ cổ, Phái Nhiên mỉm cười, nói tên của người theo đuổi Xá Trưởng.

Trì Diễn Hạo liền hả lòng hả dạ rồi, tuy không biết người kia là ai, nhưng biết được tên của người đó cũng đã đủ cho hắn thỏa mãn.

Bây giờ hán đói rồi, hán muốn đi ăn khuya.

Trì Diễn Hạo vươn chân sải bước về phía chợ đêm ở sau trường, vừa đi vừa hỏi: “Sao cậu biết thằng đó theo Xá Trường?”

Phái Nhiên vẫn theo sau hán: “Vì bạn cùng phòng của cậu khoa mỹ thuật đó từng theo đuổi tớ, chuyện đó cũng là hán nói cho tớ biết.”

Tuy đã biết tình trạng “đặc biệt” của trường mình, nhưng nghe Phái Nhiên dùng giọng điệu ung dung đó mà nói nào là chuyện con trai theo đuổi con trai, Trì Diễn Hạo không khỏi phát rét trong lòng, rụng hết cả một lớp da gà.

Trên đường khuya yên ắng vang lên tiếng bước chân của hai người.

Trì Diễn Hạo lại tò mò hỏi Phái Nhiên: “Xá Trường của chúng mình không phải là thằng béo sao, bự y như một con gấu, vậy mà cũng có người theo đuổi à?”

“Béo một chút rất được các đồng chí hoan nghênh nha...” Phái Nhiên nói, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trì Diễn Hạo, bèn ví dụ cho hán xem: “Giống như nam sinh bình thường rất thích ngực to vậy...”

Trì Diễn Hạo đã hiểu rồi, nói thật rằng với phẩm vị của các vị đồng tính luyến, hán không tài nào hiểu được.

Trì Diễn Hạo thở dài thật sâu: “... Ngay cả Xá Trường cũng có người theo đuổi, tuy là con trai, tại sao không có ai theo đuổi tớ a...”

Nói thật lòng, Trì Diễn Hạo tự cảm thấy điều kiện của hán không tệ, gia cảnh thường thường bậc trung, đầu óc không phải loại đần độn, cái miệng lại ngọt ngào, trông cũng khá đẹp trai, lại ân cần với mọi người. Ôi, học kỳ trước hán cũng không rớt môn nào, không phải mạnh mẽ hơn cả Cung Kỳ Quân hay sao?

Hán như thế này mà không phải dạng con gái hay thích ư.

Nghĩ đến chuyện từ lúc lên đại học đến nay đã chung sống với đủ loại người kì dị không dám nhớ tới, thoáng chốc Trì Diễn Hạo thấy trong lòng dâng lên chút sầu bi.

Phái Nhiên theo sau hán, đến tận lúc này vẫn không nói gì, cũng không trêu chọc Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo thở dài dăm chiêu, nghĩ xem có phải hay không bởi vì thị hiếu của trường này bất chính nên khiếu thẩm mỹ lẫn phẩm vị của nữ giới ở đây quá sa sút, giữa lúc hán đang hào phóng tìm cơ biện hộ cho việc mất đi sức quyến rũ của mình, bỗng dưng Phái Nhiên lên tiếng:

“Có người theo đuổi cậu đó.”

Trì Diễn Hạo đứng lại.

Có người theo đuổi hán sao??

Ể! Chắc không phải lại là con gái nhà ai thầm thương trộm nhớ hán mà không dám nói nha!

Trì Diễn Hạo quay lại nhìn Phái Nhiên, gương mặt gần như tỏa sáng: “Có người theo đuổi tớ?! Thật không?! Là ai??”

Phái Nhiên cũng dừng lại, cả hai cùng đứng dưới một ngọn đèn đường, vẻ mặt Phái Nhiên thoát trông như nước, dịu dàng như nước.

Hán đưa ngón trỏ bàn tay phải chỉ chỉ chóp mũi của mình, nói: “Tớ.”

Trì Diễn Hạo bỗng chốc ngây ngẩn.

Nửa ngày sau, hán gượng cười một tiếng.

Phái Nhiên quả nhiên vẫn thích trêu chọc hán, Trì Diễn Hạo kéo kéo khóe miệng: “Ha, tại sao cứ luôn là cậu...”

Phái Nhiên mỉm cười: “Bởi vì phẩm vị của tớ tốt hơn người bình thường nhỉ.”

Lần thứ hai trong ngày, Trì Diễn Hạo nghe thấy tiếng dứt “phụt” trong tai của mình.

Há! Phái Nhiên! Đúng là hần có vấn đề mà!

Trì Diễm Hạo vốn đã biết tên Phái Nhiên này chắc chắn có vấn đề!

18. Chương 18

Cái gì ấy nhỉ, câu trên mạng là gì ấy nhỉ, một người đàn ông tốt không phải đã có vợ thì là gay ?

Trì Diễm Hạo cho rằng câu này hoàn toàn sai, thứ nhất, hần không có bạn gái cũng không có “ái”, thứ hai, bạn gay lâu năm Phái Nhiên dứt khoát không phải là một thằng đàn ông tốt.

Không ngờ còn chưa ngủ được mấy giấc yên lành Trì Diễm Hạo lại bị mất ngủ, cũng bởi vì Phái Nhiên.

Tại sao cứ luôn là Phái Nhiên?

Bất tự của bọn hần cực kỳ xung khắc, chắc chắn là vậy.

Lần mất ngủ này thật lâu, tình hình quả thực là rất tình hình, trong quãng đời hai mươi năm qua của Trì Diễm Hạo chưa từng gặp phải.

Nửa đêm nằm nghe Cung Kỳ Quân nói mớ, Trì Diễm Hạo thảnh thơi trên giường tựa một cây gậy gỗ, giường của Phái Nhiên chếch bên góc kia của phòng, từ góc bên này Trì Diễm Hạo có thể loáng thoáng nhìn thấy được ánh sáng trên giường của Phái Nhiên, tối nay Phái Nhiên ngủ hơi muộn, ánh sáng trên điện thoại mới vừa tắt đi.

Trì Diễm Hạo nghĩ, rốt cuộc là đầu óc hần không bình thường, hay là não Phái Nhiên bất thường ?

Mới vài tiếng trước trên con đường lộng gió ở phía tây trường, Phái Nhiên đã xác định với hần rằng đây không phải chuyện đùa.

Chuyện “Cậu bé chăn cừu” ai ai cũng biết, đùa giỡn quá nhiều lần sẽ dẫn đến một cái kết BE đau đớn, bình thường Phái Nhiên nói đùa rất nhiều, đậu hũ cũng ăn không ít, khiến cho Trì Diễm Hạo tới bây giờ vẫn chưa tiêu hóa được lời tỏ tình của Phái Nhiên.

Ý của Phái Nhiên là, hần thích Trì Diễm Hạo?

Ừm, đúng không nhỉ ?

Thật ra lời tỏ tình này rất bình thường, nhưng Trì Diễm Hạo lại nghĩ Phái Nhiên thực “cao tay ấn”, có thể bắt được thời khắc quá vàng đến vậy để tỏ tình, Trì Diễm Hạo cũng muốn tìm một cô bé nào đó để thử nghiệm cái thủ pháp cao minh ấy.

Thế nhưng mà, chỗ này xuất hiện một cái vấn đề rất lớn, đó là Trì Diễm Hạo là con trai, Phái Nhiên cũng thế.

Trì Diễm Hạo cũng không biết phải làm sao, lời tỏ tình của Phái Nhiên như đang đè nặng lên vai hần.

Khi nghe Phái Nhiên nói, tâm tư Trì Diễm Hạo cảm thấy thật bối rối, đó không phải là chán ghét, cũng không phải là ghê tởm, nhưng chẳng hiểu sao trái tim Trì Diễm Hạo lại đập liên hồi, có hơi rung động, còn thêm một tí chột dạ.

Còn nhớ năm trung học xưa khi mà Trì Diễm Hạo còn rất ngây thơ và non nớt, thế nhưng đã chuyển giấy ngay trong giờ học với cả ba cô bạn cùng lúc mà không hề đỏ mặt, bây giờ chẳng qua chỉ bị một thằng con trai để ý thôi nha, thế nào mà cả mấy tối cũng không ngủ được cơ đấy.

Áp lực quả là rất lớn.

Thực ra hần cứ thần thần từ chối Phái Nhiên chẳng phải tốt rồi sao.

Thực tế thì Trì Diễm Hạo cũng đã từ chối rồi, khi Phái Nhiên tiến đến gần đồng thời cúi đầu xuống hông hôn lên môi hắn, Trì Diễm Hạo vụt tránh được, sau đó lùi về sau một bước thật dài.

Nếu Trì Diễm Hạo bắt nhân hơn một chút, hắn có lẽ đã mắng vào mặt Phái Nhiên một câu “biến thái” hay là “kinh tởm” rồi phần nộ bỏ đi, nhưng dù cho Phái Nhiên và Trì Diễm Hạo không cùng có hai chữ “bằng hữu” này, dù cho đối với một người hoàn toàn xa lạ, Trì Diễm Hạo vẫn không thể nào nói ra những câu như thế.

Trì Diễm Hạo nghĩ, mình thực thiện lương biết nhường nào.

Hơn nữa bởi vì cái thiện lương diên khùng đó mà lương tâm hắn đang bị cắn rứt.

Mặc dù Trì Diễm Hạo chưa nói ra những lời làm tổn thương người khác, nhưng hắn lại cười ha ha rồi quay đầu bỏ chạy. Trì Diễm Hạo rất hiểu cảm giác bị người mình thích mang ra làm trò đùa, vì các cô nàng xinh đẹp mà hắn theo đuổi đã mang hắn ra làm trò cười rất nhiều lần, da mặt hắn tuy dày, năng lực tinh thần cũng rất ổn định, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Thế nhưng Trì Diễm Hạo có thể làm được gì đây?! Hắn không nghĩ ra cách nào hay để giải quyết chuyện này, giá như đó là lời tỏ tình của một cô bé hắn có thể sẽ hân hoan đồng ý, nhưng, than ôi, Phái Nhiên lại là một thằng con trai.

Trì Diễm Hạo trở người, cảm giác bị Phái Nhiên thích thật sự rất kỳ lạ, giống như cái gì nhỉ ?

A, giống như nuôi một con mèo Ba Tư be bé đáng yêu trong nhà, chăm sóc nó thật lâu, mèo con lớn rồi, ai cũng bảo rằng con mèo này trông rất quái dị, đem tới bác sĩ mới phát hiện thì ra đây không phải mèo, mà là một con cáo trắng.

Cũng giống như là... ừm... giống cái gì nhỉ ?

Giống như người bạn thân thiết hồi cao trung Ngô Đồng đột nhiên nói hắn và cái bạn cùng lớp sơ trung tên Quấn Hiếu () kia thực ra là một đôi.

Ừm, so sánh về này đúng hơn, Trì Diễm Hạo nghĩ, nếu mà Ngô Đồng nói với hắn như vậy, áp lực đè lên người hắn chắc chắn không thua lời tỏ tình của Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo lại trở người, Phái Nhiên về phòng trễ hơn hắn, đó là vì Trì Diễm Hạo chạy rất nhanh, lúc thi marathon hắn cũng không chạy quên mình như thế, tựa như đằng sau có quái vật đang đuổi theo hắn.

Tối nay khi Phái Nhiên về phòng cũng không có chỗ nào kỳ lạ, từ trên xuống dưới đều trông rất bình thường, không như Trì Diễm Hạo chạy đến ướt mồ hôi, giống hệt như đang trốn nợ. Vậy mà Cung Kỳ Quân còn lăm mồm hỏi một câu “Tại sao Trì Diễm Hạo đã về rồi mà Phái Nhiên cậu lại về trễ như vậy?”. Trì Diễm Hạo tàn độc xẻo thịt Cung Kỳ Quân bằng một cái liếc mắt, để rồi khi len lén dòm qua mới phát hiện Phái Nhiên đang mỉm cười nhìn về phía này.

Trì Diễm Hạo lập tức cúi đầu vào cuốn sách giáo khoa, có trời biết tối nay tại sao bỗng dưng hắn có hứng thú học hành thật chăm chỉ, gần như dán mắt vào trang sách.

Quả là hiếm có, Phái Nhiên không tới đây gây sự, cũng không nói chuyện với Trì Diễm Hạo, có lẽ là muốn để Trì Diễm Hạo một mình suy nghĩ thật kỹ càng, Trì Diễm Hạo không biết mình có nên cảm kích Phái Nhiên vì sự ân cần hoàn toàn vô dụng lúc này hay không.

Trốn tránh không phải tác phong của đàn ông, nhưng Trì Diễm Hạo không có dũng khí đi đối diện với nhân sinh đen tối, hắn đành bất lực mở to mắt ngó cái trần nhà tối thui, ngó hoài ngó hoài, đến tận khi trời vừa hừng sáng hắn mới ngủ được.

Trì Diễm Hạo nghĩ rằng hắn sẽ đau đầu vì chuyện của Phái Nhiên một thời gian dài, tuy rằng không đến mức “tối bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối” nhưng lời tỏ tình chấn động địa cầu của Phái Nhiên thực sự sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến Trì Diễm Hạo.

Cách một tuần sau ngày kinh hoàng đó, Trì Diễm Hạo cuối cùng cũng hạ quyết tâm phải nói rõ mọi chuyện với Phái Nhiên. Quen biết nhau hơn nửa năm nay, hắn và Phái Nhiên cũng đã có hai lần nghiêm túc trò chuyện với nhau, cứ mỗi lần như thế Trì Diễm Hạo đều nghĩ bọn hắn sẽ vì vậy mà hoàn toàn tuyệt giao,

nhưng không ngờ hai người bọn họ lại trở thành bạn bè tốt không giấu giếm nhau bất cứ điều gì, hơn nữa còn đầy trực thắn mà tốt đến tận bây giờ, duyên phận quả là một điều kỳ diệu.

Cuối cùng rốt cuộc vẫn phải cắt đứt, Trì Diễm Hạo đã từng nghĩ trước khi hạ xuống cái quyết định đau đớn ấy, ví như cho dù là ai cũng sẽ không muốn cùng với người từng từ chối mình vờ như không có chuyện gì tiếp tục sống chung với nhau, hẳn nghĩ rằng dù cho da mặt Phái Nhiên có dày đến thế nào cũng sẽ không là ngoại lệ.

Nhưng Trì Diễm Hạo chưa kịp biết được con người tên Phái Nhiên ẩn chứa biết bao điều ngoại lệ này có hay không ngoại lệ, vì đột nhiên hắn lại được tỏ tình.

Đó là một cô bé học cùng lớp, dung mạo bình thường, ăn mặc giản dị, nhưng học rất khá, có vẻ như là một cô nàng “con nhà lành”. Trước kia nàng chưa từng nói chuyện với Trì Diễm Hạo, lúc tỏ tình trông hết sức hồi hộp và bối rối, vừa nhìn đã biết là tay mơ.

Nhưng trong cái nháy mắt được tỏ tình, Trì Diễm Hạo đã đồng ý ngay lập tức, bởi rằng đây là quán tính đã khắc sâu sắc vào từng mạch máu của hắn. Hơn nữa vì từng kinh qua rất nhiều con gái, Trì Diễm Hạo thấy được cô bạn trông có vẻ rất bình thường này chỉ cần trang điểm thêm một chút sẽ vô cùng ngon lành. Ấy vậy nên Trì Diễm Hạo thích trau chuốt nên ngọc quý, thực ra hắn rất sẵn lòng tư vấn cho các bạn nữ về các nhãn hiệu thời trang, hắn cũng khá thích theo bạn gái bát phố nữa.

Thêm một lý do nữa là, từ lúc khai giảng đến bây giờ Trì Diễm Hạo vẫn chưa có người yêu, hắn rất cô đơn.

Lý do cuối cùng cũng là lý do quan trọng nhất, hắn cho rằng có bạn gái rồi với Phái Nhiên mà nói, quả thực là một cách cự tuyệt thập phần ảo diệu.

Kỳ thực Trì Diễm Hạo có hơi sợ phải đối mặt với Phái Nhiên, thế nên ba ngày sau khi hạ xuống cái quyết tâm phải nói rõ mọi chuyện với Phái Nhiên, hắn cũng không dám tìm Phái Nhiên để nói, ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình đang bị cái gì.

Cô bạn tỏ tình với Trì Diễm Hạo có lẽ hoàn toàn không nghĩ rằng Trì Diễm Hạo sẽ đồng ý, trong thoáng chốc đã ngây người ra, Trì Diễm Hạo cảm thấy có hơi áy náy, bất giác lại nhớ đến mặt của Phái Nhiên, gương mặt cười nhăn nhó đó, lúc tỏ tình cũng chẳng có tí nghiêm túc.

Cô bạn đỏ bừng mặt hỏi Trì Diễm Hạo có nhớ tên của nàng hay không, Trì Diễm Hạo cố hết sức gạt Phái Nhiên ra khỏi đầu mình, mỉm cười nhìn bạn gái trước mặt: “Đường Thư Bội, có phải không? Tất nhiên tớ nhớ mà, cậu học khá nhất trong lớp ta, học kỳ trước còn ẵm giải nhất học bổng, thêm một giải tiếng Anh, còn thi viết thư pháp của trường nữa, được... ừm... giải ba nhỉ?”

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây quả thực là một cô gái ưu tú, thậm chí nàng cũng không phải là một con mọt sách, chẳng qua nàng rất hay xấu hổ, lại hiền lành, không giống mấy cô nàng mô-đen tân thời, trông già dặn hết như nữ chính bước ra từ tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Trì Diễm Hạo cực rằng cô bé này nhất định rất hâm mộ cô Tịch Mộ Dung (, nhà thơ, nhà văn, họa sĩ nổi tiếng cuối những năm 80 đến đầu những năm 90 của Đài Loan)

Mà hắn nhớ được chuyện của cô bạn này chẳng qua cũng vì thói quen khiến hắn như thế, đối với những thứ liên quan đến các bạn gái hơi dễ nhìn trong lớp hắn đều rõ như lòng bàn tay. Hơn nữa cô bạn này quả thực rất “trâu”, Trì Diễm Hạo nghĩ có lẽ trong vô thức đã có vài tin tức liên quan tới nàng thoảng qua thoảng lại bên tai hắn.

Đường Thư Bội cúi đầu, chắc là vì Trì Diễm Hạo biết hết chuyện của nàng làm cho nàng hết sức vui vẻ, nàng ngượng ngùng mỉm cười, nụ cười đáng yêu tựa một bông hoa đại khoe sắc bên đường.

Nhưng lạ thay, Trì Diễm Hạo lại nhớ đến Phái Nhiên, không biết tại sao, đây là lần đầu tiên từ khi lên đại học hắn được tỏ tình, nhưng hắn không cảm thấy há hứng như mấy lần trước.

Thậm chí lúc nào hắn cũng nghĩ về Phái Nhiên, tối ngày hôm ấy một chữ có liên quan đến “thích” hoặc giả là “yêu” Phái Nhiên cũng không nói, nhưng hắn lại truyền cảm xúc đó đến cho Trì Diễm Hạo vô cùng rõ ràng. Lúc ấy Trì Diễm Hạo mới biết được lý do Phái Nhiên lúc nào cũng quấy rầy hắn.

Trì Diễm Hạo đã nói mà, hấn làm gì có cái nhân phẩm lấp lánh hào quang sáng rọi bốn bề như vậy, con trai không thích hấn đến như vậy đâu.

Trì Diễm Hạo lắc lắc đầu, hấn không muốn nghĩ tới Phái Nhiên nữa, thực sự là phiền phức, đã quá phiền phức rồi.

Hấn vui vẻ trao đổi số điện thoại với Đường Thư Bội, không hỏi Đường Thư Bội thích hấn chỗ nào hay là lúc nào thì thích hấn, chỉ nói vài chuyện linh tinh với nàng, ví như hỏi nàng có phải rất thích đọc sách hay không, câu trả lời nhận được quả đúng như dự đoán.

Hàn huyền một lúc sau Đường Thư Bội trông đã không còn căng thẳng như lúc đầu nữa, khi đã nói hơi nhiều, bọn họ bèn tìm một nơi yên tĩnh, ngồi xuống tiếp tục vui vẻ trò chuyện. Trì Diễm Hạo cảm thấy mình hết như là, bất luận là ai cũng có thể trò chuyện vui vẻ được, gặp người nói tiếng người gặp quý nói chuyện quý.

Chiều hôm đó Trì Diễm Hạo và Đường Thư Bội cùng đi ăn cơm, sau đó tiễn nàng về ký túc xá, rồi mới quay về ký túc xá của mình.

Về đến ký túc xá hấn không bắt đầu to mồm khoe khoang như lúc theo đuổi Tô Nhạc, vẫn như mấy hôm trước không buồn mắt chớp tiễn thẳng đến chỗ ngồi của mình, Phái Nhiên đã ở trong phòng.

Kỳ thật đã rất nhiều ngày rồi Trì Diễm Hạo và Phái Nhiên không nói chuyện với nhau, một câu cũng không có, thoát nhìn giữa hai người có cái gì đó hơi kỳ lạ nhưng không giống đang giận nhau, mọi người trong phòng cũng không tiện hỏi, nguyên nhân trong đó chỉ có Trì Diễm Hạo và Phái Nhiên biết.

Ngay tại buổi tối hôm nay, buổi tối đầu tiên ở đại học Trì Diễm Hạo có bạn gái, hấn vẫn bắt cần “đụng” phải ánh mắt của Phái Nhiên mấy lần. Hình như Phái Nhiên cứ nhìn hấn chăm chăm, mỗi lần ánh mắt Trì Diễm Hạo lướt phải đường nhìn của Phái Nhiên hấn đều cảm thấy kinh hồn táng đờm, trái tim bỗng chốc nhảy lên cao nửa thước, giống như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Vì thế nên tối nay Trì Diễm Hạo cũng trông như đang trốn cái gì đó, chưa tới chín giờ đã leo lên giường, mặc dù dạo gần đây chưa đến một giờ sáng hấn không ngủ được.

Vừa sang ngày thứ hai, cả lớp đã biết chuyện Trì Diễm Hạo quen Đường Thư Bội.

Chuyện đó Trì Diễm Hạo không nói với ai, Đường Thư Bội mặt mông tăt nhiên cũng không đi kể lể với người khác, chẳng qua hai người họ lên lớp ngồi cạnh nhau, tan học về cùng nhau, đi ăn đi cùng nhau, thể gian ai cũng có mắt và có não mà, trước kia hai người chưa bao giờ cùng nhau xuất hiện bỗng dưng qua lại liên tục như vậy thì chỉ có một nguyên nhân.

Cả ngày hôm nay Trì Diễm Hạo ở ngoài không về ký túc xá, vào lớp cũng ngồi cạnh Đường Thư Bội. Đường Thư Bội tuy không muốn ngồi cùng hấn, có lẽ nàng không muốn hai người tỏ ra quá rõ ràng nhưng Trì Diễm Hạo vừa cười xấu xa vừa làm nũng, Đường Thư Bội chỉ có thể đỏ mặt đồng ý.

Đến tận chiều tối theo Đường Thư Bội tự ôn tập xong Trì Diễm Hạo mới lê bước trở về ký túc xá, vừa đẩy cửa phòng ra, Cung Kỳ Quân đột nhiên đánh sang.

“Cậu đang quen Đường Thư Bội?!” Cung Kỳ Quân trông hết sức ngạc nhiên, bạn cùng phòng cũng ngạc nhiên hết sức, không biết Phái Nhiên có ngạc nhiên hay không, Trì Diễm Hạo không dám nhìn sang góc Phái Nhiên đang ngồi.

Trì Diễm Hạo rất muốn tỏ ra thật bình tĩnh, nhưng khi hấn đi ngang qua Phái Nhiên chợt phát hiện ra cả chân và dạ dày mình đang run lẩy bẩy, hấn bước thẳng tới chỗ ngồi của mình rồi mới hờ hững trả lời Cung Kỳ Quân: “Ừ...”

Cung Kỳ Quân giữa đầu cười to: “Nhỏ Đường Thư Bội đó hả ?! Tối hôm nay tớ mới biết tên đó!! Sao cậu lại nhìn trộm nhỏ đó chứ! Không cưa được Tô Nhạc cũng đừng vợ quàng vợ xiên nha!”

Cung Kỳ Quân lại cười âm ỉ, có lẽ là cảm thấy một anh thanh niên thời thượng và một chị gái nghệ sĩ sến súa rất không hợp nhau, thực ra Trì Diễm Hạo và Đường Thư Bội không có lấy một điểm chung, lúc hai người ngồi cạnh nhau trông buồn cười một cách kỳ lạ.

Trì Diễm Hạo gõ gậy sách vào đầu Cung Kỳ Quân: “Cái gì vợ quàng vợ xiên chứ, Đường Thư Bội không tốt chỗ nào?!”

Cung Kỳ Quân xoa xoa chỗ bị gõ: “Tớ cũng không biết nhỏ không tốt ở đâu, nhỏ không có chỗ nào xấu nhưng vấn đề là nhỏ cũng không có chỗ nào tốt nha...”

Đó là Trì Diễm Hạo tự tìm lý do thuyết phục chính mình, thực ra hắn cũng không biết Đường Thư Bội tốt chỗ nào.

Kỳ thực Đường Thư Bội hoàn toàn không có chỗ nào không tốt, thế nhưng phẩm cách con người nàng và Trì Diễm Hạo khác nhau quá lớn, xưa nay phàm là người không cùng loại, mãi mãi chẳng thể thấu hiểu được nhau.

Trì Diễm Hạo thở thật dài.

“Đáng nhẽ tớ đoán là nhỏ thích cậu trước, cái cậu này không phải là thích người ta thật chứ...” Cung Kỳ Quân lại chui vào lỗ nhai bên cạnh Trì Diễm Hạo.

“Bây giờ coi không được cứ ở cạnh nhau hoài sẽ coi được thôi.” Trì Diễm Hạo ngắt lời hắn, xoay người tìm chậu rửa mặt, khăn mặt và mấy thứ khác, hắn muốn đi tắm.

Hắn tìm được những thứ đó rất nhanh, sau đó chạy vụt ra cửa, khước mắt mơ hồ thấy thân ảnh của Phái Nhiên, Trì Diễm Hạo cố gắng làm cho mình không nhìn được vẻ mặt của Phái Nhiên, hắn còn hận không thể giơ quần áo trong tay che đi nửa bên mặt.

Nhưng mà thật may, hắn không nhìn được vẻ mặt của Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo tắm xong về phòng, ôm chậu rửa mặt muốn giặt quần áo, nhưng lại trông thấy Phái Nhiên ở trước cửa phòng chứa nước.

Đã lâu lắm rồi bọn họ không đối mặt nhau như thế này, bởi vì hai người đều cố gắng tránh thật xa người kia, tuy rằng nguyên nhân để “tránh” không giống nhau cho lắm.

Nếu muốn tránh một người thì trong phạm vi hơn mười thước vuông mới có thể trốn, Trì Diễm Hạo dùng bước chân trước mặt Phái Nhiên, vài giọt nước từ chòm tóc trên đầu nhỏ xuống mặt hắn.

Hắn vô cùng lúng túng nhìn Phái Nhiên, Phái Nhiên cũng nhìn hắn.

Thế nhưng trên gương mặt Phái Nhiên không có nụ cười, ánh mắt của hắn sâu thăm thẳm, tựa như chứa cả vũ trụ bên trong.

Quả nhiên Phái Nhiên không phải mèo Ba Tư mà.

“Cậu thực sự quen nhỏ đó?” Phái Nhiên cất tiếng nói, ngữ âm bình thản, nhưng không một chút ôn hòa, đó là ngữ điệu hoàn toàn khác với ngữ điệu trước đây nói chuyện với Trì Diễm Hạo.

Chưa khi nào bản thân Trì Diễm Hạo giống như hôm nay, khi hắn tỏ tình với cô bạn hắn thích thăm lâu nhất hay thậm chí khi hắn coi phim kinh dị một mình, cũng chưa khi nào Trì Diễm Hạo như hôm nay.

Dùng khí đã biến đi đâu mất.

Trì Diễm Hạo hết sức cố gắng gạt đầu, Phái Nhiên lại dùng ánh mắt đó nhìn thẳng vào mặt Trì Diễm Hạo.

Ánh mắt đó của Phái Nhiên, Trì Diễm Hạo đã thấy rồi. Vì thế nên hắn cảm thấy Phái Nhiên như thế này trông rất quen, lần gần đây nhất hắn bị Phái Nhiên nhìn như vậy là ở năm nhất, không bao lâu sau khai giảng Trì Diễm Hạo leo lên giường Phái Nhiên gọi hắn dậy, trong khoảnh khắc Phái Nhiên ngủ say tỉnh dậy biến thành như thế này, tựa như chưa kịp đeo lên cái mặt nạ cười.

Còn một lần như vậy nữa, Trì Diễm Hạo không nhớ rõ, nhưng hắn quả quyết đây không phải là lần đầu tiên hắn giặt mình trước vẻ mặt u ám của Phái Nhiên.

Hắn sợ muốn chết.

Sau đó, Phái Nhiên mang vẻ mặt u ám ấy rời đi.

19. Chương 19

Sau hôm đó Trì Diễm Hạo không nói chuyện với Phái Nhiên nữa.

Lúc này bầu không khí giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi, tuy rằng mấy ngày trước cũng không nói chuyện với nhau nhưng có lẽ là do tâm trạng của Phái Nhiên không đến nỗi nào, không khí trong phòng cũng xem như khá êm dịu. Bây giờ ngoại trừ Cung Kỳ Quân vẫn ngốc nghếch, vụng về, thiếu suy nghĩ ra, có lẽ những người trong phòng hẳn cũng cảm nhận được sự sắc bén trong bầu không khí giữa Phái Nhiên và Trì Diễm Hạo.

Vì thế Trì Diễm Hạo ở bên ngoài cả ngày, Đường Thư Bội là một lớp nguy trang tốt, nàng quả thực rất chăm chỉ, ngoại trừ giờ lên lớp mỗi ngày hơn nửa thời gian còn lại đều dành cho thư viện hoặc phòng tự học.

Những ngày đầu tiên ở cạnh Đường Thư Bội rất thoải mái, bởi vì ở cạnh một người chỉ biết học liên tục như nàng chẳng có gì hay để nói, cũng không phải hao tổn tâm tư tìm đề tài trò chuyện. Trì Diễm Hạo chỉ cần ôm tập ngoại khóa ngồi bên cạnh nàng cả một buổi chiều, suy nghĩ mên mang rồi lại tràn ngập cái nhìn cuối cùng Phái Nhiên dành cho Trì Diễm Hạo, ánh mắt đó gần như có thể tả bằng hai chữ “hung ác”.

Cũng phải thôi, sau ngày hôm đó Phái Nhiên không còn nhìn Trì Diễm Hạo nữa.

Tất nhiên Trì Diễm Hạo biết cách từ chối của mình rất tổn thương người ta, nhưng hẳn cũng cảm thấy Phái Nhiên không hẳn đã rất thích hẳn. Sau đó hẳn có tìm hiểu qua, tình cảm giữa đồng tính với nhau cũng không có bao nhiêu là thật tình, loại người đùa cợt nhân gian như Phái Nhiên hẳn là cũng sẽ không “rất thích” Trì Diễm Hạo. Hẳn như bất ngờ công khai đối đầu rồi đóng băng quan hệ của hai người thế này— thì Trì Diễm Hạo nghĩ rằng— có hơn một nửa nguyên nhân hẳn là do Trì Diễm Hạo từ chối như vậy khá thương tổn đến lòng tự trọng của hẳn mà thôi.

Nhưng không biết tại sao, Phái Nhiên không nhìn Trì Diễm Hạo nữa, Trì Diễm Hạo ở trong phòng lại càng cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Trong mấy ngày này Trì Diễm Hạo thật thèm muốn được vô tâm vô phế như tên Cung Kỳ Quân kia, anime manga, bạn gái cao trung, ăn rồi ngủ, đó là toàn bộ cuộc sống của hẳn, dù cho bị người khác nói xấu hẳn cũng chỉ cười trừ, hoàn toàn không quan tâm đến, hai ngày sau có thể hẳn còn tìm người đã nói xấu mình kẻ vai sát cánh ra ngoài ăn cơm.

Bất quá ở cạnh Đường Thư Bội cũng vẫn có mâu thuẫn. Trì Diễm Hạo có không ít thói quen xấu Đường Thư Bội không thích, ví dụ như Trì Diễm Hạo rất thích nhíp chân, đôi khi còn gác chân lên ghế trong phòng tự học, cái nào nàng cũng hết sức ngăn cản, không ngờ Đường Thư Bội quả thực có hơi bất bễ mấy thứ lẽ tẻ. Sự chiều chuộng và bảo vệ hết mình của Trì Diễm Hạo dành cho bạn gái của mình Đường Thư Bội cũng không thích, tuy trông vô cùng mảnh mai và yếu đuối nhưng thực ra nàng rất cứng rắn và bướng bỉnh.

Hình mẫu con gái mạnh mẽ thế này có lẽ là kiểu duy nhất Trì Diễm Hạo không chịu nổi, bởi vì các cô gái mạnh mẽ đều có một chút đặc tính của nam nhân, đại khái là Trì Diễm Hạo hơi quá miễn cảm với mấy cái khí tức của đực rựa.

Không ngờ cô bạn Đường Thư Bội cả mái tóc cũng có hơi nhàn nhạt nhưng bên trong lại hết sức cứng cỏi, một cô gái mềm mại tựa lông vũ lại chứa một tảng đá trong tim— Trì Diễm Hạo cảm thấy có hơi ngạc nhiên, hẳn ở cạnh Đường Thư Bội chưa đến hai tuần, giờ đây dần dần có hơi sợ nàng.

Ngày chủ nhật của tuần thứ hai, Trì Diễm Hạo muốn ra ngoài hẹn hò với Đường Thư Bội, Đường Thư Bội thực sự là cô nàng dịu dàng nhất nhưng lại thiếu nữ tính nhất hẳn từng gặp qua, thậm chí hai người còn chưa từng dạo phố cùng nhau, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn bị từ chối.

Đường Thư Bội nói nàng muốn vào thư viện tìm tư liệu, Trì Diễm Hạo không hiểu nàng suốt ngày tìm tư liệu còn tư liệu nào để mà tìm nữa. Cuộc sống trong thư viện ban đầu còn khiến người ta dạt dào hứng thú nhưng qua hai tuần Trì Diễm Hạo đã sớm chán đến không chịu được, thậm chí hẳn còn không muốn đến gần thư viện trong vòng bán kính 100m.

“Hôm nay cậu... ra ngoài một lần được không? Học phải đi đôi với chơi mà...” Trì Diễm Hạo nói, hắn rất ít khi trái lời bạn gái, nhưng ngày hôm nay tất phải thuyết phục được Đường Thư Bội, hắn thực sự không muốn tới thư viện nữa, nhưng cũng không muốn về phòng, chỉ cần nghỉ ở cùng một không gian với Phái Nhiên thôi cũng đủ khiến hắn ngạt thở.

Đường Thư Bội vẫn trông có vẻ rất ngoan ngoãn, đôi mắt dưới hai cái dẹt chai dày cộm của nàng thực ra rất đẹp. Từ khi hai người bắt đầu hẹn hò Trì Diễm Hạo đã nghĩ sẽ mua cho Đường Thư Bội thật nhiều quần áo đẹp, còn phải lắp cho nàng một cặp kính sát trùng, ngoài ra phải dắt nàng đi làm tóc rồi mua tặng nàng thật nhiều mỹ phẩm, Trì Diễm Hạo cảm thấy Đường Thư Bội sẽ trở thành một mỹ nữ không thua kém Tô Nhạc.

Chẳng qua Đường Thư Bội quả thực là loại người Trì Diễm Hạo chưa bao giờ biết đến.

“Hay cậu cứ về trước đi, hôm nay tớ phải ở thư viện đến muộn...” Đường Thư Bội nói, chẳng hề thẳng thừng nói “không” mà chỉ ngụ ý rõ mình sẽ làm gì.

Trì Diễm Hạo gãi gãi đầu, hắn không hiểu được Đường Thư Bội, quả thực không thể hiểu được. Hắn cho rằng áp lực trong phòng trọ có thể thư giải khi ở bên cạnh bạn gái, nhưng thực ra Đường Thư Bội cho hắn cũng chỉ có áp lực.

Trì Diễm Hạo là kiểu người không thể nào ngồi yên một chỗ, hắn còn chưa tính toán được nhân sinh của mình, hắn không có lý tưởng, thành tích cũng như đầu óc đều rất bình thường, hắn là loại người chỉ cần ngày qua ngày thật vui vẻ là đã đủ.

Còn Đường Thư Bội có lý tưởng và mục tiêu phấn đấu của riêng mình, nàng đã trù tính hết toàn bộ tương lai, hơn nữa nàng thông minh, thành tích tốt, suy nghĩ của nàng đáp ở tương lai, không phải là hiện tại.

Bọn họ lệch nhau rất rất xa rồi.

Hai người im lặng một hồi lâu, Trì Diễm Hạo nhìn thấy Đường Thư Bội len lén liếc đồng hồ đeo tay của mình, có lẽ là muốn đến thư viện thật nhanh.

Trì Diễm Hạo mệt mỏi thở dài, rốt cuộc cũng hỏi: “Tiểu Đường, tại sao cậu... lại thích tớ...?”

Từ khi quen nhau cho đến bây giờ Trì Diễm Hạo chưa từng hỏi Đường Thư Bội vấn đề này, tất nhiên Đường Thư Bội cũng không nói. Hai người khi ở cạnh nhau đa phần chỉ nói những chuyện rất bình thường, chẳng hạn như bài học các thầy cô giảng trên lớp, một chủ đề quá bình thường, đó là loại đề tài từ trước đến nay khi Trì Diễm Hạo trò chuyện với người khác chưa bao giờ gặp phải.

Đường Thư Bội bị hỏi như thế có hơi đỏ mặt, nàng cúi đầu đẩy đẩy mắt kính, cúi đầu “Ừm” một tiếng.

Trì Diễm Hạo nhìn nàng, hắn thực sự cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình rối như một cuộn len, hoàn toàn khác xa với dự tính trước khi lên đại học.

“Tớ cũng không biết, hồi đó lúc cậu đánh nhau với Lục Đức Minh tớ mới biết cậu, sau đó nữa thì tớ cứ để ý đến cậu hoài...” Đường Thư Bội nói.

Không ngờ cuối cùng nàng cũng bằng lòng nói ra.

Mặc dù Đường Thư Bội đã nói vậy nhưng không hiểu sao trong lòng Trì Diễm Hạo vẫn chẳng có chút vui vẻ, nếu là trước đây trong đầu hắn nhất định sẽ xuất hiện vài ý nghĩ như là: “Hào quang của mình quả nhiên phải gây chú ý mới được phát hiện nha”, nhưng hôm nay hắn cảm thấy có chút mông lung.

Đường Thư Bội lần thứ hai cúi đầu nhìn đồng hồ, Trì Diễm Hạo phẩy phẩy tay: “Cậu đi đi, tớ hơi mệt, hôm nay không theo cậu, tớ về phòng ngủ là được rồi.”

Đường Thư Bội gật đầu, xoay người rời đi, lúc đi còn quay đầu lại nhìn Trì Diễm Hạo, dường như nàng có chút lo lắng, Trì Diễm Hạo cười cười để nàng an tâm, cũng xoay người đi về hướng ký túc xá.

Nhưng Trì Diễm Hạo không về phòng.

Sau cùng hắn gọi điện thoại cho Phái Hinh, trước đây Trì Diễn Hạo nghĩ rằng nếu mình đã có bạn gái thì không nên quá mức thân thiết với các nữ sinh khác, huống chi hắn còn không biết Đường Thư Bội có phải họ hàng với Hoạn Thư hay không, vì thế nên có một khoảng thời gian không ra ngoài với Phái Hinh.

Phái Hinh rất nhanh đã tới hợp mặt với Trì Diễn Hạo, thoát nhìn tâm trạng rất tốt, không u ám như lần cuối cùng hai người gặp nhau, hơn nữa An Nhất Hạc cũng đến cùng Phái Hinh, có lẽ hai người đã giảng hòa.

Thế rồi bọn họ vẫn như những ngày xưa, ra ngoài hoang phí cả một buổi chiều. Chiều hôm đó cuối cùng Trì Diễn Hạo đã hiểu vì sao lại cảm thấy khi An Nhất Hạc nói chuyện với Phái Hinh vô cùng dịu dàng, cử chỉ dành cho Phái Hinh vô cùng thân mật, hơn nữa cả ánh mắt khi nhìn Phái Hinh lại càng ấm áp.

Vốn dĩ Trì Diễn Hạo chỉ nghĩ An Nhất Hạc và Phái Hinh đều là con gái, tình cảm tốt hơn bình thường một chút thôi.

Hốt nhiên Trì Diễn Hạo lại nhớ tới ánh mắt trước kia Phái Nhiên nhìn hắn, ánh mắt ấy giống hệt ánh mắt An Nhất Hạc dành cho Phái Hinh. Nhớ đến đôi mắt hơi nheo lại đó, đột nhiên hắn thấy cả người run rẩy.

Bất quá bọn họ vẫn chơi rất vui, tới đó khi phải trở về trường Trì Diễn Hạo lập tức cầu mong trong phòng đừng chỉ có hai người Phái Nhiên và hắn, bởi vì hôm nay là chủ nhật.

Lời khẩn cầu của hắn quả thực linh nghiệm, khi trở về hắn nhận thấy trong phòng tuy không có Xá Trưởng, nhưng cả ba người còn lại đều đang có mặt.

Chủ nhật tuần trước vì phòng chỉ còn lại hai người Phái Nhiên và hắn, Trì Diễn Hạo còn hận không thể được ôm chần gối qua phòng kế bên ngủ nhờ cơ.

Nhưng hắn lại bị phòng kế bên đuổi về chỉ bằng một câu: “Sợ Phái Nhiên ăn thịt hả?”, tuy chẳng qua người ta chỉ thuận miệng đùa một chút nhưng Trì Diễn Hạo quả thực không còn tâm trạng nào đùa tiếp với người ta.

Tối chủ nhật đó Trì Diễn Hạo đeo tai nghe nằm trên giường, đối mặt với cái trần nhà. Sau khi tắt đèn trong phòng chỉ còn lại một màn đen, chỉ có tiếng nhạc mở to trong tai của hắn lại càng vang vọng trong không gian tĩnh mịch.

Sau đó Phái Nhiên có điện thoại, Trì Diễn Hạo lại vặn âm lượng to một chút để bản thân khỏi phải nghe thấy tiếng nói của Phái Nhiên. Đạo này điện thoại của Phái Nhiên có nhiều hơn trước, trước kia chiếc điện thoại di động sang quý của hắn bình thường đều rất im lặng, nhưng gần đây cái máy nhỏ đó có hơi bận rộn hơn.

Trì Diễn Hạo nghĩ, hay là Phái Nhiên đã có đối tượng mới rồi, Phái Nhiên nhất định sẽ không rót quá nhiều tình cảm vào một người, quả thực Trì Diễn Hạo đã lãng phí hết nửa năm của hắn.

Trì Diễn Hạo rất ghét chiến tranh lạnh với người khác, cảm giác giữa hai người khi chiến tranh lạnh luôn làm hắn cảm thấy bất an, cho nên nếu như cãi nhau với bạn bè rồi giận nhau, hầu như Trì Diễn Hạo bao giờ cũng là người chủ động làm hòa.

Trước kia Trì Diễn Hạo luôn mồm nói muốn chiến tranh chiến tranh với Phái Nhiên, thực có chiến tranh rồi hắn lại nghĩ mình sắp bị bầu không khí u ám lạnh lẽo ngọt ngào đó ướp đá mất.

Hắn không chịu được, hắn thực sự không chịu được khi chỉ có hai người trong phòng thì về mặt Phái Nhiên lại trầm xuống, trông như rất khó chịu còn chẳng chịu nói tiếng nào, hắn cũng không chịu được khi Phái Nhiên nói đùa với người khác thì như cố tình bỏ quên một mình hắn, hắn cũng không chịu được bầu không khí sắc bén chết người mà Phái Nhiên tỏa ra, cái sắc bén đó tựa như đang nói với Trì Diễn Hạo “Cậu rất đáng ghét.”

Nhưng Trì Diễn Hạo không dám bắt chuyện với Phái Nhiên để phá lớp băng rất dày này, hắn biết hai người bọn họ không thể nào giảng hòa, vì bọn họ không chỉ đơn giản như bạn bè bình thường cãi nhau.

Trì Diễn Hạo nghĩ, chỉ bằng Phái Nhiên cứ thiệt tình đánh nhau với hắn đi, vậy còn dễ chịu hơn một chút.

Khi trở về phòng, Trì Diễn Hạo lập tức đi tới chỗ ngồi của mình, Phái Nhiên tựa vào bàn của Cung Kỳ Quân, không biết đang xem cái gì, hai người nói nói cười cười trông vô cùng vui vẻ.

Cung Kỳ Quân thấy Trì Diễn Hạo đã về liền ngẩng đầu lên gọi hắn: “Qua đây coi nè, cái phim này coi chết cười đó.”

Trì Diễn Hạo quay lại nhìn, thậm chí Phái Nhiên không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú nhìn vào màn ảnh.

Ngực Trì Diễn Hạo có hơi khó chịu, nhưng hắn vẫn cứ qua đó.

Nhưng khi hắn vừa bước đến, Phái Nhiên đã quay đầu rời đi.

Cung Kỳ Quân lại gọi Phái Nhiên: “Cậu không coi à?”

Phái Nhiên thậm chí không thèm quay lại, trả lời: “Không coi.” Thanh âm hoàn toàn không còn thoải mái như vừa rồi, tựa như sự xuất hiện của Trì Diễn Hạo đã làm phá tan đi hứng thú của hắn.

Trì Diễn Hạo đứng cạnh Cung Kỳ Quân, cảm thấy trái tim mình như bị ai đó nhẹ nhàng bóp một cái, đó có mấy thứ bên trong bị ép ra ngoài, khiến hắn bất giác cắn chặt hàm răng.

Cung Kỳ Quân quả là một tên đầu đất chuẩn mực, hắn vẫn không nhìn ra Phái Nhiên và Trì Diễn Hạo có vấn đề, gọi Phái Nhiên không được bèn quay lại tràn trề hứng thú bảo Trì Diễn Hạo xem đoạn phim kia.

Trì Diễn Hạo cúi đầu nhìn đầu của Cung Kỳ Quân, khóe mắt thấy Phái Nhiên đang ngồi ở chỗ của mình, lại cầm lên điện thoại lên chuẩn bị nhắn tin.

Tối nay tất cả mọi người đều có mặt trong phòng, Trì Diễn Hạo vẫn thấy rất khó chịu như hôm trước.

Hắn còn chưa xem hết đoạn phim đó, bỗng dưng Phái Nhiên đứng dậy gọi tên mọi người.

Gọi từng người từng người, tất nhiên không gọi Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo vẫn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, thậm chí Cung Kỳ Quân cũng ngẩng đầu lên nhìn Phái Nhiên.

Trì Diễn Hạo lại nghe thấy giọng nói của Phái Nhiên vang lên, hắn nói: “Có lẽ qua hai tuần nữa tớ sẽ dọn ra khỏi ký túc xá.”

Cả phòng thốt thức ngạc nhiên một hồi, trong phút chốc Trì Diễn Hạo nghĩ rằng trái tim của mình đã ngừng đập, không, không xác định được là ngừng đập hay là đập nhanh hơn, Trì Diễn Hạo không nhìn thấy đoạn phim đang chiếu trên màn hình máy tính, trong đầu hắn giờ đây tràn đầy giọng nói của Phái Nhiên.

Xá Trưởng hỏi một câu, Trì Diễn Hạo không nghe rõ, hắn chỉ nghe Phái Nhiên trả lời: “Cũng không phải là quá đột ngột, trước khi lên đại học ông ngoại đã muốn tớ ở ngoài một mình, sau đó tìm cho tớ một cô giúp việc, chẳng qua tớ muốn ở đây mà thôi...”

Cung Kỳ Quân lại hỏi gì đó, Trì Diễn Hạo vẫn không nghe được, trong tâm trí hỗn loạn của hắn giờ đây chỉ có thanh âm của Phái Nhiên. Phái Nhiên đang cười, cười rất đen tối, lời nói của hắn cũng cực kỳ mờ ám: “Không phải ở với bạn gái... Nhưng mà nhanh thôi...”

Trì Diễn Hạo lúc này đã không rảnh để đi tự hào mình đoán đúng chuyện Phái Nhiên có bạn gái mới.

Phái Nhiên lại nói: “Các cậu có thể qua chơi, chẳng những hôm chuyển phòng các cậu có thể đến, mà còn sau này cũng có thể... Đừng lo sẽ làm phiền bạn gái tớ, cô ấy thích náo nhiệt...”

Còn có thêm mấy câu như là “hai phòng ngủ”, “phòng trống cho các cậu thuê” vân vân, Trì Diễn Hạo đã không còn tâm trạng nào để nghe hết.

Phái Nhiên có bạn gái mới rồi, sẽ nhanh chóng dọn ra khỏi ký túc xá.

Hơn nữa hắn thông báo tin này với tất cả người trong phòng, chỉ “quên” duy nhất một mình Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo ngẩn ngơ, Cung Kỳ Quân lay lay hắn, gương mặt vô cùng vui vẻ nói với Trì Diễn Hạo rằng: “Phái Nhiên sẽ dọn ra ngoài, hôm dọn nhà sẽ đãi khách.”

Trì Diễm Hạo cố gắng kéo khoe môi lên thành một nụ cười, nhìn Phái Nhiên, Phái Nhiên đến bây giờ vẫn không thèm nhìn hắn, đang cười nói với Xá Trưởng, rất có phong cách tránh né ánh mắt của Trì Diễm Hạo.

Trì Diễm Hạo đau không chịu được.

Trước đây hắn thậm chí còn nghĩ rằng hắn và Phái Nhiên là bạn tốt, tuy hắn không thích đánh bạn cùng mấy thằng con trai, nhưng hắn thực sự đã xem Phái Nhiên là bạn thân.

Chỉ vì hắn từ chối Phái Nhiên nên cả bạn cùng lớp cũng không làm được sao?

Trì Diễm Hạo lại cắn răng, cúi đầu nhìn xuống đất.

Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nói mình và người này người nọ không tốt thế này thế kia, bởi vì Trì Diễm Hạo nghĩ như vậy sẽ khiến cho người nghe cũng cảm thấy khó chịu, tuy rằng có thể trong bụng hắn đã phỉ báng người hắn ghét đã lâu lắm rồi. Kể chuyện này với bạn cùng phòng lại càng không thể, dù sao mọi người phải sinh hoạt cùng nhau những bốn năm, ví dụ như chiến tranh giữa hắn và Phái Nhiên, hầu như mọi người trong phòng đều biết bọn hắn bất hòa, nhưng hiểu rõ và nói thẳng ra dù sao cũng không giống nhau.

Trì Diễm Hạo không muốn những người trong phòng cảm thấy khó chịu, nhưng hôm nay đầu óc hắn đã cháy thành tro, hắn chấp mạch rồi, tựa như Phái Nhiên đâm vào tim hắn một dao, hắn khó chịu đến mức không thèm bận tâm tới bất kì điều gì nữa.

Trì Diễm Hạo cúi đầu kêu: “Phái Nhiên.”

Vì một tiếng này, cuối cùng Phái Nhiên cũng đưa mắt nhìn Trì Diễm Hạo lần đầu tiên, sau tròn hai tuần.

Trì Diễm Hạo vẫn cúi đầu, hắn nghe thấy thanh âm của mình đang vang lên: “... Cậu... lúc này... có phải thấy tớ rất đáng ghét không...”

Trước kia dù thế nào Trì Diễm Hạo cũng nhất định không nói ra những câu thế này, ghét thì cứ ghét đi, hắn biết chắc chắn có rất nhiều người ghét hắn, hắn không thể nào bận tâm đến từng người, chỉ cần coi trọng những người thích hắn là tốt rồi.

Nhưng tại sao, cứ cố chấp Phái Nhiên ghét hắn lại khiến hắn khó chịu như vậy.

Trì Diễm Hạo nghĩ nước mắt của mình hình như sắp rơi ra rồi, vì thế hắn đành cúi đầu, cắn răng thật chặt.

Cả căn phòng lặng im, cuối cùng Cung Kỳ Quân cũng phát hiện có điều gì đó không đúng.

Trì Diễm Hạo cảm thấy quả nhiên mình không nên hỏi câu này khi tất cả mọi người đều có mặt ở đây.

Im lặng kéo dài một lúc lâu, cho đến khi người khác ngồi cũng thấy khó yên, bỗng dưng Phái Nhiên cất tiếng nói.

Trì Diễm Hạo không nhìn Phái Nhiên, nên không thấy vẻ mặt của hắn là như thế nào, nhưng nhất định là vô cùng khinh bỉ và lãnh khốc, trong đôi mắt đầy ánh xuân kia bây giờ là cái gì nhỉ, dù sao thì chắc chắn cũng không có một chút tiểu ý nào sót lại.

Bởi vì Phái Nhiên nói: “Đúng đó... Quả thực rất đáng ghét...”

Sau đó cả phòng lại tiếp tục yên lặng, Phái Nhiên vừa cười vừa nói gì đó với Xá Trưởng, rồi xoay người ra ngoài gọi điện thoại. Cung Kỳ Quân quay đầu bối rối nhìn Trì Diễm Hạo, ngay cả một nụ cười giả tạo Trì Diễm Hạo cũng không nặn ra được, đành kéo kéo khoe môi cứng đờ rồi cúi đầu đi về chỗ của mình.

20. Chương 20

Bắt đầu từ ngày bị phụ thân đại nhân “dạy dỗ” một trận ra trò trong văn phòng trường cấp hai đó, nước mắt Trì Diễm Hạo đã không còn rơi nữa. Lúc bị cha đánh hắn cũng không khóc, vì hắn nghĩ trong phòng

đầy người ngoài thể này mà khóc thì thật là quá mất mặt, nếu như ở nhà mỗi lần tay cha hạ xuống nhất định hẳn sẽ gào lên thảm thiết.

Lúc bị đòn Trì Diễm Hạo cũng không chạy, vì hẳn chạy không nhanh bằng cha, hơn nữa mỗi lần bị bắt về càng bị đánh nhiều hơn, thế nên hẳn khóc, khóc kéo hết cả mấy cậ và dì tới, người lớn sẽ che chở cho hẳn.

Sau sự kiện no đòn trong văn phòng trường đó, Trì Diễm Hạo chợt phát hiện hóa ra khóc cũng có thể nhẫn, nên về sau hẳn không khóc nữa. Hơn nữa, hẳn thấy nếu như mình không rên một tiếng, cha đánh hẳn cứ đánh đánh đánh rồi không còn hứng thú đánh nữa, sẽ thả hẳn đi. Vì thế từ sơ trung cho đến khi vào đại học, ba bốn năm qua, thỉnh thoảng cha vẫn tóm lấy Trì Diễm Hạo “tập dợt” nhưng chưa một lần hẳn rơi lệ.

Chẳng hạn như lúc bị bạn gái “đá”, Trì Diễm Hạo lại càng không khóc, Trì Diễm Hạo nghĩ quả thực mình quá “chuẩn men”, mặc dù trước khi lên cấp hai hẳn vẫn còn khóc, thậm chí “dầm dãi” tới tận năm lớp bốn mới hết.

Đã bao nhiêu năm tháng qua đi, rốt cuộc Trì Diễm Hạo cũng có một lần xúc động đến muốn khóc, nhưng không phải bị đánh, cũng không phải bị bạn gái “đá”, chỉ là vì bạn cùng phòng của hẳn không thèm để ý tới hẳn nữa.

Một câu nói nhẹ nhàng của Phái Nhiên quả thực đã khiến người ta thương tâm, nhưng nếu như đổi thành Lục Đức Minh nói câu tương tự hoặc càng khó nghe hơn, Trì Diễm Hạo nhất định sẽ cho hẳn ăn đấm hết mình, chắc chắn sẽ không cảm thấy muốn khóc.

Có lẽ là đã lâu rồi không khóc, nước mắt tích trong người quá nhiều, đêm đó Trì Diễm Hạo nằm trên giường càng nghĩ lại càng cảm thấy muốn khóc.

Nhưng hẳn không thể khóc, hẳn cũng không được khóc, khóc vì Phái Nhiên sao? Có chết cũng không.

Vì thế hẳn nằm trên giường cố gắng không nghĩ tới lời nói của Phái Nhiên, cả người cứng còng rồi không tự chủ được cuộn tròn người lại, hẳn nằm như thế rất lâu nhưng vẫn không ngủ được, đêm nay căn phòng yên tĩnh một cách lạ thường.

Ban đầu Trì Diễm Hạo nghĩ Phái Nhiên dựa vào cái gì ghét hẳn chứ, lúc khai giảng là tự mình Phái Nhiên bám lấy hẳn, sau đó cũng chính Phái Nhiên cứ quẩn lấy Trì Diễm Hạo, vẫn là Phái Nhiên chẳng biết tại sao lại làm ra cái chuyện khác thường này với hẳn.

Trì Diễm Hạo chưa từng tỏ ra mình thích Phái Nhiên, hẳn không đối xử đặc biệt với Phái Nhiên, hẳn đối với Phái Nhiên cũng như đối với những người khác, hẳn không chủ động làm chuyện mờ ám, cũng không hề cho Phái Nhiên bất kỳ gợi ý nào, hẳn chỉ xem Phái Nhiên như bạn bè thôi.

Chẳng qua là hẳn chọn cách từ chối hơi tệ một chút, Phái Nhiên dựa vào cái gì lại ghét hẳn đến thế.

Nghĩ đến chuyện “ghét”, không, chỉ cần nghĩ đến cái chữ chói lọi đó Trì Diễm Hạo đã cảm thấy rất mệt mỏi, hẳn không nghĩ được nữa.

Trì Diễm Hạo kiềm nén một hồi lâu, nước mắt không còn rơi nhưng mũi có hơi ứ đọng, một dòng nước mũi chảy ra, hẳn sụt sùi kéo áo gối chùi nước mũi. Trước kia Phái Nhiên có đặt ở đầu giường Trì Diễm Hạo một hộp khăn giấy tiện dụng nay đã dụng hết, Trì Diễm Hạo tất nhiên sẽ không chu đáo đến mức nhớ ra phải để khăn giấy ở đầu giường.

Phái Nhiên ghét hẳn, Đường Thư Bội cũng không có tự giác của bạn gái, An Nhất Hạc và Phái Hình hai vị mỹ nữ siêu cấp là đồng tính luyến ái, trước đó không lâu tên Lục Đức Minh vô sỉ còn nói xấu bạn cùng phòng của Trì Diễm Hạo.

Loạn, loạn thật rồi.

Trì Diễm Hạo chùi nước mũi, cảm thấy thật xót xa. Tuy hẳn không phải mạnh vì gạo bạo vì tiền, tốt xấu gì cũng coi như khá đặc nhân tâm nha, tại sao ở đại học còn rối rắm hơn cả cao trung chứ.

Thực ra ở cao trung Trì Diễm Hạo cũng bình thường thôi, không còn hô phong hoán vũ như sơ trung, vì trường của hẳn rất giỏi, trường giỏi như vậy tất nhiên không phải hẳn tự thi vào được, Trì Diễm Hạo cũng như đám con cháu nhà giàu khác, đều do người lớn dùng tiền mua chỗ vào. Trong một môi trường sự phạm

như vậy, những người giống như Trì Diễn Hạo quả thực không nhiều, trong trường đa phần là những tiên phong đầu óc thông minh miệt mài đọc sách, những người này thì chẳng buồn để ý đến Trì Diễn Hạo.

Vì thế bằng lòng đánh bạn với hắn chỉ còn lại có đám con cháu nhà giàu, nhưng kỳ thực Trì Diễn Hạo cũng không hẳn là rất thích những người này, bọn họ cũng giống như Lục Đức Minh vậy, tuy tính tình có tốt hơn tên Lục Đức Minh một chút nhưng động lực sống còn của họ vẫn là kẻ này so bì với kẻ kia, hôm nay người này mua một món đồ hàng hiệu, ngày mai người nọ sẽ có một chiếc điện thoại mới.

Đó quả là cách sống “quý tộc” theo tiêu chuẩn của những cậu trai quê lắm tiền.

Rõ ràng với phẩm hạnh được đấm tay của cha tôi luyện thành, Trì Diễn Hạo đã không còn hứng thú “quý tộc” cùng với bọn họ, so quần áo, đó là chuyện hắn làm từ hồi còn học sơ nhất (sơ trung năm nhất) kia. Trì Diễn Hạo của cao trung, trọng tâm cuộc sống chỉ có bạn gái xinh đẹp và giày xinh đẹp.

Tuy rằng mục tiêu này cũng rất thiển cận, nhưng Trì Diễn Hạo nghĩ rằng cái thiển cận này không thiển cận bằng cái thiển cận kia, hắn không vô dụng bằng cái đám người chỉ thích so đo quần áo.

Nhưng những cô nàng quen biết với hắn đa số lại là kiểu người giống như Tô Nhạc vậy.

Tất nhiên Trì Diễn Hạo không ghét các nàng, chẳng qua hắn chỉ cảm thấy không tìm được người con gái mình thực lòng thích.

Dù thế nào đi nữa, những năm cao trung ấy, Trì Diễn Hạo vẫn có thể làm theo ý muốn của mình, theo đuổi một người rồi lại một người, sau khi tốt nghiệp Trì Diễn Hạo còn cho rằng lên đại học rồi cuộc sống của hắn cũng sẽ trôi qua như thế. Chẳng qua hắn cứ ở mãi một nơi quá nhỏ, lên tới đại học quảng tự trai trắng thanh niên từ năm châu bốn bể, hắn mới nhận thấy tầm mắt của mình hóa ra lại hạn hẹp đến vậy.

Ví dụ người như Phái Nhiên là lần đầu tiên hắn gặp được, cả loại người như Cung Kỳ Quân, Lục Đức Minh hay hám tiền đến bất chấp tất cả như Tô Nhạc cũng là lần đầu tiên hắn được diện kiến, ngoài ra còn Đường Thư Bội, Phái Hinh, An Nhất Hạc đều là những người Trì Diễn Hạo chưa bao giờ nhìn thấy.

Trong những con người này, có nhiều người Trì Diễn Hạo rất vui được quen biết họ, thậm chí còn trở thành bạn bè, hắn thực sự, thực sự rất vui.

Tất nhiên cũng có những người đáng ghét, Trì Diễn Hạo thậm chí còn không muốn nhìn thấy mặt bọn họ.

Duy chỉ có một mình Phái Nhiên là ngoại lệ, hắn không thuộc về những người Trì Diễn Hạo rất rất thích, cũng không xem như ở trong số những người đáng ghét. Nhưng Trì Diễn Hạo biết mình rất coi trọng Phái Nhiên, coi trọng một cách kỳ lạ, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại coi trọng một người cả bản thân mình hình như cũng không thích lắm.

Trì Diễn Hạo xì hết nước mũi, kéo áo gối ra treo lên thành giường, định bụng sáng mai dậy sẽ giặt, khi hắn xoay người chợt nhìn thấy trên giường Phái Nhiên vẫn còn chút ánh sáng.

Phái Nhiên có bạn gái rồi...

Cả với bạn cùng phòng hắn cũng rất ân cần, chắc hắn sẽ không thờ ơ với bạn gái mới.

Trì Diễn Hạo ngẩn ngơ nhìn ánh sáng bên kia hồi lâu, bất giác cảm thấy trái tim bị bóp nghẹn, hắn vội vã kéo áo gối xuống phủ lên mắt của mình.

.

.

Trì Diễn Hạo và Đường Thư Bội quen nhau chưa tròn một tháng đã chia tay.

Hai người bọn họ nhất định sẽ chia tay, nhưng Trì Diễn Hạo không nghĩ là sớm như vậy, lại còn do Đường Thư Bội tổ tình trước chủ động đề nghị.

Trì Diễn Hạo cảm thấy có chút hoảng hốt, hắn vẫn cho rằng nếu mình có bạn gái rồi sẽ giống như chữ nhân () chỉ có một nét, hoặc giả an bình tựa loài gấu đã trử thật nhiều thức ăn qua mùa đông, mặc dù hắn và Đường Thư Bội không thực sự yêu mến nhau.

Thế nên khi Đường Thư Bội hờ hững nói tiếng chia tay, canh nóng Trì Diễn Hạo đang bùng trên tay đổ xuống bàn.

Đường Thư Bội vội vàng lau tay cho hần, Trì Diễn Hạo ngẩn ngơ nhìn Đường Thư Bội, khịt khịt mũi, bởi vì hần đang bị cảm, hai ngày trước còn nghiêm trọng đến mức chỉ có thể nằm trên giường. Cung Kỳ Quân chạy tới chạy lui chăm sóc hần, xin phép nghỉ học rồi lại mang cơm cho hần, giảm sốt rồi Trì Diễn Hạo lập tức mời Cung Kỳ Quân một bữa cơm, sau đó lại vội vã ra ngoài gặp Đường Thư Bội đã hai ngày không thấy.

Bất quá thực sự là “họa vô đơn chí”, tuyệt giao với Phái Nhiên, sốt cao, bị bạn gái “đá”, có người nào xui xẻo như vậy a.

Trì Diễn Hạo cảm thấy về phòng rồi có lẽ mình sẽ ốm thêm một trận.

Hần lại khịt khịt mũi, uể oải hỏi Đường Thư Bội tại sao phải chia tay, có phải vì không còn thích hần nữa không.

Đường Thư Bội của mọi ngày chỉ đỏ mặt cười khê hôm nay lại cười vui vẻ đến vậy, tựa như chia tay Trì Diễn Hạo là chuyện rất đáng để chúc mừng, nhưng cười xong rồi nàng lại lấy tay lau khóe mắt, tiếp tục lau sạch tay và quần áo cho Trì Diễn Hạo, vừa lau vừa nói: “Thích chứ...”

Trì Diễn Hạo sợ nhất là nước mắt của con gái, tuy Đường Thư Bội không có khóc to, nhưng viền mắt đã ửng đỏ.

Hần vội vàng xoa đầu Đường Thư Bội, hai người quen nhau gần một tháng, lần đầu tiên hần mới biết tóc nàng lại mềm như vậy.

“Nhưng mà tớ thấy lúc một mình tớ thích cậu thì lại vui hơn, chúng ta ở cạnh nhau, tớ không vui nữa...” Đường Thư Bội nói tiếp.

Trì Diễn Hạo im lặng nghe Đường Thư Bội nói, hần cũng cảm thấy hai người ở cạnh nhau không vui, hần chỉ biết mình không thể ra ngoài chơi với Đường Thư Bội là không vui. Nhưng hần biết “không vui” của Đường Thư Bội không giống như cái “không vui” của hần.

“Lúc tớ thích cậu thấy cậu rất dễ thương, lúc tan trường nói rất nhiều, nói rất vui... Khi ở cạnh cậu rồi, tớ phát hiện lời nói của cậu rất có ý tứ, nhưng lời cậu nói nhiều lắm, có rất nhiều điều cậu nói tớ hoàn toàn không hiểu, không biết lời nói của tớ cậu có hiểu hay không... Tớ nghĩ rằng những người có nhịp sống càng giống nhau ở cạnh nhau sẽ càng cảm thấy dễ chịu, tớ biết cậu ở cạnh tớ cậu không rất dễ chịu...” Đường Thư Bội nói, nàng đã lau giúp Trì Diễn Hạo xong, lúc này đang cúi đầu, giọng nói cũng trầm xuống.

Có rất nhiều người trong canteen, chẳng ai chú ý đến bọn hần, vì Đường Thư Bội không bắt mắt, Trì Diễn Hạo đang bệnh hoạn lại càng không bắt được mắt của ai.

Khi nói những câu này Đường Thư Bội nói rất chậm, tựa như đang đắn đo tìm từ ngữ, không để cho Trì Diễn Hạo cảm thấy khó chịu.

Trì Diễn Hạo lại xoa đầu nàng: “Nhưng không phải cậu thích tớ sao?”

Đường Thư Bội ngẩng lên nhìn Trì Diễn Hạo, mỉm cười: “Vậy cậu có thích tớ không?”

Trì Diễn Hạo trong đôi mắt dưới lớp kính mỏng của Đường Thư Bội bất động một lúc lâu, sau đó gật đầu rồi lại lắc đầu: “Tớ thích cậu, nhưng không phải là “thích” giống như yêu...”

Nói xong câu đó, Trì Diễn Hạo có chút lúng túng tựa như một cậu bé con mắc lỗi.

Hần rất sợ Đường Thư Bội sẽ bật khóc, nhưng hần không nói ra được những câu dối gạt nàng.

Sau đó Đường Thư Bội sờ sờ đầu hần, không khóc, nhưng lại cười: “Tớ biết cậu không thích tớ, mấy ngày gần đây tớ đã nghĩ rất nhiều, có lẽ là suy nghĩ của tớ hơi lạc hậu, tớ nghĩ rằng hai người ở cạnh nhau nhất định phải thích lẫn nhau. Trước kia tớ nói thích cậu hoàn toàn không nghĩ rằng cậu sẽ cứ thế bắt đầu với tớ, ngay từ đầu tớ đã muốn tớ với cậu hiểu rõ nhau, có lẽ sau này cậu sẽ thật sự thích tớ cũng không chừng... Nhưng mà hình như không phải vậy...”

Đường Thư Bội dừng lại rất nhiều lần, Trì Diễm Hạo vẫn chỉ yên lặng nghe nàng nói, lại nghĩ tới đám bạn bè và bạn gái cao trung của hắn, đã từng gặp qua không ít con gái, hắn nghĩ hai người ở cạnh nhau không cần phải thích lẫn nhau, chỉ cần hắn đối xử với bạn gái thật tốt là được.

Sau đó người trong canteen dần dần ít đi, Đường Thư Bội cũng đứng lên rời đi cùng với Trì Diễm Hạo.

Lần này xem như bọn họ mỗi người một ngã, Đường Thư Bội mỉm cười nói với Trì Diễm Hạo sau này không cần theo nàng vào thư viện nữa, Trì Diễm Hạo muốn cười, nhưng lại cười không được, sau đó hắn cố gắng kéo Đường Thư Bội, bảo nàng sau này có chuyện gì cũng có thể tìm hắn.

Chia tay Đường Thư Bội rồi Trì Diễm Hạo cảm thấy đầu mình có hơi phình to ra, hắn quẹt nước mũi, lảo đảo đi về phía ký túc xá.

Hôm chủ nhật trước trong phòng còn có người, hôm nay lại chẳng có ai, dạo này thỉnh thoảng Phái Nhiên cũng không về ký túc xá, chắc là ở ngoài cùng với bạn gái.

Trì Diễm Hạo lấy chìa khóa mở cửa phòng, lướt qua bàn của Phái Nhiên, không tìm được lại liếc nhìn bên đó, trong một thoáng ngực của hắn lại đau, vật dụng trên bàn của Phái Nhiên không còn nữa, hình như hôm nay sẽ dọn đi.

Trì Diễm Hạo cô đơn bước về chỗ ngồi của mình, tự rót một ly nước nóng, chậm chậm uống rồi lại ngẩn người.

Năm giờ chiều Cung Kỳ Quân lướt như bay về ký túc xá, nhìn thấy Trì Diễm Hạo ngồi một mình, chạy sang hỏi Trì Diễm Hạo thấy thế nào.

Trì Diễm Hạo cười nói mình đã khỏe rồi, bảo Cung Kỳ Quân nhanh ra ngoài hẹn hò đi.

Cung Kỳ Quân còn hơi lo lắng, nhưng trông thấy vẻ mặt rạng ngời của Trì Diễm Hạo, lại không chống cự được sức hấp dẫn của cuộc hẹn với bạn gái, hắn thu xếp vài thứ rồi lại lướt gió ra khỏi phòng.

Không gian xung quanh thoáng chốc lại yên tĩnh, Trì Diễm Hạo khịt khịt mũi, chỗ ngồi của hắn ở bên cạnh ban công, ánh mặt trời bên ngoài đang dần dần lụi tàn, Trì Diễm Hạo xem hết cuốn tạp chí tháng này không biết đã xem bao nhiêu lần, cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi, cũng chẳng muốn đứng lên bật đèn.

Hắn lại rót một ly nước nóng, tìm thuốc uống, khịt khịt mũi nhớ tới lời nói của Đường Thư Bội, nào là con trai hắn phải có mục tiêu của mình bờ la bờ la(>.

21. Chương 21

Con người khi bị bệnh rất dễ yếu ớt, yếu ớt lại sinh bi quan, bi quan rồi thì tâm trạng bất ổn, tâm trạng bất ổn tất sẽ dẫn đến một mớ những sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi khóc một trận bi thương xong, Trì Diễm Hạo mới cảm thấy thật mất mặt muốn chết.

Hắn như thế này so với lần khóc kinh thiên động địa ở tiệm thức ăn nhanh của Phái Hinh khi phát hiện An Nhất Hạc trắng hoa bên ngoài, có gì khác nhau?

Căn bản là không khác chút nào.

Trì Diễm Hạo chờ đợi tự hỏi phải làm sao để giải quyết được cái hậu quả này đây, không phải hắn thấy hối hận vì những chuyện đã xảy ra, sự đã rồi, có hối hận cũng vô dụng, quan trọng là lúc này phải làm thế nào để Phái Nhiên, nhân chứng duy nhất, ngoan ngoãn không nói ra, không được chòng ghẹo hắn cũng không được kể với bất kì ai khác.

Trì Diễm Hạo thừa nhận hắn thực bi quan, hắn dùng tâm nhãn đen thui đó nhìn thế giới, nhìn đời người, nhìn Phái Nhiên.

Không phải không phải, bản thân Phái Nhiên còn đen tối hơn Trì Diễm Hạo nữa kia.

Rốt cuộc đến khi Trì Diễn Hạo thút thít xong rồi, cũng không còn nức nở nữa, bèn thưởng cho Phái Nhiên một cái liếc mắt, đôi mắt ấy thoang thoảng về khinh thường: “Sao cậu còn không đi?”

Phái Nhiên kéo chiếc ghế của Xá Trưởng đến, xoay ghế rồi mở hai chân ngồi lên, cầm đặt lên lưng ghế, gương mặt thanh tú nằm gọn trong tầm mắt của Trì Diễn Hạo, phóng to đến vô chừng.

Hai người ngồi mặt đối mặt một hồi, Trì Diễn Hạo bắt khuất tròng mắt “đối nhãn” với Phái Nhiên thật lâu sau, cuối cùng Phái Nhiên cũng chớp chớp mắt.

“Hôm nay tớ không đi nữa.” Hắn vừa cười vừa nói, lấy một gói kẹo mềm từ trong túi, mở gói, đưa một viên lên miệng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo xoay đầu qua một bên, Phái Nhiên đưa tay giữ cằm Trì Diễn Hạo, ngón tay khẽ ấn, Trì Diễn Hạo đành phải mở miệng, Phái Nhiên đẩy viên kẹo vào.

Phái Nhiên thực đen tối, thực biến thái, thực vô sỉ, thực thô bạo, đồ vương.bát.đản

Trì Diễn Hạo nuốt viên kẹo, khụt khịt mũi, vừa rồi nước mũi rơi quá nhiều, khăn giấy chà lên da mũi, đau quá.

Phái Nhiên lại bắt đầu giả vờ ân cần hỏi han, hỏi mũi hắn có đau lắm không, có muốn bôi dầu hay không.

Trì Diễn Hạo nhìn bộ dạng của Phái Nhiên, cảm thấy như “nộ tông trong lòng khởi, ác hướng đảm biên sinh” (: ý chỉ một người một khi quá mức tức giận thì có thể làm ra chuyện mà bình thường họ không dám làm), cúi đầu ngấm sần nhá: “Lúc này không đau, thấy cậu liền đau.”

“Ây da da.” Phái Nhiên thở dài, vừa ăn kẹo vừa vươn tay ngón tay chọc chọc lên chóp mũi Trì Diễn Hạo, nở nụ cười tựa đóa mẫu đơn hoa.

Trì Diễn Hạo thận trọng ngửa người về sau, lại đứng lên kéo kéo cái ghế của mình, hòng cách Phái Nhiên càng xa càng tốt.

“ Cậu đi đi!” Trì Diễn Hạo phẩy tay với Phái Nhiên, giả như muốn đuổi khách, bên cạnh hắn có một cây chổi, hắn có thể tùy tay mà dùng.

Phái Nhiên cúi đầu ăn hết gói kẹo mềm nho nhỏ đó, liếm liếm môi, chậm chậm ngẩng đầu lên: “... Nếu tớ đi, cậu có đi cùng tớ không?”

Trì Diễn Hạo vất vả hừ một cái từ cái mũi không thông thoáng lắm của mình: “Tại sao tớ phải đi cùng với cậu, hơn nữa sẽ quấy rầy thế giới của cậu và bạn gái biết bao nhiêu, tớ không vô ý tứ đến vậy.”

Bỗng dưng, dưới ánh đèn huỳnh quang, Phái Nhiên nở một nụ cười tỏa nắng. Nụ cười rạng rỡ lại vô tư của hắn như vậy thật hiếm thấy, nhưng Trì Diễn Hạo đã mặc định dù cho Phái Nhiên cười thế nào cũng đều đang nghĩ chuyện xấu, vì thế hắn càng đề phòng hơn.

Phái Nhiên gật đầu, vừa cười vừa nói: “Đúng đó, cậu thật rất ý tứ.”

Trì Diễn Hạo liếc Phái Nhiên, cho rằng mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, chờ thêm chốc nữa Phái Nhiên sẽ phải cuốn gói ra đi, bất giác hắn lại nghĩ không biết mình nên đi tắm hay rửa chân mới tốt đây, vì Trì diễn Hạo đang bị cảm nha, đi tắm thì e rằng không hay đâu.

Trì Diễn Hạo đang miên man nghĩ ngợi thì bỗng Phái Nhiên đứng bật dậy, Trì Diễn Hạo hoảng sợ, thần kinh cảnh giác lập tức được kéo căng ra, đồng thời lùi về sau đến gần sát cây chổi.

Phái Nhiên chậm chậm tiến tới, Trì Diễn Hạo thần không biết quỷ không hay đã cầm chổi che trước ngực, tuy đầu óc không minh mẫn cho lắm nhưng quả thực hành vi tự phòng vệ như là phản xạ có điều kiện vậy.

Phái Nhiên nhìn tư thế “Sĩ khả sát bất khả nhục” của Trì Diễn Hạo, đôi mày nhăn lại, nhưng vẫn mỉm cười, tựa như hoa đào ngập cây trong ánh xuân lan tràn.

“... Cậu thực sự không tới chỗ tớ xem thử?” Phái Nhiên nói, tay phải hơi vuốt cằm.

Trì Diễn Hạo ra sức lắc đầu, biên độ dao động quá lớn nên cả đầu đều đau.

Phái Nhiên đưa hai tay lên tựa như rất tiếc nuối, thở dài: “Ây da, vậy thì tiếc quá rồi... Tớ còn định nói với cậu rằng... Tớ đã kêu người nhà đem giày của tớ qua hết rồi chứ...”

Phái Nhiên vừa nói vừa xoay người như sẽ bỏ đi, vừa mới quay lưng, đã bị Trì Diễn Hạo níu lấy.

Phái Nhiên quay đầu, quả nhiên trông thấy Trì Diễn Hạo với đôi mắt ửng đỏ.

“Cậu nói gì!” Trì Diễn Hạo hỏi to, giọng nói có chút biến đổi.

Phái Nhiên nhìn Trì Diễn Hạo, vươn tay sờ mặt hắn, ngón cái khẽ vuốt lên vết đen dưới mắt, bởi vì bất ngờ lâm bệnh nặng, không chỉ gương mặt nhỏ lại mà cả dưới đôi mắt Trì Diễn Hạo cũng treo theo hai vết quầng thâm.

Ừm... cảm giác... Gương mặt được ôm lấy, Trì Diễn Hạo mơ màng nghĩ, tay của Phái Nhiên cũng rất ấm.

Phái Nhiên cúi đầu hôn hắn, Trì Diễn Hạo vội vàng vùng vẫy lại bị hôn một càng sâu, vừa choáng lại một, trong cái đầu mụ mị của hắn bây giờ chỉ còn nghĩ về những đôi giày của Phái Nhiên, tựa như một chiếc Nike Air Force 1 bỗng bồng bềnh trôi giữa hồ nước lớn đục ngầu, Trì Diễn Hạo chỉ nhìn thấy chiếc giày đó, vì thế hắn “tùm” một tiếng nhảy vào trong hồ.

Nhưng rong hồ Phái Nhiên lại nhanh chóng cuốn Trì Diễn Hạo lên bờ, sau đó nói với Trì Diễn Hạo: “Ngày mai đưa cậu đi xem giày, có được không?”

Bị hôn sạch sẽ lại còn phải chờ, Trì Diễn Hạo nghĩ cái tên Phái Nhiên này toàn đưa ra những đề nghị rất khó hiểu. Ai, còn hắn vừa nãy đúng là vì đồng giày mà bán rẻ thân thể mình, tuy quá trình bán thực là cũng không quá tự nguyện.

Nhưng hắn không thể tỏ ra quá nóng vội, các cô nàng xinh xắn và giày luôn đáng để người khác chờ mong, huống chi hắn bây giờ, hình như sức để bước đi quả thật cũng không còn.

Phái Nhiên lại sờ trán Trì Diễn Hạo: “Sao lại nóng lên thế này...”

Trì Diễn Hạo lắc đầu: “Không biết.”

Phái Nhiên áp lên trán Trì Diễn Hạo, mỉm cười: “Chắc không phải là trí tuệ phát nhiệt chứ?”

“Hừ.” Trì Diễn Hạo mặt mỗi phản bác.

Nhưng Trì Diễn Hạo lại ngoan ngoãn nghe theo Phái Nhiên, một chút kháng cự cũng không có, hơn nữa đêm nay Phái Nhiên cũng ở lại.

Hơn nữa của hơn nữa, giường của Phái Nhiên đã thu dọn sạch sẽ, hắn liền nói muốn ngủ cùng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nghi ngờ Phái Nhiên sẽ không an phận mà động tay động chân, bèn đề phòng một hồi lâu, đúng là muốn ngủ nhưng không thể, mới vừa có chút mơ màng lại đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mỗi lần mở mắt ra đều thấy Phái Nhiên đêm đã khuya nhưng vẫn không ngủ đang mỉm cười nhìn hắn.

Đèn trong phòng sớm đã tắt, chỉ có ánh đèn đường bên ngoài tiến vào in lên gương mặt Phái Nhiên.

Lần cuối cùng khi Trì Diễn Hạo tỉnh dậy đã rất muộn, Phái Nhiên cũng ngủ rồi.

Đêm nay Trì Diễn Hạo ngủ vô cùng ấm áp, kỳ thực mùa hè đã sắp đến rồi, nhưng đêm nay thực sự rất ấm áp.

Vì Phái Nhiên vẫn luôn ôm hắn, chạm vào hắn hết sức nhẹ nhàng, tư thế ngủ của Phái Nhiên cũng tốt, một chút cũng không ảnh hưởng đến người khác, tất nhiên cũng không động tay động chân với Trì Diễn Hạo, lại còn dịu dàng hiếm thấy.

Lần đầu tiên Trì Diễn Hạo nhìn thấy một con mèo trắng ấm áp như vậy, mấy con thú nhỏ nhỏ đều rất ấm, Trì Diễn Hạo mơ màng nhớ khi hắn còn bé cũng có nuôi một con chó cỏ, ôm cũng rất ấm, tuy hơi thối một chút.

Trì Diễn Hạo vừa nghĩ vừa dần dần thiếp đi, nước bọt chảy xuống nhỏ lên áo Phái Nhiên.

Đến chơi nhà Phái Nhiên, đã là buổi chiều ngày thứ hai.

Buổi sáng Trì Diễn Hạo dậy trễ, đúng mười một giờ tự dừng tỉnh dậy, trong phòng ngoại trừ hân ra còn có hai người, là Phái Nhiên và Cung Kỳ Quân.

Ngủ một giấc thật đầy đủ xong Trì Diễn Hạo cảm thấy cả người thần thanh khí sảng, khổng vô hữu lực (: vô dũng mà mạnh mẽ), tựa hồ có một luồng nguyên khí từ đỉnh đầu truyền xuống, cảm thấy bây giờ có ra ngoài dạo phố đến tận mười hai giờ đêm cũng không thành vấn đề.

Buổi chiều ba người bọn họ bèn cùng nhau đến phòng trọ Phái Nhiên mới thuê bên ngoài. Phòng trọ cách trường không xa nhưng vẫn phải đi xe buýt, cũng chỉ có hai trạm mà thôi.

Nhà Phái Nhiên không hổ là giai cấp tư sản thuần khiết không lẫn chút tạp chất, một sinh viên đi thuê phòng trọ, không ở ghép cũng không sao, vậy mà còn tự mình thuê một nhà có hai phòng ngủ, vậy đó nha, cho dù phải ở cùng bạn gái, một phòng cũng đủ rồi ha.

Phái Nhiên giải thích: “Thỉnh thoảng sẽ có người nhà qua đây, phòng còn lại dùng làm phòng khách.”

Trì Diễn Hạo ngửa đầu lên trời cười dài, ha, phòng khách, còn có phòng khách, sinh viên thuê phòng trọ lại có cả phòng khách.

Hắn tàn nhẫn nhổ vào trái tim đang chảy máu đầm đìa của mình một tiếng, má kiếp cái khách phòng.

Trong cái gian gọi là phòng khách đó có một chiếc tivi màn hình phẳng cực lớn, còn dưới tấm thảm lót sàn thật dày kia là hai cái máy chơi game, Trì Diễn Hạo nhận ra một cái trong đó gọi là PS3, đường ca của hắn cũng có, cái còn lại là gì nhỉ?

Cung Kỳ Quân biết cái đó là cái gì, hắn đỏ mắt kêu lên: “Phái Nhiên! Sau này ngày nào tớ cũng đến nhà cậu chơi có được không?!”

Phái Nhiên nói được, Cung Kỳ Quân phấn khởi nói với Trì Diễn Hạo sau này hắn ngày nào cũng đến chơi xbox360, thật vui quá.

Trì Diễn Hạo nghiêng răng hỏi Phái Nhiên: “Cậu đâu thích chơi game, cậu mua nhiều máy chơi game như vậy làm gì?”

“Tớ thích mà...” Phái Nhiên bật tivi lên, “Giết thời gian cũng được lắm.”

Cung Kỳ Quân vội vã cầm tay game ngồi xuống sàn, ánh mắt kia dường như đã không thể nào rời khỏi màn ảnh nhỏ.

Trì Diễn Hạo “hừ” một tiếng, vẫn cảm thấy trong lòng như có chút vụn vụn.

Phái Nhiên bước sang, dẫn Trì Diễn Hạo ra ngoài, Cung Kỳ Quân tất nhiên sẽ không đi cùng bọn họ. Hai người tới một căn phòng khác, nơi này lớn hơn phòng khách rất nhiều, chẳng những không gian phòng rộng mà cả chiếc giường xem ra cũng to hơn rất nhiều, thoát trông như là giường đôi.

Trì Diễn Hạo chẳng buồn chế nhạo Phái Nhiên vì mang bạn gái về nhà mà mua giường lớn nữa, bởi rằng hắn đã trông thấy hai cái tủ trắng thật to được đóng trên tường, một cái to hơn cái còn lại một chút.

Mỗi ngăn trong tủ đều trưng một đôi giày Trì Diễn Hạo tha thiết ước mong.

Phái Nhiên cười nhìn vẻ mặt như si dại của Trì Diễn Hạo, tiến về phía trước, mở cái tủ to hơn, trong khoảng khắc hai cánh cửa lù về hai bên đó, Trì Diễn Hạo đã nghĩ mình sắp lóa đi.

A a a a a!!! Đôi này với đôi này! Đôi kia đôi kia nữa!!

Tiếng lòng Trì Diễn Hạo kêu lên the thé, như cô nữ diễn viên bình bông trong một bộ phim khủng bố nào đó, tiếng thét chói lọi xuyên thấu linh hồn bay lên tận trời cao.

Cái tên Phái này hơi quá đáng rồi, rõ ràng hắn nói hắn chỉ có khoảng một trăm bảy mươi đôi giày mà thôi, bây giờ chỉ cái tủ này đã trưng ra thoát trông không chỉ như vậy mà còn rất nhiều rất nhiều hơn nữa, có phải không vậy!!

Trong tầm mắt của Trì Diễn Hạo là một chồng vô số hộp giày xếp còn cao hơn hắn, trên từng hộp đều có dán ảnh chụp của giày, bên dưới tấm ảnh viết nơi mua giày, ngày tháng vân vân.

Phái Nhiên làm việc đúng thật là cực kỳ cẩn thận!!

Trì Diễn Hạo hoa mắt, chảy nước miếng ngồi xuống xem từng bức ảnh đó từ dưới lên, đúng là vì quá mức kích động nên đầu óc hắn lại bắt đầu mù mịt. Bây giờ hắn không còn thấy đồ kỳ với Phái Nhiên nữa, quả thực một chút cũng không, hiện tại cổ tình cảm đang ùn ùn dâng lên trong lòng hắn đích thị là khâm phục chí tình.

Phái Nhiên quả thực là một tay chuyên (nghệp về) giày chân chính. Chẳng những có tiền, hắn còn có đam mê không hề thua kém Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo gần như muốn ôm chân Phái Nhiên kêu lên hai tiếng thắm thiết “sư phụ”.

Phái Nhiên cũng ngồi xuống, nói với Trì Diễn Hạo: “Số đo của chúng ta bằng nhau mà, nếu cậu thích có thể lấy mang thử.”

Ngay lập tức hình tượng Phái Nhiên trong lòng Trì Diễn Hạo lại vụt to lớn hơn vô số lần. Hắn nhìn gương mặt với vẻ cười xấu xa kia của Phái Nhiên cũng không cảm thấy đáng ghét nữa, đây là nụ cười thân thương đến nhường nào a, đúng là nụ cười dịu dàng của Đức Mẹ mà!

Trì Diễn Hạo lấy một hộp giày, thật cẩn thận tựa như đang ôm một sinh linh bé bỏng, mở ra với cõi lòng đầy thành kính, vừa định mang vào nhưng dường như chợt nghĩ đến gì đó lại đi tìm phòng tắm.

Phái Nhiên hồ nghi đứng lên đi vào phòng tắm với Trì Diễn Hạo, hắn đang luống cuống tìm nước nóng, Phái Nhiên giúp hắn mở nước nóng, hỏi hắn làm gì vậy.

Cởi giày rồi tuột tất xong, Trì Diễn Hạo bước vào bồn tắm, cao giọng nói: “Rửa chân!”

Tức thì Phái Nhiên không nhịn được cười, nhưng vẫn nhanh nhẹn đi lấy một đôi dép cho hắn.

Chưa bao giờ, chưa bao giờ Trì Diễn Hạo tập trung rửa một bộ phận nào trên người như vậy. Hắn cuộn ống quần rửa một lúc thật lâu sau mới bước ra ngoài lau chân, mang vào đôi dép Phái Nhiên đã chuẩn bị, rồi mới vội vã chạy ra ngoài.

Phái Nhiên vẫn đi theo hắn, Trì Diễn Hạo ung dung ngồi xuống giường, cúi người nhẹ nhàng cầm giày lên.

Hắn nhìn chiếc giày trong tay từ trước ra sau, nét mặt có thể gọi là yêu say đắm, đến khi hắn buông giày định mang vào, lại hỏi Phái Nhiên có tất không, phải là tất sạch.

Phái Nhiên liền tìm cho hắn một đôi tất.

Cho dù trước mặt là giày Trì Diễn Hạo vẫn không kiềm được kén cá chọn canh: “Sao lại là màu đen, không có tất trắng à?”

Phái Nhiên sờ mũi, tỏ vẻ đành chịu.

Trì Diễn Hạo không kén nữa, gỡ đôi tất ra rồi vội vàng muốn mang vào, chân vừa vói vào đôi giày đột nhiên lại bị Phái Nhiên ngăn lại.

Trong đôi mắt Phái Nhiên chợt lóe lên ánh xảo quyệt, nhưng Trì Diễn Hạo lúc này đang rất nóng vội, hắn đã chuẩn bị xong tiền diễn, bây giờ muốn tiến vào ngay lập tức a!!

“Cậu có muốn cởi quần ra không, ống quần dính nước, sẽ ướt giày đó.” Phái Nhiên nói, không hiểu một người mang đôi giày thể thao phiên bản giới hạn đạp lên một vũng nước đầy bùn bẩn trên đường mà không mấy may quan tâm sao lại để ý đến chút xíu hơi nước như vậy.

Nhưng Trì Diễn Hạo vẫn làm theo lời Phái Nhiên nói, bởi rằng lúc nào Trì Diễn Hạo cũng yêu thương giày của Phái Nhiên hơn cả chính chủ nhân của nó.

Hắn đứng lên cởi quần không chút chần chừ, tuột khỏi đùi, chân mang đôi tất vải màu đen, cổ tất hình như hơi cao một chút, cũng hơi bó sát một tẹo, gần như đến giữa bắp chân hắn.

Phái Nhiên ở bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, không nói một lời nào.

Trì Diễn Hạo ngập tràn hứng khởi mang giày vào đi tới đi lui. Trong phòng Phái Nhiên không có gương soi toàn thân, hắn bèn mang cả giày vào phòng tắm, nhấc chân soi vào gương trên tường, dòm mãi mà không

biết chán, đưa chân này xong lại đến chân kia. Hắn co co duỗi duỗi chân nhiệt tình vận động, nâng lên hạ xuống cũng không biết mệt.

Phái Nhiên lại bước tới: “Có muốn đứng lên bàn không?”

Tất nhiên Trì Diễn Hạo cho rằng ý tưởng này của Phái Nhiên cũng không tồi, bắt quá bàn trong phòng tắm nhất định là không đỡ được hắn, vì thế Trì Diễn Hạo đành ôm nuối tiếc cởi ra thay đôi giày tiếp theo.

Nhưng khi hắn muốn lao vào phòng tắm để soi gương, lại bị Phái Nhiên đang trần ở cửa ôm gọn lấy.

Hiện tại Trì Diễn Hạo không rảnh tán dóc với Phái Nhiên, hắn rất bận, hắn phải làm chuyện đại sự, sự kia quả thực khổng lồ.

Phái Nhiên nâng cằm Trì Diễn Hạo lên hôn, đầu lưỡi vươn ra thăm dò tiến vào miệng Trì Diễn Hạo. Trì Diễn Hạo do dự rồi để mặc Phái Nhiên thao túng, hắn nghĩ mình hơi có xu hướng bán rẻ thân thể đổi lấy cái gì đó, nhưng mà chỉ cần có thể được sờ vào giày, hôn một cái thì có gọi là gì chứ, đại trượng phu có được dân được nhà.

Trì Diễn Hạo thực không cảm thấy như thế là xấu hổ.

Chẳng qua hôm nay hình như Phái Nhiên có hơi quá đáng, không bằng lòng chỉ với một cái hôn, bàn tay lướt xuống vân vê mông Trì Diễn Hạo.

Mông bị xoa có hơi khó chịu, nhưng Trì Diễn Hạo nghĩ đi nghĩ lại vẫn kiên nhẫn, còn đó non xanh sợ gì thiếu củi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Phái Nhiên liếm cằm Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo bị liếm có chút buồn, bất giác lại ngậm lên khe khẽ.

Phái Nhiên thì thâm vào tai Trì Diễn Hạo: “Hôm nay... làm đi...”

Làm? Làm cái gì? Lại muốn sờ lẫn nhau sao?

Sờ lẫn nhau... Ừm... hình như cũng không phải chuyện lớn...

Trì Diễn Hạo hơi chăm chú suy nghĩ vấn đề này, không ngờ Phái Nhiên lại bật cười, tiếng cười xuyên thấu màng tai: “Không phải như cậu nghĩ đâu...” Tay hắn chậm chậm xoa mông Trì Diễn Hạo, chỉ cách một lớp quần lót mà thôi, Trì Diễn Hạo thật không hiểu mông con trai sờ vào thì có gì hay, Phái Nhiên lại nhiệt tình xoa nắn, tựa như đàn ông thích sờ ngực phụ nữ vậy.

“Hôm nay dùng chỗ này...” Phái Nhiên nhéo mông Trì Diễn Hạo một cái.

Trong nháy mắt Trì Diễn Hạo đã hiểu!

Chuyện này... chuyện này... tuyệt đối không được!

Hắn đẩy Phái Nhiên ra: “Người trong sạch không nhận đồ bố thí! (Liêm giả bắt thụ ta lai chi thực , trong đó ta lai chi thực là của ăn xin; của bố thí, hàm ý không tốt).

Vừa nói vừa lùi về sau.

Tiếc rằng hắn vẫn chưa mặc quần.

Phái Nhiên liếm liếm môi, chậm chậm tiến về phía Trì Diễn Hạo: “.. Không có của bố thí nào cho cậu a...”

Trì Diễn Hạo thấy lạnh cả người, lại lùi về sau một bước, vấp phải chiếc giường, ngã người ra, rơi xuống chiếc giường lớn mềm mại.

22. Chương 22

Cái gì làm nên danh dự của một thằng đàn ông? Trước kia Trì Diễn Hạo vốn nghĩ là tiền mặt.

Nhưng giờ đây, khi hấn ngã vào giường của Phái Nhiên rồi lúng túng muốn đứng lên thì đã biết được với danh dự của đàn ông, thứ gì mới thực là quan trọng nhất.

Phái Nhiên đã tới bên cạnh giường, không động thủ mà chỉ tao nhã đứng xem. Phía sau Trì Diễn Hạo là giường, phía trước là Phái Nhiên, quần của hấn đã bị lừa cởi mất, nửa người trên chỉ có một cái áo thun ngắn tay, nửa người dưới là quần lót, tất và giày.

Lúc này Trì Diễn Hạo lại hiếm khi đặt mình vào hoàn cảnh của Phái Nhiên mà suy nghĩ thử một chút, ví như nói trước mặt là một đại mỹ nữ không mặc quần ngã xuống giường, đổi lại là Trì Diễn Hạo, hấn sẽ làm gì.

Không dám nghĩ tới nữa, Trì Diễn Hạo gần như muốn khóc.

Hồi hộp nín thở nhìn nhau vài giây với Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo chợt nhớ tới quần của hấn ở cách đó không xa, hấn bèn mạnh mẽ xoay người, tứ chi bám lấy giường vươn người ra với lấy cái quần.

Vừa bắt được lưng quần, chân trái của hấn đã bị Phái Nhiên tóm lấy.

Trì Diễn Hạo vô thức thét lên, Phái Nhiên chẳng tốn chút công sức tóm gọn một anh thanh niên cao hơn một thước bảy mươi lăm, nhanh nhẹn xoay người anh, duỗi tay còn lại nắm chân phải anh. Anh ấy đang cầm quần dài trong tay lại bị Phái Nhiên lôi về giường.

Sau đó nửa người dưới của Trì Diễn Hạo cứ thế bị nhấc lên, bờ mông chỉ được bao phủ bằng lớp vải quần lót vừa vụng chạm vào chỗ đó của Phái Nhiên, bên kia hình như đã có cứng đôi chút.

Trì Diễn Hạo tiếp tục hét lên, cầm cái quần trong tay múa may cố gắng tấn công Phái Nhiên hòng tìm một đường máu, mà cả người dưới của hấn đang bị nhấc, nửa người trên không có điểm tựa, cái quần quét qua nhưng lại không có chút tác dụng với Phái Nhiên, bàn tay vẫn nắm chặt mắt cá chân của Trì Diễn Hạo.

Vũ khí duy nhất trong tay đã vô dụng, Trì Diễn Hạo bèn xoay người tóm lấy chiếc gối ở đầu giường, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, cả góc áo gối hấn cũng không rờ tới được.

Ngoảnh đầu lại, trước mắt tràn đầy vẻ tươi cười quái dị của Phái Nhiên, thật ra đó là nụ cười bình thường của hấn, loang loáng sóng nước lại như gió xuân vờn quanh, nhưng trong nụ cười đó tựa hồ có một chút gì khác, tựa như ái ý, lại như dục vọng, những thứ này chen lẫn vào nhau, phình to ra, khiến cho đôi mắt của hấn sâu thẳm vô cùng.

Trong đầu Trì Diễn Hạo chợt bật ra một câu thoại trong phim Digimon: “Garurumon! Siêu cấp tiến hóa!”

Giống như mấy con thú tiến hóa chiến đấu trong bộ phim hoạt hình nọ, lúc này Phái Nhiên đang từ một con mèo nhỏ lười biếng hóa thân thành loài thú hoang lợi hại, như báo đốm chẳng hạn. Trong cơ thể hấn đang có một thứ gì đó hết sức to lớn muốn thoát ra ngoài, loại khí tức này khiến cái vỏ bọc đường của Phái Nhiên chậm chậm vỡ xuống, khí chất thuần khiết vô song của hấn trong nháy mắt đã sụp đổ.

Phái Nhiên nhìn vào đôi mắt của Trì Diễn Hạo, cúi đầu xuống hôn mắt cá chân hấn, cách một lớp vải, Trì Diễn Hạo vẫn cảm nhận được đôi môi của Phái Nhiên.

Trong đầu của hấn chẳng hiểu sao lại lướt qua vài lời thoại trong phim hoạt hình, Trì Diễn Hạo chợt phát hiện ra khi đối mặt hiểm nguy vô cùng, đầu óc của hấn sẽ không tự chủ được mà dừng hoạt động, hình như hấn có loại bản năng tự động phốt lờ và trốn tránh nguy hiểm.

Khi trong đầu đến đoạn Angemon sắp bắt kịp được Greymon, Phái Nhiên đã cởi giày Trì Diễn Hạo, đúng thực là dùng một tay để cởi, bởi vì giày rất mới nên Trì Diễn Hạo không dám mạnh tay, dây giày cột rất rộng, Phái Nhiên thoáng cái đã tuột được.

Chiếc giày rơi xuống tấm thảm trải sàn, vang lên một tiếng nặng nề, thoáng chốc đã đẩy Trì Diễn Hạo xuống khỏi một trận chiến mộng mơ nào đó trong thế giới truyện tranh. Hấn ngẩn ngơ nhìn Phái Nhiên, cách một lớp tất, Phái Nhiên đang hôn gót chân trái của hấn, rồi cúi đầu cắn viền tất, từng chút từng chút kéo chiếc tất đó ra khỏi chân Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nhìn vào đôi mắt của Phái Nhiên, trong đầu chợt hiện lên gương mặt của YaoMing trên một chương trình phỏng vấn được truyền hình trực tiếp trong nước.

Trì Diễm Hạo nghĩ, chà, mặt của YaoMing thật giống một cái nồi úp ngược bị đập bẹp.

“Lạch cạch.”

Một chiếc giày nữa bị tuột xuống.

Trong chớp mắt Trì Diễm Hạo đã hồi tỉnh, tức khắc đôi mắt lại ngây đại nhớ tới nụ cười tối như mực của Kobe Bryant khi Nike cho ra mắt phiên bản kỷ niệm. Thực ra Trì Diễm Hạo gần như không có cầu thủ yêu thích, tuy hắn rất thích xem bóng rổ nhưng các cầu thủ bóng rổ giỏi đa số đều đen thui, không thể lọt vào đôi mắt xanh của Trì Diễm Hạo, cái này không phải chuyện kì thị chủng tộc to bự kia, chỉ là vấn đề về quan điểm thẩm mỹ.

Nhưng nói cho cùng, dù Kobe Bryant là một cậu thanh niên da trắng tóc vàng không ngôi tuần tú, Trì Diễm Hạo cũng vẫn không thích hắn.

Kỳ thực nói tới nói lui cũng chỉ là kỳ thị giới tính mà thôi, bởi vì hắn rất thích Rihanna và Beyonce cũng đậm màu hệt như vậy.

Cảm giác ướt át nơi bàn chân phải lại kéo Trì Diễm Hạo trở về với hiện thực, cảm giác phải trở mắt nhìn một thằng đàn ông khác ngậm ngón chân của mình thực là vô cùng kỳ diệu, tuy có hơi kỳ cục nhưng cũng không thấy quá phản cảm. Đầu lưỡi của Phái Nhiên lướt vào kẽ chân hắn, Trì Diễm Hạo run rẩy một hồi.

Lẽ nào lúc này chỉ có thể vui mừng vì mình mới rửa chân sao!

Trì Diễm Hạo nghĩ, bị thương khôn nguôi kèm theo vẻ đau đớn tột cùng tràn đầy trên gương mặt, hắn nghĩ, hình như mình đang bị Phái Nhiên chơi đùa trong lòng bàn tay, chẳng những không có đường nào để phản kháng, lại hoàn toàn mất hết danh dự của một thân nam nhân.

Bây giờ dù Trì Diễm Hạo có nghĩ ngợi lung tung đi nữa cũng không thể nào thờ ơ trước mọi cử động của Phái Nhiên, thật ướt át, thật nôn nao lại khiến người ta tê dại, cảm giác đó như một sinh vật sống từ chân Trì Diễm Hạo bò thẳng lên trên, tới cột sống rồi xuyên thẳng vào vỏ não, khiến toàn thân hắn nổi da gà.

Vùng vẫy một hồi vẫn phí công vô ích, Trì Diễm Hạo chợt nhớ tới một thứ vũ khí có sức công phá cực mạnh.

“Cung Kỳ Quân đang ở kế bên!” Trì Diễm Hạo nói, thanh âm rất e dè, tựa như một cậu thiếu gia bị bắt cóc đang co rúm người bàn điều kiện với tên bắt cóc vậy.

“A?” Phái Nhiên nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười: “Vậy thì sao? Cậu muốn kêu hắn tới cứu cậu?” Nói xong liền cúi người liếm bụng Trì Diễm Hạo, hơn nữa còn dần dần trượt xuống.

Phái Nhiên quá xảo quyệt! Quá bỉ ổi mà!

Trì Diễm Hạo làm sao gọi được Cung Kỳ Quân, vừa nãy hắn hét lên to như vậy Cung Kỳ Quân cũng không có chút phản ứng! Hơn nữa gọi Cung Kỳ Quân tới được rồi, hắn còn mặt mũi làm người hay không!

Trì Diễm Hạo cố gắng giãy giụa chân của mình, kèm theo tiếng thét như trong phim Kungfu, nhưng nội công như vậy lại thiếu mất thể tấn đem ra thi triển, nửa phần uy lực cũng không ra được, còn bị tụt lưng.

Trì Diễm Hạo kêu lên một tiếng thảm thương, cuối cùng tay của Phái Nhiên cũng thả lỏng, Trì Diễm Hạo ôm lấy thắt lưng nội thương của mình quặn quai lặn một vòng, sau đó cong người thở hồng hộc.

Phái Nhiên khom lưng đến xem, chỉ thấy gương mặt của Trì Diễm Hạo đã vắn vẹo, muốn khóc nhưng không thể, trông như đang phải kìm nén nỗi khuất nhục khôn cùng.

Phái Nhiên nhẹ nhàng tách cuộn Trì Diễm Hạo tròn xoe ra, lại gỡ áo thấm dồ xuống thắt lưng hắn, ngay lập tức Trì Diễm Hạo liền ra tay ngăn trở, chốc sau hai người đã đấu quyền với nhau.

Trì Diễm Hạo trong lúc gấp gáp vô chùng vẫn tranh thủ hỏi Phái Nhiên: “Sao cậu lại khỏe như vậy!”

Trông dịu dàng như hoa nhưng khỏe như gấu là phạm quy đó!

Phái Nhiên nhướng mày, trong tích tắc đã khống chế được cổ tay Trì Diễm Hạo: “Tớ có học Taekwondo.”

Hắn cúi đầu dò xét môi Trì Diễm Hạo, Trì Diễm Hạo lại hỏi: “Taekwondo là Đài Quyền Đạo sao...”

Phái Nhiên kéo khoe môi mỉm cười: “Ừm... không khác lắm...”

Trì Diễm Hạo còn nói thêm: “Tớ cũng muốn học...”

Phái Nhiên không buồn trả lời hần nữa, hôn xuống thật sâu.

Tên Phái Nhiên này, nhất định là có bệnh thích chân.

Tất trên chân phái Trì Diễm Hạo hần không cho Trì Diễm Hạo cởi, áo trên người Trì Diễm Hạo hần cũng không cho Trì Diễm Hạo bỏ ra, nhưng quần lót Trì Diễm Hạo không chịu cởi hần một tay đã lột xuống.

Đồ biến thái!!

Sau đó Phái Nhiên bò lên trên, bồng hần từ vạt dưới mà chui vào áo Trì Diễm Hạo. Trì Diễm Hạo trơ mắt nhìn đầu của Phái Nhiên trong cái áo thun mới của mình, cái áo này chắc sẽ hỏng mất thôi.

Đầu của Phái Nhiên trong áo Trì Diễm Hạo chậm chậm di chuyển, Trì Diễm Hạo cảm thấy ngực của mình đang bị liếm, lại bị mút vào. Hần không biết đầu nhũ của nam nhân cũng có cảm giác, nhưng khoái cảm này thực sự tồn tại, quá chân thật khiến da đầu hần căng ra, cả người run rẩy.

Bây giờ Trì Diễm Hạo lại ước ao mình có thể thành thời mà suy ngẫm đến cuộc đời của Iverson (Allen Iverson: cầu thủ bóng rổ, người được chọn đầu tiên của NBA Draft) biết bao nhiêu, hần không muốn bị một thằng đàn ông liếm tới mức quên hết tất cả gần như hóa thành một cây kẹo que để rồi sau đó cả người sẽ tan chảy a!

Vì nếu như vậy thật quá mất mặt cũng quá xấu hổ mà.

Phái Nhiên rất nhanh đã chui ra khỏi áo Trì Diễm Hạo, trước khi bắt đầu tiếp xúc lâu dài với đôi chân, hần còn ngẩng đầu mỉm cười ảm áp với Trì Diễm Hạo.

Bây giờ còn cười ảm áp như vậy có tác dụng gì chứ!

Đôi mắt Trì Diễm Hạo đã ướt ướt.

Sau đó từ đùi cho tới chân, lại từ chân cho tới đùi hết lần này tới lần khác phải chịu những kích thích mạnh mẽ. Lúc này Phái Nhiên gần như không chạm vào chỗ đã đứng thẳng bên dưới của Trì Diễm Hạo, nhưng nơi đó của Trì Diễm Hạo càng ngày càng căng vô cùng, hần không thể nào khống chế bản thân rên lên kỳ quái, hần tựa như nữ diễn viên trong những bộ phim ấy, khẽ rên lên vui vẻ, dễ chịu đến mức phải thốt lên câu tiếng Nhật duy nhất mà hần biết “kimochi”.

Hần bị liếm tưởng như sắp bắn ra, nhưng Phái Nhiên xấu xa như thế tất nhiên sẽ không cho hần bắn. Chỗ ấy của Trì Diễm Hạo đã bị nắm lấy, ngón cái của Phái Nhiên đè ngay lối ra, sau đó quá trình thúc đẩy chậm chạp của Phái Nhiên bắt đầu.

Trì Diễm Hạo bị đè, khao khát được bắn lại càng dâng cao. Hần khó chịu ngấm lên khe khẽ, Phái Nhiên liền vươn tới hôn hần, lưỡi của cả hai quện vào nhau, cảm giác ảm ướt lại là một loại kích thích khác. Trì Diễm Hạo không kìm được ôm lấy đầu Phái Nhiên, một lát sau đã chủ động rướn người tới muốn nụ hôn này lại càng sâu thêm.

Phái Nhiên chạm vào chỗ sưng đến đau nhức của Trì Diễm Hạo, đẩy dịch thể trong suốt chảy ra, càng lúc dịch thể ra càng nhiều khiến cho tay Phái Nhiên và nửa dưới của Trì Diễm Hạo cùng rối tinh rối mù.

Đến lúc này thì chỗ nào cũng thoải mái, phía sau có hơi tê thắm, nhiều năm sau Trì Diễm Hạo vẫn không dám nhớ lại cảm giác khi bị phá thân, bởi vì ngoài tính trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào trong xương, hần còn có một bản tính nữa, đó là sợ đau. Nên mặc dù hần không sợ đánh nhau, nhưng đa phần đều cố gắng tránh phải lâm trận, thế mà cơ bản là vẫn tránh không khỏi.

Mặc dù Phái Nhiên đã chuẩn bị sẵn một đồng dầu bôi trơn, động tác cũng rất cẩn thận, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn thấy đau.

Ngay từ đầu hần đã nghĩ bị chọc vào sẽ rất đau, cho nên hần kiên quyết muốn làm bên nam. Nhưng làm sao hần có thể đo được với Phái Nhiên, dưới bàn tay Phái Nhiên thoáng cái Trì Diễm Hạo đã bắn, hơn nữa

Phái Nhiên nhân lúc hấn vừa bắn ra lập tức cho một ngón tay vào, khiến Trì Diễn Hạo hoàn toàn không thể phản công.

Trì Diễn Hạo sâu sắc cảm thấy rằng những nam nhân thích bị cấm, thần kinh sung sướng nhất định có vấn đề.

Mặc dù xoa nhau rất thích, nhưng bị một thứ to như thế đưa vào cảm giác hết như thải vậy, hơn nữa còn là thải khi đang bị trĩ, ai thải mà thấy sướng chứ, dám chắc sung sướng thì không có, chỉ thấy đau.

Hơn nữa Phái Nhiên vừa động vừa kêu hấn “bảo bối”, với Trì Diễn Hạo mà nói lại càng sỉ nhục.

Tuy rằng hấn cũng bắn ba lần.

Sau khi làm xong Phái Nhiên liền thay khăn trải giường mới, động tác thật nhanh nhẹn, hoàn toàn không nhận ra đó là vị công tử thường ngày không biết gấp chăn ở phòng ký túc xá. Trì Diễn Hạo cũng không buồn quan tâm tới Phái Nhiên, hấn tắm rửa qua loa rồi lao tới ngã xuống giường.

Một chút bóng rât lại hơi khó chịu ở phía sau vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ đang kéo tới, Trì Diễn Hạo mơ màng hạ quyết tâm lần sau nhất định phải nhịn không bắn, sau đó sẽ thưởng Phái Nhiên, rồi nhanh chóng thiếp đi.

Phái Nhiên cũng vội vàng bò lên giường, Trì Diễn Hạo cảm nhận được Phái Nhiên ôm hấn, không hiểu sao lại càng ngủ bình yên.

Bây giờ tối, Trì Diễn Hạo bị Phái Nhiên gọi dậy ăn cơm chiều, Phái Nhiên nói, vì thứ hai có tiết nên Cung Kỳ Quân tuy rằng lòng không muốn nhưng vẫn phải quay về trường trước.

Nghe Phái Nhiên trình bày xong, Trì Diễn Hạo hắt hơi một cái, từ miệng phún ra một ít cơm đã nhai nhuyễn, hấn chột dạ rút khăn giấy ở đầu giường lau lau.

Phái Nhiên cười nhìn hấn: “... Tổ không cho Cung Kỳ Quân vào phòng này, tổ nói cậu đang ngủ.”

Ha, Phái Nhiên quả nhiên là thiếp tâm tiểu miên áo (thiếp tâm tiểu miên áo: thường dùng để ẩn dụ mối quan hệ giữa mẹ và con gái , bởi vì con gái sau khi lớn lên sẽ trở thành mẹ, càng có thể hiểu được nỗi lòng của người mẹ) của mọi nhà mà.

Trì Diễn Hạo yên lòng, cúi đầu ăn cơm, Phái Nhiên ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, tựa như một con mèo Ba Tư đang ngồi trông theo chủ nhân.

Đúng thực là vậy, Trì Diễn Hạo gần như có thể nhìn thấy cái đuôi nhung trắng thật to ở phía sau Phái Nhiên.

Mèo Ba Tư nhẹ nhàng hỏi: “Có ngon không? Bảo mẫu tối làm đó, Cung Kỳ Quân cũng nói ngon.”

Nhưng mà con mèo này biết biến hình, giây kế tiếp nó sẽ hóa thân thành Garurumon cứng như thép, quả thật là không thể xem thường.

Hơn nữa Phái Nhiên nhìn hấn chăm chăm, còn là bị nhìn chăm chăm trên chiếc giường vừa cọ tới cọ lui cùng Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo thấy có chút xấu hổ.

Hấn ho khan một tiếng, đằng hắng trong cổ họng, hỏi: “Phái Nhiên, tổ hỏi cậu...”

Phái Nhiên lập tức tỏ ra vô cùng chăm chú lắng nghe, hấn thật nghĩ rằng mình là một con mèo nhà nhỏ xinh vô hại.

Trì Diễn Hạo cắn chiếc đũa, kỳ thực chuyện này hấn đã muốn hỏi Phái Nhiên từ lâu rồi, nhưng vì cảm thấy không tiện mở miệng, bất quá chuyện nên hỏi vẫn phải hỏi, chẳng thể Trì Diễn Hạo không thể nào yên giấc.

Dù rất ngượng nhưng Trì Diễn Hạo vẫn cố gắng trưng ra giọng điệu mặt dày, hấn nói: “Khi nào thì cậu... ừm... thích tổ vậy...?”

Nói xong Trì Diễn Hạo lập tức cúi đầu lùa cơm vào miệng, muốn dấu đi sự ngượng ngùng của mình.

Hấn chưa bao giờ hỏi đám bạn gái của mình, vì hấn cho rằng không cần thiết phải biết, quả thực hấn không quá quan tâm tới vấn đề này.

Nhưng Phái Nhiên không giống đám con gái, không phải chỉ khác giới tính, mà còn có một chút gì đó Trì Diễm Hạo không diễn tả được, ví dụ như hẳn lại quan tâm đến mấy chuyện lễ tẻ như từ khi nào thì Phái Nhiên thích hẳn, có lẽ là vì quá trình từ bạn bè biến thành cái loại quan hệ này của hai người rất kì lạ chẳng?

Phái Nhiên nhìn sườn mặt của Trì Diễm Hạo, đến tận khi cả gương mặt của hắn đỏ bừng, mới nghiêm túc suy nghĩ một lúc, trả lời: “Lúc khai giảng đã nghĩ cậu rất đáng yêu, sau đó bất giác đã...”

Trả lời quái gì thế này, con trai bị khen đáng yêu sao mà vui được chứ, gương mặt Trì Diễm Hạo hầu như vùi vào trong bát cơm, miệng lầm bầm câu được câu mất, Phái Nhiên mỉm cười vươn người tới hôn hắn, liếm đi hạt cơm dính trên má hắn.

“Phái Hinh và cậu khá giống nhau, tớ thích người như cậu a...” Hắn thì thầm vào tai Trì Diễm Hạo: “Nhưng mà cậu và Phái Hinh thực ra cũng không giống lắm, cậu đáng yêu hơn chị ấy, chị ấy quá kiêu căng, chỉ có An Nhất Hạc chịu đựng được.”

Trên mũi Trì Diễm Hạo còn dính một hạt cơm, thầm lẩm bẩm: “Cậu nói tớ anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng tớ còn vui một chút...”

Phái Nhiên nghe thấy, cười đến cong khoeo mắt: “Rất anh tuấn mà, ông ngoại cũng nói cậu đẹp trai...”

Trì Diễm Hạo lập tức vươn thẳng lưng lên, hạt cơm còn treo trên chóp mũi, cả người hắn toát ra phong thái sáng chói lại ngênh ngang kiêu ngạo, hắn cao giọng nói: “Ông ngoại cậu rất tinh mắt.”

“Tất nhiên rồi...” Phái Nhiên gạt hạt cơm trên mũi Trì Diễm Hạo xuống: “Ông ngoại sợ tớ ở trường không quen, lúc khai giảng đã muốn tìm một người ranh ma nhưng biết chăm sóc người khác làm bạn học, liếc mắt một cái đã trúng cậu.”

Trì Diễm Hạo há hốc mồm, có chút đuối lý: “Tớ không biết chăm sóc có phải hay không, hơn nữa không phải ông ngoại cậu thấy tớ hoạt bát thân thiện lại đẹp trai nên mới nói chuyện với tớ sao...”

Phái Nhiên bật cười, không giải đáp thắc mắc của Trì Diễm Hạo, chỉ nói: “Không phải cậu chăm sóc tớ rất tốt đó sao.”

Dùng xong bữa cơm chiều, dây thần kinh trong não Trì Diễm Hạo mới bện lại với nhau.

A, Phái Nhiên không phải người tốt, ông ngoại của hắn quả nhiên cũng không phải.

Ông cụ này, mỉm cười hiền từ với người khác có hai cái, lại muốn người ta trông cháu cho ông ấy cả bốn năm sao !

Cả nhà Phái Nhiên đều là người xấu!!

23. Chương 23

Trở lại trường để đi học, tất nhiên là Trì Diễm Hạo cùng đi với Phái Nhiên.

Thực ra hẳn đã cúp học cả một ngày, đến tận hôm thứ ba mới bắt đầu về trường, hôm trước đó hẳn còn ở nhà Phái Nhiên. Không phải Trì Diễm Hạo không muốn đi học, mà chỉ là hẳn không rời khỏi giường được, cũng phải có thời kỳ quá độ thoát khỏi đau đớn nữa nha.

Lúc còn bé Trì Diễm Hạo đã từng bị đau móng thế này rồi, nhưng mà chỗ đau khi ấy so với bây giờ thật rất khác nhau. Khi còn bé hẳn bị cha vụt bằng cành cây, đau bên ngoài, còn bây giờ là bị Phái Nhiên ấy, đau ở trong, đau đến mức đứng lên phải xối hổ bọt ra một tiếng kêu thật to, may mà không quá mức nhục nhối, Trì Diễm Hạo phải tiếp tục nhẫn nhịn.

Vì vẫn còn đau nên Phái Nhiên bèn xin nghỉ học giúp Trì Diễm Hạo, chỉ đi học nửa buổi sáng, đến trưa đã quay về.

Trì Diễn Hạo tiện thể dùng nửa ngày đó để hưởng thụ hết sự phục vụ của Phái Nhiên. Phái Nhiên nói không biết gọt táo quả thực không phải gạt người, một dao hạ xuống có thể “gọt” hết một nửa quả táo. Trước khi quả táo chỉ còn lại hạt táo, Trì Diễn Hạo đành không thể vờ như không thấy nữa, đoạt lấy con dao và quả táo xấu số nọ, tự mình hầu hạ mình.

Trì Diễn Hạo còn được gặp cô bảo mẫu chăm sóc Phái Nhiên. Đó là một bác gái tròn trịa hơn năm mươi tuổi, làm cơm ngon hạng nhất, cứ đến một thời gian nhất định trong ngày sẽ tới chỗ Phái Nhiên giúp việc nhà, nếu như hôm ấy Phái Nhiên trống tiết không đi học thì sẽ làm cơm tối cho hắn.

Thím bảo mẫu vô cùng hòa nhã, đối xử với Trì Diễn Hạo cũng rất tốt, làm cơm cà ri gà ngon vô cùng. Tối giờ cơm Trì Diễn Hạo nằm trên giường ăn cơm trộn cà ri, sau thuận miệng hỏi tiền lương của thím, Phái Nhiên bưng bát ở bên cạnh, cũng thuận miệng nói giá tiền, Trì Diễn Hạo lập tức trợn trừng mắt.

“Một tháng hai nghìn?! Nhà cậu trả hai nghìn?! Cậu nói thím còn làm ở nhà khác nữa?! Nhà người ta trả bao nhiêu?! Bây giờ lương của bảo mẫu cao như vậy sao!” Trì Diễn Hạo tròn mắt hỏi, vừa nói cơm trong miệng vừa rơi ra, cũng may hôm nay Phái Nhiên có tính trước, từ lúc lên giường đã trải cho hắn một lớp báo.

“Nhà người ta thì không biết...” Phái Nhiên nói, lấy vài tờ khăn giấy đưa cho Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nhận khăn chùi chùi tay, nói: “Đường ca nhà tớ có thuê một thím trông trẻ, một tháng có hơn một nghìn, là kiểu trông coi cả ngày đó... Hay là vì nhà tớ ở quê nên chế độ tiền lương hơi thấp?”

Phái Nhiên không trả lời, chỉ nhếch môi cười. Trì Diễn Hạo nhìn Phái Nhiên, lại nhìn tô cơm của mình, hốt nhiên lại thở dài: “Sớm biết thế tớ đã đi học rồi thì lấy bằng đầu bếp, tớ cũng có thể làm bảo mẫu rồi...”

“Sinh viên làm bảo mẫu à...?” Phái Nhiên nói, neho mắt, trông thấy Trì Diễn Hạo không ăn cơm lại bắt đầu ngẩn người, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện đi làm bảo mẫu, bèn cầm thìa của Trì Diễn Hạo múc cơm đưa lên miệng hắn.

Trì Diễn Hạo thuận miệng ngậm lấy thìa cơm Phái Nhiên bón cho, tầm mắt vẫn bám lấy tô cơm của mình: “Sinh viên sao không thể làm bảo mẫu, tớ cũng đâu có học trường danh giá gì, tớ còn nghĩ tớ sẽ làm lao công nữa cơ, nếu không thì tới Phong Ba Trang (1) làm bồi bàn, cái Phong Ba Trang cạnh trung tâm thành phố đông khách lắm, rất nhiều mỹ nữ trường ta đều qua đó...”

“Ồ?” Phái Nhiên lại bón cho Trì Diễn Hạo một thìa cơm nữa, hỏi: “Là vị mỹ nữ nào thế?”

Nhắc tới chủ đề này Trì Diễn Hạo chợt hăng hái hẳn lên, đôi mắt tỏa sáng, chỉ số tinh thần tăng lên vô số bậc, tựa như từ một con mèo bệnh hóa thành một con chó tới kỳ phát tình, chỉ thiếu chiếc lưỡi thè ra thở hồng hộc.

“Phát thanh viên và biên tập viên của đài phát thanh có đi một lần, chủ tịch câu lạc bộ điện ảnh cũng đi rồi... Còn nữa còn nữa...” Trì Diễn Hạo lôi xuống từ danh sách trong đầu của mình khoảng mười cái tên, càng nói càng hưng phấn, cả cơm cũng không buồn ăn.

Đang nói đến một nửa, Phái Nhiên vẫn im lặng lắng nghe Trì Diễn Hạo bỗng mở miệng cắt ngang: “Cô gái cậu vừa nói rất đẹp nhưng có hơi giống con trai đó ở Hội Anime, cô ta cũng thích con gái nha, còn tán tỉnh mấy bà cô nhà giàu...”

Mặc dù đã chính tai nghe qua loại chuyện này, hơn nữa sau đó lại tiếp xúc với một vài nhân vật vô cùng ghê gớm, đồng thời còn cùng một vị đồng tính nảy sinh mối quan hệ siêu cấp hữu nghị, ấy thế nhưng Trì Diễn Hạo vẫn bị ghen, giống như có một mảnh xương cá mắc kẹt giữa cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

Phái Nhiên rất hài lòng với bộ dáng căng thẳng đến mức sắp bị phong hóa của Trì Diễn Hạo, hắn vừa cười vừa nói: “Phái Hinh nói với tớ đó...”

Bị Phái Nhiên quấy rối như thế, Trì Diễn Hạo nào đâu còn tâm tình để nói hết. Hắn vội vã gắp hết cơm trước mắt, lặng lẽ gạch tên cô bé trong Hội Anime có nụ cười rạng rỡ ra khỏi trái tim rỉ máu của mình, lại chuyển tâm suy nghĩ chuyện sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm bảo mẫu.

Thực tế nhất định Trì Diễm Hạo không thể đi làm bảo mẫu gì đó, hắn chỉ có thể nghỉ mà thôi. Sau khi tốt nghiệp hắn sẽ làm gì đây, chắc sẽ giống như đường ca theo cha làm việc trong xưởng, rồi sẽ cùng bọn đường ca đường đệ muối tiếp nối các cụ mở rộng cái nhà máy này.

Không phải Trì Diễm Hạo nghĩ rằng mình không làm được những thứ đó, đầu óc hắn không học bài được, lẽ nào đem đi bồi rượu kết thân cũng không được sao, chẳng qua nghĩ đến những chuyện phải làm sau này, Trì Diễm Hạo lại thấy nhứt đầu.

Hắn sợ nhất là cha hắn, ôi mà cha trước khi về hưu có lẽ sẽ đàn áp hắn một tác cũng không rời mắt thôi.

Nên Trì Diễm Hạo nghĩ làm bảo mẫu cũng không tệ, vì loại công việc này không cần tuyển người học giỏi. Trì Diễm Hạo không thích làm nhân viên văn phòng, cũng không muốn làm tinh anh trong một công ty lớn, lại càng không nghĩ đến chuyện trở thành một ông chủ nhỏ, hắn chỉ muốn kiếm tiền tự nuôi chính mình, không cần phải quan tâm tới sắc mặt của cha hắn.

Hơn nữa Trì Diễm Hạo rất thích trẻ con, hắn nghĩ rằng nấu cơm dọn dẹp vân vân chỉ cần học một chút sẽ biết, vả lại hắn đẹp trai lại biết cách ăn nói, lấy lòng nữ chủ nhân sẽ dễ như trở bàn tay.

Bất quá có lẽ sẽ chẳng ai tin một nam sinh viên trẻ tuổi làm bảo mẫu, không tin tưởng sẽ không ai muốn hắn.

Trì Diễm Hạo nằm nhoài trên giường hồi lâu, cố gắng suy nghĩ tìm kế sinh nhai sau này cho mình, Phái Nhiên ngồi bên cạnh gõ máy tính, hỏi Trì Diễm Hạo có muốn uống nước hay không.

Trì Diễm Hạo lắc đầu, đưa tay sờ bàn phím của Phái Nhiên, ngẩng lên nhìn: “Phái Nhiên...”

Phái Nhiên cúi đầu nhìn hắn: “Hửm?”

Trì Diễm Hạo vô cùng chân thành nói: “Nếu như sau này tốt nghiệp rồi tớ không tìm được việc làm, tớ tới nhà cậu làm bảo mẫu được không, tiền lương ít một chút cũng được, nhưng phải bao ăn ở.”

Phái Nhiên mang vẻ mặt kỳ lạ nhìn gương mặt thành khẩn của Trì Diễm Hạo, cả nửa ngày sau, cuối cùng đôi mắt cong lên thành một nụ cười: “Được.”

Trì Diễm Hạo thở dài rồi xoay người đổi tư thế nằm, tuy trông tình huống có vẻ như hắn đã sớm làm thân với ông chủ có vẻ như sắp phát tài này, nhưng nếu phát được vậy thì có đường sống rồi, Trì Diễm Hạo không may mắn cho rằng thế là nhọc nhằn.

Hắn bèn buông lời suy nghĩ, ngủ một giấc trưa thật mỹ mãn.

Có lẽ Trì Diễm Hạo bị cha đánh đã quen, da dày thịt cứng, chỗ bị đau nói ra khiến người người thấy thẹn phía sau kia sang ngày thứ hai đã tốt hơn rất nhiều, hắn bèn về trường đi học chung với Phái Nhiên.

Vừa bước vào lớp học Trì Diễm Hạo chợt cảm thấy có chút xấu hổ, thật ra mọi người đều không có phản ứng gì khác thường, chẳng qua bấy giờ tâm tình của hắn đã thay đổi, vẻ như cho rằng đi cùng Phái Nhiên sẽ khiến người khác biết được mối quan hệ của cả hai. Vì thế lên lớp Trì Diễm Hạo không ngồi cùng Phái Nhiên, vẫn lê đến bên cạnh Xá Trưởng, bên trái là Xá Trưởng phải có Cung Kỳ Quân, thật khiến người ta an lòng.

Phái Nhiên cũng không để ý, để mặc Trì Diễm Hạo đi, một mình đến chỗ ngồi bên góc giảng đường của hắn.

Cung Kỳ Quân trong giờ học vẫn miệt mài xem truyện tranh chợt ngẩng đầu hỏi Trì Diễm Hạo: “Đúng rồi, tiền thuốc cậu trả cho Phái Nhiên chưa?”

Trì Diễm Hạo đang mãi nói chuyện với Xá Trưởng, không kịp phản ứng trước câu hỏi của Cung Kỳ Quân: “Tiền thuốc gì?”

“Mấy hôm trước không phải cậu phát sốt rồi cảm cúm sao, thuốc cậu uống đều do Phái Nhiên mua đó.” Cung Kỳ Quân giải thích, thoáng sau lại bắt lấy cuốn truyện tranh.

Mấy hôm trước lâm trọng bệnh hắn còn chưa làm hòa với Phái Nhiên mà, nói ra thì quan hệ của hai người bọn họ có thể xem như là “biến động thất thường”, từ mười chín tầng địa ngục thoáng cái đã bay lên tới

mười chín tầng mây thiên đàng, quả thực tốc độ tăng trưởng giống như vận tốc ánh sáng, còn khoảng cách phát triển thì tính bằng năm ánh sáng vậy.

Không phải không phải, bây giờ không nói cái này nữa, trước tiên phải nói đến quãng thời gian quan hệ bề tặc nhất của cả hai, thuốc Trì Diễn Hạo uống khi bị bệnh là Phái Nhiên mua ?

Trì Diễn Hạo lại cúi nhìn Cung Kỳ Quân đang xem truyện tranh: “Thuốc đó thực không phải cậu mua?”

“Không phải mà... của Phái Nhiên đó...” Cung Kỳ Quân nói, hoa tay múa chân kể lại sự tình lúc ấy cho Trì Diễn Hạo: “Lúc cậu sốt Phái Nhiên có về một lần, nhìn cậu bị bệnh nào là ra ngoài mua thuốc, còn bảo tớ ra ngoài mua cơm cho cậu nữa...”

Xá Trưởng ở bên cạnh nghe xong, cười ngốc nghếch nói: “Phái Nhiên thật tốt với cậu nha, lần trước hai cậu cãi nhau rất nhanh đã làm hòa rồi...”

Cung Kỳ Quân nói xong, lại thêm Xá Trưởng, gương mặt Trì Diễn Hạo đỏ một tầng lại thêm một tầng.

Trì Diễn Hạo kìm nén nói: “Bọn tớ làm hòa nhanh lắm mà...”

Nhưng sự thực không phải như vậy, bọn họ căng thẳng với nhau trong khoảng thời gian không ngắn chút nào.

Trì Diễn Hạo len lén liếc mắt qua chỗ Phái Nhiên, vừa lúc Phái Nhiên cũng quay đầu nhìn hắn, cách không gửi một cái hôn gió sang, Trì Diễn Hạo đỏ mặt lườm Phái Nhiên một cái.

Người xấu, Phái Nhiên đúng là người xấu.

Buổi chiều Trì Diễn Hạo lại bị Phái Nhiên kéo về chỗ của hắn, đáng nhẽ Trì Diễn Hạo đã chuẩn bị tinh thần chết sống cũng không đi, nhưng hôm nay ngoại trừ Trì Diễn Hạo ra Phái Nhiên còn gọi thêm những người khác, lại thêm Phái Hình và An Nhất Hạc tổng cộng tám người, thím bảo mẫu đã làm một bàn đầy thức ăn, đồ uống và rượu cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Bàn ăn trong bếp lần đầu tiên có nhiều người ngồi như thế, cả ghế cũng không đủ, Phái Nhiên liền bảo Trì Diễn Hạo có thể ngồi lên đùi hắn, Trì Diễn Hạo có chút ngần ngại, đi vào phòng ngủ của Phái Nhiên lôi ra một cái ghế.

Tay nghề của thím bảo mẫu rất tuyệt, nấu cái gì cũng ngon, đến cả xếp lương bàn (2) hình như còn hấp dẫn hơn quán cơm, Trì Diễn Hạo ăn đến quên cả trời đất.

Hôm nay Phái Nhiên uống chút rượu, đây là lần đầu tiên Trì Diễn Hạo thấy Phái Nhiên uống rượu. Hắn vốn cho rằng Phái Nhiên không biết uống rượu hoặc là tửu lượng rất kém, bất quá hôm nay Phái Nhiên uống không ít mà mặt không đỏ, vẻ mặt cũng không thay đổi, thoát trông như tửu lượng rất không tồi.

Nhưng mà thực ra hắn đã say.

Vì khi thím bảo mẫu đem ra món cuối cùng, Phái Hình lại nói muốn giới thiệu bạn gái cho Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo vỗ vỗ cái bụng tròn của mình nói được, rồi sau đó Phái Nhiên, dưới ánh nhìn chăm chú của người người trên bàn ăn, nắm lấy cằm Trì Diễn Hạo, cắn một cái.

Trì Diễn Hạo thề rằng đây là khoảng khắc mất mặt nhất trong hai mươi mấy năm qua của hắn.

Phái Nhiên hôn đến mức vang lên tiếng chụt chụt, giữa tiếng hít vào thật mạnh của Phái Hình và Cung Kỳ Quân, Trì Diễn Hạo mang một hồi bi thương. Tay Phái Nhiên vội vã vào trong áo hắn, từ bụng một mạch mò thẳng lên tới ngực.

Sau đó hắn véo ngực Trì Diễn Hạo một cái, Trì Diễn Hạo đành sử dụng chút sức lực cuối cùng đẩy Phái Nhiên ra. Phái Nhiên mở to đôi mắt say đắm mặt mày của mình, không thèm liếc nhìn tới những người khác trong bàn cơm, mà là kéo khước môi mỉm cười với Trì Diễn Hạo, mỉm cười tựa như làn mưa xuân ấm áp trong veo mà luồng khí nóng từ biển Thái Bình Dương thổi vào, mỉm cười tựa như làn văn đảo sắc gợi tình trên lưng cá chép đỏ trong hồ nước, mỉm cười tựa một đóa phù dung khoe sắc giữa luống hoa hồng, nụ cười đó tựa như muốn đánh thuế tất cả ngọn đèn điện có trong căn phòng này, khiến cho Trì Diễn Hạo hốt nhiên đã nghĩ rằng cả bàn ăn này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Phái Nhiên lại nắm chặt tay Trì Diễn Hạo, kéo lên môi đặt xuống một nụ hôn, rồi ngẩng đầu cười với Trì Diễn Hạo. Đôi mắt hắn có chút mịt mờ lại lấp lánh, toàn thân mềm mại buông lơi đề phòng, giống như một chú nhím khoe ra cái bụng mềm của mình, hồ như hắn đã giao cả người mình cho Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo cũng chệnh choáng vô cùng trước bộ dáng si mê đó của Phái Nhiên, giống như mắt bị lóa vậy, muốn nhìn thì hoa mắt, không nhìn thì lại thấy lãng phí, nhưng nhất định hắn sẽ không mở mắt ra đâu, tiếp tục đối diện với Phái Nhiên, lắng nghe tiếng trái tim đập như trống, nhìn thấy Phái Nhiên trước mắt chậm chậm vẫy đuôi, thì thầm gọi tên hắn.

Xá Trưởng trầm tĩnh là người đầu tiên trong bàn lên tiếng, hắn ho khan một tiếng, nói Phái Nhiên đã say, liền đứng lên muốn kéo Phái Nhiên dậy.

Tất nhiên Phái Nhiên không thèm quan tâm tới Xá Trưởng, bấu môi giữ chặt lấy tay của Trì Diễn Hạo, lại ôm cổ Trì Diễn Hạo cười hì hì, mút lấy tai Trì Diễn Hạo, lại vượn lười liếm cổ hắn.

Trì Diễn Hạo không dám nhìn vẻ mặt của những người khác, cuối cùng hắn đành đỡ Phái Nhiên dậy, lôi vào phòng ngủ, vừa tới trước cửa phòng đột nhiên bị ôm lấy thắt lưng hôn một trận.

Lần tới lần lui toát mồ hôi rớt cuốc Phái Nhiên cũng ngoan ngoan nằm xuống, lúc bước ra ngoài Trì Diễn Hạo trông thấy trong phòng ăn chỉ còn Phái Hinh và An Nhất Hạc.

Thức ăn trên bàn không hề bị lãng phí, vét đến gần như sạch sẽ, Trì Diễn Hạo bị Phái nhiên giầy vò có hơi đói bụng, không còn tâm trạng nào bận tâm Phái Hinh và An Nhất Hạc, chỉ muốn đi tìm chút cơm thừa lót dạ.

Phái Hinh kêu Trì Diễn Hạo: “Hạo Hạo, trên cổ em có dấu hôn kia.”

Trì Diễn Hạo vô ý thức đưa tay che cổ, quay đầu lại thấy vẻ mặt bí hiểm của An Nhất Hạc, hắn xấu hổ đứng dậy, nhưng vẫn cảm thấy ăn cơm quan trọng hơn, liền mở nồi cơm điện, tiếc rằng cơm trong nồi còn không đủ một chén.

Phái Hinh không chút thức thời nói: “Thì ra Phái Nhiên thích con trai nha, sao nó không nói với chị nhỉ, nếu là em thì chị không phản đối đâu...”

Trì Diễn Hạo rất muốn trả lời nàng rằng: “Vì chị ngốc nên hắn mới không nói.” Không ngờ rằng An Nhất Hạc lại “tâm hữu linh tê” (3) cùng hắn, trắng trợn cướp mất lời của Trì Diễn Hạo đáp lời Phái Hinh “Bởi vì cậu ngốc nên Phái Nhiên mới không nói với cậu.”

Trì Diễn Hạo vô cùng kính phục liếc nhìn An Nhất Hạc một cái, cao nhân.

Phái Hinh lại nhìn An Nhất Hạc bằng nửa con mắt.

Trì Diễn Hạo liếm muống cơm xem An Nhất Hạc nhếch miệng cười, rồi cúi đầu chạm vào trán Phái Hinh, hốt nhiên Trì Diễn Hạo cảm thấy An Nhất Hạc và Phái Nhiên giống nhau đến kì lạ.

Tuy bọn họ trông rất khác nhau, nhưng vẫn có chút gì đó tương tự.

Bất quá lúc này Trì Diễn Hạo cảm thấy hắn không động tâm với An Nhất Hạc nữa, hắn lại liếm muống cơm, Phái Hinh và An Nhất Hạc cũng rời đi.

Thím bảo mẫu đã đi từ trước, nói để ngày mai lại dọn bàn, Trì Diễn Hạo dọn dẹp qua loa một chút, đem chén đĩa bẩn đến bồn nước trong phòng bếp, lau bàn thật sạch, tự cảm thấy mình quả nhiên rất có thiên phú làm bảo mẫu, rồi rửa tay đi đến phòng ngủ xem Phái Nhiên.

Phái Nhiên đã ngủ, Trì Diễn Hạo ngắm nhìn gương mặt của hắn, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm điều.

Nhưng nghĩ nhiều như vậy thì có ích lợi gì, quả thực vận dụng đầu óc không hợp với Trì Diễn Hạo, suy nghĩ quá nhiều thứ đầu đã nóng lên.

Hắn bèn đi tắm, bước ra rồi lại trèo lên giường nằm cạnh Phái Nhiên.

Thực ra hôm nay hắn thật đã muốn ngủ trong phòng ký túc xá, hôm qua hắn đã hạ quyết tâm cuối tuần tới sẽ sang bên Phái Nhiên chơi.

Nhưng hắn vẫn ở lại.

Phái Nhiên đã ngủ say bỗng trở người qua, ngoan ngoãn tựa sát vào người Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nhìn hắn, nhất thời trong đầu trời lên một câu— động như thanh phong phát diện, tĩnh như cỏi nguyệt dạ thủy liên. (,)

Ngắm một hồi lâu, thực sự không nhìn được nữa, Trì Diễn Hạo vươn tới hôn lên trán Phái Nhiên một cái.

Nam nhân đều thích hái hoa mà, phù dung hay thủy liên không phải đều là hoa sao, là hoa thì phải hái, nở một bông hái một bông, đó là bản năng của đàn ông, không thể trách Trì Diễn Hạo.

Hái hoa vội vàng xong Trì Diễn Hạo mới hài lòng thiếp đi.

Sau khi hệ của Trì Diễn Hạo và Phái Nhiên công khai trước một bộ phận quần chúng xong, thật cũng không gây ra nhiều rối loạn, ngay cả Cung Kỳ Quân ban đầu chỉ hít một hơi thật sâu, lần kế tiếp chạm mặt Trì Diễn Hạo thì đã bình thường như mọi ngày.

Trì Diễn Hạo phỏng đoán có lẽ là Xá Trưởng tẩy não Cung Kỳ Quân rồi, mà bản thân Xá Trưởng cũng có vấn đề nha, về phần hai người còn lại trong ký túc xá chỉ biết cắm đầu học có lẽ cảm thấy Phái Nhiên đã dọn ra ngoài rồi, sẽ không ảnh hưởng tới bọn hắn.

Chẳng qua không thể ngờ rằng, nguyên nhân thật sự khiến Trì Diễn Hạo kinh hãi là Cung Kỳ Quân biết trưởng của bọn họ có rất nhiều đồng chí, ngay cả hai người còn lại cũng biết chuyện này, về phần Xá Trưởng, có lẽ là do bản thân hắn đã có vấn đề.

Nhưng vì thái độ của mọi người không đổi, bọn họ cũng không kể với ai khác, Trì Diễn Hạo không đến mức không thể ngăn đầu trong lớp, ban ngày vẫn tán tỉnh các nữ sinh, đêm đến về phòng nhận điện thoại quấy rối của Phái Nhiên, sau đó mỗi cuối tuần sẽ đến chỗ của Phái Nhiên, biết đâu lại làm một lần.

Tình trạng như vậy cứ kéo dài mãi đến tháng cuối cùng của học kỳ, bỗng dưng Phái Nhiên gọi điện báo Trì Diễn Hạo cuối tuần này đừng qua chỗ hắn.

Trì Diễn Hạo hỏi tại sao, Phái Nhiên nói có cha mẹ sang.

Trì Diễn Hạo treo điện thoại, chờ đắn nghĩ, ra là nhạc phụ và nhạc mẫu tới thăm.

Nghĩ kỹ lại, gia thế của Phái Nhiên như vậy, không phải chỉ là nhà giàu mới nổi mà đúng thực là tầng lớp quý tộc, cha mẹ nhất định sẽ rất nghiêm khắc, nhị vị phụ huynh sẽ cho phép Phái Nhiên có bạn trai sao, tất nhiên là không rồi.

Trước kia Phái Nhiên có nói sau này sẽ cưới Phái Hinh, một lúc sau Trì Diễn Hạo mới nhận ra đó không phải nói đùa.

Hắn nghĩ cả nửa ngày, quyết định sau này nếu Phái Nhiên kết hôn với Phái Hinh, vậy hắn cưới An Nhất Hạc, nhưng mà không biết An Nhất Hạc có chịu hay không.

Không chịu cũng phải chịu ha.

Thực ra giác quan thứ sáu của Trì Diễn không chuẩn cho lắm, trước đây không chính xác bây giờ cũng không, hiếm khi hắn lại nghiêm túc suy nghĩ chuyện chung thân đại sự sau này của mình, hướng suy nghĩ thực có hơi lệch lạc.

Cha mẹ Phái Nhiên tất nhiên sẽ không cho Phái Nhiên thích con trai, thế nhưng bọn họ cũng không cản được hắn.

Đây là một lần sau này khi Trì Diễn Hạo gặp được cha mẹ của Phái Nhiên, rồi lại rất nhiều ngày sau, mới hiểu hết được mọi chuyện.

(1): Phong Ba Trang : Hệ thống các quán ăn mang phong cách kiếm hiệp

(2) Lương bàn : một món ăn

(3): Một câu trong bài thơ Vô Đề thứ nhất trong chùm thơ Vô Đề của Lý Thương Ẩn

Vô Đề I

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong
Họa lâu tây bạn quế đường đông
Thân vô thái phượng song phi dực
Tâm hữu linh tê nhất điểm thông
Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn
Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng
Ta dư thính cổ ứng quan khứ
Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng
Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi
Bên tây lầu hoa, phía đông nhà quế
Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao
Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông
Ngồi xa nhau chuốc chén rượu xuân nồng ấm
Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng
Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan
Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bồng

* Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...

* Lan đài : còn gọi là ngự sử đài, tên một cơ quan trong triều đình cổ, giữ nhiệm vụ can gián vua và vạch lỗi các quan .

24. Chương 24

Lần đầu tiên nhìn thấy cha mẹ của Phái Nhiên, Trì Diễm Hạo quả thật không nghĩ hai người kia đã lên chức cha mẹ, nam trông anh tuấn phóng khoáng, nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Thoạt trông cả hai chỉ khoảng trên dưới ba mươi, hoàn toàn không giống nhị vị phụ huynh vẻ mặt hung tợn mỡ dất đầy người của Trì Diễm Hạo, một đôi vợ chồng trung niên hung thần ác sát.

Vì thế Trì Diễm Hạo còn sản sinh ra đủ thứ tưởng tượng với người phụ nữ xinh đẹp ấy, nếu gọi cô ấy là một chị gái chín chắn cũng không sai, cũng là một kiểu mót nha. Nên sau khi nghe Phái Nhiên gọi một tiếng “mẹ” hấn khiếp sợ vô cùng, vội vàng phải hết bao điều huyền tưởng đối với nhạc mẫu ra khỏi đầu.

Đó là một ngày chủ nhật nắng vàng rực rỡ, sáng sớm trước khi đi học Trì Diễm Hạo đã mang chăn của mình ra ban công dự định phơi thơm phum phúc mùi nắng, sau đó sẽ bọc lại thật cẩn thận nhét vào tủ âm tường trong phòng. Vì mỗi lần vào hè rồi hấn đều lười thu chăn, cứ thế cuộn tròn trên giường giống như miếng dưa muối.

Đến trưa Trì Diễm Hạo chưa kịp về ký túc xá đã bị Phái Nhiên lôi ra khỏi trường. Bởi rằng mấy hôm trước cha mẹ Phái Nhiên đến, cũng đã hai tuần rồi bọn họ không gặp nhau, thế nên hấn không ngừng dây dưa lôi kéo Trì Diễm Hạo, thực ra Trì Diễm Hạo vốn không muốn theo Phái Nhiên, nhưng hai người giằng co cuối

cùng vẫn kết thúc bằng sự thua cuộc của Trì Diễn Hạo. Hắn không đủ khéo léo nơi chiến trường, phải đấu với một dũng tướng am tường lấy nhu thắng cương như Phái Nhiên quả là vẫn kém rất xa.

Vì thế khi đến chỗ của Phái Nhiên rồi Trì Diễn Hạo cứ nhắc đi nhắc lại tối sẽ về ký túc xá, hắn phải thu cái chăn đang phơi ở ngoài, mùa hè mưa rất nhiều, tối nay mà mưa thì xong đời. Phái Nhiên tất nhiên gật đầu nói được mà, quay đầu lại đã gọi điện cho Cung Kỳ Quân dặn dò hắn giúp Trì Diễn Hạo thu chăn.

Cuộc điện thoại của Phái Nhiên còn chưa dứt, Trì Diễn Hạo vừa cắn nát một hạt dưa thành năm mảnh, ngôi nhà trọ nhỏ bé này chợt có người đến thăm.

Trì Diễn Hạo mang dép lẹp xẹp đi mở cửa, cửa vừa mở ra đã thấy trước mắt là một vị thực nữ váy tím chân dài, lại có thêm một ông chú ria mép có đôi mày cong cong.

Vừa cắn hạt dưa đôi mắt Trì Diễn Hạo vừa nhìn chăm chăm vào vị thực nữ chân dài mà hoàn toàn phớt lờ ông chú ria mép: “Ngài tìm ai?”

Phái Nhiên từ phía sau chen vào, kêu lên: “Cha, mẹ.”

Trì Diễn Hạo bị hóc hột dưa ho đến mức không đứng thẳng được, một lát sau cũng vẫn còn ho.

Nói thế nào nhỉ, ấn tượng đầu tiên của Trì Diễn Hạo với cha mẹ của Phái Nhiên là: một đôi vợ chồng trẻ tuổi xinh đẹp.

Ấn tượng thứ hai lại là: hình như bọn họ hơi sợ Phái Nhiên.

Vì Phái Nhiên nói chuyện với bọn họ nhưng đôi mắt không nhìn thẳng vào bọn họ, thay vào đó, dường như có chút mỉa mai: “...Mỗi ngày đều phải bớt chút thời gian cùng nhau ghé sang, thực khó cho cha mẹ rồi...”

Chắc là Phái Nhiên nói như vậy, Trì Diễn Hạo không nhớ rõ lắm, nhưng dù sao nghe xong câu đó hắn cảm thấy mỉa mai làm sao, khiến người ta khó chịu.

Phái Nhiên là một người rất có gia giáo, chỉ nghe người khác trò chuyện cũng sẽ lịch sự nhìn người ta, nói chuyện bình thường thì ngay cả một chữ thô tục cũng không có, giọng nói cũng thật bình thản ảm áp dịu dàng, khiến người khác cảm thấy rất muốn gần gũi với hắn.

Nhưng với cha mẹ mình, hình như Phái Nhiên thật không quá khách sáo.

Nhưng mà cha mẹ của Phái Nhiên đối với đứa con chẳng buồn dùm mình này lại vô cùng khách sáo, khách sáo đến mức khoa trương, quả thực có thể gọi là cúi đầu khom lưng. Trì Diễn Hạo nghe bọn họ nói: “Lát nữa cha mẹ phải ra sân bay, muốn đến gặp con...”

Hai người nói xong lại dậm vào một tiếng cười gượng ở cuối câu, Trì Diễn Hạo nghe cũng cảm thấy khó chịu, so với câu nói nửa mỉa mai của Phái Nhiên còn khó chịu hơn.

Nhưng Phái Nhiên cũng cười, cười một nụ thật lạnh, cả ba hư tình giả ý với nhau hết như đám người tập Thái Cực quyền trên quan trường vậy. Trước kia Trì Diễn Hạo có theo cha bởi không ít vị quan lớn dùng cơm, ăn da, nói chuyện với bọn họ khỏi phải kể có bao nhiêu mệt mỏi.

Đôi vợ chồng không được Phái Nhiên đáp lời đột nhiên chuyển đề tài sang Trì Diễn Hạo: “Cháu đây là ? Cháu là bạn học của Phái Nhiên sao? Thường ngày Phái Nhiên nhà bác phải phiền cháu chăm sóc rồi...”

Được vợ chồng mỹ nhân nhắc đến, lại còn là nhạc phụ nhạc mẫu của mình, tất nhiên là gương mặt Trì Diễn Hạo đầy vẻ lấy lòng, lập tức ngừng cắn hạt dưa quay sang lễ phép chào hỏi.

Hết như lần hôn Trì Diễn Hạo trước mặt toàn thể bạn cùng phòng, lần này Phái Nhiên cũng không hề e ngại ôm lấy thắt lưng Trì Diễn Hạo: “Không phải bạn học, là bạn trai.”

Trì Diễn Hạo vô cùng kinh hãi, lông tơ trên người dựng thẳng lên, tất nhiên cả lông trên đuôi cũng thế, trong nháy mắt toàn thân như bị điểm huyết cứng đờ tựa một khối sắt.

Nhìn lại thì vẻ mặt đôi vợ chồng trước mặt cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu, Trì Diễn Hạo len lén liếc Phái Nhiên—ý, vậy mà thằng này còn cười!

Chết rồi chết rồi, hình tượng “bạn học” chỉ tồn tại nửa giây rồi sụp đổ, hóa thành “bạn trai”, có cha mẹ nào lại muốn con mình quen “bạn trai” cơ chứ. Trì Diễm Hạo thực nghĩ rằng nếu con trai hắn làm đồng tính luyến ái, nhất định hắn sẽ bóp chết con trai trước, sau đó sẽ bóp chết bạn trai của con trai!

Ồi thương cảm thay cho tấm lòng cha mẹ!

Cùng làm chuyện mù quáng với con người ta, mặc dù người bị hại là mình nhưng sai trái cũng là mình, lòng trên người Trì Diễm Hạo dựng ngược nhìn đôi vợ chồng trước mặt. Ồi chao, vẻ mặt của hai người kia giống như nghe Phái Nhiên nói trên mông hắn nở một bông hoa, tựa như mây trời một ngày tháng sáu đông tố, khỏi phải nói có bao nhiêu u ám.

Trước khi sét đánh xuống còn chút thời gian tìm chỗ tránh! Vậy trước khi người ta nổi giận thì vẫn còn cơ hội cứu vãn!

Trì Diễm Hạo lấp bắp lắc tay: “Không... không phải... Hai, hai bác đừng nghe Phái Nhiên nói bậy...”

Hắn lấp bắp đến cả miệng đều run lên, nhưng lưỡi vừa uốn xong câu “Cháu với Phái Nhiên không phải là như vậy” chưa kịp run run rơi ra ngoài thì mẹ của Phái Nhiên đã “trở mặt”.

Nhưng không phải mây mưa đổi sẽ lại càng đen sao? Vậy mà mẹ của Phái Nhiên thoáng chốc đã biến thành một đám mây ti tầng.

Ở cao trung Trì Diễm Hạo có học khoa học xã hội, mây ti tầng ha, từng cụm từng cụm trắng trắng nho nhỏ, xuất hiện khi nắng lên đó.

Gương mặt tươi cười của mẹ mây ti tầng xuất hiện hết sức bất ngờ, trông hệt như khi các dì của Trì Diễm Hạo khi thấy Phái Nhiên, thái độ bỗng dưng trở nên nhiệt tình lại quá mức xúc động. Đến cha của Phái Nhiên rất nhanh cũng phản ứng, cả hai lập tức nở mím cười vô cùng diễm lệ vây lấy Trì Diễm Hạo hỏi han ân cần, khiến cho Trì Diễm Hạo hoảng nhiên có cảm giác như một nàng dâu đang mang thai bị cha mẹ chồng mong cháu sản đón.

Càng khoa trương hơn là mẹ của Phái Nhiên nói vì là lần đầu tiên gặp mặt nên lì xì cho Trì Diễm Hạo, quả thật đã xem Trì Diễm Hạo như dâu nhà mình.

Còn chưa có thai nữa mà, sao lại niềm nở đến mức quái dị như vậy.

Không phải! Mình đích thực là một nam nhi đó!

Phản ứng của các bậc phụ huynh bình thường không phải là la mắng rồi tát cho Trì Diễm Hạo một cái thật mạnh, mạnh đến mức Trì Diễm Hạo choáng váng rồi đập hất ra ngoài đường sao?

Tất nhiên được chào đón bằng vẻ mặt tươi cười thực ra cũng không tệ, chỉ hơi quái dị một chút thôi.

Bộ lông của Trì Diễm Hạo khó khăn lắm mới vượt xuống được lại bị hai người họ làm dựng ngược lên, miệng hắn run run gọi vài trăm lần cô cô chú chú, cả quần áo cũng bị túm đến sắp rách vậy mà hai người đó vẫn không chịu buông tay.

Nhị vị phụ mẫu kì lạ của Phái Nhiên mang gương mặt tha thiết chờ mong lôi kéo Trì Diễm Hạo như tóm được cây rơm cứu mạng, đôi mắt khát khao đó hệt như đôi mắt của cô bé trên áp phích của Dự án Hy vọng. Bọn họ lằng nhằng chỉ có hơn chứ không hề kém Phái Nhiên, nhưng Phái Nhiên lằng nhằng không khiến Trì Diễm Hạo thấy phiền, đối lại là cha mẹ hắn thì lại có chút khó chịu.

Đến cuối cùng, người thắng không phải là Trì Diễm Hạo cũng không phải là đôi vợ chồng thực nữ, mà là Phái Nhiên.

Phái Nhiên kéo Trì Diễm Hạo về bên cạnh mình, sau đó chỉ nói một câu: “Các người có thể đi, còn nữa, sau này không được quấy rầy hắn.”

“Hắn” ở đây là chỉ Trì Diễm Hạo.

Thế nhưng cha mẹ Phái Nhiên lại khúm núm trước câu nói cõ trời đánh này của Phái Nhiên, rồi sau đó vẫn khom lưng cúi đầu cáo từ hệt như khi đến.

Mấy phút cha mẹ đến thăm này, Phái Nhiên thậm chí cũng không để bọn họ vào cửa.

Trì Diễm Hạo vẫn đang ở vào giai đoạn kinh hãi, cha mẹ của Phái Nhiên thực quá quái quỷ, quái quỷ si mê như tạt thẳng vào mặt, rất có ý vị như “con là gió ta là cát, triền triền miên miên đến thiên nhai”.

Trên áo Trì Diễm Hạo có hàng khuy nhỏ trang trí, một cái khuy đã bị rơi ra.

“Cha mẹ cậu...” Trì Diễm Hạo chỉ chỉ phía cửa, dường như có hơi trần trời, đây là lần đầu tiên hắn gặp dạng cha mẹ như thế này, hắn bắt đầu nghĩ có lẽ hai vị kia thật ra là ba ghẻ và má ghẻ của Phái Nhiên.

Phái Nhiên đập cửa “bang” một cước, kéo Trì Diễm Hạo đi về phía phòng ngủ, trên đường đi ngang qua ghế dài lại cúi người cầm lấy đĩa hạt dưa: “Bọn họ nói hôm qua phải đi rồi, không ngờ ở tới tận hôm nay, thật là cố gắng.”

“Hả? Cố gắng cái gì?” Trì Diễm Hạo hỏi, dạo gần đây Phái Nhiên nói chuyện càng lúc càng thâm thúy.

Cả hai đi tới cạnh giường, Trì Diễm Hạo ngồi xuống, Phái Nhiên liền dúm đĩa hạt dưa vào lòng Trì Diễm Hạo. Trì Diễm Hạo ôm cái đĩa bắt đầu cắn hạt dưa, nhìn Phái Nhiên bằng đôi mắt linh động sáng ngời, trong đôi mắt ấy tràn đầy khát khao học hỏi.

Phái Nhiên khom lưng nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, hôn lên mắt hắn, lại đứng thẳng người mỉm cười nhưng vẫn không nói gì.

Trì Diễm Hạo cảm thấy vô cùng khó hiểu, thế nhưng Phái Nhiên không có bốn phận phải kể với hắn. Hơn nữa Trì Diễm Hạo là loại người luôn cho rằng vẫn nên giữ khoảng cách và một chút bí ẩn với người yêu, vì thế nên hắn đành nhịn không hỏi, dù sao lúc Phái Nhiên muốn nói thì sẽ nói thôi.

Có lẽ vì Trì Diễm Hạo kìm nén hi hục cắn hạt dưa đến mức vẻ mặt như bị táo bón, Phái Nhiên bật cười, hắn cúi người xoa đầu Trì Diễm Hạo, gỡ gỡ cổ Trì Diễm Hạo.

Trì Diễm Hạo được gỡ thoải mái đến toàn thân nổi da gà, hắn nheo mắt nhún hai vai, cảm thấy ngàn lỗ chân lông trên người không có cái nào là không dễ chịu.

“Lúc nhỏ ai nuôi cậu lớn?” Đột nhiên Phái Nhiên hỏi, ngón tay thon dài vẫn vương vấn trên cổ Trì Diễm Hạo.

Móng tay đâm trúng chỗ nhạy cảm của Trì Diễm Hạo, lực đạo vừa phải, nhẹ nhàng chọc vào khiến Trì Diễm Hạo không nén được một tiếng rên rỉ, lông tóc dựng đứng.

“Mẹ... mẹ tớ...” Trì Diễm Hạo nhắm mắt rụt vai trả lời, nói không thành câu, đĩa hạt dưa trong tay gần như sắp đổ xuống.

Phái Nhiên lại vươn tay tấn công tới cằm và trước cổ của Trì Diễm Hạo, dường như chơi rất vui vẻ, chỉ nhẹ nhàng đùa giỡn một chút Trì Diễm Hạo đã run rẩy.

Trì Diễm Hạo nghĩ rằng hôm nay Phái Nhiên lại muốn, con trai tuổi này thật rất khó tránh, không phải chỉ có Phái Nhiên, cả Trì Diễm Hạo cũng muốn nữa. Mặc dù Trì Diễm Hạo không phải là người có nhu cầu cao, nhưng thế này rồi thế kia với Phái Nhiên luôn khiến hắn cong lưng nghèn nghẹn rên rỉ thoải mái gần như muốn khóc.

Vì thế tóm lại là, Trì Diễm Hạo xem như cũng thích như vậy như vậy với Phái Nhiên, tất nhiên nếu hắn có thể thượng Phái Nhiên một lần thì càng thích hơn nữa.

Phái Nhiên đùa giỡn Trì Diễm Hạo một chút, nhưng không tiếp tục mà chỉ ngồi gần hơn, Trì Diễm Hạo mở mắt nghĩ hoặc nhìn hắn, Phái Nhiên lấy đĩa hạt dưa trong tay Trì Diễm Hạo đặt lên bàn, đổi bằng một quả chuối trên đầu giường cho hắn.

Trì Diễm Hạo cầm quả chuối nghĩ: chẳng lẽ hôm nay Phái Nhiên muốn dùng đạo cụ?

Phái Nhiên nhìn thẳng vào mắt Trì Diễm Hạo, nói: “Bảo mẫu nuôi tớ lớn.”

Thấy ngay được mà, căn cứ vào định luật của đại đa số phim truyền hình, lại thế ản trong phương trình hào môn, ta tính được tỷ lệ của những đứa trẻ nhà giàu được bảo mẫu nuôi lớn là rất cao nha, chắc chắn Phái Nhiên không thoát khỏi cái tỷ lệ này. Người lớn của những gia đình như thế này đều bận rộn kiếm tiền, làm gì có thời gian nuôi nấng con cái.

Phái Nhiên lại hỏi: “Mỗi ngày cậu có được gặp ba mẹ không?”

“Cha tớ thì không chắc, mẹ tớ thì mỗi ngày đều gặp, nhưng mà tớ còn muốn đừng gặp được cha cơ...”

Trì Diễn Hạo nói, sao đó lột vỏ, ăn chuối.

Phái Nhiên nhìn Trì Diễn Hạo, không biết vì sao lại mỉm cười. Trì Diễn Hạo ăn xong, hắn lại lấy thêm một quả khác, chẳng biết tại sao trên đầu giường Phái Nhiên lại để một nải chuối.

“Trong ký ức của tớ, hầu như tớ không gặp được cha mẹ, hằng năm chỉ nhìn thấy hai lần khi năm mới và sinh nhật...” Phái Nhiên nói, vẫn mỉm cười, nét mặt và ánh mắt vẫn không có chút thay đổi.

Một năm gặp hai lần cũng đáng thương quá, cha mẹ của Phái Nhiên quả thực là những người rất bận rộn.

Trì Diễn Hạo cảm thấy, thì ra từ nhỏ Phái Nhiên đã là một đứa trẻ không được cha mẹ quan tâm, thế nên bây giờ hắn mới đối xử không tốt với cha mẹ hắn.

Trì Diễn Hạo còn nhớ khi vừa khai giảng, Phái Nhiên có đùa rằng cha mẹ hắn đã qua đời, hóa ra cũng có lý do.

A, Phái Nhiên đáng thương.

Trì Diễn Hạo xoa xoa đầu Phái Nhiên, hôn lên má hắn, lại lột chuối đưa sang.

Bây giờ là lúc chỉ có hai người, Trì Diễn Hạo đã dần quen với vài cử chỉ thân mật, hắn đúng thật là đã bỏ không ít thời gian để vượt qua rào cản tâm lý, rốt cuộc bây giờ cũng đã quen tay quen việc rồi.

Phái Nhiên bị động tác của Trì Diễn Hạo chọc buồn cười, lại tiếp nhận ý tốt của Trì Diễn Hạo, cầm lấy chuối, vừa ăn vừa kể: “Cha mẹ tớ là bạn học, mẹ mang thai tớ khi học đại học. Lúc đầu ông ngoại rất tức giận, nhưng không cho phép mẹ tớ phá thai, bởi vì ông tin Phật, thuyết nhân quả có nói con nít chết đi sẽ về quần lấy người mẹ, vì thế ông không cho mẹ phá. Vừa hay nhà cha cũng rất có tiền, rất nổi tiếng trong vùng, ông ngoại tớ để cho hai người lấy nhau. Lúc đám cưới mẹ đang mang thai tớ bốn tháng, khi đó hai người vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu.”

Há, thảo nào cha mẹ Phái Nhiên trông trẻ như vậy, bây giờ hai người chắc hắn cũng vừa bốn mươi, hơn nữa còn được bảo dưỡng rất tốt, thoạt trông trên dưới ba mươi tuổi xem ra cũng bình thường.

Phái Nhiên ăn chuối xong, làm nũng đòi Trì Diễn Hạo lau miệng cho hắn, Trì Diễn Hạo nghĩ tên này thực phiền phức, thật đáng ghét, nhưng vẫn cầm khăn tay lau giúp hắn.

Phái Nhiên liền thỏa mãn tiếp tục kể: “Nhưng cha và mẹ thực ra không có chút tình cảm với nhau, lần đó cũng vì bọn họ uống say mới gây họa, nên mẹ rất ghét tớ, mẹ lại không thể phá thai, vì tớ nên mẹ phải kết hôn sớm như vậy...”

Nghe Phái Nhiên nói mẹ rất ghét hắn, Trì Diễn Hạo chợt thấy trong lòng căng thẳng, cảm thấy mọi chuyện hình như hơi bất thường, hắn lập tức thu lại vài ý nghĩ miên man của mình, chăm chú nghe Phái Nhiên kể tiếp.

“Lúc tớ ba tuổi, cha mẹ tớ bắt đầu mỗi ngày đều cãi nhau, khi đó cả hai người đều có tình nhân bên ngoài, bọn họ muốn ly hôn. Ông ngoại tớ không cho phép họ ly hôn, nói nếu như ly hôn rồi gia tài sau này một đồng cũng không chia cho bọn họ... Ông ngoại tớ lúc cổ chấp sẽ rất cổ chấp... Mẹ tớ chỉ dựa vào gia đình, không có khả năng gì, đành phải nghe lời ông. Khi đó nhà cha đang xảy ra chuyện lớn, phải nhờ tới ông giúp đỡ, tất nhiên cũng phải nghe theo ông.”

Phái Nhiên thông thả nói, câu chuyện không quá to lớn, chỉ là mâu thuẫn gia đình mà thôi, nhưng Trì Diễn Hạo nghe thấy buồn bã, trong đầu chỉ xoay quanh câu “mẹ rất ghét tớ” đó.

“Sau đó... sau đó cha mẹ tớ tới bây giờ vẫn không ly hôn, đều ra nước ngoài cùng với tình nhân, hơn nữa trước khi đi còn hứa với ông ngoại một năm về thăm tớ hai lần...” Phái Nhiên phỉ phẩy tay, vẫn đang cười, dường như hắn không hề bị hồi ức của mình ảnh hưởng.

Nhưng Trì Diễn Hạo lại mong lúc này Phái Nhiên ngẩng đầu lên nói với hắn rằng: đùa với cậu thôi.

Nếu Phái Nhiên nói như vậy Trì Diễn Hạo sẽ xông lên bóp cổ hắn, rồi sau đó nhất định sẽ bị Phái Nhiên ôm lấy hôn tới tấp.

“Lần này cha mẹ tớ về nước không phải là năm mới cũng không phải sinh nhật tớ, là vì gần đây ông ngoại tớ muốn lập di chúc, đối thủ của họ có hai người, một là tớ, người còn lại là cậu tớ...” Phái Nhiên nói, lại mỉm cười: “Cậu được nhận nuôi, nên cha mẹ tớ tất nhiên sẽ nghĩ đã nắm chắc phần thắng, thế nhưng về thăm dò ý ông ngoại, lại phát hiện ra ông ngoại nghĩ cách xa ngàn dặm so với bọn họ...”

Trì Diễn Hạo im lặng nhìn Phái Nhiên, quan sát mọi biểu cảm dù là nhỏ nhất của Phái Nhiên, nhưng trên mặt Phái Nhiên vẫn là nụ cười dùng thường ngày, dường như câu chuyện đó hoàn toàn không ảnh hưởng tới hắn.

“... Thật hiếm có đó, hai người đó xem nhau như kẻ thù, bây giờ lại vì tiền giả như rất hòa thuận về lừa ông ngoại, đáng tiếc chỉ có thân thể ông ngoại không tốt, đầu óc còn chưa hỏng mất mà... Vì khi ở nhà tớ đã nói không muốn có cổ phần trong công ty của ông ngoại, bọn họ bèn chạy tới trường, thần nhiên lấy lòng tớ...”

Phái Nhiên chợt bật cười, rồi lại thở dài: “Đến khi nào hai người đó mới khá hơn một chút đây...”

Tiếng thở dài đó thoáng chốc đã bay vào lòng Trì Diễn Hạo, lan tỏa tựa như một làn sương, khiến cho trong tim Trì Diễn Hạo tràn đầy Phái Nhiên, lời nói của Phái Nhiên, cảm giác của Phái Nhiên, tâm tình của Phái Nhiên.

Trì Diễn Hạo đưa tay ôm lấy mặt Phái Nhiên, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn.

Hắn không biết cách an ủi người khác, trước kia cha mẹ của người duy nhất hắn xem là bạn là Ngô Đồng ly hôn, Trì Diễn Hạo lại hoàn toàn bó tay, cũng may lúc đó bên cạnh Ngô Đồng còn có một người khác khuyên giải hắn.

Nhưng bây giờ bên cạnh Phái Nhiên chỉ có Trì Diễn Hạo, bọn hắn là bạn học thân nhất, là bạn bè, còn là người yêu.

Thế nên Trì Diễn Hạo phải làm chút gì đó mới được, hắn không biết nói, vậy thì làm đi.

“Muốn an ủi tớ thì hôn ở đây này...” Phái Nhiên vĩnh viễn nhìn Trì Diễn Hạo.

Con người này quả thực một chút cũng không ngoan, bầu không khí nặng nề như vậy đã bị hắn phủi mất.

Nhưng Trì Diễn Hạo vẫn nghiêng tới hôn hắn.

“Sau này có lẽ tớ sẽ không ở nhà, cũng không làm việc trong công ty của ông ngoại, chắc cậu không làm bảo mẫu của tớ được rồi...” Được hôn, trông Phái Nhiên rất vui vẻ, thậm chí có tâm trạng nói đùa.

“Cậu không làm cho ông ngoại, vậy cậu muốn làm gì?” Trì Diễn Hạo hỏi, hoàn toàn là vì Phái Nhiên, không hỏi chuyện trong nhà của hắn.

“Tớ muốn mở cửa hiệu giày, hoặc là cửa hàng quần áo, phẩm vị của tớ tốt như vậy, y phục trong cửa hàng nhất định sẽ bán đắt.” Phái Nhiên nói, rồi ngã người xuống giường, gối đầu lên đùi của Trì Diễn Hạo.

Đồ mặt dày.

“Vậy thì tớ phải về xưởng của ba rồi...” Trì Diễn Hạo nhìn xuống Phái Nhiên: “Để khi hàng không bán được có thể cứu tế cho cậu, tớ đành phải cố gắng làm ông chủ vậy.”

“Cậu nuôi tớ?” Phái Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trì Diễn Hạo, nét cười sáng như sao.

“Chỉ nuôi được một mình cậu, cậu ngoan ngoãn làm tiểu bạch kiểm (: thường dùng chỉ một người không có nỗ lực, từ khinh miệt chỉ nam nữ do phụ nữ hoặc đối tượng đồng tính luyến ái bầu bạn cung cấp tiền tài trợ giúp, cho dù bọn hắn cũng không phải tình nhân ngoài giá thú chân chính) đi...”

Trì Diễn Hạo cúi đầu hôn xuống.

Trước khi lên đại học Trì Diễn Hạo đã muốn tìm một bà đầm để làm tiểu bạch kiểm, nhưng mà bây giờ xem ra nuôi một tiểu bạch kiểm trong nhà cũng không tệ.

Dù sao Phái Nhiên cũng là một cực phẩm tiểu bạch kiểm nha, có lẽ mình vẫn còn rất lời.

25. Chương 25

Đã tưởng tận chuyện xấu trong nhà người ta, nhưng Trì Diễn Hạo lại cười không nổi. Hắn nghĩ vậy, chuyện này đích thực là rất rất u ám, rất rất bi kịch, có thể tưởng tượng như có rất nhiều phần đan xen ở giữa, nhiều đến mức nào Trì Diễn Hạo có bổ thể nào cũng không xong.

Mấy bạn nói coi ở đâu trên Trái Đất này lại có loại người thân như thế, lúc đánh răng trước khi đi ngủ Trì Diễn Hạo đã nghĩ, người cha trông như gấu đen của hắn tuy có hơi hung ác tàn nhẫn vô tình lãnh khốc, nhưng dù sao vẫn xem hắn là con trai, còn cha mẹ Phái Nhiên đâu có coi Phái Nhiên là con đâu.

Sao lại có người làm cha mẹ như vậy, vì bản thân buông thả nên có con, đành phải sinh ra, vậy mà từ lúc thằng nhỏ còn tí xíu đã chẳng thềm dòm ngó tới, hai mươi năm lận đó, nhà nước cũng đâu có thêm quan tâm.

Quả nhiên con người trông sáng sủa xinh đẹp chẳng thể đổi được cơm no, nội tâm rất quan trọng, nội ngoại kiêm mỹ mới thiết sự là mỹ, mỹ đến từ tận đáy lòng, tương tùy tâm sinh nha.

Thảo nào ánh mắt của cha mẹ của Phái Nhiên khi nhìn hắn cứ bay bay, chột dạ đó mà, bọn họ chẳng có một tí tình cảm nào với con trai của chính mình, chột dạ đến mức không chừng bụng cũng bị chột luôn.

Ngày hôm ấy Trì Diễn Hạo cảm thấy trong lòng tương đối bi thương, nghe được những thứ khó chịu khiến cả người hắn uể oải, tối bữa cũng chỉ ăn một chén cơm, vì tâm trạng không được tốt nên khẩu vị cũng không tốt theo.

Phái Nhiên cũng không nói gì liên quan tới chuyện trong nhà nữa, tối đó cả hai nằm cạnh nhau, hiếm khi chẳng hề đùa giỡn mà chỉ tràn đầy tình cảm cùng ngủ một giấc thật say.

Sau đó là đợt kiểm tra cuối kỳ địa ngục nửa năm có một lần, xét theo kinh nghiệm xương máu ở học kì trước, năm nay trước khi thi Trì Diễn Hạo đã suy xét đến chuyện mua vé về nhà. Kỳ thi vừa diễn ra hơn phân nửa, Trì Diễn Hạo định dùng một chút thời gian rảnh rỗi ra ngoài mua vé xe, nhưng Phái Nhiên kẻ đã tự nhốt mình trong nhà tập ôn tập mấy ngày qua, lại gọi điện hỏi hắn nghỉ hè năm nay có rảnh hay không.

Nghỉ hè làm sao lại không rảnh chứ, không phải không phải, cho dù là thường ngày đến trường thì Trì Diễn Hạo cũng rất rỗi rãi, thế nên tất nhiên hắn nói có rảnh.

Phái Nhiên vừa nói bên đầu kia, vừa “cạch” mở một lon nước. Trì Diễn Hạo nghe tiếng hắn uống nước không kiềm chế được cơn khát của mình, không biết bên đó Phái Nhiên đang uống cái gì nhỉ, trời đang nóng thế này chắc là nước ngọt mát lạnh rồi.

Nói ra thì, bảo mẫu của Phái Nhiên làm chè đậu xanh rất ngon, tủ lạnh nhà Phái Nhiên luôn có cái này rồi cái kia, đủ thứ đồ ăn ngon, giống như cửa hàng quà vặt vậy.

Trì Diễn Hạo vốn không thèm ăn, hắn chỉ cần một ngày ba bữa no là được, thế nhưng theo Phái Nhiên càng ăn không ngừng tay, rõ ràng là ăn nhiều quen miệng, thấy cái gì cũng muốn cắn thử một cái, rảnh rỗi lại muốn ngậm hai viên ô mai trong miệng đã tốt rồi.

Nhưng tiếc là, Trì Diễn Hạo đã chủ động đề nghị trong lúc ôn tập tuyệt đối sẽ không đến nhà Phái Nhiên, vì khi qua đó hắn sẽ ăn cái này, nghịch nghịch cái kia, rồi lại làm trò gì đó, nhất định bài thi sẽ hỏng mất.

Trì Diễn Hạo mơ màng nghe Phái Nhiên nói, thỉnh thoảng lại đáp lại một câu, gió từ điều hòa trong phòng thổi trên đầu hắn, “tinh linh lượng, thấu tâm lương”. (, : khẩu hiệu của Spite bên TQ :)))

Chợt, sau khi Phái Nhiên nói một đoạn thật dài cái gì rồi cái gì đó, cuối cùng lại hỏi: “Vậy cậu tới không? Nhà của tớ?”

Hả hả?

Trì Diễn Hạo cào cào tóc: “Tới nhà cậu?”

Phái Nhiên ở đầu bên kia mỉm cười: “Cậu không nghe tớ nói ?”

“Không có nghe.” Trì Diễn Hạo trả lời, điệu bộ trung thực, chân thật thành khẩn.

“Mới đây ông ngoại tớ vừa nhập viện, tới khi nghỉ hè sẽ về nhà, nhà tớ lại không có ai, ông ngoại sợ vắng vẻ nên muốn tớ mang bạn bè về nhà chơi, náo nhiệt đôi chút.” Phái Nhiên lại giải thích sơ lược thêm lần nữa, vậy mà lúc này hắn còn rào đón một lúc thật lâu, không ngờ Trì Diễn Hạo lại không thêm nghe.

Trì Diễn Hạo lại gãi gãi đầu, trong phòng chỉ có một mình hắn, mọi người đã đến thư viện tự học, còn lại cái tên ngại vàng dương quá to bên ngoài nên lười ra khỏi phòng là hắn, hưởng gió mát từ điều hòa, không chút ngại ngần ôm điện thoại nấu cháo.

“Tớ... suy nghĩ đã...” Trì Diễn Hạo nói, vẻ như rất rụt rè, xoay xoay cây bút trong tay.

Phái Nhiên cũng không thúc giục, lúc nào hắn cũng am tường lấy lùi làm tiến. Trì Diễn Hạo treo điện thoại, không còn tâm trạng học bài nữa, nghịch bút chì và tẩy xong cúi người xuống thử tìm xem mình có giấu cái gì ngon không.

Trì Diễn Hạo là người không biết trử thức ăn vặt, tất nhiên cũng chẳng giấu thứ gì bên cạnh mình, tìm nửa ngày cũng chỉ thấy một chén mì ăn liền. Hắn nản chí đứng dậy ra ngoài bồn nước lấy nước, đun nước thật nóng rồi sẽ làm mì gói ăn.

Ghé ngang bàn của Xá Trưởng, chợt thấy trên bàn có một bịch xúc xích đã mở, Trì Diễn Hạo nhìn trái nhìn phải, không kiếm được lên cấp lấy hai cây, sau đó ôm tô mì nhảy vụt ra khỏi cửa.

Trì Diễn Hạo trộm xúc xích của Xá Trưởng rồi tất nhiên sẽ đền lại cho hắn. Ăn mì xong, Trì Diễn Hạo lập tức tới siêu thị mua xúc xích, loại to nè loại nhỏ nè đều mua một gói, tiện tay lấy thêm đủ loại quả vặt, bê một đồng lớn trở về ký túc xá.

Thế nhưng nảy sinh ra một vấn đề, chẳng ngờ xúc xích của Xá Trưởng không phải to cũng không phải nhỏ, mà là trung bình.

Trì Diễn Hạo gãi gãi đầu, nhìn ra vàng thái dương to lớn ngoài cửa sổ, rụt cổ ngồi xuống bàn giả bộ như không có gì xảy ra.

Tối đó Phái Nhiên lại gọi tới, hỏi Trì Diễn Hạo đã nghỉ được chưa, Trì Diễn Hạo nói còn muốn cân nhắc thêm một chút, Phái Nhiên vẫn không nói nhiều, rất nhanh đã cúp điện thoại.

Bảy giờ hơn, Cung Kỳ Quân trở về, ồn ào nói chỗ ngồi trong thư viện đã bị chiếm mất, hơn nữa người trong khoa kia cũng chẳng có chút phẩm chất, hắn vừa ra ngoài mua cơm một chút bọn họ đã cướp mất chỗ ngồi, thật quá đáng giận.

Trì Diễn Hạo quay đầu lại đệm vào: “Đáng giận tốt cùng!”

Hai người sôi sục hận thù hoa tay múa chân một hồi lâu sau, bỗng Cung Kỳ Quân đưa ra chuyện qua nhà Phái Nhiên chơi, thì ra hắn đã nhận lời Phái Nhiên, bởi vì giữa kỳ nghỉ vùng Phái Nhiên ở có mở một triển lãm hoạt hình rất lớn.

Trì Diễn Hạo gãi gãi đầu, bây giờ hắn có hơi muốn tới nhà Phái Nhiên rồi, nếu đã biết quả thực không phải chỉ có một mình hắn.

Có lẽ nhà Phái Nhiên sẽ có đầu bếp riêng, chắc chắn không chỉ có một người, trong đó có một chuyên gia về thức ăn của Nhật Bản, không chừng còn có cả quán gia, mùa hè vận áo đuôi tôm màu đen không thấy chút mồ hôi, rồi thì nhà Phái Nhiên hắn là một tòa biệt thự màu trắng ba tầng nho nhỏ, nữ hầu thành đàn, phía sau biệt thự có một hồ bơi thật to, từ tầng ba trông ra ngoài là cảnh biển vô song trong truyền thuyết.

Ừm, Trì Diễn Hạo thừa nhận lần trước hắn nói muốn làm bảo mẫu của nhà Phái Nhiên là nói khoác, khi hắn nghĩ phải đến nhà Phái Nhiên thì có chút... run chân.

Trì Diễn Hạo nghĩ mình quả thực rất thuần khiết, đến tận bây giờ vẫn còn giữ được nét e dè như con gái mười tám.

Dù cho thân thể đã biến, nhưng tâm hồn vẫn rất thuần khiết.

Trì Diễn Hạo thuần khiết lại gãi gãi cái đầu thuần khiết của mình, tối qua màng tang (huyết Thái Dương) bị muỗi chích sưng thành một cái bọc to độc khí bức người, ngứa muốn chết.

Hắn đành buông tay khỏi sự nghiệp bài vở, bắt đầu thảo luận với Cung Kỳ Quân về một ngàn linh tám loại suy đoán liên quan tới nhà của Phái Nhiên, nhạc nền là tiếng kêu gào của Xá Trưởng vừa mở cửa trở về —

“Sao bịch xức xích của tớ có hai cây phòng to ra vậy!”

Hè đến, Trì Diễn Hạo tới nhà Phái Nhiên chơi.

Cùng đi theo chỉ có thêm một người là Cung Kỳ Quân, vừa thi xong bọn họ đã đi ngay trong ngày, theo thường lệ sẽ có người tới đón Phái Nhiên, một chiếc BMWs X5 màu đen. Trì Diễn Hạo chợt nhớ cha hắn rất thích chiếc xe này, lúc nào cũng nói muốn mua nhưng vẫn tiếc phải bán chiếc Sanata rách nát, không ngờ hôm nay đã được ngồi trước cha. Trì Diễn Hạo không kiềm được muốn nhắn tin khoe với cha hắn, nhưng lại nghĩ đến vô vàn ác nghiệt tạo ra trong một phút khoái trá, hắn đành kiềm nén cơn xúc động.

Chiếc xế hộp đen duyên dáng nhẹ nhàng lăn bánh, chỉ hơn ba tiếng sau đã đến nhà Phái Nhiên. Chiếc xe tiến vào một khu vực cảnh vật có hơi u tĩnh, Trì Diễn Hạo ngồi ở phía sau với Cung Kỳ Quân, hai người vin vào cửa sổ dòm ra ngoài, thoát tiên trong tầm mắt chỉ có một mảnh xanh um của cây cối, rồi bất chợt giữa những dải tường màu xanh nhạt hiện ra một tòa biệt thự phía sau hàng rào sắt.

Trì Diễn Hạo sặc một ngụm khí, ngôi nhà này còn có một cây cột cẩm thạch thật to nữa! Chợt hạ tầm mắt một chút, có thật nhiều nhà vừa cao vừa rộng, lại tầng tầng lớp lớp! Đây là khu biệt thự gì vậy!!

Tất nhiên đó không phải là nhà của Phái Nhiên, nhà của Phái Nhiên còn ở sâu bên trong, ngôi nhà đó ở cạnh bờ hồ, một nửa lơ lửng trên mặt nước, trông cứ như đang bay.

Cũng là một tòa nhà màu xanh, có rất nhiều tầng vòng tới vòng lui, trên mái trông rất phức tạp, hơn nữa còn có một đài quan sát.

Cái thứ đó gọi là đài quan sát sao???

Trì Diễn Hạo kéo hành lý của mình ra khỏi gara, lần thứ hai sâu sắc cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân mình.

“Mùa hè ông ngoại mới tới đây, thực ra nhà của tớ vốn ở trung tâm thành phố.” Phái Nhiên tiến tới, tiếng nói đưa vào tai Trì Diễn Hạo.

Có lẽ là giải thích cũng là che giấu, nhưng mà nhà của Phái Nhiên vốn không phải giàu bình thường, Trì Diễn Hạo cũng không cảm thấy quá kinh hãi.

Có người ra mở cửa cho Phái Nhiên, đó chỉ là một dì bảo mẫu thông thường, Trì Diễn Hạo ở phía sau Phái Nhiên quay đầu nhìn tới nhìn lui, không tìm thấy những cô hầu gái trẻ trung xinh đẹp, không khỏi có chút thất vọng.

Ba người bọn họ đi vào bên trong, về bề ngoài hoa lệ của ngôi nhà thoát trông có chút áp lực, nhưng thật ra bài trí bên trong không quá xa hoa, ngược lại rất nhẹ nhàng đơn giản theo phong cách tự nhiên, khiến cho người vừa bước vào cảm thấy rất thoải mái.

Trong phòng khách, có một ông lão rất có tinh thần, đang ngồi uống trà xem báo.

Đó là ông ngoại của Phái Nhiên.

Ông ngoại thấy ba người bọn họ, nở một nụ cười thân thiện, thoát nhìn cũng từ ái thân thiết không khác gì khi vừa khai giảng.

Nhưng mà Trì Diễn Hạo sẽ không khuất phục, hắn đã hiểu được bản chất của ông ngoại rồi!

Còn về phải khuất phục cái gì thì... Trì Diễn Hạo còn chưa nghĩ tới.

Hắn sờ sờ mũi, ngoan ngoãn học theo Phái Nhiên gọi: “Ông ngoại.”

Cung Kỳ Quân bên cạnh cũng bắt chước hắn thưa hai tiếng: “Ông ngoại.”

26. Chương 26

Kỳ nghỉ đông trước khi đến nhà Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên vẫn có thể ở sau lưng cha mẹ người ta mà làm “cái này cái kia”, bây giờ Trì Diễm Hạo đã bước vào địa bàn của Phái Nhiên, tựa như một bà cụ mù lòe lạc chân vào hang sói. Đây đúng thật là lãnh thổ của Phái Nhiên, từ đầu lĩnh cho tới chân sai vặt đều là người của hắn, nói không chừng cả Cung Kỳ Quân kia cũng thế.

Vì thế Trì Diễm Hạo cho rằng, tối nay Phái Nhiên làm “cái này cái kia” sẽ càng thêm khác thường.

Nhưng Trì Diễm Hạo và Cung Kỳ Quân lại được cô giúp việc dẫn vào phòng dành cho khách, mỗi người một gian, cách nhau cũng không xa, tuy nhiên muốn đến phòng Phái Nhiên thì còn phải đi thêm một đoạn nữa.

Trì Diễm Hạo nghĩ có lẽ mình đã “lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng người quân tử” rồi, có điều không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vả lại đã đến làm khách trong nhà người ta, hơn nữa trong nhà còn có người lớn tọa trấn, hắn và Phái Nhiên tất nhiên phải biết kiềm chế một chút, nam nhân mà, nhấn một lúc trời yên bể lặng, lùi một bước biển rộng trời cao. Mặc dù Trì Diễm Hạo có đôi chút oán trách ông ngoại của Phái Nhiên nhưng vẫn phải thành tâm đứng đắn từ tận đáy lòng, ở nhờ nhà người khác không thể chọc chấu ngoại người ta, bởi vì ông cụ dù đã già nhưng rất sắc sảo, còn sắc sảo ghê gớm hơn Phái Nhiên gấp một trăm lần.

Chẳng qua Trì Diễm Hạo lại lo chỉ có một mình mình kiềm chế, còn tên Phái Nhiên kia từ trước đến giờ hành sự tựa như mãnh long quá hải, có thể tung bao nhiêu sóng nước thì sẽ tung bấy nhiêu, có thể tạo bao nhiêu nghiệt thì sẽ tạo hết những ấy.

Dám cá Phái Nhiên không biết hai chữ “kiềm chế” viết như thế nào.

Thế nhưng Phái Nhiên lại dùng sự lột xác của mình chứng minh Trì Diễm Hạo lo lắng chỉ là thừa. Phái Nhiên ở trước mặt ông ngoại, đoan trang tựa như một nụ hoa tường vi mỏng manh leo trên bờ giậu trước cửa thánh đường, là loại vẫn còn đọng sương sớm ấy, thuần khiết nghiêm trang lại mỹ lệ, không hề nói một lời thừa thãi, cũng không dính chút bâng mông tả đạo.

Ể? Vị kia là đại ma đầu Phái Nhiên không việc ác nào không nhúng tay đó sao? Quả thực ngỡ như cô hai nhà ai không hiểu sự đời đó nha.

Trì Diễm Hạo có chút xa lạ với một Phái Nhiên nhu thuận thân thiết như thế, cũng thật xa lạ với một Phái Nhiên không động tay động chân với người khác. Nhưng Phái Nhiên không làm bất quả thực là một chuyện rất đáng mừng, ít nhất là mãi cho đến khi dùng cơm tối xong, Trì Diễm Hạo vẫn còn giữ được cơ thể thuần khiết của mình.

Đến lúc chuẩn bị đi ngủ, Trì Diễm Hạo lại có chút bất an. Xét theo thói quen xấu nửa đêm chui vào phòng người khác của Phái Nhiên, trước khi ngủ Trì Diễm Hạo rất muốn đứng dậy đi khóa cửa, nhưng ngẫm lại quan hệ của cả hai bây giờ xưa không bằng nay, hắn cũng không ghét Phái Nhiên động tay động chân, thế nên ngủ mà khóa cửa có vẻ hơi làm bộ làm tịch rồi.

Trì Diễm Hạo nghĩ, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Sau khi quyết định như thế, hắn bèn thư giãn đầu óc, nghiêng đầu thiếp đi, ngủ một giấc không mộng mị đến tận bình minh, tối hôm qua chắc chắn Phái Nhiên không hề tới.

Trì Diễm Hạo vội vàng vùng dậy rời khỏi giường, tắm rửa đáng răng thay quần áo rồi hối hả chạy xuống lầu, trông thấy Phái Nhiên đeo tạp dề đứng bên cạnh bàn, đang múc cháo cho ông ngoại hắn.

Vả lại, Phái Nhiên vừa vặn đứng trước cửa sổ, nắng sớm mùa hạ chiếu vào sườn mặt, ối a, khiến cả người hắn tỏa hào quang tựa như thánh mẫu Maria vậy.

Trì Diễm Hạo nheo mắt, Phái Nhiên đã xoay người kéo rèm cửa sổ, quay đầu lại nhìn Trì Diễm Hạo, nở một nụ cười âm áp: “Sao lại dậy sớm như thế? Hôm qua đi đường rất mệt, sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Nụ cười thân thiện hòa nhã thật vừa đủ, thêm một chút phiền chán, thiếu đi một chút lạnh lùng, quen biết Phái Nhiên lâu như vậy đây cũng là lần đầu tiên Trì Diễm Hạo nhìn thấy.

Ông ngoại ngồi trong bàn nói: “Nếu đã thức dậy rồi thì cứ đến đây dùng bữa sáng đi.”

Trì Diễm Hạo liền bước tới, thưa gửi xong ngồi xuống, Phái Nhiên cũng múc cho hắn một chén cháo: “Ông ngoại thích cháo ngũ cốc, ngày nào cũng uống, có lẽ sẽ không hợp khẩu vị của cậu, nếu cậu không thích thì cứ để lại đi, cô đang nấu cháo thịt muối, chắc là cũng sắp xong rồi.”

“Tớ đâu có nói là không thích.” Trì Diễm Hạo nói, nhận bát cháo. Bát cháo rất nhẹ, có lẽ Phái Nhiên sợ hắn không thích loại cháo đó nên chỉ đưa cho hắn nửa bát.

Nhà Phái Nhiên rất to, đếm số phòng cũng đếm không hết, gara cũng rất lớn, bên trong có rất nhiều xe hơi, chật đến mức bất mãn. Nhưng bữa ăn của nhà Phái Nhiên rất giản dị, không phải bào ngư tổ yến luân phiên như Trì Diễm Hạo tưởng tượng, cả bữa tối ngày hôm qua và bữa sáng hôm nay đều đơn giản và thanh đạm, là những thứ bình thường, tuy không nhiều nhưng hương vị vô cùng tuyệt vời.

Thoảng cái Trì Diễm Hạo đã uống hết nửa bát cháo, đúng lúc cô bảo mẫu bưng ra một cái nôi nhỏ, từ trong bay ra lớp lớp mùi thơm ngào ngạt, là cháo thịt muối Phái Nhiên nói đã làm xong.

Phái Nhiên đang cúi đầu khẽ nói chuyện với ông ngoại, Trì Diễm Hạo không quan tâm tới những chuyện đó, ông cháu người ta nói chuyện hần há có thể nào nghe.

Kỳ thật từ hôm qua vừa đến, Trì Diễm Hạo đã không thể nào nói chuyện với Phái Nhiên, ngược lại Phái Nhiên nói với ông ngoại rất nhiều. Trì Diễm Hạo có thể hiểu được Phái Nhiên mà, dù sao cũng là ông ngoại của hắn, vả lại theo tình trạng của nhà Phái Nhiên thì phỏng chừng từ nhỏ hắn cũng chỉ gần gũi với một mình ông ngoại. Quan tâm nhiều tới người nhà một chuyện tốt, xem ra Phái Nhiên cũng là một khổ hải tử hiếu thảo.

Khi Trì Diễm Hạo ăn hết chén cháo thịt muối thứ hai, Cung Kỳ Quân mới vừa gấp dài vừa thủng thẳng đi tới, bàn cơm lại náo nhiệt thêm một chút, một lúc sau cô bảo mẫu cũng ngồi vào bàn, ông ngoại của Phái Nhiên mới ngừng ăn.

Đến lúc bọn hắn dùng điểm tâm xong, Trì Diễm Hạo nghĩ không biết hôm nay Phái Nhiên có hoạt động gì đây, Phái Nhiên lại nói hắn phải theo ông ngoại ra ngoài làm việc, để Trì Diễm Hạo và Cung Kỳ Quân hai người tự tìm niềm vui.

Nói xong hắn và ông ngoại cùng rời đi, lần này đi cả một ngày, mãi cho đến khi Trì Diễm Hạo và Cung Kỳ Quân ăn tối xong mới trở về.

Hai ngày sau cũng hết như thế, dường như ông ngoại của Phái Nhiên rất bận rộn, từng này tuổi rồi mà vẫn chưa về hưu ngày nào cũng có chuyện phải làm, hơn nữa mỗi lần ra ngoài đều mang theo Phái Nhiên.

Đến khi Trì Diễm Hạo phát hiện ra thì đã hết một tuần hắn đến nhà Phái Nhiên, hắn phát hiện là vì đã hai cái cuối tuần rồi hắn không gặp được Phái Nhiên.

Chuyện này quả thực rất kỳ lạ, Trì Diễm Hạo ở nhà Phái Nhiên vậy mà còn có đạo lý không được nhìn thấy Phái Nhiên.

Hơn nữa cả hai gần như là không thể được gặp nhau, thường ngày Phái Nhiên đều theo ông ngoại, thì thoảng bớt chút thời gian nói với Trì Diễm Hạo mấy câu, cũng rất vô thưởng vô phạt, hữu lễ hữu tiết lại còn xa cách, lạnh nhạt tựa như cả hai thực sự chỉ là bạn học, còn là loại bạn học không được thân thiết lắm.

Trì Diễm Hạo lại đi tìm Phái Nhiên, lúc bình thường Phái Nhiên cũng không rảnh, hoặc giả cả hai mới vừa nói chuyện thì ông ngoại của Phái Nhiên đã vội gọi hắn tới.

Trì Diễm Hạo gãi gãi đầu, có chút không biết phải làm sao, mặc dù nói đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy ngượng kì lạ.

Tất nhiên buổi tối ngủ thanh tịnh hơn rất nhiều, Trì Diễm Hạo vẫn thấy có chút vui mừng, không phải làm chuyện có lỗi với ông cụ ngay trong nhà của ông nên khỏi phải chịu cảnh lương tâm bị cắn rứt nha.

Chủ nhật của tuần đầu tiên đến cũng là lúc khai mạc lễ hội truyện tranh mà Cung Kỳ Quân mong chờ đã lâu. Cung Kỳ Quân kiên quyết muốn lôi Trì Diễm Hạo cùng đi, nghĩ lại mình ở trong phòng cũng không có gì làm, Trì Diễm Hạo bèn đồng ý đi với hắn.

Cả hai vừa ra khỏi phòng, Phái Nhiên cũng vừa bước ra từ thư phòng của ông ngoại, liền đuổi theo, hỏi bọn hắn có phải đi lễ hội truyện tranh hay không.

Trì Diễn Hạo có chút khó chịu, không muốn nhìn thẳng vào Phái Nhiên, Cung Kỳ Quân đứng bên cạnh gạt đầu: “Bây giờ nè, cậu đi không?”

Ấy da, con người bận rộn này thì làm sao đi được, Trì Diễn Hạo độc ác nghĩ, trong lòng hắn bây giờ nở đầy những bông nấp ảm xấu xí, hắn cảm thấy mình hết như bà chị gái xấu xa của cô bé Lọ Lem.

“Tớ đi chứ.” Phái Nhiên nói.

“Ôi, quý ngài bận rộn đây làm sao lại có thời gian rảnh ha...” Nghe thấy câu trả lời ngoài dự định, Trì Diễn Hạo chợt thốt ra câu nói đã lẫn quẩn trong đầu hắn hồi lâu, vừa nói xong liền thần thanh khí爽, phiền muộn vài ngày qua như đã bị quét sạch sẽ.

Phái Nhiên nheo mắt nhìn hắn, lại nhìn về phía Cung Kỳ Quân: “Mấy ngày qua tớ có việc nên hơi bận một chút, vừa nãy ông ngoại bảo tớ theo các cậu, lễ hội xong rồi tớ dẫn các cậu đi chơi có được không?”

Cung Kỳ Quân đương nhiên nói được mà, Trì Diễn Hạo vẫn còn khẽ lăm bầm gì đó, đã bị Phái Nhiên liếc một cái.

Sau đó chờ cho Cung Kỳ Quân chạy ra cửa lớn, Phái Nhiên ôm gọn lấy thắt lưng Trì Diễn Hạo, mỗ một cái lên miệng của hắn, mỉm cười.

Hừ, Trì Diễn Hạo đẩy Phái Nhiên, tỏ ra như không thể kiềm được cơn tức giận, nhưng trong lòng quả thật rất vui vẻ, vui vẻ đến khó có thể kiềm nén được.

Phái Nhiên nói sẽ dẫn bọn hắn ra ngoài chơi, chơi thể nào thì tính sau, trước hết là bàn về phương tiện của bọn họ là cái gì đã.

Nhà của Phái Nhiên không thiếu xe xịn, trong gara có một chiếc xe thể thao Lotus màu trắng, còn có cả một chiếc Hummer, nhưng chiếc Phái Nhiên mở cửa đích thị là một con FJ Cruiser màu vàng.

Nói thể nào nhỉ, người nhà Phái Nhiên lái xe hình như cũng không phải là loại đặc biệt gây họa, người đến trường đón bọn họ khi nghỉ hè đó tựa hồ là một người bà con xa của Phái Nhiên, chiếc xế đen nho nhỏ khi đó cũng là của nhà Phái Nhiên.

Hơn nữa chiếc FJ Cruiser vàng trắng xen kẽ này cũng khá là đáng yêu, cảm giác rất hợp với Phái Nhiên.

Bất quá so sánh xe gì gì đó, điều khiến Trì Diễn Hạo ngạc nhiên hơn chính là Phái Nhiên biết lái xe, còn điều khiến rất thành thạo, không có chỗ nào giống như một tay mơ mới vừa tập lái.

Trì Diễn Hạo âm thầm hạ quyết tâm, khi về nhà nhất định phải học lái xe, còn phải lập tức lấy chiếc xe cà tàng của cha mà tập, hắn mua xe nhất định sẽ không bằng Phái Nhiên, lái xe thì không thể thua được.

Hôm nay Phái Nhiên dẫn bọn hắn đi chơi hơn cả nửa vòng thành phố.

Đầu tiên là chen vào lễ hội truyện tranh đông kịt người đến mức có thể rút một tầng mỡ, sau đó tới những con đường sâu uất nhất. Cung Kỳ Quân mang theo máy chụp ảnh, nhìn thấy vật gì cũng muốn chụp, kể cả khi ăn quà vặt cũng chụp, bất quá Trì Diễn Hạo cũng thích chụp ảnh, cả hai người chỉ vì chụp ảnh nên đã dây dưa không ít thời gian.

Phái Nhiên rất kiên nhẫn chờ bọn hắn, dù cho bọn họ muốn xem cái gì chơi cái gì cũng chỉ đứng một bên chờ hoặc là giữ đồ, cả cuộc hành trình đều sấm tròn vai một hướng dẫn viên gương mẫu.

Ăn uống chơi bời xong, còn mua một đồng thứ làm kỷ niệm, Trì Diễn Hạo hoàn toàn tẩy sạch lớp u tối của một tuần trước. Hắn thích chơi đùa, lại thích ăn, hôm nay chơi đã đủ rồi cũng ăn được rất nhiều món ngon, lại còn chụp được rất nhiều ảnh của các cô gái xinh đẹp trên đường, quả thực Trì Diễn Hạo nở gan nở ruột, không chờ được muốn sớm một chút chui vào ổ chăn xem lại ảnh của mình.

Lúc ăn cơm chiều, ông ngoại hỏi hôm nay Trì Diễn Hạo chơi có vui không, tất nhiên Trì Diễn Hạo nói vui, hôm nay hắn quá vui ấy chứ.

“Vài ngày nữa bảo Phái Nhiên đưa các cháu tới thành bắc chơi, bên đó cũng có rất nhiều thứ đáng xem” Ông ngoại nheo mắt cười.

Bà ngoại của Phái Nhiên là người lai, cho nên Trì Diễn Hạo cứ nghĩ gương mặt xinh đẹp của Phái Nhiên hẳn là di truyền từ bà ngoại, nhưng nụ cười của ông ngoại cũng rất giống Phái Nhiên, không chừng khi ông ngoại còn trẻ thì cũng là một anh chàng đẹp trai nha.

Trì Diễn Hạo và Cung Kỳ Quân mạnh mẽ gật đầu.

“Ồ bên cạnh có phải là rất chán hay không?” Ông ngoại lại hỏi.

Cung Kỳ Quân gật đầu, Trì Diễn Hạo cúi vào cúi hắt, cả hai lại cùng lắc đầu.

Ông ngoại mỉm cười: “Nhà của ông không có nhiều người lắm, nên không được náo nhiệt, chỉ có Phái Hình thỉnh thoảng qua đây chơi, các con biết Phái Hình không? Là biểu tỷ của Phái Nhiên.”

“Dạ biết.” Trì Diễn Hạo nói, hẳn và Phái Hình còn khá thân thiết cơ.

Ông ngoại nheo mắt nhìn Trì Diễn Hạo, cứ thế từ trên xuống dưới đánh giá hẳn hồi lâu: “Phái Nhiên nói con thích thể thao, bóng rổ có giỏi không?”

Trì Diễn Hạo gật đầu: “Thích ạ, hồi trước thi đại học con đã muốn thi khoa thể dục.”

Ông ngoại lại mỉm cười: “Công ty của ông có một đội bóng đá, sắp cùng công ty khác so tài một trận, trận nghiệp dư thôi, ông thấy bọn họ không giỏi lắm, có lẽ sẽ thắng được, con có hứng thú thử không?”

Có đấu bóng thực là còn vui hơn ngắm gái đẹp, ở đây lâu như vậy cuối cùng cũng có việc làm rồi, Trì Diễn Hạo tức thì cảm thấy phấn khích: “Có có! Con cũng rất thích bóng đá!”

Dường như ông ngoại rất hài lòng với phản ứng của Trì Diễn Hạo, cười to một hồi, đẩy đĩa rau cho hẳn: “Mai theo ông đi làm được không?”

Trì Diễn Hạo lại gật đầu, hưng phấn không nguôi, Cung Kỳ Quân giơ tay nói ngày mai cũng muốn đi xem, ông ngoại mỉm cười đồng ý.

Tối đó hiếm khi Phái Nhiên lại rảnh rỗi đưa Trì Diễn Hạo về phòng ngủ, lại nói chuyện cùng hẳn, Trì Diễn Hạo hỏi Phái Nhiên giống bà ngoại hay giống ông ngoại, Phái Nhiên nói là giống ông ngoại.

Trì Diễn Hạo nôn nóng muốn xem ảnh của bà ngoại Phái Nhiên, Phái Nhiên khó hiểu nói: “Bà của tớ rất cao, trông có hơi giống đàn ông, cậu thật sự muốn xem?”

Trì Diễn Hạo kinh ngạc: “Hồn huyết thì làm sao trông giống đàn ông được, không phải hồn huyết đều rất đẹp sao?!”

Phái Nhiên mỉm cười sờ mặt hẳn: “Ai bảo cậu hồn huyết cũng đẹp, bắt quá ông ngoại khi còn trẻ rất đẹp, cậu muốn xem không?”

Trì Diễn Hạo có chút thất vọng, tỏ ý không muốn xem ảnh của bà ngoại, tất nhiên cũng chẳng muốn xem ảnh ông ngoại nữa.

Phái Nhiên xoa xoa mặt hẳn, hai người hôn nhau, rồi sau đó Phái Nhiên lại lịch lãm rời phòng, xem ra tối nay cũng không tìm cách đồng tắm cùng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo nằm xuống lục lợi hình ảnh trong máy ảnh, trong đó có rất nhiều ảnh chụp các chị gái xinh đẹp đủ kiểu, mặt trước rồi mặt bên, lộ đùi hay lộ cả lưng.

Lướt qua từng tấm từng tấm ảnh, Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy trống rỗng kỳ lạ.

Có một câu xẹt qua đầu hẳn— vẫn là Phái Nhiên đẹp hơn.

Trì Diễn Hạo phát hiện bản thân có chút xấu hổ “dục cầu bất mãn”, hẳn bèn đấu tranh vận xoắn một lúc thật lâu, về vấn đề có nên rời giường tự mình qua đó một lần hay không.

Cuối cùng, hẳn chảy nước miếng ngủ thiếp đi.

27. Chương 27

Quả thực không phải là Trì Diễn Hạo khoác lác, tuy sở trường của hắn không nhiều nhưng về phương diện thể thao quả thực vạn sự am tường, bóng rổ tùy tay đánh đánh đã đoạt giải ba, đá bóng tùy chân đá đá vài cái đã lọt vào cúp thành phố, chạy cự ly ngắn vừa chạy một lần đã phá kỷ lục của trường, sau này đều là tự phá kỷ lục của mình.

Cao xứ bất thắng hàn (nơi cao khó tránh khỏi lạnh lẽo, Thủy Diệu Ca Đầu () Tô Thúc (), nhất lãm chúng sơn tiểu (ngắm nhìn mới thấy núi non chung quanh đều nhỏ bé, Vọng nhạc () Đỗ Phủ), bất thức lư sơn chân diện mục (Chẳng rõ hình dáng thật của núi Lư, Đề Tây Lâm Bích (Tô Thúc), nghi thị ngân hà lạc cửu thiên (Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây, Vọng Lư Sơn Bộc Bỗ Lý Bạch)— Trì Diễn Hạo cho rằng đây đích thị là bài thơ thích hợp nhất với mình

Trì Diễn Hạo nghĩ sở đoản của mình khoe ra thì chỉ càng thêm xấu hổ, nhưng nếu bộc lộ sở trường thì đó chính là tự tăng thể diện cho mình, Trì Diễn Hạo vui vẻ thậm chí mỗi phút mỗi giây đều muốn tìm thể diện cho bản thân.

Thế nên, ngày thứ hai sau hôm ông ngoại nói sẽ dẫn hắn đi đá bóng, sáng sớm vừa thức dậy từng tế bào trên người Trì Diễn Hạo đều vô cùng hăng hái. Trên đường đi hết như em bé trai được ra ngoài dạo phố xuân, ôm trong lòng một trái tim rung động không ngừng, tràn đầy chờ mong theo ông ngoại Phái Nhiên vào tòa cao ốc to chọc trời nguy nga lộng lẫy, lại tràn đầy mong chờ ngôi cả ngày cùng với Cung Kỳ Quân trong gian phòng có một chiếc ghế sofa màu đen thật to.

Đến khi từng tế bào hưng phấn trên người hắn dần dần chết đi, cuối cùng Phái Nhiên cũng đến tìm hắn, nói: “Dẫn cậu xuống gặp đội đá bóng.”

Thoáng chốc Trì Diễn Hạo đã cảm nhận được ý nghĩa chân chính của câu thành ngữ “hồi quang phản chiếu” này. Đạo gần đây Phái Nhiên xuất hiện luôn mang theo tin tốt, hình tượng của hắn trong lòng Trì Diễn Hạo gần như đã đổi thành chính diện rồi.

Trì Diễn Hạo ngay lập tức bỏ bộ bài trong tay xuống, đứng dậy, Cung Kỳ Quân cũng bắt chước hắn đứng lên. Cả hai hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng theo Phái Nhiên ra khỏi căn phòng có gió điều hòa thổi vù vù ấy, bước vào thang máy, xuống lầu, rẽ trái rồi lại rẽ phải, tiến thẳng đến sân sau của tòa cao ốc chọc trời kia.

Trì Diễn Hạo không biết nơi đây có phải là sân sau hay không, căn cứ vào vị trí địa lý thì có lẽ là vậy. Nơi này không hẳn là trung tâm thành phố, thế nhưng một tòa nhà thẳng đứng như chiếc bút chì ở giữa những tòa nhà khác bao bọc xung quanh quả thực ngộp ngạt vô cùng, vậy mà phía sau một tòa cao ốc như vậy lại có một khoảng không bao la thế này, khiến Trì Diễn Hạo rất kinh ngạc.

Qua khỏi con đường trải nhựa là một mảnh đất phủ đầy cỏ xanh, có rất nhiều người đang thoăn thoắt ngược xuôi bên ấy, Phái Nhiên gọi gì đó, một người cao to rầm rặng liền chạy đến, hình như cũng khá thân thiết với Phái Nhiên.

Trong công ty cũng có rất nhiều người thân thiết với Phái Nhiên, dĩ thư ký gần bốn mươi tuổi của ông ngoại còn bẹo má Phái Nhiên, rồi cho hắn vài viên kẹo.

Phái Nhiên nói vì từ nhỏ hắn đã theo ông ngoại, đến nơi nào cũng đi theo, khi được nghỉ thì ngồi cả ngày trong phòng làm việc của ông, thế nên những người lớn tuổi trong công ty đều biết hắn, đối với hắn rất tốt.

“Về người trẻ tuổi kia thì, có lẽ là... bị nhân phẩm của tớ thu phục chăng?” Những lời này của Phái Nhiên không có một chút ngượng ngùng, ngược lại còn rất đắc ý.

Trì Diễn Hạo chỉ ném cho hắn một cái liếc mắt, nhân phẩm, Phái Nhiên sao lại chẳng biết xấu hổ mà nói tới nhân phẩm, da mặt dày thành cái gì rồi.

Hai người nói chuyện một lúc, sau đó Trì Diễn Hạo đã bị kéo đến trước mặt người cao to nọ.

Người cao to cũng không lớn, chỉ hơn bọn Trì Diễn Hạo bốn năm tuổi, Phái Nhiên nói thành viên của đội bóng đều là những nhân công trẻ tuổi, thậm chí có cả thực tập sinh, tóm lại đều có thể xem như đồng trang lứa.

Phái Nhiên còn nhấn mạnh rằng: “Tất cả mọi người rất hòa đồng, cậu đừng căng thẳng.”

Đối với mọi chuyện của Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên đều lo lắng vẹn toàn, trên phương diện chăm sóc Trì Diễn Hạo quả thực hẳn cũng rất tỉ mỉ, nhưng về chuyện giao thiệp giữa Trì Diễn Hạo và người khác, hiếm khi nổi âu lo của Phái Nhiên hóa ra lại dư thừa.

Không quá hai ngày, Trì Diễn Hạo đã thân thiết với toàn bộ thành viên trong đội, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ với người đội trưởng cao to kia.

Nghệ thuật giao tiếp không phải là lường gạt người khác, có thể nói đó là tuyệt chiêu số một của Trì Diễn Hạo.

Gần như không có giai đoạn tìm hiểu, vừa quen biết nhau có thể tiến thẳng đến tuần trăng mật, đó là điểm tốt của Trì Diễn Hạo, nhưng người khác không hẳn đã nghĩ điểm ấy rất tốt, trong đám “người khác” đó có Phái Nhiên.

Lần thứ hai đến công ty của ông ngoại Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo liền đi tìm đội trưởng cao to, hôm đó đội trưởng cũng không bận, còn ngồi ăn trưa cùng với Trì Diễn Hạo.

Lần thứ ba Trì Diễn Hạo còn muốn đi theo, đã bị Phái Nhiên mỉm cười ngăn lại: “Chiều nay còn tập nữa, buổi trưa cậu ở đây cũng không có gì làm, Cung Kỳ Quân ở nhà một mình sẽ rất buồn, cậu ở nhà chơi với cậu ấy đi, gần tan tầm tớ sẽ về đón cậu.”

Cung Kỳ Quân nào đâu có rảnh, hẳn chỉ cần có máy tính là đủ rồi, rõ ràng hẳn là cái tên không rảnh nhất thế giới mà— Trì Diễn Hạo vừa định mở miệng phản bác, giây tiếp theo đã bị Phái Nhiên xuống tay như điện thế như lôi hôn lấy, hôn một hồi có cả tiếng “chụt chụt”, rồi Phái Nhiên đẩy Trì Diễn Hạo vào một gian phòng, ngênh ngang rời đi.

Trì Diễn Hạo mơ màng không kịp phản ứng, hẳn đến nhà Phái Nhiên đã lâu như vậy, đây xem như là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật của cả hai.

Trời khá nhem tối, Phái Nhiên về nhà đón Trì Diễn Hạo, hẳn cũng không ngại phiền, buổi sáng ra ngoài với ông ngoại, chiều lại về nhà đưa Trì Diễn Hạo đi, nếu đổi lại là Trì Diễn Hạo nhất định đã thấy phiền chết người rồi.

Cứ thế một tuần sau, cuối cùng ngày đó cũng đã đến. Trận đấu diễn ra vào cuối tuần, địa điểm là ở một sân vận động nhỏ ven trung tâm thành phố, hết như một trận đấu thật sự, ngay cả đồng phục của cả hai đội đấu cũng được thiết kế riêng.

Đội của Trì Diễn Hạo ra sân trong màu áo đen, trên tay áo trái có hai đường đồ bạc rẽ hai bên, ở giữa là tên công ty của ông ngoại Phái Nhiên, quần, giày và cả tất cũng màu đen, trang trí không nhiều, logo thêu cũng không quá nổi bật, chỉ thỉnh thoảng điểm đan xen vài đường đồ đỏ và bạc.

Đơn giản lại đẹp, Trì Diễn Hạo cảm thấy người thiết kế bộ quần áo này rất có phẩm vị, rất khó để vừa không quá sắc sỡ cũng không quá tẻ nhạt, nhưng hiển nhiên là nhà thiết kế này đã thành công.

Vì thế hẳn vô cùng hào phóng ca ngợi bộ quần áo này đẹp đến cỡ nào rất nhiều lần với Phái Nhiên, dù rằng lúc ấy hẳn là vì hẳn sắp ra sân quá hưng phấn mà nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt.

Về sau, Trì Diễn Hạo biết được bộ đồng phục đó là ông ngoại miêu tả sơ lược, Phái Nhiên phác thảo, cuối cùng người thiết kế hoàn thiện.

Khi đó hẳn muốn thu hồi lời khen của mình, nhưng đã muộn rồi, không thể chê bai được nữa.

Trì Diễn Hạo tràn đầy hăng hái mặc bộ quần áo đẹp để đó lên sân. Hôm đó là một ngày trọng đại, cả Cung Kỳ Quân suốt ngày trốn trong phòng du hí trên mạng cũng ra ngoài xem đấu, phải biết rằng vì ngày đầu tiên đi xem tập luyện quá buồn chán, nên sau đó hẳn không đi cùng Trì Diễn Hạo đến công ty của ông ngoại Phái Nhiên nữa.

Kết quả trận đấu là đội Trì Diễn Hạo thắng, thế nhưng công lao của Trì Diễn Hạo không nhiều. Lúc luyện tập Trì Diễn Hạo phát hiện ra mọi người trong đội đá rất tốt, có người kể rằng đội trưởng sáng nào cũng tập chạy bộ.

Tối đó Trì Diễn Hạo về nhà trong bộ đồng phục đen của đội, Cung Kỳ Quân xem không hiểu cũng riu rít khen Trì Diễn Hạo đá rất hay, tuy không vào lưới trái nào, nhưng được khen lúc nào cũng vui vẻ, hơn nữa là đội mình thắng, Trì Diễn Hạo vui sướng ngồi trong xe hoa tay múa chân nói chuyện.

Dường như Phái Nhiên không hề ghét một Trì Diễn Hạo người toàn mồ hôi đùa ẩm ỉ trong xe, để mặc Trì Diễn Hạo và Cung Kỳ Quân làm ồn, chỉ tập trung lái xe.

Xe về đến nhà, cô đã làm cơm tối xong, Trì Diễn Hạo lo một thân mồ hôi của mình sẽ khiến người khác ngạt thở, bèn nói muốn đi tắm trước, Phái Nhiên kéo Trì Diễn Hạo: “Không sao đâu, ăn cơm trước đi, hôm nay ông ngoại không về.”

Hiều Trì Diễn Hạo nhất cũng chỉ có Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo không khách khí với hần nữa, đặt mông ngồi xuống, ăn cơm.

Nhưng mà bộ đồng phục đen áo đen giày đen quần đùi đen tất đen của hần còn chưa kịp thay đó.

Thực tế là hần cũng không có cơ hội để thay ra.

Phái Nhiên đúng là một tên biến thái.

Trì Diễn Hạo cuối cùng cũng khẳng định, Phái Nhiên quả thật là một tên biến thái. Phái Nhiên quả thực rất thích nhìn người ta mang tất lộ đùi, mà lộ cả đùi không được, nửa kín nửa hở mới là vương đạo, tất loại khác cũng không được, nhất định phải là một đôi tất màu đen cao gần tới gối.

Đến khi Trì Diễn Hạo bị đẩy ngã xuống giường, cố gắng đẩy gương mặt của Phái Nhiên ra xa: “Tớ còn thấy hôi! Cậu không thấy sao?! Để tớ đi tắm!”

Phái Nhiên bị đẩy ra, lại thuận thế cúi xuống, hôn đầu gối còn đang băng vải của Trì Diễn Hạo, hôn không đủ còn muốn liếm, từ dưới tiến lên gần quần đùi. Vải đồng phục mỏng, mềm và nhẹ, quần bị kéo lên tới bắp đùi, cuộn thành nhiều đùn vải, ôm chặt lấy đùi, lộ ra nửa phần chân dưới của Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo cảm thấy cả người mình như đã đến cực hạn, Phái Nhiên đang thách thức giới hạn niềm tin đạo đức của hần sao, hần muốn cố gắng di chuyển một chút, dù thế nào vẫn thấy phải đi tắm trước, nhưng hần lại không cử động được.

Dường như Phái Nhiên không thèm để ý đến toàn thân đầy mồ hôi và còn tiếp tục đổ mồ hôi nữa của Trì Diễn Hạo, hần mỉm cười vươn tay vói vào áo của Trì Diễn Hạo, theo đường mồ hôi tiến lên trên, ngắt điểm đỏ trên ngực Trì Diễn Hạo một cái.

Trì Diễn Hạo “ưm” một tiếng, cong lưng hết như một con cá, Phái Nhiên lại kéo kéo ống quần bên kia, khiến cho cái chỗ đã dựng lên của Trì Diễn Hạo lại càng rõ ràng hơn.

“Mặc... mặc kệ cậu...” Trì Diễn Hạo khép hai chân, vừa xấu hổ nói.

Phái Nhiên lúc nào cũng có thể nghĩ ra đủ trò biến thái khiến người khác xấu hổ.

Xét thấy Trì Diễn Hạo đã chịu khuất phục, Phái Nhiên muốn xuất trận tất nhiên lại càng dễ dàng, hơn nữa hôm nay ông ngoại không có ở nhà, không cần phải lo chuyện bị đến gọi đi bắt ngờ.

Vì thế hai người bọn hần, làm trọn vẹn, hơn ba tiếng đồng hồ.

Không phải Phái Nhiên có thể kéo dài lâu như vậy, dĩ nhiên cũng không phải là Trì Diễn Hạo chịu đựng giỏi, chẳng qua hai người bọn họ đã rất lâu rồi không làm, gom góp từng chút từng chút một, một lần lại tiếp thêm một lần, cơ bản là thời gian tạm nghỉ giữa giờ cũng không có.

Nhiều năm sau nhớ lại chuyện này, Trì Diễn Hạo luôn không nén được một trận rùng mình...

Lúc đó hần mới biết được, trước kia khi hần còn vô tư không lo nghĩ, tên Phái Nhiên khi nheo mắt nhìn người khác, thường hay lén một mình trong bóng tối này, là đang tưởng tượng biết bao nhiêu tư thế và “cách chơi đùa” a.

28. Chương 28

Đêm đã khuya, Trì Diễm Hạo mệt mỏi nằm trên giường hỏi Phái Nhiên, tại sao mấy ngày trước không “làm”, phải đến tình cảnh một mất một còn như hôm nay.

Hơn nữa, mấy hôm trước Phái Nhiên lại chẳng làm gì, tay chân trong sạch đến mức tựa như đã thành người của Phật.

Phái Nhiên của đêm nay có chút kiệt sức, dấu sao cũng là ba tiếng đổ nha, cho dù thể lực rất tốt đi chăng nữa cũng không thể nào “làm” xong lại trông như không có việc gì, hắn nằm cạnh Trì Diễm Hạo trầm giọng đáp: “Ông ngoại ở nhà.”

Đáp án này xem ra cũng tạm được, Trì Diễm Hạo phát hiện Phái Nhiên thì ra cũng là một phạm nhân trần tục, cũng phải sợ người lớn.

“Chỉ có điều, có lẽ ông ngoại đã biết rồi...” Phái Nhiên lại bình tĩnh nói thêm một câu.

Trong đầu Trì Diễm Hạo vang lên một tiếng “U~~”, âm cuối kéo thật dài, tựa như có một con ong nho nhỏ bỗng dừng bay vụt vào.

Con ong bay một vòng trong đầu Trì Diễm Hạo, lại vỗ cánh bay ra khỏi một bên tai, ngân thành tiếng “vu vu vu”.

Trì Diễm Hạo ngoáy ngoáy tai: “Cái gì?”

“Tớ nghĩ ông ngoại có lẽ đã biết, nếu không thì đã chẳng có chuyện gì cũng gọi tớ đi theo, trước kia không phải lúc nào ông cũng dán mắt vào tớ thế này.” Phái Nhiên nói tiếp, thanh âm chẳng chút dao động, chỉ là nghe qua thực có vài phần yếu ớt.

Trì Diễm Hạo chống tay ngồi dậy: “Cậu đang đùa hả?”

Phái Nhiên đưa tay chạm vào khuỷu tay Trì Diễm Hạo, rồi từ từ đi xuống, như đang đánh đàn dương cầm, đi xuống khuỷu tay, động tác vô cùng mềm nhẹ khiến Trì Diễm Hạo nổi da gà, vội vàng rút về ra sức xoa xoa tay.

Bàn tay Phái Nhiên bị Trì Diễm Hạo ném qua một bên, lại đặt lại trên đùi Trì Diễm Hạo, không an phận đi tới đi lui.

Lúc này Trì Diễm Hạo không muốn tranh cãi với hắn, cũng không có tâm tư vui đùa, nói: “Nếu ông ngoại cậu biết thật rồi, vậy giờ phải làm gì đây?”

Quả thực Trì Diễm Hạo rất lo lắng, hiếm khi lại nghiêm túc suy nghĩ thế này, trước kia không chút băn khoăn là vì hắn thấy chuyện đó còn rất dài, hắn thích đi một bước tính một bước hơn. Hiện tại Trì Diễm Hạo mới đi được ba bước, nhưng bỗng dưng đã đâm vào chân núi, đâm rồi nhưng vẫn không biết, người khác đứng ở bên cạnh vươn tay lên trán hắn chùi xuống một đống máu, hắn mới cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, à, thì ra đầu đã bị đập rồi, đau quá.

“Cậu đừng lo, tớ còn muốn ông ngoại biết cơ, nếu ông ngoại biết nhưng không nói gì, vậy thì không sao rồi...” Phái Nhiên nhìn vẻ kiêu căng của Trì Diễm Hạo trong chớp mắt như đã bị một chậu nước lạnh hắt vào rửa trôi sạch sẽ, ngồi dậy vuốt lông, à không phải, vuốt lưng cho Trì Diễm Hạo: “Ông ngoại không phải không biết đạo lý, vả lại sau này tớ cũng không ở nhà, tớ ra ngoài rồi ông cũng không quản được tớ.”

Nói thì dễ, làm mới là khó— Trì Diễm Hạo muốn nói như vậy, bắt quá được Phái Nhiên dỗ dành, trong lòng thật ra đã nhẹ nhõm không ít, tựa như một người phải đi thi ngay lập tức nhưng nửa chữ cũng không học, biết được bạn cùng lớp sẽ cho mình cộp bài, nhất thời trong lòng cảm thấy an tâm một cách thật hư vô.

Bất luận thế nào, nếu Phái Nhiên đã nói như vậy thì thật sự không có vấn đề gì, con người của Phái Nhiên tuy gian xảo, nhưng phần chịu trách nhiệm của nam nhân thì vẫn có, nếu không thì Trì Diễm Hạo đâu có coi trọng hắn.

Trì Diễm Hạo ở nhà Phái Nhiên hơn một tháng, một ngày trước khi rời đi hẳn mới biết, thì ra ông ngoại của Phái Nhiên thực sự đã biết chuyện của hai người.

Dù cho đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng Trì Diễm Hạo vẫn thật giật mình.

Hôm đó, sau khi dùng bữa sáng xong, ông ngoại gọi Trì Diễm Hạo vào thư phòng nói chuyện.

Ngủ trong nhà Phái Nhiên đã lâu như vậy nhưng Trì Diễm Hạo vẫn chưa vào gian thư phòng đó, vì thứ nhất hẳn không có hứng thú với chuyện đọc sách, thứ hai hẳn cho rằng chỗ đó là nơi làm việc của người ta, không thể tùy tiện ra ra vào vào.

Thư phòng rất lớn, nhưng cũng không có nhiều sách lắm, chỉ có hai chiếc kệ. Tường có treo rất nhiều tranh chữ, bên bức tường phía tây có một cái cửa rộng khoảng ba thước, phía ngoài cửa là ban công màu trắng, phía dưới ban công có lẽ là hồ nước trong xanh, bởi vì hơn một nửa của ngôi biệt thự vĩ đại này đang lơ lửng trên hồ.

Ngoài sân thượng có một bờ gài, lúc trước Trì Diễm Hạo ở lâu hai đã nhìn thấy cái bờ gài bằng gỗ đó. Bờ gài trông như được dựng lên từ đáy hồ, dây trường xuân xanh mượt giăng đầy bên trên, có một gốc bìm bịp leo lên từ bên phía kia, trở ra một bông bìm bịp tím biếc. Bọn thực vật sinh trưởng vô cùng khỏe mạnh, tựa như một tán ô xanh bông xù, che chắn cho ban công lầu dưới này.

Bây giờ được đứng trong phòng lầu dưới nhìn ra cái ban công kia, Trì Diễm Hạo mới thấy trên lan can bằng đá cẩm thạch trắng có rất nhiều bồn hoa, loại nào cũng có, gần như đầy cả ban công, xem ra ông ngoại rất thích cây cỏ.

Mặt trời sớm đã lên đỉnh đầu, đám thực vật phơi nắng trên ban công lại càng xanh mơn mẫm, hơi thở của sinh mệnh quện cùng mùi bùn đất như luồng gió thổi vào người.

Trì Diễm Hạo cảm thấy có hơi khó chịu với bầu không khí sáng rọi của căn phòng này. Hắn vốn nghĩ rằng thư phòng đều phải rất âm trầm, như thế mới giữ sách thật tốt phải không, không ngờ ông ngoại của Phái Nhiên quả nhiên không phải tầm thường, chẳng trách căn phòng này chỉ có vài quyển sách.

Ông ngoại Phái Nhiên dắt hắn ra ngoài ban công, sau đó chỉ bảo Trì Diễm Hạo tưới nước cho đám hoa cỏ bên này.

Trì Diễm Hạo chăm sóc con nít, được thôi, nhưng chăm sóc bọn động vật và thực vật thì lại chẳng có chút tự tin. Hắn vẫn nghĩ mình mạnh tay, không muốn giết chết đám cây cỏ nhỏ nhoi mềm mại này, ôi hẳn thế nhưng đã làm chết một con rùa và một cây xương rồng đó.

Cho nên Trì Diễm Hạo có chút ngại ngùng, hẳn vĩnh những ngón tay ngọc ngà dè dặt cầm lấy bình nước. Có lẽ ông ngoại nghĩ rằng Trì Diễm Hạo đã được nuông chiều từ bé không muốn làm việc, bèn cười nói: “Không bắt đâu, đừng ghét bỏ.”

“Không phải như vậy...” Trì Diễm Hạo lắc lắc bình nước: “Cái này làm bằng thủy tinh, con sợ không cẩn thận sẽ làm vỡ.”

“Rất cứng đó, dùng sức một chút, con cầm hai ngón như vậy thì làm sao tưới được.” Ông ngoại nói, vẫn cười tủm tỉm.

Ông ngoại chống một cây gậy, trên tay có một chiếc nhẫn xanh, thêm vào đó là một thân đường trang bằng lụa trắng, Trì Diễm Hạo thật đã nghĩ ông ngoại của Phái Nhiên rất giống ông trùm giấu mặt trong phim xã hội đen Hồng Kông, hình như chỉ còn thiếu hai quả cầu sắt xoay xoay trong tay trái.

Trì Diễm Hạo lơ đãng tưới nước, vừa nghĩ tới hình ảnh ông ngoại đang xoay cầu sắt, cảm thấy cầu sắt và hình tượng của ông ngoại thật đúng là thích hợp vô cùng.

Bỗng dưng ông ngoại nói: “Nếu sau này Phái Nhiên thực sự không về nhà nữa, con sẽ chăm sóc nó thật tốt chứ?”

Cả hai ông cháu đều hết như nhau, chuyện gì cũng muốn nói là nói, chẳng thềm quan tâm suy nghĩ tới năng lực tiếp nhận của trái tim người ta.

Ôi... Trì Diễm Hạo thở thật dài.

“Con không thể nói có thể chăm sóc cậu ấy, nhưng con cam đoan sẽ luôn để cậu ấy trong lòng... ưm... chắc là có thể.”

Dường như vừa có một cơn gió vừa lướt qua mặt hồ xanh, làm đám dây trường xuân trên đầu vang lên tiếng xào xạc.

Trì Diễm Hạo quả thực không viện cớ, cũng không phải đang tìm đường lui cho mình, hắn chỉ đảm bảo được mức độ thấp nhất mà hắn có thể làm. Nói thế nào nhỉ, vì ông ngoại rất tinh đời nên che che dấu dấu sẽ không tốt, người trong sạch không làm chuyện mờ ám, sau ngần ấy năm nổi trôi trên giang hồ Trì Diễm Hạo đã đúc kết được đạo lý này.

Ông ngoại nheo mắt nhìn Trì Diễm Hạo, nét cười khoe miệng như có như không, gương mặt của ông ngoại vui dưới những nếp nhăn, lần đầu tiên Trì Diễm Hạo có cảm giác quả thực Phái Nhiên rất giống với ông ngoại.

Trì Diễm Hạo cảm thấy cả hai ông cháu nhà này rành rành đều là yêu tinh ăn thịt người.

Bị nhìn chằm chằm như thế, Trì Diễm Hạo tưới nước cũng không được tự nhiên nữa, vừa vung tay vừa đi về phía bên kia, bên đó không có bờ gài, có một thang gác thật dài xuống dưới, thang gác thông thẳng xuống mặt hồ, trên bậc thang có không ít bồn hoa, xem ra mỗi ngày tưới nước ở đây là cả một công trình.

Chợt, không để cho Trì Diễm Hạo chút phòng bị, có một con chim từ giữa hai chậu cây cao lớn xanh tươi bay ra, nhắm vào tay Trì Diễm Hạo mổ xuống.

Giật mình, nhẹ buông tay, cái ảm thủy tinh xinh đẹp đó rơi thẳng xuống, rớt vào trong hồ nước.

Trì Diễm Hạo còn chưa kịp bật lên tiếng thương xót cho cái ảm xinh đẹp đó, thanh âm thông thả của ông ngoại từ phía sau vang lên: “Rớt rồi, làm sao đây...”

Thế này là thế nào?!

Trì Diễm Hạo quay lại mở to mắt nhìn ông ngoại, vẻ mặt ông ngoại trông vẫn cứ bí hiểm, Trì Diễm Hạo lại nhìn vào hai chậu hoa kia, mới phát hiện thì ra giữa hai chậu hoa có một tổ chim, bên trong có một con chim màu nâu đang nhìn hắn bằng đôi mắt tàn độc, ngoài ra còn có thêm hai quả trứng tròn.

Thì ra sinh thái ở đây tốt như vậy, có chim xây tổ trên ban công nhà người ta nữa chứ.

Trì Diễm Hạo ngoảnh đầu lại xoa xoa tay: “Cái... cái bình đó bao nhiêu tiền ạ?”

Mặc dù cảm thấy phải đền cái bình có vẻ hơi không công bằng, thế nhưng Trì Diễm Hạo dám làm dám chịu, hơn nữa hắn cũng đành phải nhận xui xẻo thôi, không thì hắn phải tìm ai đây? Tìm con chim kia hả?!

Vả lại vừa bị ông ngoại vạch trần quan hệ với Phái Nhiên, lấy lòng phụ huynh người ta trước luôn luôn đúng.

Ông ngoại cười to: “Con hỏi Phái Nhiên đó, cái đó nó mua cho ông, muốn đền thì con đền cho nó đi.”

Ông cười vô cùng phóng khoáng, khiến cho cả con chim trong tổ cũng sợ hãi bay đi.

Sau đó Trì Diễm Hạo liền đi hỏi Phái Nhiên giá của cái bình, Phái Nhiên nói rằng, bình rất mắc, nhưng niệm trên giao tình của cả hai, hắn sẽ giảm giá cho Trì Diễm Hạo.

Trì Diễm Hạo nhất thời cảm thấy xúc động đến rơi lệ, tiếc là giá đã giảm Phái Nhiên nói hắn bây giờ cũng chẳng thể chịu được.

Phái Nhiên lại nói với Trì Diễm Hạo đang choáng váng rằng, tiền trả theo kỳ cũng được, nhưng phải thu lợi tức, tất nhiên lợi tức gì đó trong miệng hắn, dùng thân thể trả cũng được chấp nhận.

Nhưng Trì Diễm Hạo sẽ không chịu khuất phục dưới dâm uy của Phái Nhiên.

Vì thế cuối hè năm nay, bỗng dưng Trì Diễm Hạo về nhà mang theo một thân nợ nần.

Còn về chuyện hậu nghĩ hè, Trì Diễm Hạo có nhận được một cuộc điện thoại từ mẹ của Phái Nhiên. Trì Diễm Hạo còn nhớ rất rõ đôi chân đẹp của thẩm thẩm, cơ bản là về chuyện của mỹ nữ thì trí nhớ của hắn luôn phát huy một cách siêu thường.

Thắm thắm vô cùng thân thiết, lại rất nhiệt tình, Trì Diễm Hạo nghe thắm thắm nói, nhận ra quả nhiên thắm thắm không hề nuôi nấng Phái Nhiên, cách nói chuyện lúc bình thường và cảm giác của Phái Nhiên hoàn toàn khác xa vị thắm thắm này.

Nếu như Phái Nhiên biết tiến lùi chừng mực thì vị thắm thắm này chính là lái buôn, có đôi khi chỉ là một cảm giác khác nhau giữa hai người, nhưng khác biệt tạo nên so ra thực như mây với bùn.

Thắm thắm hỏi Trì Diễm Hạo có rảnh hay không, gần đây thắm muốn đi thăm Trì Diễm Hạo, nếu có thể, thắm cũng hi vọng hắn có thể mang Phái Nhiên tới gặp thắm một chút.

Trì Diễm Hạo vừa nghĩ tới đôi chân miên man xinh đẹp của thắm, lại nghĩ về đức lang quân của thắm, đó chính là cha của Phái Nhiên, một gương mặt trẻ tuổi anh tuấn, nói: “Thật xấu hổ quá, thím, dạo này con bận học để đi thi.”

Trì Diễm Hạo tất nhiên sẽ không nói dối với phụ nữ, nhất là một phụ nữ đẹp như vậy, nhưng hắn không muốn gặp mẹ của Phái Nhiên.

Mẹ của Phái Nhiên tổng cộng gọi cho hắn bốn lần, lần thứ tư vừa gọi xong, ba ngày sau đã khai giảng, hắn khẩn trương lên xe lửa về trường, sau đó lại càng khẩn trương hơn nữa, vì muốn gặp lại Phái Nhiên.

Chuyện mẹ của Phái Nhiên gọi điện thoại, tất nhiên Trì Diễm Hạo sẽ không nói với hắn, Trì Diễm Hạo cảm thấy chuyện đó không cần thiết.

Hắn không biết Phái Nhiên sẽ sắp xếp ra sao về cha mẹ hắn, nhưng dù có thể nào, đó cũng là riêng tư của Phái Nhiên, chuyện Trì Diễm Hạo có thể làm chỉ là đứng một bên trông theo mà thôi.

Đành đi một bước tính một bước, lúc này Trì Diễm Hạo chỉ cần ngày đầu tiên khai giảng, và cả hằng ngày đi học đều được nhìn thấy Phái Nhiên, vậy là đủ rồi.

29. Chương 29

Trong lòng Trì Diễm Hạo, bạn gái và giày vẫn rất khó phân cho thật bằng nhau, một bên là tình yêu, một bên là đam mê, hai thứ hoàn toàn khác nhau không thể cùng đặt lên một bàn cân được.

Chứng minh tương tự như thế cho bạn trai và giày.

Nhưng tỷ trọng của Phái Nhiên rõ ràng là cao hơn giày một chút, vì trong nhà Phái Nhiên có giày, có Phái Nhiên nghĩa là sẽ có rất rất nhiều giày, “Phái Nhiên” tức bằng Phái Nhiên cộng thêm rất nhiều giày trong nhà hắn, cho nên “Phái Nhiên” lớn hơn hoặc bằng giày.

Trì Diễm Hạo nói kết luận đó cho Phái Nhiên, tất nhiên hắn chỉ nói câu: “Phái Nhiên nặng hơn giày”, những thứ còn lại đều lược bỏ. Lúc ấy Trì Diễm Hạo còn ân cần bóp vai cho Phái Nhiên, Phái Nhiên vừa nghe xong, mặt mày rạng rỡ, dường như rất hưởng thụ lời xu nịnh của Trì Diễm Hạo, cũng không định bụng tìm cho ra nguyên nhân Trì Diễm Hạo bỗng dưng cuồng nhiệt lấy lòng hắn như thế.

Môn học tự chọn năm hai của Trì Diễm Hạo là Kỹ năng đàm phán. Thầy giáo có dạy, trong quá trình đàm phán, quan trọng nhất là bầu không khí một bầu không khí thoải mái nhẹ nhàng hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến kết quả đàm phán.

Vì thế Trì Diễm Hạo vắt hết cả óc, nghĩ ra vài chuyện buồn cười kể cho Phái Nhiên nghe, khiến nụ cười như hoa của Phái Nhiên càng thêm rạng ngời, rực rỡ gấm hoa, trăm hoa đua nở, hoa thắm mùa xuân, hoa... vân vân và vân vân.

Chàng thiếu niên Phái Nhiên mỹ như bông bị trêu đùa vô cùng vui vẻ, cuối cùng ân cần chủ động hỏi Trì Diễm Hạo có phải có việc cần nhờ vả hắn hay không.

Phái Nhiên thẳng thắn như vậy, quả thực khiến Trì Diễm Hạo không quen.

Chẳng qua vì cầu người mà phải khép nép, nhưng đối phương lòng ngay dạ thẳng âu cũng là một chuyện tốt, Trì Diễn Hạo ngượng ngùng im lặng một hồi lâu mới lúng túng nói: “Ừm... Chúng ta quen biết nhau đã lâu như vậy... giày của cậu... tớ vẫn chưa xem hết...”

Thực tế rằng, chỉ có lần đầu tiên Trì Diễn Hạo đến nhà trọ của Phái Nhiên mới được tiếp xúc thân mật với những đôi giày đó một lần, về sau tuy vẫn thường xuyên ghé thăm nhưng lại không hề có cơ hội được nhìn thấy nữa.

Trì Diễn Hạo lúc nào cũng nhung nhớ những đôi giày ấy, thế nhưng luôn ngại mở miệng, vì hần nghĩ, nói như thế bản thân chẳng khác nào vì giày mới tới nhà Phái Nhiên.

Trơ trẽn mà nói, giày đúng là động lực quan trọng thúc đẩy Trì Diễn Hạo đến nhà Phái Nhiên.

“Cậu muốn xem giày sao?” Phái Nhiên ngoảnh đầu mỉm cười với Trì Diễn Hạo.

Là đây rồi, đây là giai đoạn cò kè mặc cả, thầy dạy đàm phán đã nói, trong lúc này nhất định phải vững vàng, không thể để đối phương đoán ra xu hướng của mình, bằng không chắc chắn sẽ thua.

Trì Diễn Hạo khụ một tiếng, không xoa vai cho Phái Nhiên nữa, điềm tĩnh ngồi xuống bên cạnh: “Tùy cậu thôi, cũng không muốn lắm, chẳng qua nếu cậu không ngại thì...”

Lời còn chưa dứt đã bị Phái nhiên đưa tay gãi gãi ở sau gáy, dưới sự trêu chọc của Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo nổi một tảng da gà.

“A.. Ừm...” Trì Diễn Hạo nhắm tịt mắt, cong lưng nhún vai, gương mặt của ông thầy đàm phán lờ mờ rồi bị cuốn đi cuốn đi...

“Có muốn xem không?” Phái Nhiên lại hỏi.

Chỉ trong hai chiêu, Trì Diễn Hạo đã bình bại như sơn đảo (quân thua như núi đổ), trúng phải tuyệt chiêu Hóa cốt miên trường của Phái Nhiên, cả giọng nói của Trì Diễn Hạo cũng run rẩy: “Muốn... muốn xem...”

Phái Nhiên cười: “Vậy xem đi.”

Trì Diễn Hạo đáp một câu: “Tạ chủ long ân”, rồi lập tức đứng lên xoa xoa gáy của mình, chạy tọt vào phòng ngủ của Phái Nhiên.

Cuối cùng ngày này cũng đến rồi, ngày mà Trì Diễn Hạo có thể thỏa mãn ước mong được... mang thử năm đôi giày của Phái Nhiên.

Sau đó, sau đó thì... Phái Nhiên bước vào phòng ngủ.

Nói thế nào nhỉ, sống chung thế này với Phái Nhiên thực rất vui vẻ, tuy đúng là lúc nào cũng bị khi dễ nhưng không hề gì với Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên khi dễ hần, hần có thể khi dễ ngược lại Phái Nhiên, mặc dù trước nay chưa một lần thành công.

Vì thế quãng thời gian vui vẻ thắm thoát như thoi đưa, Trì Diễn Hạo trải qua cuộc sống đại học hoang dã vô độ của mình, cuộc sống đó không cần phải dùng đến đầu óc, kim thiên hữu tửu kim thiên túy (Hôm nay có rượu hôm nay say, Tự Khiển () La Ẩn()

Dần dà các sinh viên đều bắt đầu bận rộn thi cử, dần dà cả Cung Kỳ Quân cũng tập trung để chuẩn bị “vượt vũ môn”, dần dà Trì Diễn Hạo bỗng phát hiện ra bọn họ đã lên năm bốn.

Khi ấy vừa lên năm bốn, trong nhà Phái Nhiên đã xảy ra rất nhiều biến cố, thứ nhất là ông ngoại của Phái nhiên qua đời. Chuyện phải làm sau khi chủ nhà khuất bóng là phân chia tài sản, cha mẹ của Phái Nhiên còn mang cả một nhóm giang hồ hung hăng xông vào gây rối cho cậu của Phái Nhiên, bởi vì phần di sản bọn họ được hưởng quá ít so với cậu.

Chuyện ấy là khi gọi điện thoại Phái Nhiên nói cho Trì Diễn Hạo nghe, giọng nói khi kể về cha mẹ của Phái Nhiên nghe qua luôn như đang kể một đoạn hài kịch.

Quả thực cứ như phản ứng dây chuyền, người thân, bằng hữu như tạo phản, tranh nhau quyền nhận nuôi cháu trai độc nhất của ông ngoại là Phái Nhiên, rồi cả công ty của nhà Phái Nhiên cũng gặp phải một chút rắc rối, ồn ào một khoảng thời gian dài.

Đúng thật là như phim hài, cả một gia đình hỗn loạn, tranh cãi âm ỉ.

Ông ngoại Phái Nhiên đột ngột tạ thế. Trước kia tuy rằng bị bệnh, nhưng tổng thể vẫn xem như có thể chống cự, thế nên khi nhận được tin ông ngoại đột ngột ngất đi tựa như một tiếng sét giữa trời quang, giáng thẳng xuống khiến Phái Nhiên chẳng thể nói nên lời.

Trì Diễn Hạo không biết phải làm sao, dằng vẽ cho dù trời có sập xuống cũng không sợ hãi của Phái Nhiên, giờ đây tay run run nắm chặt điện thoại.

Lần đầu tiên nét mặt của Phái Nhiên lại mờ mịt rồi vô tội như thế, rất đáng thương lại vô cùng sợ hãi.

Có lẽ đó cũng là lần duy nhất Phái Nhiên lộ ra vẻ mặt như vậy.

Trì Diễn Hạo nghĩ, thật may là trước kia mình chưa khi nào bắt nạt Phái Nhiên thành công, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Phái Nhiên khiến người ta đau lòng.

Phái Nhiên vội vã về nhà, hẳn ở nhà rất lâu, những chuyện xảy ra sau khi ông ngoại ra đi làm cho hắn đau đầu.

Thế nên mới nói, nhà giàu có lắm chuyện ân oán, mỗi nhà mỗi cảnh, học kỳ đó Phái Nhiên gần như không về trường đi học, đến cuối kỳ mới quay lại làm bài kiểm tra.

Giữa học kỳ, Trì Diễn Hạo có đến nhà Phái Nhiên một lần, ở đó hai ngày rồi lại vội vã về trường. Cả năm đó bọn họ không gặp nhau, chỉ liên lạc bằng tin nhắn và điện thoại, hiển nhiên là lúc ấy Phái Nhiên bận rộn vô cùng.

Đến khi Phái Nhiên trở về trường, đúng lúc cả khoa chụp ảnh tốt nghiệp.

Đã lâu không gặp Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo có chút câu nệ, cũng may da mặt hắn dày, nhìn Phái Nhiên ốm đi cũng bắt chước kéo chỗ này chỗ kia.

Kéo tới kéo lui đã bị Phái Nhiên ôm chặt vào lòng.

Hôm nay là một ngày thật đẹp, khí trời đẹp, tử vi đẹp, cái gì cũng đẹp.

Ở một tỉnh duyên hải nào đó trong thành phố, gần quảng trường trung tâm rộng lớn, hôm nay long trọng khai trương một cửa hàng quần áo.

Quần áo trong cửa hàng cũng không phải là hàng hiệu thật xịn, đứng đầu cửa hàng cũng không phải là một nhân sĩ nổi danh, nhưng lăng hoa bên ngoài cửa hàng chuyên bán giày và một ít phục trang xinh đẹp này lại trải dài gần như sang đường bên cạnh.

Thậm chí trong đó còn có lăng hoa kí tặng của ngài thị trưởng.

Đạp chân lên tấm thảm đỏ, Trì Diễn Hạo cúi nhìn chiếc giày da đen của mình, sáng bóng đến chói mắt.

Trì Diễn Hạo lại ngẩng đầu đếm được mười hai hàng trước mặt, lại nhìn ngang thấy có sáu hàng lăng hoa, biển hoa phủ đầy một vùng, trắng lè xiết bao a.

Đây mà là mở cửa hiệu quần áo sao? Lẽ nào không phải là lễ khánh thành bia tưởng niệm một anh hùng nào đó ha?!

Nghiến răng một hồi sau, Trì Diễn Hạo cho tay vào túi quần âu phục của mình, rồi ngẩng cao đầu ưỡn ngực tiến vào bên trong.

Mặt tiền cửa hàng không nhỏ, có hai tầng, tổng thể trang trí phi thường đơn giản, đơn giản nhưng không nhàm chán, hơn nữa còn vô cùng hiện đại.

Trì Diễn Hạo lướt một vòng trong cửa hàng, nghĩ thầm An Nhất Hạc thật giỏi, không hổ danh là chuyên khoa kiến trúc, có thể khiến Phái Hình phù phép một cửa hàng quét vôi trắng toát hóa thành như thế này, thật sự rất lợi hại.

Trì Diễn Hạo gãi gãi cằm, tay có hơi ngứa, sáng nay dậy trễ vội vàng chạy tới nên đã quên cạo đám râu mới nhú.

Có rất nhiều người trong cửa hiệu, nào là nhân viên cửa hàng ăn mặc gọn gàng, vài người vì hiếu kì mà bước vào, lại có những người vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà đến góp mặt trong buổi khai trương.

Trì Diễm Hạo nhìn thấy Phái Hinh và An Nhất Hạc đang phải đối phó với đám đông, huýt sáo một tiếng.

An Nhất Hạc nhìn qua, gật đầu với Trì Diễm Hạo, đây cũng xem như là chào hỏi lẫn nhau, Trì Diễm Hạo nhẹ nhàng bước lên lầu hai.

Trên lầu hơi vắng hơn bên dưới một chút, nhưng lại tập trung một đám người. Trung tâm của đám người đó chính là ông chủ cao cao ngạo ngạo thụ lâm phong Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo không quấy rầy hấn, tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Phái Nhiên nhìn thấy Trì Diễm Hạo, trộm thổi sang một cái hôn gió, nhưng lại bị Trì Diễm Hạo đẩy đi.

Một lúc thật lâu sau, rốt cuộc Phái Nhiên cũng rảnh rỗi, những người tới chúc mừng này bao giờ cũng rất bận rộn, làm tròn lễ nghi khách sáo, nói cái này một chút cái kia một chút. Cuối cùng Phái lão bản vung tay tỏ ý tối nay sẽ mở tiệc ở nhà hàng nào đó, mọi người đều bảo nhất định sẽ tới, khách và chủ đều vui rồi lập tức giải tán.

Trì Diễm Hạo nhìn Phái Nhiên thông thả bước đi duyên dáng tiến về phía hấn, nói: “Trước kia cậu ra ngoài với ông ngoại cũng đâu phải là làm kinh doanh, hiện tại cũng không phải chuyện đại sự gì, tại sao cậu mở một cửa hàng nhỏ mà ngay cả phó thị trưởng cũng tới, năm đó cha tớ khai trương xưởng cũng không có nhiều người như vậy.”

Phái Nhiên sờ sờ cằm Trì Diễm Hạo: “Nên cạo râu rồi...”

Phái Nhiên vừa mở cửa hàng làm ông chủ, vẫn ăn vận như khi còn học đại học, toàn thân cũng trông không khác chút nào. Còn Trì Diễm Hạo sau khi tốt nghiệp phải lăn lộn với cha một hồi rất lâu, trò gì cũng đã phải lần qua, còn bị ép đóng trong bộ âu phục suốt ngày, lúc nào cũng cực như khuyến, ngay cả hấn cũng thấy bản thân mình đã già đi rất nhiều.

Ông già tiểu tốt Trì Diễm Hạo ganh tức với tiểu lão bản trẻ đẹp Phái Nhiên, bất mãn lắm lắm: “Bây giờ cậu có ghét cũng vô dụng.”

“... Không ghét đâu...” Phái Nhiên nheo mắt túm lấy càvạt của Trì Diễm Hạo lôi đi, cứ thế kéo Trì Diễm Hạo vào nhà vệ sinh.

Trên lầu không còn khách, vài nhân viên đang nói chuyện phiếm, dường như làm ngơ trước một loạt hành động của lão bản và vị bằng hữu ồn ào khó chịu kia.

Vào nhà vệ sinh, Trì Diễm Hạo kéo lại càvạt của mình, Phái Nhiên vươn tới liếm cằm hấn.

Trì Diễm Hạo đánh hấn: “Có người sẽ vào đó!”

Đồ vô lại! Đồ vô lại tinh trùng xông nào! Đồ vô lại biến thái!

Thiệt tình, sao Phái Nhiên lại nói cha mẹ hấn không chút tiến bộ mà lại không thấy xấu hổ, hấn mới là tên không khá hơn chút nào.

“... Tối nay cậu có rảnh không?” Phái Nhiên dừng lại, nhìn Trì Diễm Hạo, ánh mắt ấy thoạt trông xưng bằng hai chữ “thâm tình”.

“Rảnh thì sao chứ, không phải cậu đến nhà hàng gì đó mời khách sao...” Trì Diễm Hạo sửa lại càvạt, đến tận bây giờ hấn vẫn chưa quen với thứ này.

“Tớ không muốn đi... Cậu đi với tớ có được không?” Một chút tiến bộ cũng không có, vẫn làm nũng như mọi khi.

Trì Diễm Hạo bây giờ tu luyện đến mức sắp miễn dịch với Phái Nhiên rồi, hấn quay sang một bên: “Tớ không rảnh.”

Phái Nhiên cắn môi, mở to mắt nhìn Trì Diễm Hạo, vẻ mặt như một thiếu nữ trong sáng đang oan ức vô cùng.

A, tên vô lại đi chết đi.

Trì Diễm Hạo cắn chặt răng, nói không rảnh là không rảnh, đừng mơ hấn đối ý.

“... Khi còn đi học cậu thiếu tớ một vạn hai...” Thiếu nữ Phái Nhiên ngậy thơ chớp chớp mắt nói.

Lại lời cái chuyện cũ xì kia, vô lại! Vô lại mà!

Đó là nợ của cái bình, cái bình đó là hàng hiệu, là thuần thủ công, là bằng chất liệu cao cấp, là số lượng có hạn, là rất có giá trị nghệ thuật, thế nên giá gốc hơn hai vạn.

Phái Nhiên trước kia thần kinh sao, có điên mới đi mua một cái bình hai vạn.

Sau đó Phái Nhiên nói, mỗi lần Trì Diễm Hạo đáp ứng một nguyện vọng của hắn, tiền nợ đó sẽ giảm một nghìn.

Thiếu niên Trì Diễm Hạo quần chặt lấy tôn nghiêm làm sao có thể không đồng ý, bây giờ đã bước chân vào xã hội rồi, đã hiểu đời rồi, nên tự tôn cũng đã từ từ rút xuống, vì hắn theo cha đi làm, tiền sinh hoạt có thể cầm nhưng tiền lương không thể chạm tới.

“Được rồi, được rồi!”

Trì Diễm Hạo vẫy tay cam chịu, Phái Nhiên lại vươn tới hôn hắn.

Trì Diễm Hạo đang bị thao túng âm thầm hạ quyết tâm, nếu cửa hiệu của Phái Nhiên thất bại, vậy thì hắn nhất định phải cố gắng làm việc, kiếm thật nhiều tiền, lôi Phái Nhiên ra khỏi thế giới hỗn tạp kia.

Đến khi đó, sao còn dung thứ cho Phái Nhiên lỗ mãng!

Tóm lại, sớm muộn gì Trì Diễm Hạo cũng làm được.

Mặc dù chưa xác định được lúc nào, tất cả vẫn là ẩn số ở tương lai.

Nhưng chắc chắn sẽ như thế.

Bởi vì bây giờ Phái Hinh đang ở trong nhà An Nhất Hạc, ví dụ sờ sờ trước mắt nha, thiếu nữ thường dân cũng có thể bao dưỡng được đại tiểu thư, hắn đường đường là ông chủ tương lai một xưởng trang phục lễ nào không nuôi nổi một tiểu lão bản bán quần áo?

Trong đầu Trì Diễm Hạo nhảy ra một câu: hổ lạc bình dương bị khuyến khi.

Không, không phải, Trì Diễm Hạo không phải khuyến, Phái Nhiên cũng không phải hổ, quá lắm là báo, chỉ là báo thôi.

Bỗng dưng bên ngoài có người gõ cửa: “Có ai không?”, có vẻ như là nhân viên trong cửa hàng muốn vào trong.

Trì Diễm Hạo phải đi hình ảnh chó hoang đang bắt nạt con hổ trong đầu, đẩy Phái Nhiên kêu to ra ngoài cửa: “Có người, có người! Chờ một chút!”

Sau đó hắn trừng mắt nhìn Phái Nhiên, vội vàng sửa sang lại đầu tóc rối bù.

Phái Nhiên cúi xuống hôn chớp mũi Trì Diễm Hạo: “Buổi tối tiếp tục?”

Trì Diễm Hạo rất muốn cắn hắn một cái, nhưng vì bên ngoài có người, đành phải kiềm chế.

Trì Diễm Hạo không thể nói được gì nữa, Phái Nhiên đắc ý mỉm cười, rạng rỡ không gì sánh bằng.

Đẹp như hoa, lại dịu dàng như nước.

Xinh đẹp tựa ngày đầu bọn họ gặp nhau.

30. Chương 30: Phiên Ngoại 1

Nhất

Nếu như hai người đã biết nhau từ bé:

Trường tiểu học của Trì Diễn Hạo vừa chuyển tới một cô bé xinh xắn, nàng vừa vào lớp một.

Trì Diễn Hạo cũng đang học lớp một, lớp 1/1, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô bé xinh đẹp đó đã cảm thấy hai má của mình nóng lên.

Kỳ thật da mặt của Trì Diễn Hạo rất mỏng, mặc dù hắn là đại vương của bọn con trai trong lớp, mặc dù chính Trì Diễn Hạo cũng không biết da mặt của mình mỏng.

Cô bé tên gọi Phái Nhiên, Trì Diễn Hạo không biết hai chữ đó, thầy giáo nói nàng tên Phái Nhiên, thầy còn nói Phái Nhiên là học sinh ở nơi khác chuyển tới, hơn nữa còn nhỏ tuổi hơn mọi người một chút, mọi người phải chiều cổ nàng thật tốt.

Phái Nhiên thật sự rất xinh, so với chị gái xinh nhất trường trung học còn xinh hơn. Phái Nhiên mặc áo màu đỏ và quần đùi đỏ sọc carô đen, mang vớ dài màu trắng có hoa văn và giày da nhỏ màu đen, áo quần cũng rất đẹp. Lúc Trì Diễn Hạo đỏ mặt tía tai đến bắt chuyện với Phái Nhiên, Phái Nhiên cười với hắn, hắn cảm thấy đất trời cuồng quay lười dính lại, một câu trọn vẹn cũng nói không xong.

Trì Diễn Hạo vỗ bàn: “Tớ là lớp trưởng! Sau này cậu có chuyện gì không biết cứ tìm tớ!”

Tối qua Trì Diễn Hạo vừa xem phim xã hội đen Hồng Kông, hắn cảm thấy Trần Hạo Nam anh tuấn vô cùng, nên Trì Diễn Hạo cũng muốn được anh tuấn giống Trần Hạo Nam, hắn cho rằng câu nói đầu tiên của mình với Phái Nhiên tràn đầy nghĩa khí, nhất định có thể để lại ấn tượng tốt nhất với Phái Nhiên.

Phái Nhiên lại cười ngọt ngào với Trì Diễn Hạo, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

Ngày hôm sau Trì Diễn Hạo mặc cái áo đẹp nhất của mình, lại len lén xỏ đôi giày mẹ mua để dành Tết cho hắn, sau đó mang túi kẹo sữa dì gửi từ nước ngoài về cả mình cũng không nỡ ăn cất vào trong cặp, lần đầu tiên trong đời vội vã leo lên xe đi đến trường.

Bước vào khuôn viên trường học, Trì Diễn Hạo trông thấy Phái Nhiên đã tới, liền đem kẹo sữa chia cho các tiểu băng hữu khác, phát xong một đám, cuối cùng cũng đến lượt Phái Nhiên, kẹo sữa còn lại ba viên, Trì Diễn Hạo lớn tiếng nói: “Còn ba viên, cho cậu hết.” Nói rồi hắn đem kẹo nhét vào tay Phái Nhiên.

Phái Nhiên nhìn kẹo trong tay có chút kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi: “Cho tớ hết? Cậu không ăn?”

Hôm nay Phái Nhiên mặc áo có cái nơ bướm thật to, tóc của nàng vừa chấm tới vai, nhưng không buộc lên, mái tóc ngắn đen tuyền cùng nơ bướm bằng nhung càng khiến nàng trông xinh như búp bê.

Trì Diễn Hạo tiêu sái khoát tay: “Kẹo đó tớ đã ăn ngán rồi, bây giờ không muốn ăn nữa.”

Kỳ thật trước khi đến đây một viên Trì Diễn Hạo cũng chưa kịp ném, hắn liên tục đếm kẹo, luôn đếm nhầm, sợ chia tới lượt Phái Nhiên sẽ không còn nữa nên không dám động vào.

Phái Nhiên lại cười với Trì Diễn Hạo, sau đó nói cảm ơn.

Buổi chiều về nhà, vì hắn mang giày mới nên bị mẹ mắng một trận.

Ngày thứ ba Trì Diễn Hạo lại mang theo bánh bích quy ngon vô cùng, bánh không có nhiều, không thể nào chia cho các tiểu băng hữu khác, Trì Diễn Hạo chỉ còn cách giấu bánh đi, tìm cơ hội lên đưa cho Phái Nhiên.

Hành vi này có chút thiếu nghĩa khí, Trì Diễn Hạo cũng đấu tranh mâu thuẫn trong lòng thật lâu, bởi vì Trần Hạo Nam rất trọng tình huynh đệ, hắn cảm thấy như thế này hình như có chút dè tiện. Nhưng đấu tranh một hồi, nghĩa khí vẫn bại bởi tâm lý muốn tán gái, Trì Diễn Hạo trộm an ủi bản thân, sau này cho tiểu băng hữu cái khác là được rồi, loại bánh vô cùng ngon này, hắn phải để dành cho Phái Nhiên.

Hôm nay mang bánh bích quy, Trì Diễn Hạo dậy thật sớm, cũng muốn đến trường thật sớm, Phái Nhiên vẫn chưa đến, Trì Diễn Hạo ôm cặp của mình, tiếng bánh bích quy và vỏ bánh cọ xát bên trong khiến tâm tình hắn tuôn trào mê mông.

Bỗng nhiên Phái Nhiên bước vào lớp học.

Não Trì Diễn Hạo nổ “bùm” một tiếng, ngay lập tức dờ người ra.

Phái Nhiên hôm trước vẫn ăn mặc giống cô công chúa nhỏ, hôm nay lại mặc loại áo dành cho con trai, quan trọng là nàng đã cắt tóc, ngắn ngắn, cũng giống như con trai.

Nhưng cho dù như thế, Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy Phái Nhiên dễ thương.

Phái Nhiên đi xuống cuối lớp, ngồi xuống, bởi vì nàng cao hơn các bạn gái bình thường, thậm chí còn cao hơn một số thằng con trai, nên nàng phải ngồi ở phía sau.

Lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Trì Diễn Hạo, Phái Nhiên rút trong túi ra một thanh sôcôla, đặt lên bàn Trì Diễn Hạo, nói: “Cảm ơn kẹo sữa hôm qua của cậu, ăn rất ngon.”

Trì Diễn Hạo ngẩn người sững sờ nhìn Phái Nhiên, nhiều người trong lớp cũng đang nhìn hẩn, Trì Diễn Hạo lại cảm thấy cổ của mình đang nóng lên.

Hôm nay Phái Nhiên bỗng dưng tỏ ra vô cùng thân mật với Trì Diễn Hạo, tan học liền đến nói chuyện với hẩn, một chút cũng không giống bọn con gái trong lớp, hoặc là thích đánh hay thích nói xấu con trai, không có ai giống như Phái Nhiên, đến tìm con trai nói chuyện.

Đột nhiên Phái Nhiên hỏi : “WC ở đâu? Tớ muốn đi vệ sinh.”

Tuy rằng Trì Diễn Hạo cảm thấy dẫn con gái đi WC có hơi xấu hổ, nhưng lúc trước đã nói với Phái Nhiên chuyện gì cũng có thể tìm đến hẩn, bây giờ cũng đành anh dũng dắt Phái Nhiên đi WC.

Vì thế Trì Diễn Hạo, lơ đãng nhìn Phái Nhiên không chút lưu tình, tiến vào WC nam.

Chuyện này là một trong mười ký ức đen tối nhất trong đầu những năm thơ ấu của Trì Diễn Hạo, thế nên sau này khi Trì Diễn Hạo đã trưởng thành mỗi lần nhìn đến các cô gái xinh xắn có hơi cao, theo bản năng trong lòng bật ra hai chữ “đàn ông”.

Nhưng ngày đó Trì Diễn Hạo vẫn đem bánh bích quy của mình cho Phái Nhiên, bởi vì hẩn không biết nên chia bánh cho ai.

Phái Nhiên vẫn cười đến siêu cấp ngọt ngào, Trì Diễn Hạo lại cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

Buổi chiều tan học Trì Diễn Hạo cùng với Phái Nhiên đi xuống lầu, siêu thị đối diện trường vừa trưng ra một tấm quảng cáo, hình như là quảng cáo son dưỡng môi, bên trái là một chị gái xinh đẹp, bên phải là một anh trai so với Trần Hạo Nam còn anh tuấn hơn, hai người cong môi, chính giữa là một thỏi son dưỡng.

Trì Diễn Hạo ngơ ngác nhìn một lúc lâu, hẩn cũng muốn có bạn gái nhỏ nhỏ, để sau đó cả hai cùng hôn hôn.

Hình như Trì Diễn Hạo trưởng thành hơi sớm rồi, hẩn vốn cảm thấy Phái Nhiên có lẽ sẽ là bạn gái nhỏ nhỏ không tệ, nhưng không ngờ Phái Nhiên lại là con trai.

Phái Nhiên bỗng dưng tiến lại gần, hôn một cái “chóc” trên má Trì Diễn Hạo.

Vì chuyện này, Trì Diễn Hạo mất tất cả uy tín trong lòng đám con trai, hơn nữa không lâu sau hẩn còn mất chức lớp trưởng, thay vào đó là Ngô Đồng.

Đó chính là nguyên nhân bắt đầu chuyện sau này Trì Diễn Hạo chơi với con gái tốt hơn.

Nhưng chắc chắn một điều, Phái Nhiên là bóng ma khó nhằn nhất của Trì Diễn Hạo từ tiểu học đến sơ trung thậm chí là đầu trung học, và hình ảnh cô bé gái xinh xắn mặc áo màu đỏ khoác áo nỉ mang giày da nhỏ màu đen đã hoàn toàn bị thằng con trai tóc ngắn tươi cười sáng lóa thay thế đó, từ lâu đã phai mờ trong giấc mơ thơ ấu của Trì Diễn Hạo.

°

Nhị

Nếu như cả hai là mèo:

Trì Diễn Hạo là một hổ ban miêu màu xám sọc đen (chắc là một giống mèo =.=). Hắn cũng không biết tại sao mình tên là Trì Diễn Hạo mà không giống như những con mèo bình thường khác có cái tên đúng chuẩn sủng vật, ví như “Miu Miu” hay “Hoa Hoa” gì đó, có lẽ chủ nhân rất thương hắn, cho nên mới đặt cho hắn cái tên nghiêm túc như vậy.

Trì Diễn Hạo không hề ghét tên của mình, trong mắt của hắn, cái tên này rất bá đạo, bá đạo mà lại sang trọng, mấy con mèo hàng xóm không ai có được cái tên oách như hắn.

Có cái tên như thế nên Trì Diễn Hạo cứ nghĩ mình là mèo hạng nhất, đến nỗi hắn khinh thường làm bạn với bọn mèo nhà xung quanh, hàng ngày chỉ chơi đùa cùng đám mèo hoang trong khu, bằng không thì sang nhà ông lão hàng xóm xem tỷ tỷ chó lông xù xinh đẹp.

Cuộc sống của Trì Diễn Hạo cứ trôi qua một cách thong thả như thế.

Tục ngữ nói “Thiên hữu bất trắc phong vân, miêu hữu đán tịch họa phúc” (Chế từ “Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc : có tai họa phát sinh, con người không thể lường trước được), một ngày chủ nhật nọ, chủ nhân ra ngoài từ sáng sớm mang về nhà một con mèo lông xù màu trắng.

Không phải là một con mèo trắng hoàn toàn, tai của nó có màu nâu đậm, từ tai đến mặt cũng có màu nâu đậm, xung quanh mắt có viền giống như hình con bướm, chân trước cũng có một đoạn lông màu nâu, khiến cho hai chân trước màu trắng của nó giống như đang đeo găng tay.

Trì Diễn Hạo cúi đầu nhìn bộ móng vuốt không tính là đẹp của mình, không nhìn được nâng lên liếm liếm, lại vuốt vuốt mặt.

Chủ nhân mở lồng sắt thả con mèo đó ra, Trì Diễn Hạo ngẩng đầu nhìn, đuôi của con mèo trắng cũng có màu nâu nhạt, bông bông, lúc cái đuôi lắc lắc lông trên đuôi cũng mềm mại đong đưa, thoát nhìn thật ngạo mạn.

Trì Diễn Hạo cũng lắc lắc đuôi của mình, hắn là mèo lông ngắn, nên không thể có một cái đuôi “chảnh” như thế.

Con mèo trắng ngồi yên đong đưa cái đuôi to, nghiêng đầu sang nhìn chằm chằm Trì Diễn Hạo, đôi mắt của nó có màu ngọc lam thẫm.

Con mèo trắng có vẻ hiền lành, không hung dữ như con mèo hoang lông xù duy nhất trong khu, con mèo lang thang đó cũng không biết cách nhìn người, đến tận bây giờ Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy nó vô cùng phiền phức.

Chủ nhân ra khỏi nhà vệ sinh, bước đến ngồi cạnh con mèo trắng xoa xoa đầu nó, lại ngoắc tay với Trì Diễn Hạo: “Hạo Hạo, đến đây.”

Trì Diễn Hạo “meo” một tiếng, lắc cái đuôi nhẹ nhàng đi về phía chủ nhân.

Chủ nhân nói với Trì Diễn Hạo: “Đây là mèo của bạn tao, ở nhà của chúng ta một thời gian, mày không được ức hiếp người ta đó.”

Trì Diễn Hạo nhìn con mèo trắng, con mèo trắng thoát nhìn rất ngoan, hình như rất dễ bắt nạt, tuy nói thế nhưng Trì Diễn Hạo sẽ không tùy tiện bắt nạt mèo, hắn kêu một tiếng, cọ cọ chân chủ nhân.

Con mèo trắng vẫn nhìn Trì Diễn Hạo, không hề cử động, dường như nó rất hứng thú với Trì Diễn Hạo. Trì Diễn Hạo cảm thấy con mèo trắng này quả thực chưa từng trải sự đời, trong khoảng khắc ấy ý thức trách nhiệm tự dưng nảy sinh, chờ chủ nhân đi rồi, Trì Diễn Hạo nói với con mèo trắng: “Mày tên gì? Tao tên Trì Diễn Hạo.”

Mỗi lần giới thiệu tên của mình cho mấy con chó mèo khác, Trì Diễn Hạo đều cảm thấy vô cùng tự hào, tên hắn là tên người, tên người chó mèo các nhà khác làm sao có. Thường thường sau nói xong, mấy con mèo nghe tên Trì Diễn Hạo đều lộ vẻ ngưỡng mộ ước ao, Trì Diễn Hạo vô cùng thỏa mãn thưởng thức vẻ hâm mộ của bọn chúng.

Con mèo này lại không có phản ứng nào đặc biệt, nó không trả lời câu hỏi của Trì Diễn Hạo, ngược lại chậm rãi bước lên phía trước, tiến đến gần người ngồi Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo rút đầu lại, con mèo trắng ngửi một đường từ lỗ tai đến ngực Trì Diễn Hạo, lại ngẩng đầu, liếm trên chóp mũi hắn.

Trì Diễn Hạo khẽ hừ một tiếng, con mèo trắng ngồi xuống, sau đó Trì Diễn Hạo nghe con mèo trắng nói: “Tớ tên Phái Nhiên.”

Phái Nhiên? Có phải hay không cũng là tên người?

Trì Diễn Hạo không hiểu, hắn chỉ biết tiếng kêu của con mèo đó rất êm tai, dịu dàng êm ái, nghe cứ như mèo cái.

“Lông của cậu thật đẹp.” Con mèo tên Phái Nhiên nói, đến gần liếm tai Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo bị hắn liếm, không chịu được lắc lắc lỗ tai, nâng chân trước vuốt mặt.

Thật ra Trì Diễn Hạo có chút then thùng, lần đầu tiên hắn sang nhà ông lão kể bên tìm tỷ tỷ chó lông xù kia nói chuyện, căng thẳng đến mức ngồi trước cửa nhà rửa mặt cả một ngày.

Con mèo trắng hỏi: “Cậu là cái giống gì? Là mèo Mỹ lông ngắn sao?”

Trì Diễn Hạo trả lời: “Không phải, tao là Xuyên Xuyên (???), chủ nhân nói ông nội tao là mèo Mỹ lông ngắn.”

Trì Diễn Hạo từ nhỏ đến lớn đều ăn ngay nói thẳng, không giống Đại Hoàng ở lầu trên, bởi vì ăn quá mập, mặt có vẻ hơi tròn tròn đẹp đẹp một chút, lừa bọn mèo hoang mới tới trong khu rằng mình là mèo Ba Tư, Đại Hoàng là đồ ngốc, nghĩ rằng tất cả mọi người đều ngốc sao.

“Tớ là mèo Muppet.”(1) Con mèo trắng có mặt như mang mặt nạ bướm tên gọi Phái Nhiên nói như thế.

Trì Diễn Hạo cảm thấy con mèo tên Phái Nhiên này cũng không tệ lắm, dù là mèo nhà nhưng rất hiền, hơn nữa lại khiêm tốn, không giống mấy con mèo khác, đi đường ngước mũi lên trời không thèm nhìn ai.

Ở cạnh Phái Nhiên vài ngày, Trì Diễn Hạo cảm thấy Phái nhiên coi như cũng tạm được, bình thường Phái Nhiên không nói nhiều, không kén ăn, thân với người lại thân với mèo, khách trong nhà thích hắn, tỷ tỷ chó lông xù bên cạnh cũng thích hắn. Hơn nữa Phái Nhiên rất thông minh, chuyện gì cũng học một lần đã biết, ví dụ như mở cửa, cửa từ nhà ra sân Trì Diễn Hạo phải tập mở rất lâu, Phái Nhiên chỉ cần Trì Diễn Hạo làm mẫu một lần đã có thể tự làm được.

Nhưng Phái Nhiên vẫn có điểm xấu, đó là rất dính. Hắn không dính người, chỉ dính Trì Diễn Hạo, bình thường hắn không quấn lấy chủ nhân, nhưng hắn làm gì cũng muốn theo Trì Diễn Hạo, kể cả lúc Trì Diễn Hạo đi nặng, hắn cũng ngồi cạnh xem. Có nhiều lần Trì Diễn Hạo bị hắn làm cho quá căng thẳng, “đi” trên cát không cần thận ra ngoài thêm WC, buổi tối bị chủ nhân mắng một trận.

Vì thế Trì Diễn Hạo nói với Phái Nhiên: “Mày đừng nhìn tao “đi” được không?”

Phái Nhiên không trả lời, nghiêng đầu nhìn Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo bị hắn nhìn đến bực bội, lắc đuôi đi đến cào cánh cửa, hắn muốn ra ngoài nói chuyện với bọn chó lông xù.

Bỗng nhiên Phái Nhiên từ phía sau chạy đến, một chân dè lên người Trì Diễn Hạo, sau đó liếm người hắn điên cuồng.

Trì Diễn Hạo giãy giụa, lông trên người đã bị Phái Nhiên liếm rối bù, như thế này không thể đi tìm tỷ tỷ chó lông xù được, Trì Diễn Hạo thở hổn hển cúi đầu sửa lại bộ lông, liếm đến bụng, Phái Nhiên tiến đến gần, liếm miệng của Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo cảm thấy điểm này của Phái Nhiên vô cùng xấu, giống như băng dính làm phiền người khác. Lúc còn nhỏ Trì Diễn Hạo bị chủ nhân trêu, dán một miếng băng dính trên lưng, cảm giác rất khó chịu, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Vì bóng ma thơ bé, nên Trì Diễn Hạo ghét tất cả băng dính, hay là mấy thứ dính dính.

Phái Nhiên thoát nhìn còn muốn tới cọ Trì Diễn Hạo, Trì Diễn Hạo có chút tức giận, nói: “Mày còn liếm tao, tao sẽ không mang mày sang kể bên chơi nữa.”

Hơn nữa Trì Diễn Hạo còn muốn mách với chủ nhân hôm trước Phái Nhiên lên uống nước trong ly dành cho khách.

“Không đi thì không đi.” Phái Nhiên nói, vẻ như không quan tâm Trì Diễn Hạo không mang hân đi chơi.

Mất thấy uy hiếp của mình không xài được, Trì Diễn Hạo không còn biện pháp khác, hừ một tiếng, xoay người tiếp tục cào cửa.

Phái Nhiên từ phía sau lại nhào tới, hân lớn hơn Trì Diễn Hạo, nếu toàn bộ cơ thể của hân đè lên, Trì Diễn Hạo sẽ không thể cử động.

Bất quá lần này Trì Diễn Hạo đã chuẩn bị sẵn, trong khoảnh khắc Phái Nhiên lao tới, hân lặn một vòng sang bên cạnh, nhìn thấy Phái Nhiên nhào vào khoảng không, vẻ mặt lúc đó của Trì Diễn Hạo chần chẫn là vô cùng đắc ý, nhưng hân còn chưa kịp chế nhạo, Phái Nhiên đã nhanh nhẹn ập đến, và lại còn ôm bụng Trì Diễn Hạo, đầu đụng vào bụng Trì Diễn Hạo.

Trì Diễn Hạo giơ chân trước nắm lỗ tai Phái Nhiên, Phái Nhiên giật giật lỗ tai, thông thả lắc lắc cái đuôi to, đè lên đuôi Trì Diễn Hạo.

Chiều hôm đó Trì Diễn Hạo không gặp tỷ tỷ chó lông xù, hân bị Phái Nhiên quẩn lấy chơi đùa cho đến trưa, tên Phái Nhiên này thực sự phiền chết người.

Vừa thích cọ người vừa thích liếm, thực phiền chết người ta.

Nhưng mà Trì Diễn Hạo không ghét Phái Nhiên, tuy Phái Nhiên giống miếng băng dính.

Sau một tháng Phái Nhiên bị chủ nhân bế trả về, Trì Diễn Hạo không biết, hôm đó hân đi chơi với đám mèo hoang như bình thường, trở về mới nhận ra không thấy Phái Nhiên.

Phái Nhiên Không thường ra ngoài chơi với bọn mèo hoang, cho nên lúc Trì Diễn Hạo về nhà hân đã đứng ở cửa chờ.

Trì Diễn Hạo kêu méo méo trong phòng, từ phòng khách đến phòng bếp, lại vào phòng ngủ và nhà vệ sinh, nhưng không tìm thấy Phái Nhiên.

Trì Diễn Hạo có chút lo lắng, không phải là Phái Nhiên ra ngoài tìm hân, trên đường đi bị người xấu bắt cóc rồi.

Tưởng tượng đến đủ tình huống tồi tệ, bụng Trì Diễn Hạo đang kêu ùng ục, nhưng hân không muốn ăn cơm.

Buổi chiều chủ nhân trở về, Trì Diễn Hạo vội vàng chạy qua giữa đầu kêu, hân nói với chủ nhân Phái Nhiên bị bắt cóc mất rồi, nhưng chủ nhân nghe không hiểu.

Chủ nhân nhìn thấy khay ăn của Trì Diễn Hạo vẫn đầy cơm, ngồi xuống ôm Trì Diễn Hạo sờ soạng khắp nơi, hỏi hân làm sao vậy, thân thể có hay không khó chịu.

Trì Diễn Hạo vẫn kêu meo meo, không thấy Phái Nhiên, hân nóng lòng muốn chết.

Tên ngốc Phái Nhiên, gặp ai cũng thân, còn dính lấy người ta như vậy, nhất định bị kẻ xấu bắt đi rồi.

Chủ nhân dường như chợt nhớ ra, nói: “A, không phải Phái Nhiên đi rồi, mày buồn đến ăn không ngon?”

Chủ nhân nói xong tự cười phá lên, Trì Diễn Hạo ngơ ngẩn.

Phái Nhiên đi rồi? Phái Nhiên đi rồi??

Chủ nhân vươn ngón tay chọc chọc đầu Trì Diễn Hạo: “Đừng lo, hôm nào dẫn mày đi thăm Phái Nhiên.”

Trì Diễn Hạo hơi tức giận, nhảy từ trên người chủ nhân xuống, đuôi quất vào đùi chủ nhân, thì ra Phái Nhiên về nhà, cái tên đó đi cũng không nói người ta một tiếng.

Chủ nhân đi phía sau Trì Diễn Hạo vỗ tay cười: “Ây da da, giận sao?”

Trì Diễn Hạo đói lắm, vừa tức vừa đói, hân chạy đến khay cơm, khò khè ăn, cơm mèo rơi hết ra bên ngoài.

Chủ nhân đặt điện thoại di động sát lỗ tai của Trì Diễm Hạo: “Có muốn nói chuyện với Phái Nhiên của mày không?”

Bên kia hình như là tiếng của bạn chủ nhân, mơ hồ: “Phái Nhiên, kêu meo đi, meo meo đi nha... là Hạo Hạo ở nhà đi đó~~.”

Tiếng mèo do dự vang lên, quả nhiên là Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo phe phẩy tai, ngừng ăn cơm, bắt đầu rửa mặt liên tục. Chủ nhân hẳn mang điện thoại ra ngoài ban công, nói chuyện vui vẻ với chủ nhân của Phái nhiên.

—
(1) Mèo Muppet: tên tiếng anh là Ragdoll

31. Chương 31: Phiên Ngoại 2

Gặp phải Ngô Đồng trên đường phố, chỉ là ngẫu nhiên lướt qua nhau.

Trì Diễm Hạo không biết Ngô Đồng có nhận ra mình hay không, lúc đó trong nháy mắt cả người hắn như đông cứng lại. Vì cái tên Phái Nhiên không biết xấu hổ kia toan nắm lấy tay Trì Diễm Hạo, trên đường phố giữa thanh thiên bạch nhật thế này.

Ngô Đồng, là bạn cao trung của Trì Diễm Hạo.

Thực ra hai người đã quen biết nhau từ hồi còn trong vườn trẻ. Cả vùng của bọn họ chỉ có một trường mẫu giáo trung tâm rất lớn, thế nên khi đi nhà trẻ hai người đã từng học chung với nhau, tiểu học vẫn cùng lớp, sơ trung và cả cao trung vẫn cùng trường.

Xem ra bọn họ rất có duyên, nhưng đến tận cao trung cả hai mới dần dần thân thiết hơn, “thân” cũng không phải là “rất thân”, bởi rằng Trì Diễm Hạo cảm thấy Ngô Đồng quá lạnh lùng, thân thiết với hắn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Huống chi Trì Diễm Hạo cũng biết Ngô Đồng không quá thích người bạn là hắn đây.

Sau đại học cả hai vẫn giữ liên lạc với nhau, Trì Diễm Hạo không biết dùng mấy chữ “Quân tử chi giao đạm nhược thủy” để hình dung quan hệ của bọn họ có chính xác không, nhưng quả thực giữa hai người có một mối dây liên kết nhất định.

Những chuyện về sau đó thì cũng không quan trọng lắm.

Quan trọng là, Trì Diễm Hạo thấu hiểu Ngô Đồng. Hắn biết rõ con người của Ngô Đồng có bao nhiêu xấu xa, đúng thực là tám lạng nửa cân với Phái Nhiên vậy. Trì Diễm Hạo còn biết tên Ngô Đồng này sắc sảo đến nhường nào, năng lực quan sát tốt biết bao, lại thêm tư duy logic vô cùng tinh tế.

Tuy rằng luận trí tuệ, Ngô Đồng vẫn thua Trì Diễm Hạo một chút, nhưng về suy luận phán đoán Trì Diễm Hạo tự nhận bản thân cũng chỉ kém Ngô Đồng một chút thôi.

Trì Diễm Hạo thấy rằng mình thực là một con người khiêm tốn.

Vì thế cả mười bốn tiếng còn lại trong một ngày hai mươi bốn giờ, Trì Diễm Hạo tựa như một chú nai bé con bất an sợ thợ săn đuổi tới, phập phồng lo sợ lo Ngô Đồng đã thấy hắn rồi, còn từ cử chỉ thân mật của Trì Diễm Hạo và Phái Nhiên mà tìm được manh mối, rồi từ đó suy ra— Trì Diễm Hạo “ái” rồi.

Dưới mắt người bình thường mối sầu lo của Trì Diễm Hạo chỉ là bò trắng răng, bất quá Trì Diễm Hạo có tật giật mình, giật mình vô cùng, bụng giật thận giật thể cũng giật giật, giật đến mức cả người toát cả mồ hôi hột.

Trì Diễm Hạo “giật mình” cả một buổi trưa, cuối cùng cũng khiến Phái Nhiên lão bản vô cùng bận rộn chú ý đến.

“Sao thế? Từ lúc về nhà đã thấy cậu ngồi như trời trồng, có muốn ra ngoài dùng bữa chiều không?” Phái Nhiên vừa cởi khăn choàng cổ vừa nói.

Chiều nay trong tiệm của Phái Nhiên có chuyện gấp nên để Trì Diễm Hạo ở nhà một mình, ở suốt trong tiệm đến tận hơn bảy giờ tối mới về, không ngờ vừa bước vào đã trông thấy gương mặt khổ qua của Trì Diễm Hạo.

Mặc dù lúc bình thường trong mắt Phái Nhiên gương mặt của Trì Diễm Hạo vẫn là một trái khổ qua, nhưng trái khổ qua này và trái khổ qua kia vẫn khác nhau, rõ ràng là hôm nay Trì Diễm Hạo đích thật rất buồn phiền.

“Bị người ta bắt nạt?” Phái Nhiên tiến đến ngồi xuống cạnh Trì Diễm Hạo, nhìn vào đôi mắt trống rỗng đang dán chặt lên màn hình TV, rất giống một thím nội trợ đã bị phim truyền hình tẩy não.

“Phái Nhiên... tớ hỏi cậu...” Từ cái miệng của Trì Diễm Hạo vẫn nhìn đắm đắm vào màn hình vô tuyến yếu ớt thốt ra một câu như vậy.

“Hửm?” Phái Nhiên tắt tivi, quay lại nhìn Trì Diễm Hạo.

“... Nếu như bạn học của tớ biết chuyện của hai chúng mình thì phải làm sao đây?” Trì Diễm Hạo tiếp tục hỏi, trong mắt không có tiêu cự, đồng tử nở ra gấp đôi.

Hệt như một người đang hấp hối.

Phái Nhiên buồn cười vươn tay lên cổ Trì Diễm Hạo, nhẹ gỡ gỡ, ngón tay dờ xuống một chút, Trì Diễm Hạo đã giật nảy người.

“Bạn học của cậu? Không phải biết hết rồi sao?” Phái Nhiên nói.

Những lời này rõ ràng đã giáng cho trái tim gần như thoi thóp của Trì Diễm Hạo một kích cuối cùng. Trì Diễm Hạo hoàn toàn sụp đổ, ngã xuống không dậy nổi.

“Không phải, phải nói là bạn đại học của cậu đã biết hết rồi...” Phái Nhiên bổ sung, tặng cho Trì Diễm Hạo một cơ hội khởi tử hoàn sinh.

Bị Phái Nhiên gỡ thêm vài cái nữa, Trì Diễm Hạo vẫn không quen được cảm giác bị ngứa ngáy, hấn cong hai vai, rụt cổ cần môi suy nghĩ.

“Sao vậy? Bạn học sơ cao trung đã biết chuyện của chúng ta rồi?” Phái Nhiên lại hỏi.

“Không.” Trì Diễm Hạo nói, lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút lại gật đầu: “Là Ngô Đồng bạn học từ hồi mẫu giáo kiêm tiểu học kiêm sơ trung kiêm cao trung, có lẽ hẳn đã biết... Nếu hẳn biết, tức là tất cả bạn học của tớ, rồi cũng sẽ biết.”

Phái nhiên nghe thế lại sững sốt, rồi chau mày cười, hiểu kì nhìn Trì Diễm Hạo: “Chuyện này không thể nào, có phải là cậu đi kể với người ta không? Tớ thấy Ngô Đồng không phải là loại người nhiều chuyện mà...”

“Cậu không hiểu đầu...” Trì Diễm Hạo đau khổ ôm mặt, rầu rĩ nói: “Cậu không thể tưởng tượng được hẳn sẽ hành hạ tớ thế nào.”

Phái Nhiên cảm thấy rất khó hiểu: “Vậy sao cậu còn nói chuyện tớ với cậu cho hẳn?”

“Tớ không đi nói, chỉ là hôm nay trên phố gặp hẳn, tớ lại đang đi với cậu... Có lẽ hẳn đã nhìn ra.” Trì Diễm Hạo bi thống nói, vô cùng hối hận hôm nay ra đường không mang khẩu trang.

Hắn thật hối hận muốn tỏ ra mình bánh, tỏ ra bánh cái gì chứ, sợ lạnh nhưng lại không chịu mang găng tay, khăn quàng và bao tay, đáng đời tự đâm đầu vào chỗ chết nha, báo ứng đã đến rồi.

Có thêm cái khẩu trang còn hoàn được chút có phải không chứ.

Phái Nhiên nhìn Trì Diễm Hạo, dường như không quá lo lắng cũng không định quản chuyện không liên quan đến mình, nhưng vở kịch này hẳn chắc chắn phải xem rồi. Trì Diễm Hạo cũng không định đem hi vọng của

mình kí thác lên người tên Phái Nhiên ngó ngẩn thối này, hắn đang tự hỏi xem tí nữa có nên gọi điện thoại thăm dò ý tứ Ngô Đồng hay không.

“Cậu sợ hắn biết đến thế à?” Phái Nhiên hỏi.

Mặc dù cảm thấy đáp án của mình rất có lỗi với Phái Nhiên, nhưng Trì Diễn Hạo vẫn thành thật đáp lời: “Ừ... thà để ba tớ biết còn hơn hắn biết...”

“Cậu là sợ hắn biết à? Hay là... sợ hắn?” Phái Nhiên lại hỏi.

Kể nhu nhược Trì Diễn Hạo hít một hơi thật sâu: “Đều sợ...”

Hắn lập tức khoa môi múa mép: “Cậu không hiểu tên Ngô Đồng vô liêm sỉ kia đâu, tên đó âm khí quá nặng, chẳng có ai biết hắn đang nghĩ cái gì, từ nhỏ hắn đã không giống con nít, vừa lạnh lùng vừa hung dữ, từ mẫu giáo đến tiểu học tớ rất sợ hắn, quả thật là một cậu cũng không dám nói với hắn. Tớ bảo với cậu, có lẽ hắn đã ghi thù tớ rồi, hồi thi bóng rổ sơ trung bị tớ kéo chân sau hắn còn nhớ đến tận lúc tốt nghiệp đại học...”

Phái Nhiên đưa ngón trỏ chặn môi Trì Diễn Hạo, cười nói: “... Thật ra... tớ có cách để cậu hoàn toàn an toàn...”

Trì Diễn Hạo lập tức ngừng thao thao bất tuyệt, hồ nghi nhìn phái Nhiên

Phái Nhiên vỗ vỗ ngực mình: “Bảo đảm một trăm phần trăm.”

“Cậu mua đề của Tứ Lục Cấp (cuộc thi tiếng anh đại học toàn quốc College English Test) sao ?” Trì Diễn Hạo không kiềm được trào phúng.

Phái Nhiên híp mắt, mím môi cúi đầu suy nghĩ, thoát nhìn thật giống như một bông hoa uất kim hương đen đang định làm chuyện xấu, bất quá bây giờ đóa uất kim hương đen đó đang đứng bên phía Trì Diễn Hạo, nhất thời hắn cảm thấy bông hoa này tuyệt đẹp không gì sánh bằng.

“Hôm nay cậu gặp Ngô Đồng ở ngã tư phía nam đúng không?” Đóa uất kim hương đen đang trầm tư bỗng ngẩng tán hoa lên hỏi.

Trì Diễn Hạo gật đầu, cảm thấy Phái Nhiên thật sự thần thông, coi bói thiệt chuẩn.

Phái Nhiên lại cắn môi suy nghĩ một hồi, bỗng dưng nói: “Tớ có cách rồi, nhưng mà đêm nay mặc kệ tớ muốn làm gì, cậu không được ồn ào cũng không được phản kháng.”

Trì Diễn Hạo ngay tức khắc cắn chặt môi, quả nhiên nàng mỹ nhân ngư bé nhỏ tới cầu xin phù thủy lúc nào cũng phải trả giá thật đắt, mặc dù bằng giá có hơi mắc một chút, nhưng vẫn tốt hơn là không có.

“Được!” Liệt sĩ Trì Diễn Hạo đã chuẩn bị xong hùng hồn chịu chết.

“... Thật ra cũng không phải cách gì, nhưng tớ xác nhận Ngô Đồng quả thực đã thấy cậu, không ngờ rằng hắn đã biết quan hệ của chúng ta, nhưng tớ đảm bảo hắn không tới tìm cậu.” Phái Nhiên nói, híp mắt cười, trông hết như mụ phù thủy nham hiểm đã cắt đi lưỡi của nàng tiên cá nhưng lại không chịu đưa cho nàng thuốc nước.

“Con khỉ ấy!” Trì Diễn Hạo đập bàn đứng lên.

Phái Nhiên đan tay chống cằm nhìn Trì Diễn Hạo phát tiết, chờ một lúc sau Phái Nhiên lại nói: “Buổi sáng khi chúng ta còn cách Ngô Đồng mười bước hắn đã thấy cậu rồi, nhưng hắn vờ ra vẻ không thấy mà thôi, khi hắn lướt ngang qua cậu nhìn hắn chăm chăm, tớ mới nhớ có ấn tượng với hắn. Hắn trông cũng không tệ.”

“Trông không tệ cũng không phải của cậu.” Một chưởng của Trì Diễn Hạo lại hạ xuống bàn.

Phái Nhiên cười to một hồi, thanh âm trong vắt vô cùng, hắn kéo Trì Diễn Hạo xuống đặt ngồi lên đùi: “Ngô Đồng sẽ không tới tìm cậu, hắn vờ như không thấy vì bên cạnh hắn cũng có người, là nam.”

“Đó là bạn thân của Ngô Đồng, đời này Ngô Đồng có hai người là bạn, một là tớ, còn người kia tên Quản Hiếu, tình cảm của bọn họ rất tốt.” Trì Diễn Hạo chán nản nói, Quản Hiếu thì làm được gì, Quản Hiếu là một thằng ngốc, mặc dù rất tốt bụng.

“... Bọn họ là bạn? Rất thân?” Phái Nhiên lại hỏi.

“Rất rất thân a, ngày nào cũng dính với nhau, lên cao trung tuy không cùng trường nhưng cuối tuần nào cũng gặp, có lẽ là Ngô Đồng rất thông minh, Quản Hiếu không thông minh, khác cực thì hút chẳng?” Trì Diễn Hạo tiếp tục ếu oải nói.

“Câu khác cực thì hút của cậu đúng sai rồi.” Phái Nhiên cường điệu.

“Bọn họ không phải là bạn bè, bọn họ cũng giống như tớ với cậu vậy.” Phái Nhiên nói, ôm thắt lưng Trì Diễn Hạo.

Trong thoáng chốc đôi mắt của Trì Diễn Hạo sáng ngời, nhưng rất nhanh đã cảm thấy được chuyện này không thể nào xảy ra, lại ử rử nói: “Tớ ít đọc sách, cậu đừng gạt tớ nữa...”

“Thiệt mà, tớ đem giày trong tiệm ra cá với cậu, cá xem quan hệ của Ngô Đồng với Quản Hiếu, nếu cậu thắng, giày trong tiệm của tớ tùy cậu chọn lựa.” Phái Nhiên nói, câu đặt cược nói ra có chút phóng khoáng.

Trong đầu xẹt qua một chữ “giày” dường như đã lôi Trì Diễn Hạo ra khỏi đồng hồ động, chữ “giày” trong đầu Trì Diễn Hạo phút chốc đã phóng to đến vô hạn, tựa như bóng đèn điện đầu tiên trên tay Edison sáng rực đẩy lùi màn đêm đen tối.

Nhất thời dung lượng não không chứa được nữa, không thể nào nghĩ đến chuyện Ngô Đồng từ lum tà la gì đó.

Trì Diễn Hạo khẳng khái gật đầu.

Tất nhiên, ván cược đó cuối cùng Trì diễn Hạo vẫn thua.

Hơn nữa chân tướng sự việc không đến một tuần đã được nghiệm chứng.

Bởi vì tên Ngô Đồng xấu xa này hình như vẫn hi vọng vào chút may mắn, hoặc có lẽ hắn quá tin tưởng chỉ số thông minh của Trì Diễn Hạo mà quên đi nhân tố Phái Nhiên này, thế nên hắn còn chủ động gọi điện cho Trì Diễn Hạo, câu nói đầu tiên là: “Dạo gần đây cậu có bạn gái chưa?”

Ngô Đồng trước nay chẳng hề quan tâm tới chuyện tình cảm của người khác, thế nên câu nói kia khiến Trì Diễn Hạo hoảng sợ vô cùng.

Phái Nhiên ấn nút “rảnh tay”, kéo một trang giấy viết viết vài chữ, Trì Diễn Hạo nhận lấy lắp bắp: “Ngô Đồng... tớ muốn.. hỏi, hỏi một câu, Quản Hạo của cậu, dạo này, dạo này thế nào...”

Đáp lại là một hồi im lặng của Ngô Đồng, qua thật lâu sau, hắn hỏi: “Bạn trai cậu đang ở bên cạnh đúng không?”

Bấy giờ Phái Nhiên mới cúi xuống nói một câu: “Chào cậu, tôi là Phái Nhiên.”

Ngô Đồng nói: “Chào, tôi là Ngô Đồng.”

Hai bên vô cùng ăn ý cùng nhau cúp điện thoại.

Cao thủ so tài thực chỉ cần một hai chiêu đã phân ra thắng bại, bại hoại đánh đổ bại hoại, trong lòng Trì Diễn Hạo vừa vui mừng vừa bị ai.

Phái Nhiên quay sang cười với Trì Diễn Hạo: “Cậu tắm trước hay tớ tắm trước?”

Một tuần sau, Trì Diễn Hạo gặp lại Ngô Đồng trong tiệm của Phái Nhiên.

Lúc đó Ngô Đồng và Phái Nhiên đã trở thành bạn bè thân thiết vô cùng.

32. Chương 32: Phiên Ngoại 3

hay Tâm tình chàng họ Phái :”)

Ấn tượng đầu tiên của Phái Nhiên với Trì Diễn Hạo là: mặt dưa.

Về sau Phái Nhiên phát hiện mình và quả dưa Trì Diễn Hạo có chung một sở thích, là giày.

Từ khi lên sơ trung Phái Nhiên đã thích giày. Hắn bỏ ra rất nhiều công sức và tiền bạc để sưu tập giày, nhưng Phái Nhiên biết mình không phải là một nhà sưu tập, vì hắn không thể vì giày nhiều hơn được nữa, hắn chuyên nghiệp, nhưng so với định nghĩa về một nhà sưu tầm thì Phái Nhiên còn thiếu rất nhiều đam mê.

Khi Phái Nhiên lên đại học, bảo mẫu của hắn vừa mất, từ khi có ký ức đến bây giờ người thân thiết bên cạnh hắn chỉ có ba, một là ông ngoại, hai là Phái Hình, người còn lại là dì bảo mẫu.

Dì bảo mẫu bệnh thật lâu, từ lúc Phái Nhiên còn học cao nhất cho đến khi tốt nghiệp cao tam (cấp 3 tương đương lớp 10>12). Trong ba năm ấy, Phái Nhiên chứng kiến dì từ một người mập mạp tốt bụng dần dần gãy tro xương, cảm giác bất lực đó khiến cho hắn thật khó chịu.

Vì thế khi đại học vừa khai giảng, tâm trạng của Phái Nhiên rất tệ.

Phái Nhiên tin vào duyên phận, hơn nữa có lẽ vì không thể nào làm cho cha mẹ ruột thích mình, nên Phái Nhiên cứ vô thức lấy lòng những người xung quanh. Bảo rằng lấy lòng cũng không hẳn, nhưng hắn luôn muốn thân thiết với người khác, hắn đã quen nở nụ cười với người lạ, dù có thể nào, ánh nhìn đầu tiên của Phái Nhiên về người khác luôn tràn đầy thiện ý.

Đặt bước chân đầu tiên vào khuôn viên trường, Phái Nhiên nhìn xung quanh, trong đầu chỉ nghĩ: chỗ này thật nhiều người.

Khi ấy thân thể của ông ngoại đã rất kém nhưng vẫn kiên quyết muốn đưa hắn đến trường. Phái Nhiên nhìn mọi người, trước mặt có rất nhiều người tới tới lui lui, hắn như một ngôi sao băng vừa rơi xuống, lạc ở một sơn cốc hẻo lánh nào đó trên địa cầu, sức nóng trên thân còn chưa kịp tan đi, xung quanh là bầu không khí cùng những sinh vật xa lạ.

Lúc đó Phái Nhiên gần như quên mất có rất nhiều người đang theo mình, đến khi ông ngoại gọi, hắn mới phản ứng.

Phái Nhiên thích nhiều người.

Hắn cẩn thận đỡ ông ngoại, thủ hạ của ông ngoại đã nhanh chóng tìm được chính xác căn phòng.

Vừa mở cửa bước vào, Phái Nhiên đã nhìn thấy Trì Diễn Hạo.

Phòng ký túc xá không nhỏ, có sáu người, mọi người đều ngủ trên giường tầng, bên dưới là bàn học và tủ quần áo, lúc ấy trong phòng không có ai, chỉ có một mình Trì Diễn Hạo.

Câu nói đầu tiên của cả hai là gì, Phái Nhiên đã quên mất, nhưng hắn vẫn nhớ Trì Diễn Hạo bối rối ôm cam đi chia cho mọi người, hơn nữa Trì Diễn Hạo là người đầu tiên mà Phái Nhiên biết, một cậu con trai xa lạ, dám bắt chuyện với ông ngoại.

Ông ngoại rất vừa ý Trì Diễn Hạo, khi tiễn ông về, ông ngoại nói với Phái Nhiên: “Cậu nhóc Trì Diễn Hạo đó không tồi, nếu con có gì không biết, bảo hắn chỉ cho con.”

Mỗi khi nhận được sự giúp đỡ của người khác, Phái Nhiên chẳng chút nào ngại ngùng. Tất nhiên vẫn có cảm kích, nhưng dẫu sau đó vẫn là một khuyết điểm rất lớn của hắn, nói êm ái một chút là cầu thả, huých toẹt ra thì là mặt dày.

Quãng thời gian năm nhất vừa khai giảng ấy, có lẽ Trì Diễn Hạo đã thầm mắng Phái Nhiên đồ mặt dày rất nhiều lần.

Phái Nhiên đoán được, cả tám chín phần, hắn biết Trì Diễn Hạo nhất định không thích mình, mặc dù hắn cảm thấy Trì Diễn Hạo rất tốt.

Nói thế nào nhỉ, Phái Nhiên nghĩ chỉ cần người ta không nói thẳng trước mặt là ghét mình vân vân, thì hẳn không sao cả, dù cho trong lòng người ta đã đem hẳn thiên đao vạn quả, hẳn cũng không hề gì.

Thế nên kỳ thật Phái Nhiên không biết cách kết bạn, hẳn thích người ta, nhưng lại rất xem nhẹ cảm giác của người khác, chỉ muốn quan hệ thật nhạt và hòa bình. Gia giáo của Phái Nhiên tất nhiên là hoàn mỹ, chỉ là có những thứ phải tự mình có được mới có thể đưa cho người khác.

Phái Nhiên quả thực không hề ngại ngần khi để người khác giúp việc vặt cho mình, không phải hẳn cố tình bắt nạt người ta, chỉ là hẳn không biết làm hoặc là lười, nên tự giác đẩy sang cho kẻ khác.

Sang năm hai, trong đủ loại bình phẩm của Trì Diễn Hạo về Phái Nhiên có một cái là “vừa lười vừa tham ăn”, điểm này thì Phái Nhiên vô cùng đồng ý.

Thế nhưng tên Trì Diễn Hạo kia kỳ lạ ở chỗ, mỗi lần giúp đỡ Phái Nhiên về mặt của hẳn luôn đầy bất mãn, thậm chí cần nhẫn, nhưng dù có trưng ra khuôn mặt thối cỡ nào, hẳn vẫn làm xong mọi chuyện thật gọn gàng.

Phái Nhiên không biết nên xếp Trì Diễn Hạo vào hàng “biết cách chăm sóc người khác”, hay là “không biết” đây.

Đến khi cả hai trao đổi sở thích với nhau, phản ứng của Trì Diễn Hạo lại càng thêm thú vị, hẳn hoàn toàn không dấu được vẻ mặt ghen tỵ của mình, Trì Diễn Hạo thực sự không biết giả vờ, mặc dù muốn tỏ ra điềm nhiên nhưng quai hàm của hẳn đã bạnh lên vì hàm răng cứ cắn chặt vào nhau. Hơn nữa tối đó Trì Diễn Hạo không thêm nói chuyện với Phái Nhiên, buổi đêm cẩu đến mức không ngủ được, giữa đêm tỉnh dậy Phái Nhiên còn trông thấy chút ánh sáng le lói bên giường hẳn.

Phái Nhiên nghĩ thầm, có phải Trì Diễn Hạo đang nhắn tin nói xấu Phái Nhiên với bạn của hẳn không?

Phái Nhiên đang nghĩ như thế, chợt ánh sáng trên giường Trì Diễn Hạo đã tắt đi, chỉ một chốc sau vang lên tiếng ngáy khe khẽ.

Tốc độ ngủ của Trì Diễn Hạo là nhanh nhất trong cả phòng ký túc xá.

Phái Nhiên muốn cười, không khỏi cảm thấy nhẹ lòng, cũng nhanh chóng thiếp đi.

Lại sống chung một thời gian sau, Phái Nhiên phát hiện Trì Diễn Hạo chưa bao giờ biết nói xấu người khác.

Có lẽ là nhà Trì Diễn Hạo rất nghiêm khắc. Hẳn rất lễ độ, thích con gái và cũng rất tôn trọng các nàng. Hơn nữa trên xe buýt nhất định Trì Diễn Hạo sẽ nhường chỗ cho người già và phụ nữ mang thai, những cử chỉ đẹp đó chẳng phù hợp với vẻ ngoài của hẳn, bởi vì trong đa số những chuyện khác, Trì Diễn Hạo vẫn rất tùy tiện và lễ mễ dây dưa, cũng giống như đám nam sinh trẻ tuổi nhàn nhạt còn lại.

Phái Nhiên cảm thấy mình rất thích con người tên Trì Diễn Hạo này, ấn tượng từ buổi ban đầu rất tốt, bây giờ càng lúc lại càng thích hơn.

Đường tỷ Phái Hinh của Phái Nhiên học chung trường với hẳn, nhưng Phái Hinh đã có người yêu mến, Phái Nhiên cũng không thể đi tìm nàng. Vào đại học rồi, bên cạnh Phái Nhiên không có ai khả dĩ cho hẳn tin tưởng, hẳn nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy Trì Diễn Hạo không tồi.

Mặc dù hơi ngốc một chút, nhưng Trì Diễn Hạo lại có chút ranh mãnh. Hẳn là tên mặt dưa, nhưng dưới lớp vỏ dưa ấy, bên trong phần ruột toàn là thứ tốt, thành thật, lương thiện, không biết hư tình giả ý.

Một ngày lại tiếp thêm một ngày, Phái Nhiên lại càng không kiềm được quần quít lấy Trì Diễn Hạo— mặc dù rất bức mình, nhưng rốt cuộc Trì Diễn Hạo vẫn kiên nhẫn nắm lấy bàn tay hẳn.

Phái Nhiên thích những người biết quan tâm với người khác, cũng rất mến những ai đối xử với người khác thật lòng, hẳn nghĩ làm bạn với người như thế rất dễ chịu, đương nhiên đa phần là vì hẳn lười.

Phái Nhiên tự biết bản thân mình có hơi quá dựa dẫm vào người khác, nhưng mà nếu để làm bạn bè, “biết cách quan tâm” tất nhiên là chưa đủ.

Trì Diễm Hạo tuy không thích quan tâm người ta, nhưng hẳn lại vừa đủ để làm bạn bè. Hẳn rất thú vị, tựa như một con thú nhỏ yếu ớt, chọc một tí sẽ phản ứng rất mãnh liệt, Phái Nhiên thích chọc hẳn, chơi đùa với một người đầy nhiệt huyết như thế lại có quá nhiều lạc thú đến vậy.

Thế nhưng Phái Nhiên chẳng thể nào tán thưởng phẩm vị của Trì Diễm Hạo với con gái, không phải với ai Phái Nhiên cũng đều thân thiết. Nữ sinh Trì Diễm Hạo từng tẩm tia đó tên gì Phái Nhiên đã quên, nhưng hẳn vẫn còn nhớ cảm giác khó chịu khi lần đầu tiên trông thấy cô gái đó. Đôi mắt của cô ấy khiến Phái Nhiên nhớ tới mẹ của mình, trong ấy có quá nhiều thứ không tốt, nhìn vào khiến người khác khó chịu.

Phái Nhiên muốn nói với Trì Diễm Hạo, cô gái đó không tốt đâu, một điểm cũng không hợp với Trì Diễm Hạo, nhưng Phái Nhiên lại chẳng biết phải nên nói thế nào.

Hắn không biết cách nói xấu người khác, không phải không nói, là vì không biết nói. Từng ngày qua trong cuộc sống trước kia, không có người bạn nào tìm hẳn để nói xấu người khác, hẳn chưa học qua cách nhẹ nhàng phun một câu là có thể vạch trần khuyết điểm của cô gái đó, nhưng lại không khiến Trì Diễm Hạo thương tâm.

Trong khi Phái Nhiên vẫn còn đang mông lung suy nghĩ, Trì Diễm Hạo đã thương tâm rồi.

Tối đó là lần đầu tiên từ khi quen biết Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên thấy hẳn tức giận như vậy.

Thực giác bảo Phái Nhiên rằng Trì Diễm Hạo và cô gái kia đã xảy ra chuyện, mọi người trong phòng không ngoại chọn cách né tránh. Phái Nhiên lại không muốn tránh, đây thực là cơ hội tốt— hẳn nghĩ— mặc dù vẫn chưa xác định muốn dùng cơ hội tốt đó để làm gì.

Chỉ trong vòng một bữa đêm Phái Nhiên đã hiểu rõ, đó quả thực là một bước chuyển lớn.

Dường như hẳn hơi thích Trì Diễm Hạo, không phải là thích theo kiểu bình thường. Hẳn nhìn chút âm mưu buồn cười của Trì Diễm Hạo lại cảm thấy tâm động, muốn kéo hẳn vào lòng cuồng hôn một trận.

Đường tỷ của Phái Nhiên, Phái Hinh, trước kia là bạn gái của hẳn.

Vì cha của Phái Hinh, cũng là cậu của Phái Nhiên, là con nuôi của bà ngoại, Phái Nhiên và Phái Hinh không có huyết thống, từ thuở nhỏ cả hai đã ở cạnh nhau nên cả ái tình cũng đương nhiên mà đến.

Phái Nhiên tất nhiên đã từng thích Phái Hinh. Thực tế hẳn thích con gái có hơi trưởng thành, cả con trai cũng thế, dù là nam hay nữ Phái Nhiên cũng đều từng thích. Hẳn rất dễ phải lòng một người, lại càng dễ buông tay một người, tựa như cả theo đuổi cũng không có đã buông tay.

Tựa hồ trời sinh Phái Nhiên không có dự vọng chiếm hữu.

Phái Nhiên cho rằng tình cảm của mình đối với Trì Diễm Hạo cũng chỉ như thế.

Trì Diễm Hạo vẫn có lúc càng tức giận hơn, lần thứ hai đó Phái Nhiên đã được chứng kiến. Sáng ngày hôm ấy Trì Diễm Hạo đánh nhau với một nam sinh trong lớp.

Bạn học ngồi gần Trì Diễm Hạo nhất nói với Phái Nhiên, vì nam sinh kia nói xấu Phái Nhiên nên Trì Diễm Hạo mới quay lại đánh hẳn.

Lần đó là lần đầu tiên trong đời, trong khoảnh khắc Phái Nhiên thấy trái tim mình đập điên cuồng như vậy, sau đó hẳn vội vã chạy đến văn phòng tìm Trì Diễm Hạo.

Có lẽ chuyện này là một nấc thang lớn, từ sau lần đó càng ngày Phái Nhiên càng thích Trì Diễm Hạo. Chỉ chọc hẳn bằng lời nói thôi chưa đủ, Phái Nhiên không lúc nào kiềm được muốn lôi lôi kéo kéo Trì Diễm Hạo, nấn nấn ở chỗ này, sờ sờ ở chỗ kia, ngửi ngửi ở chỗ nọ rồi lại liếm liếm ở chỗ đó.

Khi thật sự thích một người quả thực rất khó để không chế bản thân, Phái Nhiên nghĩ sự tốt tính của mình, khả năng kiềm chế của mình, cứ ở trước mặt Trì Diễm Hạo đã vội vàng bốc hơi sạch sẽ.

Hẳn một lần lại thêm một lần “không kiềm được”, không kiềm được biểu lộ, sau đó Trì Diễm Hạo trốn tránh hẳn đi tìm bạn gái, Phái Nhiên lại không kiềm được tức giận. Thực sự hẳn rất ít khi tức giận, vì cảm giác tức giận khiến hẳn khó chịu, nhưng quả thực Trì Diễm Hạo đã chọc tức được Phái Nhiên, quãng thời gian đó cũng là lần đầu tiên Phái Nhiên giận người khác.

Nói đến thì, cũng xem như Trì Diễn Hạo đã dạy Phái Nhiên rất nhiều chuyện trước đến nay hẳn chưa bao giờ trải qua.

Giặt quần áo, đun nước, gấp chăn, thậm chí còn có cả chiến tranh lạnh.

Khi ấy còn đang trong thời kì chạy đua vũ trang với Trì Diễn Hạo, Phái Hình nói với Phái Nhiên: “Thì ra em rất thích Hạo Hạo đó!”

Khát vọng chiếm hữu của Phái Nhiên tựa như một cô gái đã cấm dục nhiều năm, một ngày nọ bỗng biên giới bị phá, thiếu nữ cấm dục sẽ hòa thân thành dục nữ phóng túng (hả ? ~.~)

Khi đã có dục vọng chiếm hữu, Phái Nhiên lại cảm thấy khát vọng đó như đã trói chặt lấy toàn thân mình, không cách nào gỡ được.

Đến sau, khi đã tốt nghiệp rồi, vẫn không thể trốn thoát.

Trì Diễn Hạo nói Phái Nhiên như một con mèo, Phái Nhiên không biết trong mắt Trì Diễn Hạo cụ thể hẳn là loại mèo nào. Hắn hỏi ông ngoại mình có giống mèo hay không, ông ngoại nói vẻ ngoài trông không giống, tập quán sinh hoạt lại giống.

Ông ngoại còn nói, mèo rất khó nhận chủ, nhưng khi đã nhận rồi, thì đó là chuyện của cả một đời.

33. Chương 33: Phiên Ngoại 4

Ấn tượng đầu tiên của Phái Nhiên về Ngô Đồng không tính là xấu.

Có lẽ vì Ngô Đồng là bằng hữu của Trì Diễn Hạo, tuy rằng hắn cảm thấy, cái nhìn của Ngô Đồng không mang theo hảo ý, nhưng hắn vẫn có chút nhiệt tình tiếp đãi Ngô Đồng.

Ngô Đồng tự mình tìm đến cửa hàng của Phái Nhiên, không biết y dùng cách nào, nhưng Phái Nhiên và cửa hàng của hắn có chút danh tiếng trong địa phương, chỉ cần biết tên của Phái Nhiên, muốn tìm đến cũng không khó.

Lúc đó Phái Nhiên đang đối phó với một đám nữ sinh tinh lực tràn đầy, một nam nhân đeo mắt kính rất đẹp trai nhìn qua giống như một người mẫu vẫn đứng nhìn bên ngoài bước vào.

Trước đó Phái Nhiên đã gặp qua Ngô Đồng, trên tấm hình Trì Diễn Hạo tốt nghiệp cao trung có một người mờ mờ, là người qua đường bên cạnh đã thấy qua, hắn đối khuôn mặt của Ngô Đồng không ấn tượng lắm, nhưng liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra Ngô Đồng.

Về sau, Trì Diễn Hạo ghen tuông khi nói nói về lần gặp mặt đầu tiên này, gì mà tôn trọng và kim lòng không được.

Phái Nhiên thấy Trì Diễn Hạo khi ghen rất đáng yêu, mặc dù lập tức liền chế giễu Trì Diễn Hạo, nhưng trong lòng hắn cảm thấy hình dung của Trì Diễn Hạo vẫn có chút chính xác.

“Biết tớ là ai không?” Thanh âm Ngô Đồng nói chuyện bằng lãnh, bọn họ đã nói chuyện điện thoại với nhau trước đó, hiện tại giữa họ như có một tia sóng điện từ, thanh âm của Ngô Đồng trực tiếp đánh thẳng vào trong đầu Phái Nhiên.

Phái Nhiên cười gật gật đầu.

Là nam nhân bằng tuổi, Phái Nhiên chưa từng nghe thanh âm như vậy bao giờ.

Thấy tướng mạo, đôi mắt của Ngô Đồng, nghe được thanh âm Ngô Đồng, Phái Nhiên hoàn toàn có thể hiểu được bản chất Ngô Đồng đôi chút thông minh, thích nghi kỹ, yêu suy xét người khác, là tiểu tử xấu xa suốt ngày suy đoán mưu kế.

“Tớ trực tiếp tới, không ảnh hưởng gì đến cửa hàng các cậu đi.” Ngô Đồng mở miệng nói.

Không khách sáo, cũng không chút khách khí, thái độ của Ngô Đồng giống như đã nhận thức Phái Nhiên nhiều năm, ngược lại Phái Nhiên cảm thấy như vậy cũng không tệ, liền lừa gạt đám nữ sinh cao trung kia, đem các nàng đẩy ra khỏi cửa hàng, bước về phía Ngô Đồng.

“Ngô Đồng?” Phái Nhiên đứng trước mặt Ngô Đồng, vừa cười vừa nói, tuy là hỏi, nhưng cơ bản chỉ là xác định lại thôi.

Ngô Đồng và Trì Diễn Hạo cao tương đương nhau, Phái Nhiên đứng trước Ngô Đồng, mắt phải nhìn xuống một chút.

Bộ dáng Ngô Đồng đích thực có chút tuần tú, cùng với vẻ đẹp trong sáng của Trì Diễn Hạo có chút bất đồng, cảm giác về Ngô Đồng có chút âm hiểm, kỳ thực nói âm trầm thì chính xác hơn. Y giống như một kiểu người thông minh thường xuyên xuất hiện trong phim, hơi khùng khùng điên điên lại cuồng sát.

Bị Phái Nhiên nhìn chăm chăm, Ngô Đồng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lông mày y một mực cau lại, ánh mắt quét khắp cửa hàng, động tác không thể nói là lịch sự.

“Tớ muốn đến nhìn...” Ngô Đồng nhìn qua, trừng trừng sau lưng Phái Nhiên, đoán chừng là có người liếc nhìn trộm sang bên này, sau đó ánh mắt Ngô Đồng cuối cùng cũng trở về lại trên Phái Nhiên: “...cậu một chút.”

Phái Nhiên vẫn cười: “Thấy rồi cảm giác thế nào?”

Ngô Đồng lộ ra nụ cười đầu tiên, nụ cười nhếch mép, lãnh đạm như có như không.

Trước kia khi Trì Diễn Hạo nói xấu Ngô Đồng, đã từng nói Ngô Đồng cười rộ lên y như băng đá, khiến người cảm thấy như một đao đang bổ xuống mình, Trì Diễn Hạo còn dùng nụ cười của Phái Nhiên để so sánh, nói Ngô Đồng và Phái Nhiên khác nhau nhưng hai vùng băng đối và nhiệt đối.

Thấy Ngô Đồng cười, Phái Nhiên cơ bản cũng hiểu được lời Trì Diễn Hạo nói.

Nhưng nếu nói thật, Ngô Đồng tuy cười lãnh đạm, nhưng lực sát thương với Phái Nhiên cũng không lớn.

Bởi vì đây là thực vật nhiệt đới sao?

Phái Nhiên cũng rất chân thành, đối với Ngô Đồng lộ ra một nụ cười xán lạn.

Sau này Ngô Đồng thường đến ngồi một chút trong cửa hàng Phái Nhiên.

Tuy đó là cửa hàng thời trang, không phải khách sạn, cũng không phải là quán café, nhưng Ngô Đồng thường đến tìm Phái Nhiên.

Phái Nhiên cũng coi như là quen bằng hữu mới, chuyện này nếu nói thì rất kỳ diệu, bằng hữu mới này chính là đồng học từ nhỏ đến lớn giống như thanh mai trúc mã của người yêu mình, hơn nữa một tháng trước hai người họ một câu cũng chưa từng nói với nhau, thay đổi đột ngột khiến cho Phái Nhiên cảm thấy như không thực.

Đương nhiên hắn và Ngô Đồng không vượt quá giới hạn, bởi vì giữa hai người có chuyện gì thì có chết cũng không ai thương.

Nhưng khí chất hai người nóng lạnh bất đồng, lại là có những tính cách riêng biệt bổ sung cho nhau, giống như hai cực âm dương, sự hoàn mỹ của họ kết hợp thành một vòng tròn.

Sau đó, khi Ngô Đồng đến tìm Phái Nhiên, thì sẽ gọi điện thoại hỏi Phái Nhiên có ở cửa hàng hay không, lại sau sau đó, Ngô Đồng trực tiếp hẹn Phái Nhiên ra ngoài, đương nhiên cũng có lúc Phái Nhiên hẹn y ra ngoài .

Bởi vì Trì Diễn Hạo là người yêu của Phái Nhiên, mà Phái Nhiên đã sớm có suy nghĩ không thuần khiết với Trì Diễn Hạo, mặc dù trước kia quan hệ của Phái Nhiên với các đồng học khác rất tốt, cũng không kết giao tự nhiên đến như vậy, cho nên chờ đến khi Phái Nhiên nhận ra, Ngô Đồng tựa hồ đã trở thành hảo bằng hữu của hắn.

Phái Nhiên liền tự giải thích, vì sao Trì Diễm Hạo lại đặc biệt tốt với Phái Hinh, hai người cũng không thu hút lẫn nhau, tuy rằng trước kia Phái Nhiên cảm thấy hai người ruột đẻ ngoài da như vậy không nên có hảo cảm với đối phương.

Lui tới cùng Ngô Đồng, Phái Nhiên thường không nói với Trì Diễm Hạo, một là cảm thấy Trì Diễm Hạo sợ Ngô Đồng, nên cũng không cần cho y biết; hai là, Phái Nhiên có mong muốn xấu xa, hẳn rất mong chờ một ngày Trì Diễm Hạo tự mình phát giác chuyện Phái Nhiên và Ngô Đồng, sau đó lộ ra biểu tình sợ hãi hoặc tức giận.

Àn, Phái Nhiên chính là thích khi dễ người khác.

Mong muốn xấu xa của Phái Nhiên trở thành hiện thực, so với hẳn hy vọng đến sớm hơn rất nhiều.

Tóm lại, thời khắc Trì Diễm Hạo gặp Ngô Đồng trong cửa hàng Phái Nhiên thật sự rất đúng lúc, Phái Nhiên cũng không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Vừa đúng lúc Phái Nhiên tiễn Ngô Đồng ra cửa, lại vừa lúc hẳn nhớ đến một chuyện thú vị, cúi đầu nói với Ngô Đồng bởi vì cửa có người đứng bên cạnh, Phái Nhiên liền hạ giọng nói vào tai Ngô Đồng.

Động tác này đại khái với người khác nhìn thoáng qua hơi mờ ám, tuy nhiên Trì Diễm Hạo bình thường là vô tâm vô phế, nên tưởng tượng so với người bình thường cũng ít hơn, chờ Phái Nhiên nói xong ngẩng đầu nhìn Ngô Đồng cười, vừa quay đầu, liền nhìn thấy Trì Diễm Hạo đang đứng bên cạnh ghen hòng nhìn trộm hai người.

Trong lòng Phái Nhiên cảm thấy kỳ lạ, cảm giác đó giống như một loại khoái cảm.

Có thể Phái Nhiên muốn trả thù Trì Diễm Hạo đã lâu, dù sao con mắt Trì Diễm Hạo vẫn luôn dính cứng vào mấy cô nương xinh đẹp trên đường, cũng luôn vì mấy cô nương kia mà chảy nước miếng, nói Phái Nhiên một chút cũng không cảm thấy, đó là không thể.

“Hi.” Ngô Đồng chào Trì Diễm Hạo.

Khuôn mặt Trì Diễm Hạo khẽ run rẩy: “Cậu, cậu sao lại ở đến đây?”

Phái Nhiên y như người ngoài cuộc, chỉ cười không nói lời nào.

“Tớ đến tìm Phái Nhiên đánh cờ.” Ngô Đồng nói, biểu tình không hề thay đổi.

“Đánh cờ? Đánh cờ gì?” Trì Diễm Hạo nói, nhíu mày tỏ vẻ y không thêm tin lý do của Ngô Đồng.

“Cờ vua...” Ngô Đồng cười lạnh, “Nói cậu cũng không hiểu.”

Hai người Trì Diễm Hạo và Ngô Đồng, xét về khí thế, ai thượng ai hạ, đồ gốc cũng nhìn thấy được.

Hai người thoát nhìn như hai con mèo đang đánh nhau, tai Trì Diễm Hạo rũ xuống co cổ lại, trong miệng phát ra mấy tiếng ô ô phô trương thanh thế để uy hiếp.

Phái Nhiên nhin không được cười thầm trong bụng, Trì Diễm Hạo sợ cha hẳn, còn sợ Ngô Đồng, nam nhân dữ dằn một chút xem ra y đều không chịu nổi, thật không biết người này về sau sẽ kinh doanh như thế nào.

Chờ Ngô Đồng đi, đương nhiên là lúc Phái Nhiên bắt đầu chịu khổ, bất quá với Phái Nhiên mà nói cũng không sao, chỉ cần Trì Diễm Hạo không suốt mướt, Phái Nhiên luôn có cách thu thập y.

May mắn Trì Diễm Hạo không phải kiểu người hay khóc lóc, bằng không Phái Nhiên ở chung với y, ai chịu khổ còn chưa biết được.

Theo như Ngô Đồng kể, trước kia Trì Diễm Hạo không sợ y, có lẽ có một chút lo lắng sự lãnh đạm của y, thời gian hai người học cao trung, Trì Diễm Hạo vẫn người chủ động đến tìm y.

Phái Nhiên nhớ đến lý do của Ngô Đồng, lại nhìn Trì Diễm Hạo đang bực bội đứng trước mặt hẳn.

“Ngô Đồng khẳng định nói xấu tớ rất nhiều.” Trì Diễm Hạo nói, ánh mắt uy nghiêm, nhìn kỹ thì trong mắt lại mang theo chút thiếu tự tin.

Phái Nhiên biết đại khái vì sao sau đó Trì Diễm Hạo lại sợ Ngô Đồng, có lẽ là sau khi lên đại học, một ngày Trì Diễm Hạo nhớ lại, chợt phát hiện mình trước đây lại quen một bằng hữu đáng sợ như vậy, đột nhiên thấy mình trước đây không sợ chết đến cỡ nào.

“...Không có... A...” Phái Nhiên nói, cười thầm như một con cú mèo vừa làm chuyện xấu.

“Không có mới lạ.” Trì Diễm Hạo lập tức dựng lông toàn thân, “Các cậu cùng một chỗ không có chuyện tốt! Một là cậu, còn thêm Ngô Đồng! Tổ vốn cho rằng đến năm 2012 mới đến tận thế!”

“A...” Phái Nhiên đảo đảo lỗ tai, “Ngô Đồng nói trước đây cậu theo đuổi nữ hài tử lớp bên cạnh, còn muốn y giúp...”

Trì Diễm Hạo nhảy dựng lên trên ghế: “Tổ biết mà, tổ biết y sẽ nói này nói nọ, rõ ràng chỉ có một lần, tổ thề chỉ có một lần!”

“Ngô Đồng nói, sơ trung cậu chơi bóng rổ cổ tình kéo chân y...” Phái Nhiên trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nói ra.

“Chuyện như vậy y như thế nào đến giờ vẫn còn nhớ!” Trì Diễm Hạo tức giận một hơi uống cạn ly nước trên bàn.

“Ngô Đồng nói, cậu kỳ thật vẫn còn thích y...” Phái Nhiên nói thêm.

“...Cậu thay chuyển lời cho y, tổ muốn y chết...” Trì Diễm Hạo hít một ngụm lãnh khí.

“Cái này tổ đồng ý với quan điểm của cậu, vậy cậu chờ để tổ lập tức nói với y.” Phái Nhiên cầm lấy điện thoại.

“Chờ chờ... Đừng đừng...” Trì Diễm Hạo túm lấy điện thoại Phái Nhiên, “Cậu rất muốn tổ chết sao.”

Phái Nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay Trì Diễm Hạo, sau đó kéo y ngồi lên đùi mình: “Không sinh khí?”

Trì Diễm Hạo nghiêm mặt, xoay người nhìn xem thường: “Sinh khí với các cậu, tổ còn cái mạng sao, tổ không dám...”

Phái Nhiên cười, Trì Diễm Hạo vươn hai ngón tay hung hăng đâm đâm vào ót hắn.

Nếu Trì Diễm Hạo rộng lượng hơn so với trong tưởng tượng của Phái Nhiên, Phái Nhiên liền yên tâm thoải mái lui tới cùng Ngô Đồng, hắn còn vài lần nhìn thấy người yêu của Ngô Đồng, là một người cao cao tên là Quản Hạo, cao hơn Phái Nhiên, thoát nhìn là người thành thật lại điềm tĩnh, tướng mạo làm cho người tổ cảm thấy thoải mái, nhưng y nói rất ít, so với Ngô Đồng còn ít hơn.

Phái Nhiên cảm thấy Ngô Đồng cùng Quản Hạo kia, hai người cùng một chỗ chẳng khác nào hai hũ nút.

Bất quá Phái Nhiên hỏi Ngô Đồng chuyện giữa y và Quản Hạo, Ngô Đồng chỉ cười, không nói nhiều.

Đương nhiên Phái Nhiên cũng không hỏi y nhiều hơn.

Bọn họ cùng một chỗ nhiều khi lại hòa hợp.

Ngô Đồng và Phái Nhiên nói rất nhiều về Trì Diễm Hạo, Phái Nhiên đều thêm mắm thêm muối rồi thuật lại cho Trì Diễm Hạo, nhưng có một chuyện hắn sẽ không nói với Trì Diễm Hạo dù hiện tại hay sau này, đó chính là chuyện Ngô Đồng kể, đã phát sinh một chuyện sau khi cha mẹ y ly hôn.

Ngô Đồng kể, lúc đó tâm tình của y rất tệ, vì y và đồng học ở chung không tốt, người đầu tiên quan tâm y, chính Trì Diễm Hạo không học chung lớp với y, tuy rằng lúc đó Trì Diễm Hạo không tỏ vẻ gì, nhưng Ngô Đồng có thể cảm nhận được sự lo lắng của Trì Diễm Hạo đối với y.

Khi y ở trong ký túc xá đau khổ một mình, lại nghe được Trì Diễm Hạo đã bị mình lạnh lùng đuổi ra khỏi cửa, đang dặn dò Quản Hạo hảo hảo an ủi y ở ngoài ban công.

“Lúc đó, Trì Diễm Hạo trong lòng tổ căn bản chỉ là một người qua đường Giáp, vì trước đó tổ chưa từng coi Trì Diễm Hạo là bằng hữu.” Ngô Đồng nói, sau đó y không cần nói nữa Phái Nhiên vẫn hiểu.

“Cho nên, kỳ thật cậu muốn nói Trì Diễm Hạo là người tốt?” Phái Nhiên hỏi, đẩy một quân cờ về phía trước, bọn họ cùng một chỗ thật sự là chơi cờ a.

“... Cậu cảm thấy y là như vậy đi.” Ngô Đồng nói,

Phái Nhiên nhìn Ngô Đồng hạ tầm mắt: “Trước kia cậu muốn đến tìm tớ, là muốn nhìn xem tớ có phải là người xấu hay không, sẽ làm Trì Diễm Hạo thương tâm?”

“Tớ cũng không tốt như vậy.” Ngô Đồng nói

Phái Nhiên liền cười.

Phái Nhiên cũng không kể lại với Ngô Đồng, đó là khi hắn và Trì Diễm Hạo vừa xác thực được Ngô Đồng và Quản Hạo cùng một chỗ, Trì Diễm Hạo ngạc nhiên, nhưng câu đầu tiên y nói là: “Quản Hạo là người tốt, đối Ngô Đồng cũng tốt...”

Câu thứ hai chính là: “Vì sao Ngô Đồng cũng thích nam nhân a?”

Sau đó Trì Diễm Hạo còn liên tục lăm nhăm nói cái gì mà ‘Trách không được hai người vẫn luôn dính lấy nhau, trước kia tớ sao lại không nghĩ hai người họ có vấn đề’ vân vân...

Trì Diễm Hạo một mực nói Ngô Đồng không phải bằng hữu của y, Ngô Đồng cũng biết giữa hai người chỉ có thể coi như là đồng học.

A, hảo bằng hữu, kiểu hảo bằng hữu này, nói bằng miệng thì không tính.

Ngô Đồng đương nhiên là bằng hữu của Trì Diễm Hạo.

Hiện tại, cũng là bằng hữu của Phái Nhiên.

34. Chương 34: Phiên Ngoại 5

Đã là người thì sẽ phải kết hôn.

Ba năm sau nam tốt nghiệp có vẻ là một năm rất lạnh, một năm này Trì Diễm Hạo nhận được bốn cú điện thoại mời dự hôn lễ của bốn bạn học.

Trong đó có một người ở sát phòng trọ suốt những năm đại học, ngờ ý muốn mời Trì Diễm Hạo làm phù rể.

Trì Diễm Hạo cầm điện thoại, đùa với bạn học: “Tớ làm phù rể, vậy có cho Phái Nhiên làm phù dâu không?”

Bạn học ở bên kia cùng cười hô hố với Trì Diễm Hạo, sau đó lại nói: “Được luôn, Phái Nhiên đồng ý tớ không thành vấn đề, nhưng mà Phái Nhiên hơi bị đẹp nha, vợ thì chắc tớ phải chọn lại thôi.”

Nói xong cả hai lại cười ầm ĩ một trận.

Trì Diễm Hạo cảm thấy đùa cợt người khác ngoài miệng tuy có hơi ngốc nhưng vô cùng thích thú, nhất là đùa Phái Nhiên.

Nếu là bạn học đại học thành hôn, đã mời Trì Diễm Hạo tất nhiên cũng mời cả Phái Nhiên.

Trì Diễm Hạo nghĩ như vậy, thuận tay gọi cho Phái Nhiên, hỏi Phái Nhiên có muốn đi đám cưới hay không.

Phái Nhiên nói không có thời gian, ngày hôm đó đúng lúc có việc bận, Trì Diễm Hạo vừa định nói “Cậu mở cái tiệm giày bé xú thì bận gì chứ”, nhưng chợt nhớ tới dạo này quả thực Phái Nhiên rất bận, lần trước gặp nhau Phái Nhiên có nói đang suy tính chuyện đầu tư vào một quán bar.

Sau khi lặn xả vào xã hội rồi, Trì Diễm Hạo mới thấy Phái Nhiên quả thật rất có bản lĩnh, không giống Trì Diễm Hạo chỉ biết luyên thuyên ngoài miệng, quá lắm chỉ là một tên lăm mồm. Có một vài thứ chỉ vô tình bay ra từ miệng Phái Nhiên, thế nhưng bên trong tiềm ẩn biết bao huyền cơ. Ví như khi bọn họ còn học đại học, Trì Diễm Hạo nghĩ rằng khi Phái Nhiên nói muốn mở tiệm giày là nói đùa thôi.

Nhưng mà quả thực cả hai cũng lâu lắm rồi không gặp nhau.

Nói chuyện qua điện thoại với Phái Nhiên vừa xong, Trì Diễn Hạo nghe cha gọi xuống ăn dưa hấu, hần nắm điện thoại trong tay, thả lỏng đầu óc rồi mới đứng lên vọt chạy xuống lầu.

Bạn học chọn ngày đại hôn trùng với một ngày vô cùng cát lợi trong kỳ nghỉ Quốc Khánh. Đường như có rất nhiều người cũng thích kết hôn ngày đó, có lẽ là để hòa muốn vào bầu không khí chung vui của ngày lễ đất nước.

Trì Diễn Hạo nghĩ bạn học chọn ngày hôm đó đúng là rất tốt, vì là lễ Quốc Khánh nên xưởng của cha được nghỉ, quả là “nhất nhân đắc đạo kê khuyến thăng thiên” (để ví một người có thể lực, bạn bè họ hàng của anh ấy cũng được thơm lây), Trì Diễn Hạo biết mình dùng sai thành ngữ rồi, nhưng đã lâu không được nghỉ nên bây giờ hần nói chung cũng muốn thăng thiên.

Mặc dù là phù rể so với công việc ở xưởng không phải là ít, nhưng vì làm phù rể không phải là một “nghề” nên Trì Diễn Hạo vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Trì Diễn Hạo là phù rể chính, ngoài ra còn có thêm vài người bạn ồn ào phụ họa thêm náo nhiệt. Tất nhiên khách mời cũng không thể thiếu bạn học cũ, vì nhân duyên của chú rể khá tốt, Trì Diễn Hạo đoán chừng sau hôm nay tiền mừng của đôi tân nhân có thể chất thành một quả núi nhỏ.

Sau khi tốt nghiệp bọn Trì Diễn Hạo vẫn chưa tổ chức được buổi tụ hội nào, dù sao tốt nghiệp đại học không giống tốt nghiệp cao trung. Bốn năm qua đi mọi người sẽ bước chân vào đời cố gắng kiếm sống, ai cũng không rảnh để gặp nhau tụ đến tụ đi, thế nên cơ bản là đa số bạn bè ở đây cũng là lần đầu tiên Trì Diễn Hạo gặp lại từ sau lễ tốt nghiệp ba năm trước.

Đã ba năm, có những người không một chút thay đổi, lại có người lại hoàn toàn khác xưa, phần lớn là đổi về chiều hướng tốt hơn, có người cuộc sống thực không tồi, cũng có người tuy không mấy giàu có nhưng cố gắng để bề ngoài trông không đến nỗi nào, vân và vân vân.

Không tính những người ở nhà ăn bám cha mẹ, Trì Diễn Hạo phát hiện những người còn lại ai cũng tốt hơn hần gấp đôi.

Cha Trì Diễn Hạo là ông chủ, không phải là Trì Diễn Hạo, danh hiệu của hần nghe qua có vẻ xuôi tai “con ông cháu cha”, thực ra thì hần cũng làm công ăn lương như những người khác. Hơn nữa còn là xem nỗ lực hằng tháng của hần mà phân định tiền lương cao thấp, có đôi khi tiền lương tháng của Trì Diễn Hạo còn không bằng tiền sinh hoạt hồi còn đi học, thiếu tiền đành phải len lén mượn của mẹ.

Không cần nói tới những người tham dự hôn lễ này, chỉ bàn về chú rể mới thôi. Bản thân tân lang đã là hiện thân của sự cần cù thông minh, hần cũng tài giỏi như Phái Nhiên. Sau khi Trì Diễn Hạo tốt nghiệp mới biết được tên này từ năm hai đã bắt đầu lên sàn cổ phiếu, tốt nghiệp xong vì hần có kinh nghiệm làm việc, khi đi phỏng vấn thì chỉ dùng bằng đại học thôi đã lực áp quần phượng, được đề bạt lên thẳng, đi làm chỉ ba năm, tiền lương bây giờ khoảng bốn năm nghìn, đó là còn chưa tính đủ loại tiền thưởng.

Hơn nữa hôm nay tân lang còn lấy được một người vợ xinh đẹp cực kỳ, đáng vẻ hết như đã thắng ván bài nhân sinh, Trì Diễn Hạo cũng chỉ có thể lặng lẽ nuốt đố kị vào lòng, trốn ở một bên góc cào tường.

Còn những người khác, có người giữ một chức quan nho nhỏ, có người mở công ty, lại có người sắp lên cử nhân, cũng có người vội ra nước ngoài, tóm lại có rất nhiều quỹ đạo nhân sinh, hơn nữa dường như ai cũng đều có chút viên mãn.

Hôn lễ hôm nay, vì yêu cầu của tân nương tử, là sự kết hợp hoàn toàn của Đông và Tây. Sau khi tân nương xuất hiện từ chiếc BMWs trước cửa giáo đường, cô dâu phi thường sên súa tuyên bố muốn ném hoa, kích động một đám các cô gái đẩy tới đẩy lui suýt nữa đã thành tai họa giẫm đạp, bất quá, cuối cùng bó hoa đó rơi xuống trên người Phái Nhiên ung dung đến muộn.

Trì Diễn Hạo trông thấy Phái Nhiên cầm bó hồng trắng lên ngửi ngửi, rồi lại thấy hần mỉm cười hồi lỗi với các tiểu cô nương, nhất thời cảm thấy oán khí bị cướp hoa của các cô gái này đã tan thành mây khói trước nụ cười đó của Phái Nhiên.

Ấy gọi là vô chiêu thắng hữu chiêu.

Ra khỏi giáo đường lại leo lên xe kéo tiến về nhà hàng, khi tiếp đãi khách mời tân nương đã thay một bộ sườn xám đỏ thắm.

Trì Diễm Hạo rất muốn đến hỏi Phái Nhiên sao bỗng dừng lại đến đây, thế nhưng hắn không thoát thân được, liếc nhìn về phía Phái Nhiên, tên kia hình như cũng không rảnh rỗi. Ngày trước khi còn ở trường Phái Nhiên đã là một “đại hồng nhân”, bây giờ đã kinh qua thử thách cùng năm tháng, mị lực gấp bội, lực sát thương cũng tăng gấp đôi, có không ít hơn một cô gái bạn đồng nghiệp của cô dâu đến hỏi về Phái Nhiên.

Thậm chí cả cô dâu cũng nói đùa, nếu gặp được Phái Nhiên sớm hơn một chút, có lẽ đã không nhìn trúng chú rể rồi.

Trì Diễm Hạo choàng vai một phù rể theo cô dâu đến bàn của Phái Nhiên, nghe nàng nói như vậy, không kiềm được len lén nhìn về phía Phái Nhiên đang ngồi trước mặt cô dâu.

Câu nói đùa đó kéo theo một tràng cười dài, tất nhiên cả chú rể cũng cười, nói rằng: “Vậy thì tớ đành phải lấy tửu lượng mà so với Phái Nhiên thôi, tớ uống trước, Phái Nhiên nhất định phải uống đó.”

Phái Nhiên liền đứng lên, dứt khoát uống hết ly rượu đó.

Lúc hắn ngưỡng cổ uống rượu, đôi mắt liếc nhìn về phía Trì Diễm Hạo, ánh mắt đó tràn đầy ý cười, tựa như rất đắc ý.

Hôn lễ trọn cả ngày kết thúc, cả người Trì Diễm Hạo cũng sắp rụng rời, không ngờ làm phù rể còn mệt hơn cả đi làm, nhưng mà đi làm không vui bằng.

Khuya hôm đó Trì Diễm Hạo mới về đến nhà, nghiêm khắc mà nói thì đó là nơi ở của Phái Nhiên.

Tiệc rượu buổi chiều vừa kết thúc Phái Nhiên được gọi đã đi bây giờ đang ngồi ở nhà, hình như cả bó hoa nhận được từ cô dâu hắn cũng mang về, khi Trì Diễm Hạo ngã người trên giường bỗng nghĩ được hương hoa hồng thoang thoảng, nhưng hắn mở mắt không nổi.

Tay của Phái Nhiên từ bên cạnh vươn tới, vòng qua đầu Trì Diễm Hạo, Trì Diễm Hạo thuận tiện gác cổ lên cánh tay Phái Nhiên, giây tiếp theo đã mất đi tri giác.

Sáng hôm sau tỉnh lại Trì Diễm Hạo phát hiện ra đầu của mình còn đặt trên tay Phái Nhiên, xem chừng tới qua hắn ngủ quá say, không cử động chút nào.

Trì Diễm Hạo dịch đầu của mình, nằm xuống gối, lại lấy tay Phái Nhiên đặt vào trong chăn.

Phái Nhiên tỉnh giấc, nhìn Trì Diễm Hạo đang trợn tròn mắt, mỉm cười.

“Cười con khỉ.” Trì Diễm Hạo chọc chọc vào trán Phái Nhiên.

Phái Nhiên nắm tay Trì Diễm Hạo, kéo xuống môi, khê hôn lên ngón tay: “Sáng hôm qua sinh long hoạt hổ ra ngoài, tôi đã tử khí trầm trầm về nhà, xem hai ngày nghỉ còn lại của cậu sẽ như thế nào đây.”

“Xì.” Trì Diễm Hạo không thèm để ý tới Phái Nhiên, xoay người nằm ngửa, muốn tiếp tục giấc ngủ nhưng không hiểu sao chẳng ngủ được.

Phái Nhiên nhích tới, ôm lấy hắn.

Trì Diễm Hạo đẩy tay Phái Nhiên ra, ngồi dậy: “Phái Nhiên.”

“Hửm?”

“Tớ có phải là loại người chỉ biết ba hoa khoác lác, chẳng làm được tích sự gì không?” Trì Diễm Hạo nói.

“Cậu như thế nào, không phải cậu hiểu rõ nhất sao?”

“... Tớ muốn cậu phản bác tớ một chút mà...” Trì Diễm Hạo “hừ” một tiếng, gõ gõ trán Phái Nhiên: “Cái con người cậu sao một chút tình thú cũng không hiểu vậy?”

Phái Nhiên bật cười, cũng ngồi dậy: “Sao thế?”

“Ày... không có gì...” Trì Diễm Hạo cúi đầu thật thấp: “Tớ bỗng cảm thấy tớ quá hơi hợ, qua được ngày nào hay ngày ấy, không có lấy một mục tiêu phấn đấu.”

Phái Nhiên mỉm cười, kê gối thẳng dậy, nằm xuống, bên sườn mặt vừa vặn là bó hoa hồng màu trắng: “Qua được ngày nào hay ngày ấy, cậu thấy khó chịu à?”

“Thoải mái chứ...” Trì Diễm Hạo chậm chậm nói: “Nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

Trì Diễm Hạo qua lại nhìn thẳng vào mắt Phái Nhiên: “Nhưng mà, tớ thấy mọi người đều thành người lớn cả rồi, chỉ còn một mình tớ thẳng nào cũng bị trừ tiền lương, đến tận bây giờ còn bị cha nhéo tai, bị ăn mắng... Rõ ràng hồi học đại học cậu mới là kẻ suốt ngày ăn no rồi ngủ, nhưng bây giờ cậu lại là người lợi hại nhất...”

“Nói nhiều như vậy, trọng tâm của cậu là cảm thấy không bằng tớ rất xấu hổ?” Phái Nhiên vừa cười vừa nói, bó hồng trắng bên cạnh qua một đêm vẫn xinh đẹp vô cùng.

Trong đầu bật ra một câu “nhân diện đào hoa tương ánh hồng”, Trì Diễm Hạo vừa đỏ mặt gật đầu.

Danh dự của một thẳng đàn ông rất cuộc không phải là tiền, danh dự của đàn ông, thật ra là một thứ không thể diễn tả bằng lời, đôi khi nhất định phải có, đôi khi hẳn có thể chẳng thêm.

Phái Nhiên quay sang lấy một bông từ trong bó hồng trắng, cài lên vành tai của Trì Diễm Hạo: “Vậy cậu phải cố gắng lên đi, tớ còn chờ cậu nuôi tớ nữa.”

Trì Diễm Hạo gật đầu: “Đúng rồi đúng rồi, tớ muốn nuôi cậu nữa, cái tên tiểu yêu tinh hút máu này.”

Phái Nhiên chớp chớp mắt với Trì Diễm Hạo: “Tiểu yêu tinh chờ Trì lão bản lâm hạnh đây, có muốn không nào?”

Trì Diễm Hạo bật dậy, vì đứng lên quá nhanh đầu đụng vào trần nhà, hắn kêu lên “Ồi”, quỳ xuống giường, lắc lắc đầu, gương mặt múa vuốt với Phái nhiên: “Trì lão bản hôm nay nhất định phải cho cậu xuống giường không được.”

Tất nhiên cuối cùng người không xuống được, là Trì Diễm Hạo.

Phu thê tương tính N câu hỏi

1. Tên hai vị là?

Trì: Trì Diễm Hạo.

Phái: Phái Nhiên.

2. Tên hai người có nghĩa gì?

Trì: Trong nhà tôi, bằng vai vế đều lấy chữ Diễm làm chữ lót, tên Hạo tôi cũng không biết mang nghĩa gì, có thể mạng của tôi ít nước, nên thêm ba chấm ‘Thủy’ vào.

Phái: Họ Phái có nghĩa trời hạ mưa lớn, còn có nghĩa phúc trạch của vua, hai chữ Phái Nhiên có nghĩa là thịnh đại, đây là tên do bằng hữu của ngoại công tôi đặt cho.

Trì (liếc mắt khinh thường): Yêu, phúc trạch của vua ~~

Phái (cười với Trì Diễm Hạo): Còn chưa đủ phúc trạch sao?

Trì (mặc danh đỏ mặt): Phi!

3. Ngày sinh của hai vị?

Trì: Tháng 7 năm 88... Xém nữa tớ quên, gia đình tôi tính sinh nhật theo âm lịch, ngày tháng mỗi năm đều không giống nhau.

Phái: Ngày 20 tháng 11 năm 89.

Trì: Cậu nhỏ hơn tớ một tuổi?

Phái: Đúng vậy.

Trì: Cậu là 9X.

Phái: Tổ là 8X a.

Trì: Cậu là 9X đầu.

Phái: ...

Trì: Ít ra cũng chỉ là 8X cuối thôi.

Phái: Cậu ghét 9X đầu.

Trì: Không! Tổ ghét cậu!

Phái: ...

4. Hai vị nghĩ tính cách mình như thế nào?

Trì: Người tốt, tôi là người tốt, vui vẻ giúp người, lại còn thành thật, hoạt bát đáng yêu lại vừa anh tuấn, thông minh xinh đẹp lại thiện lương, hơn nữa tớ rất có nghĩa khí.... Sẵn tiện nói với các cậu, Phái Nhiên, cậu ấy tuyệt đối là...(bị người chủ trì cắt ngang)

Phái: Không thể nói tốt hay xấu, bắt quá, tôi ít ra cũng không chủ tâm hại người, trừ phi người ta hại tôi trước... (đột nhiên cười rộ lên), đương nhiên cũng không loại trừ khả năng tôi hạ thủ trước để bảo vệ mình...

5. Hai vị cảm thấy tính cách đối phương như thế nào?

Trì: Thích khi dễ người, một bụng ý xấu, hỗn đản, cặn bã, suốt ngày tính kế với người khác, ăn cây táo rào cây sung, quá đồng tính luyến... (bị Phái Nhiên đè xuống hôn một trận).

Phái (đứng dậy liếm liếm môi): ... Không tệ a, rất ngon miệng.

6. Địa điểm hai người gặp nhau lần đầu tiên?

Trì: Ký túc xá ngày khai giảng.

Phái (phu xướng phụ tùy): Ân?

7. Ấn tượng đầu tiên của đối phương là?

Trì: Như con mèo, quý hiếm lại đặc biệt thuần chủng.

Phái: Như một con gà con trọc lông.

Trì: Vì sao lại là gà? Vì sao lại trọc lông?

Phái (thâm tình): Con gà con rất đáng yêu a...

Trì (nhảy dựng lên khỏi salon): Vậy tại sao lại trọc a?

8. Thích đối phương điểm nào?

Trì (không chút do dự thốt): Nhàcậu ấy rất nhiều giày.

Phái (nheo mắt nguy hiểm): Chỉ có giày?

Trì (rút cổ): Bộ đáng hơn người.

Phái (cười híp mắt): Nói nhiều, bắt quái, tâm khẩu bất nhất, tự cho là đúng, vĩnh viễn không giữ vững lập trường của mình, xúc động, háo sắc, ăn trong chén còn nhìn trong nôi... Tôi đều rất thích.

(Bảo vệ đang cố gắng chế trụ Trì Diễn Hạo đang nổi bão, cũng muốn làm cho hắn bình tĩnh lại)

9. Ghét đối phương điểm nào?

Trì: Đều ghét! (hung hăng)

Phái: Đôi khi cậu ấy bắt giác khiến tôi thấy ghét...

10. Cậu cảm thấy cùng đối phương ở chung có tốt không?

Trì: Tốt cái cùi lồi!

Phái: Rất tốt!

Trì (lại nhìn Phái Nhiên, một lần nữa làm điệu bộ như phỉ nhổ): Tốt cái cùi lồi!

11. Gọi đối phương như thế nào?

Trì: Phái Nhiên.

Phái: Trì Diễn Hạo.

12. Muốn đối phương gọi cậu như thế nào?

Trì: Trì Diễn Hạo.

Phái: Lão công.

Trì: Công cái đầu cậu!.

13. Cảm thấy đối phương giống loài vật nào?

Trì: Câu này hình như đã hỏi trước rồi mà?

Phái: Hình như đã hỏi rồi.

Người chủ trì: Câu trước là ẩn tượng đầu tiên.

Trì: Hảo a, Phái Nhiên trừ bỏ bộ dáng giống như con mèo thì cũng sẽ giống như động vật hoang dã, àn, chính là những loài động vật trên thế giới, báo gấm a, bởi vì cậu ấy rất hung dữ, tốc độ đánh nhau cũng rất nhanh, lại còn có tiền, cho nên là báo gấm, cũng có chút giống như... (lại lần nữa bị người chủ trì cắt ngang)

Phái: Con gà, trọc lông.

Trì: Cậu mới trọc lông!

14. Nếu tặng quà, cậu sẽ tặng đối phương cái gì?

Trì: Không biết, cậu ấy cái gì cũng có, còn muốn tặng gì nữa, tặng bánh ngọt, cậu ấy thích bánh ngọt.

Phái: Giày, hoặc thân thể.

Trì: Thân thể thì không cần.

15. Muốn được tặng quà gì?

Trì: Giày.

Phái: Thân thể.

Trì: Không có thân thể!

16. Cậu có sở thích gì?

Trì: Tôi thích nữ hài tử và giày, có tính là sở thích không?

Phái: Tôi thích nhìn người yêu mang vớ đen và giày.

Trì (coi khinh): Biến thái.

Phái: ... Trì Diễn Hạo đã mang cho tôi nhìn qua.

Trì: Đi chết đi!!! (xoay người bắt lấy ghế dựa, bị bảo vệ đoạt được).

17. Đối phương có sở thích gì?

Trì: Chính cậu ấy đã nói rồi... Thêm nữa, cậu ấy còn thích ăn bánh ngọt, trong túi áo khoác chứa thức ăn vặt tùm lum, nếu, trong túi áo khoác không có thì nhất định là trong balo, trong túi xách.

Phái: ... Tuy rằng cậu ấy làm việc lè mề, nhưng mỗi lần ăn mì xong đều lập tức rửa.

Trì: Bởi vì mì để lâu trong chén sẽ càng khó rửa a... Lại nói, cái này cũng được coi là sở thích?

Phái: Hiển nhiên tớ đối với sở thích giải thích chính xác hơn cậu.

18. Bản thân làm gì sẽ khiến đối phương ghét?

Trì: ... Có lẽ tôi kết giao bạn gái sẽ khiến cậu ấy ghét.

Phái: Nói chặn họng làm cậu ấy trả lời không được, sờ cậu ấy, quần lấy cậu ấy, hôn cậu ấy... Bất quá, cậu ấy kỳ thật cũng không phải thật sự ghét.

Trì: Chính là tớ thật sự rất ghét!

Phái (kể sát đến cười, liếc mắt nhìn người chủ trì thấu hiểu): Được rồi, cho rằng cậu thật sự rất ghét.

19. Đối phương làm gì cậu sẽ ghét?

Trì: Cậu ấy làm cái gì tôi cũng ghét, ghét nhất là ánh mắt khi dễ xấu xa của cậu ấy.

Phái: Sau khi cậu ấy trốn tránh tôi làm tôi ghét, còn có khi cậu ấy nhìn chằm chằm vào nữ hài tử khác quá lâu.

20. Quan hệ của hai người tiến triển đến đâu?

Trì (giương nanh múa vuốt nhìn người chủ trì): Cậu so với tôi còn biết nhiều hơn, cậu còn hỏi tôi?

Phái (giữ chặt tay Trì Diễn Hạo): Nên tiến đến đâu đều đã tiến đến đó, cứ từ từ mà tiến.

21. Nơi thường xuyên hẹn hò là?

Trì: ... Không có ấn tượng, giống như căn bản chưa từng nghiêm túc hẹn hò qua.

Phái: Thì trong ký túc xá đại học hẹn nhau đi ăn cơm đi, sau đó tôi thuê nhà trọ, sau khi tốt nghiệp thường xuyên hẹn ra ngoài ăn cơm, sau đó căn bản vẫn đến nhà tôi.

22. Vào sinh nhật đối phương thì sẽ làm gì?

Trì: Chuẩn bị quà.

Phái: Cậu ấy cơ hồ đều cùng người nhà trải qua sinh nhật, tuy rằng tôi rất muốn tổ chức, nhưng trước mắt cũng chỉ là chuẩn bị quà tặng.

23. Người công khai đầu tiên là ai?

Trì (đỏ mặt): Cậu ấy.

Phái: Tôi.

24. Đối phương nói gì thì cậu sẽ đầu hàng?

Trì: Cậu ấy chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt mong chờ, tôi sẽ vô pháp, đôi mắt lớn chính là ưu điểm.

Phái: Lần đó cậu ấy khóc, tôi vô pháp.

25. Có cho phép đối phương kiến đệ tư thiên? (đứng núi này trông núi nọ)

Trì: Cậu ấy dám, tôi sẽ giết cậu ấy.

Phái: Không cho phép.

25. Khi hẹn hò, đối phương đến muộn một giờ thì làm sao?

Trì: Giết cậu ấy!

Phái: Không sao cả, có thể để đó để sau này trả lại trên giường, hơn nữa tính kiên nhẫn của tôi rất tốt, cậu ấy muộn hai giờ cũng không sao.

26. Thích bộ phận nào của đối phương?

Trì: Đôi mắt... Nhưng ghét nhất vẫn là đôi mắt!

Phái: Chân, cái eo cũng rất thích, cái mông cũng không tệ. Ân... mặt cũng không sai, a đúng rồi, thanh âm cũng không sai...

Trì: Cậu đủ rồi...

27. Cử chỉ nào của đối phương tối yêu mị?

Trì: Khi cười.

Phái (cười): Khi thân dưới xích lỏa mang vớ và giày, thân trên vẫn chỉnh tề.

28. Cho dù chuyển thân cũng muốn trở thành người yêu?

Trì: Không! Tuyệt đối không! Tôi không muốn nhận thức cậu ấy!

Phái (đôi mắt mong chờ nhìn Trì Diễm Hạo): Thật không?

Trì (bất giác quay đầu, dời ánh mắt đi): ... Để nói sau...

29. Cậu cảm thấy loài hoa xứng với đối phương?

Trì: Hoa mẫu đơn và hoa ăn thịt người.

Phái: Tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Trì: Bởi vì nhân cách cậu có vấn đề!

Phái (cười phớt lờ): Tôi cảm thấy cậu ấy... ân... Thiên đường điểu.

Trì: ... Tớ nghĩ cậu sẽ nói là đài tiền, bất quá cho dù cậu nói là Thiên đường điểu tớ cũng sẽ không quên cậu đã nói tớ là gà trọc lông.

Phái: Tớ thích bộ dáng thể thao của cậu, kiên cường lại hoạt bát.

Trì (đỏ mặt quay đầu đi):...

30. Quan hệ của hai người công khai hay là bí mật?

Trì: Bằng hữu thân thiết cũng biết, đều là vì tên hỗn đản Phái Nhiên kia...

Phái: Người trong nhà cũng biết, bằng hữu cơ bản cũng biết, (đột nhiên nhìn sang Trì Diễm Hạo), cậu còn có một đồng học cao trung tên Ngô Đồng có phải vẫn chưa biết?

Trì: Cậu dám nói cậu ta biết, tớ sẽ giết cậu!

31. Cậu là thụ? Hay là công?

Trì: ... Sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở thành công.

Phái (che miệng cười): Như cậu ấy nói a... Có thể...

32. Vì sao lại quyết định như vậy?

Trì: Tôi đánh không lại cậu ấy... Hơn nữa cậu ấy sẽ giở trò làm nũng...

Phái: Cái này tôi đồng ý, cậu ấy là yêu tôi...

Trì: Yêu cái đầu cậu!

33. Đối với tình trạng này có hài lòng không?

Trì: Không!

Phái: Hài lòng.

34. Lần đầu H là ở đâu?

Trì: Khách sạn!

Phái: Câu này là hỏi về lần đầu tiên của chúng tôi hay là?

Trì: Nga, lần đầu tiên của tôi và Phái Nhiên là trong nhà cậu ấy.

Phái: Lần đầu tiên của cậu ở khách sạn cùng người nào? Bao nhiêu tuổi đã đi khách sạn?

Trì: Ai cần cậu lo.

Phái (cố tình nhìn chằm chằm Trì Diễn Hạo liên tục)

Trì: ... (chột dạ, dời ánh mắt sang hướng khác)

35. Cảm tưởng khi đó là?

Trì: Cùng nam nhân thì có cảm tưởng gì chứ.

Phái: Vẫn khá tốt, cậu ấy mang vợ dài rất hợp.

36. Bộ dáng khi đó của đối phương ra sao?

Trì: Bộ dáng điên cuồng.

Phái: ... Có chút cảm giá dụ hoặc phục tùng.

37. Một tuần làm mấy lần?

Trì: Không biết, đôi khi một tuần rất nhiều lần, nhưng cũng có tuần không làm.

Phái: Tuy rằng tôi rất muốn bảy tám lần một tuần, nhưng hiển nhiên cũng có những yếu tố cản trở.

38. Một tuần làm mấy lần là lý tưởng nhất?

Trì: Tốt nhất là một lần cũng không muốn, trừ khi tôi chọc cậu ấy.

Phái: Có thời gian và dư thừa sức lực, tốt nhất mỗi ngày đều làm.

Trì (phẫn uất): Mỗi ngày đều làm? Cậu là trâu sao?

Phái: Nếu cậu muốn, tớ chỉ ăn một chút.

39. Nơi có cảm giác nhất của mình là ở đâu?

Trì: Tôi sợ nhột, tôi ghét cậu ấy sờ eo và bên dưới nách.

Phái: ... Tôi chỗ nào cũng được, không có chỗ đặc biệt miễn cảm, nhưng tôi rất thích hôn môi.

40. Nơi có cảm giác nhất của đối phương là ở đâu?

Trì (ánh mắt không thể tin được mà nhìn người chủ trì): ... Vừa rồi cậu bị những từ ngữ của cậu ấy làm phiền chưa đủ sao? Rõ ràng còn muốn nhắc lại nữa?

Phái: Cậu ấy rất mãn cảm, căn bản sờ đâu cũng có cảm giác.

41. Chỉ một câu để hình dung đối phương?

Trì: Biến... thái...

Phái: Khi bình thường thì ham muốn không mạnh, nhưng sau khi làm rồi thì có thể lặn qua lặn lại rất lâu, đơn giản mà nói chính là không ổn định.

Trì (không tin được): Cậu như thế nào không biết xấu hổ mà nói người khác không ổn định?

Phái: Bởi vì tớ không ổn định ngoài mặt thôi.

Trì:...

42. Đối với H là thích hay ghét?

Trì: Đợi đến ngày tôi 'đâm' cậu ấy, tôi sẽ thích.

Phái: Tương đối thích.

43. Bình thường theo tư thế gì?

Trì: Người chủ trì cậu đủ rồi.

Phái: Cậu ấy vô cùng thích ngồi.

44. Thời gia và địa điểm muốn thử?

Trì: Bình thường là vào thời gian và địa điểm tốt nhất, khẩu vị tớ nhẹ, tôi là nam thích theo truyền thống.

Phái: ... Muốn thử một lần trong bếp... Xích lô đeo tạp dề.

Trì (nghiến răng nghiêng lợi): Cậu xích lô đeo tạp dề rồi tớ sẽ phụng bồi!

45. Có cùng người khác ở bên ngoài làm qua?

Trì: Từ sau khi nhận thức y, không có.

Phái: Không có.

Trì: Ồ, cậu vẫn rất chung thủy.

Phái (cười): Bởi vì bọn họ đều kém cậu, nâng không nổi hứng thú của tớ.

46. Xấu hổ trước hay sau khi H?

Trì: Tuyệt đối là trước.

Phái:cậu ấy mỗi lần làm xong đều nhắm mắt ngủ, nhưng bộ dáng trước khi làm phi thường đáng yêu.

Trì: Đáng yêu cái đầu cậu!

47. Nếu bằng hữu nói 'Chỉ một đêm thôi, bởi vì quá cô đơn' để cầu H, cậu sẽ làm gì?

Trì: Đập một cái chết ngất, bất quá nếu là nữ hài tử thì tớ sẽ ôn nhu một chút (hình như khi nói nửa cầu đầu thì nghĩ đến Cung Kỳ Quân và Ngô Đồng)

Phái: Tìm gái làng chơi cho cậu ấy, nhưng sẽ trả tiền thay cậu ấy.

48. Cảm thấy kỹ thuật của mình tốt không?

Trì: Không dám nói kỹ thuật ra sao, nhưng của tôi tuyệt đối vừa phải hình dáng đẹp, khả năng chịu đựng kéo dài...

Phái: Trì Diễn Hạo khẳng định kỹ thuật của tôi rất tốt....

Trì: Về mặt của cậu luôn nói mọi chuyện đều tốt, tớ chỉ bị khuôn mặt của cậu mê hoặc!

Phái: Chẳng lẽ thân hình của tớ không tốt sao?

49. Đối phương thì sao?

Trì: Chính cậu ấy cũng không phải nói khoác rồi sao.

Phái (đột nhiên nhếch mép cười): Còn không phải... an bài rất tốt...

50. Khi làm thì hy vọng đối phương nói gì?

Trì: Hy vọngcậu ấy cái gì cũng đừng nói.

Phái: ... Lời ngon tiếng ngọt một chút. Tựa như mấy câu nói với nữ hài tử...

Trì: Cậu cũng không phải nữ hài tử!

Phái (dùng ánh mắt ai oán nhìn Trì Diễn Hạo):

51. H khó giải quyết nhất là gì?

Trì: Cậu ấy luôn thích nói.. mấy lời rất ngượng ngùng

Phái: Cậu ấy luôn không cho tôi nói.

52. Xin nói với đối phương một câu a.

Trì: ... Cậu là tên hỗn đản.

Phái: Kỳ thật tớ cảm thấy cậu luyến phụ.

Trì: ... (rốt cuộc chịu không nổi đứng lên khỏi sofa tìm vũ khí khắp nơi)

Phái (nhẹ nhàng ngăn Trì Diễn Hạo lại): Xuống tay quá nặng a... (ai oán)

Trì: Là cậu tự chuốc lấy!

Phái (cười, đứng lên hôn).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-cong-tu-gap-thieu-gia>